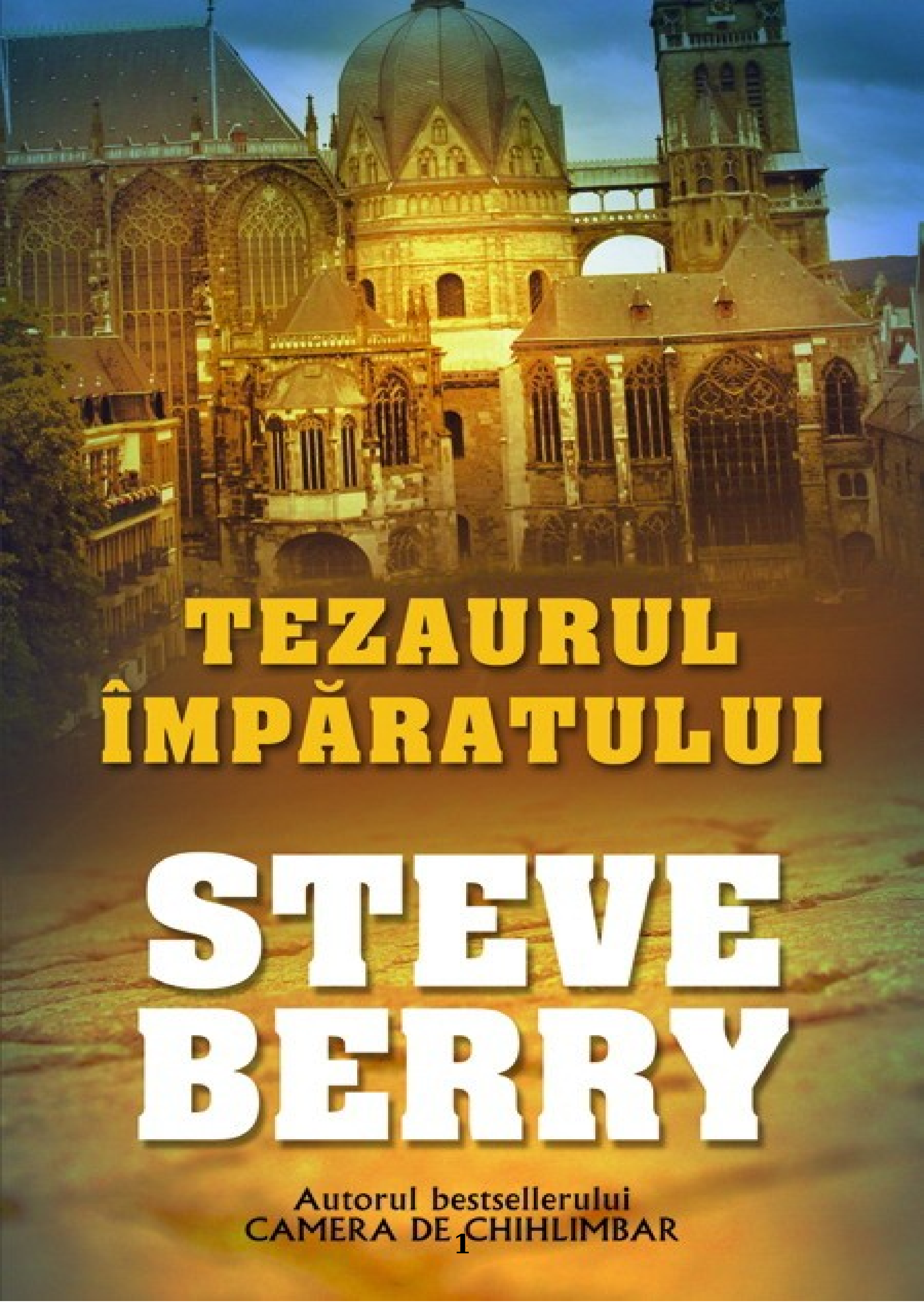

TEZAURUL
ÎMPĂRATULUI
STEVE
BERRY
Autorul bestsellerului
CAMERA DE CHIHLIMBAR

STEVE BERRY

TEZAURUL ÎMPĂRATULUI

Seria *Cotton Malone 04*

Traducere din limba engleză:

MONICA SORINA ANDREI.

V.1.0

STEVE BERRY
The Charlemagne Pursuit

2011
ISBN 978-606-609-114-5

Steve Berry.
Cotton Malone 04: The Charlemagne Pursuit

Editura RAO
2011

Steve Berry este avocat şi, deşi nu mai practică avocatura, este implicat în politica locală din Georgia. Interesul său pentru istorie l-a îndemnat spre cariera de scriitor. A debutat în 2003 cu thrillerul *Camera de chihlimbar,* care a devenit imediat un bestseller în Statele Unite. Următoarele sale cărţi – *Profeţia familiei Romanov, Al treilea secret, Moştenirea templierilor, Conexiunea Alexandria* – au urcat rapid în topurile întocmite de *USA Today, Publisher's Weekly, The New York Times.*

Pentru Pam Ahearn şi Mark Tavani,
Făuritori de vise

MULŢUMIRI

Le-am mulţumit în fiecare carte oamenilor extraordinari de la Random House. Nu voi face o excepţie acum. Aşadar, pentru Gina Centrello, Libby Meguire, Cindy Murray, Kim Hovey, Christine Cabello, Beck Stvan, Carole Lowenstein şi pentru toţi cei de la Promovare şi Vânzări – mulţumiri profunde şi sincere. O reverenţă şi pentru Laura Jorstad, care mi-a revizuit toate romanele. Nici un scriitor nu poate pretinde să lucreze cu un grup de profesionişti mai bun. Sunteţi cu toţii, fără îndoială, cei mai buni.

Le datorez mulţumiri speciale locuitorilor prietenoşi din Aachen, care au răspuns cu multă răbdare întrebărilor mele insistente. Aş dori să-i mulţumesc, cu mare întârziere şi lui Ron Chamblin, care deţine Chamblin Bookmine, în Jacksonville, Florida, unde mi-am făcut ani de zile majoritatea cercetărilor. Este un loc extraordinar. Îţi mulţumesc, Ron, pentru că l-ai creat. Şi un gând aparte pentru Aussie Mum a noastră, Kate Taperell, care mi-a oferit cunoştinţe nepreţuite despre graiul verilor noştri australieni.

În sfârşit, această carte le este dedicată agentului meu, Pam Aheam şi redactorului meu, Mark Tavani. În 1995, Pam m-a acceptat printre clienţii ei, apoi a îndurat şapte ani şi 85 de respingeri până ne-a găsit o casă. Câtă răbdare! Şi mai este şi Mark, care a riscat pariind pe un avocat nebun dornic să scrie cărţi.

Dar am supravieţuit cu toţii.

Le datorez lui Pam şi lui Mark mai mult decât le-ar putea plăti cineva într-o viaţă.

Vă mulţumesc.

Pentru tot.

Studiaţi trecutul, dacă vreţi să preziceţi viitorul.

Confucius.

Maeştrii din Vechime erau subtili, misterioşi, profunzi, înţelegători.

Adâncimea cunoaşterii lor este de nepătruns.

Fiindcă este de nepătruns, tot ce putem face este să le descriem înfăţişarea.

Vigilenţi, precum bărbaţii care traversează un râu iarna.

Prevăzători, precum bărbaţii conştienţi de pericol.

Binevoitori, precum oaspeţii sosiţi de departe.

Îngăduitori, precum gheaţa care începe să se topească.

Naturali, precum buştenii încă neciopliţi.

Lao-Tzu (604 î.Hr.).

Cine îşi tulbură propria casă va moşteni vânt.

Proverbe 11: 29.

PROLOG

NOIEMBRIE 1971

Începu să sune alarma şi Forest Malone se repezi la aparate.

— Adâncimea? strigă el.

— 180 de metri.

— Ce este sub noi?

— Alţi 600 metri de apă extrem de rece.

Privirea sa cercetă cadranele active, indicatoarele de nivel şi termometrele. În spaţiul de comandă îngust timonierul stătea în dreapta sa, iar ofiţerul responsabil cu navigaţia se înghesuia în stânga. Amândoi bărbaţii îşi ţineau mâinile încleştate pe manetele de control. Curentul electric pâlpâia cu intermitenţe.

— Reduceţi la două noduri.

Submarinul se clătină în apă.

Alarma se opri. Centrul de comandă fu învăluit în întuneric.

— Domnule, raport din camera reactorului. S-a activat disjunctorul la una dintre barele de control.

El ştiu ce se întâmplase. Mecanismele de siguranţă construite în interiorul miezului instabil coborâseră automat celelalte bare – reactorul nuclear îşi încetase activitatea, se oprise singur. Nu aveau decât o posibilitate.

— Comutaţi pe baterii.

Se aprinseră palidele lumini de siguranţă. Ofiţerul responsabil cu partea mecanică, Flanders, un profesionist inteligent şi chibzuit, de care ajunsese să depindă, păşi în cabină. Malone îi zise:

— Te ascult, Tom.

— Nu ştiu cât este de grav şi nici cât de mult ne va lua reparaţia, dar trebuie să protejăm sistemul electric.

Rămăseseră şi înainte fără energie, de vreo câteva ori chiar şi el ştia că bateriile le puteau oferi electricitate cam pentru două zile dacă făceau economie. Echipajul său fusese antrenat riguros pentru acest gen de situaţii, însă odată ce reactorul se oprea automat, instrucţiunile de utilizare spuneau clar că era

obligatoriu să fie repornit într-o oră. Dacă trecea mai mult timp, atunci nava trebuia dusă în cel mai apropiat port.

Şi acesta se găsea la o depărtare de 2 400 de kilometri.

— Închideţi toate sistemele de care nu avem nevoie! ordonă el.

— Domnule căpitan, va fi greu să-l ţinem sub control, observă timonierul.

Înţelegea legea lui Arhimede. Un obiect care cântărea cât volumul de apă dislocat nici nu se scufunda şi nici nu plutea. În schimb rămânea echilibrat în starea de flotabilitate neutră. Toate submarinele funcţionau după această regulă de bază, menţinându-se sub şi înaintând cu ajutorul motoarelor. Fără energie, nu existau nici motoare, nici hidroplane şi nici propulsie. Toate erau probleme ce puteau fi rezolvate cu uşurinţă prin ridicarea la suprafaţă, dar deasupra lor nu era oceanul deschis. Erau ţintuiţi sub un plafon de gheaţă.

— Domnule căpitan, sala motoarelor raportează o spărtură minoră în instalaţia hidraulică.

— Spărtură minoră? repetă el. Acum?

— A fost observată mai devreme, dar acum, cu energia electrică oprită, oamenii cer permisiunea de a închide o valvă ca să stopeze scurgerea şi să poată înlocui un furtun.

Logic.

— Făceţi-o. Şi sper că asta este ultima veste proastă. Se întoarse spre operatorul de la sonar. Este ceva în faţa noastră?

Toţi membrii echipajelor de pe submarine învăţau de la cei care navigaseră înaintea lor, iar cei care se luptaseră primii cu mările îngheţate le transmiseseră două lecţii. Niciodată să nu loveşti ceva îngheţat dacă poţi evita contactul şi, dacă acest lucru este imposibil, plasează prora spre gheaţă, împinge uşor şi roagă-te.

— Liber în faţă, se raportă de la sonar.

— Începem să alunecăm, anunţă timonierul.

— Echilibraţi. Dar uşor cu energia.

Prora submarinului coborî brusc.

— Ce naiba? murmură el.

— Hidroplanele de la pupa au luat poziţia de scufundare totală! strigă ofiţerul responsabil cu navigaţia, care se ridică în picioare şi trase maneta de control. Nu mai răspund la comenzi!

— Blount! tună Malone. Ajută-l!

Bărbatul părăsi sonarul şi se repezi să dea o mână de ajutor. Unghiul de coborâre creştea. Malone se prinse de masa pe care se trasau diagramele în timp ce tot ceea ce nu era fixat se rostogoli în faţă într-o avalanşă sălbatică.

— Control plane de urgenţă! strigă el.

Unghiul creştea.

— Peste patruzeci şi cinci de grade! raportă timonierul. Tot ne scufundăm! Nu funcţionează!

Malone apucă masa şi mai tare, luptându-se să-şi menţină echilibrul.

— 270 de metri şi căderea continuă!

Indicatorul de adâncime se schimba atât de repede, încât numerele nu se mai vedeau clar. Vasul avea capacitatea de a coborî la 900 de metri, dar se apropia cu viteză de fundul oceanului, iar presiunea apei din exterior creştea – prea mult, prea repede, coca navei urmând să fie distrusă prin implozie. Dar nici izbirea de fundul mării într-o scufundare energică nu era o perspectivă prea plăcută.

Un singur lucru rămânea de făcut.

— Ridicare de urgenţă! Goliţi toate tancurile de imersiune!

Submarinul se zdruncină în timp ce întreaga maşinărie se supuse comenzii sale. Elicele porniră în sens invers şi aerul comprimat pătrunse cu forţă în tancuri, expulzând apa. Timonierul se ţinu bine. Ofiţerul responsabil cu navigaţia se pregăti pentru ceea ce Malone ştia că va urma.

Se restabili flotabilitatea pozitivă.

Coborârea încetini.

Prora se înclină în sus, apoi se echilibră.

— Controlaţi debitul! ordonă el. Menţineţi vasul nemişcat. Nu vreau să urcăm.

Navigatorul se conformă.

— Cât mai este până jos?

Blount se întoarse la pupitrul său.

— 60 de metri.

Malone îşi aruncă privirea asupra indicatorului de adâncime. 720 metri. Coca gemea din cauza presiunii, dar rezista. Ochii săi se aţintiră asupra indicatorilor DESCHIDERI. Luminile arătau că toate valvele şi orificiile erau închise. În sfârşit, nişte veşti bune.

— Du-ne jos.

Avantajul acestui submersibil în comparaţie cu toate celelalte

era capacitatea de a sta pe fundul oceanului, aceasta fiind doar una dintre multele caracteristici novatoare pe care le poseda nava – cum ar fi puterea copleşitoare şi sistemul de control, a căror demonstraţie pe viu tocmai o experimentaseră.

Submarinul se aşeză pe sol. Toţi cei din centrul de comandă se priviră unii pe alţii. Nu vorbi nici unul. Nici nu era nevoie. Malone ştia ce gândeau. „A fost cât pe-aci."

— Ştim ce s-a petrecut? întrebă el.

— Sala motoarelor raportează că în momentul în care valva a fost închisă pentru reparaţii, au căzut sistemele de direcţie normală şi de urgenţă, precum şi sistemul de imersiune. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Ar putea să-mi spună ceva ce nu ştiu?

— Valva este redeschisă acum.

Zâmbi la modul în care ofiţerul mecanic îi transmisese: „Dacă aş şti mai multe, ţi-aş spune".

— Bine, zi-le să repare. Şi reactorul?

Cu siguranţă că aproape epuizaseră bateriile pentru a stopa coborârea neaşteptată.

— Este încă oprit, raportă ofiţerul secund.

Nu mai era mult până să expire ora în care trebuia repornit.

— Domnule căpitan, zise Blount de la detectorul sonic. Contact în afara navei. Solid. Multiplu. Se pare că suntem aşezaţi pe un câmp de bolovani.

Decise să mai pună la bătaie nişte electricitate.

— Deschideţi camerele de filmat şi luminile exterioare. Dar va fi doar o cercetare rapidă.

Ecranele video se treziră la viaţă în apa limpede împestriţată de fărâme scânteietoare de viaţă. Bolovanii înconjurau submarinul, fiind aşezaţi în unghiuri diferite faţă de solul mării.

— Ce ciudat, comentă unul dintre oameni.

Observase şi el.

— Nu sunt bolovani. Sunt blocuri de piatră. Şi unele masive. Paralelipipede şi cuburi. Focalizaţi pe unul.

Blount operă butoanele de control şi aparatul de filmat îşi îndreptă obiectivul spre suprafaţa uneia dintre pietre.

— Ei, drăcie! se miră secundul.

Nişte semne brăzdau roca. Nu o scriere, sau cel puţin nu una pe care să o poată el recunoaşte. Un stil înclinat, rotunjit şi curgător. Literele individuale păreau grupate împreună,

asemenea cuvintelor, dar nici unul nu era inteligibil.

— Sunt şi pe celelalte blocuri, zise Blount, iar Malone studie restul ecranelor.

Erau în mijlocul unor ruine, bucăţile acestora conturându-se ca nişte stafii.

— Închideţi camerele! ordonă el. În acel moment, curentul electric şi nu bizareriile din apă, constituia principala sa îngrijorare. Suntem în pericol aici, dacă stăm nemişcaţi?

— Suntem aşezaţi într-o zonă mai puţin denivelată, răspunse Blount. Stăm bine.

Sună alarma. El localiză sursa. Panourile electrice.

— Domnule căpitan, au nevoie de dumneavoastră în faţă! strigă ofiţerul secund pe fondul unei bufnituri zgomotoase.

Îşi făcu loc să iasă din centrul de comandă şi se îndreptă grăbit spre scara ce ducea sus, la turnul de control al navei. Inginerul ajunsese deja la baza acestuia.

Alarma se opri.

Malone simţi o căldură puternică şi îşi aţinti ochii asupra punţii. Se aplecă şi atinse uşor metalul. Fierbinte ca para focului. Nu era bine. O sută cincizeci de baterii argint-zinc erau aşezate dedesubt într-un compartiment de aluminiu. Învăţase din experienţe amare că structura lor era una mai degrabă artistică decât ştiinţifică. Apăreau defecţiuni în mod constant.

Un subaltern al ofiţerului mecanic desfăcu patru şuruburi ce fixau panoul de la suprafaţa punţii, eliberându-le pe rând. Capacul fu îndepărtat, descoperind un nor învolburat de fum clocotitor. Malone îşi dădu seama instantaneu ce se petrecuse. Hidroxidul de potasiu lichid din baterii se revărsase.

Din nou.

Placa de metal fu trântită la loc. Dar asta le mai îngăduia numai câteva minute. Sistemul de ventilaţie avea să disperseze în curând fumul caustic în tot corpul navei şi, fără posibilitatea de a purifica aerul otrăvitor, aveau să moară cu toţii.

Alergă înapoi spre centrul de comandă.

Nu voia să moară, dar şansele lor se diminuau rapid. Douăzeci şi şase de ani îşi făcuse datoria la bordul submarinelor – diesel şi nucleare. Doar unul din cinci recruţi răzbea în şcoala navală de submarine, unde examenele fizice, interviurile psihologice şi timpii de reacţie îi testau pe toţi până la limită. Delfinii de argint îi fuseseră aşezaţi pe piept de primul său comandor şi de atunci

le înmânase şi el acea înaltă distincţie multor altora.

Deci cunoştea scorul.

Final de meci.

În mod straniu, un singur gând îi umplu mintea în timp ce intră în cabina de control şi se pregăti cel puţin să se poarte ca şi cum mai aveau o şansă. Băiatul său. În vârstă de zece ani. Care avea să crească fără tată.

„Te iubesc, Cotton.”

PARTEA ÎNTÂI

1

GARMISCH, GERMANIA
MARŢI, 11 DECEMBRIE, ÎN PREZENT
1.40 P.M.

Cotton Malone ura spaţiile închise.

Neliniştea sa actuală era amplificată de telecabina aglomerată. Cei mai mulţi dintre pasageri erau în vacanţă, îmbrăcaţi în ţinute colorate şi sprijinind de umeri beţe şi schiuri. Sesiză o varietate de naţionalităţi. Nişte italieni, câţiva elveţieni, o mână de francezi, dar în special nemţi. El fusese printre primii care se urcaseră şi, ca să-şi mai potolească starea de disconfort, se apropiase de una dintre ferestrele îngheţate. La 3 000 de metri înălţime, Zugspitze îşi proiecta silueta pe cerul de un albastru metalic, impunătoarea culme gri fiind decorată cu zăpada de toamnă târzie.

Nu prea inteligent, să accepte acest loc de întâlnire.

Telecabina îşi continuă ascensiunea ameţitoare, trecând pe lângă unul dintre numeroşii piloni de fier ce răsăreau din colţii stâncoşi.

Era vlăguit şi nu doar din cauza aglomeraţiei din jurul său. Pe cel mai înalt pisc al Germaniei, îl aşteptau nişte fantome. Evitase această întâlnire aproape patru decenii. Oamenii asemenea lui, care îşi îngroapă trecutul atât de hotărât, n-ar trebui să-l elibereze din mormânt cu atâta uşurinţă.

Iată-l însă aici, făcând exact acest lucru.

Vibraţiile scăzură în intensitate în timp ce telecabina intră şi apoi se opri la staţia de pe culme.

Valul de schiori se revărsă spre un alt lift care urma să-i coboare într-o depresiune muntoasă de înaltă altitudine, unde

aşteptau cabana şi pârtiile. El nu schia, n-o făcuse niciodată şi nici nu dorise.

Îşi făcu loc prin centrul de informare turistică, identificat printr-o pancartă ca fiind Müncher Haus. Un restaurant domina jumătate din clădire, restul găzduia o sală de spectacol, un bar, un observator, magazine de suveniruri şi o staţie meteo.

Împinse uşile de sticlă groasă şi păşi afară pe o terasă împrejmuită cu balustrade. Aerul alpin înviorător îi muşcă buzele. Conform spuselor lui Stephanie Nelle, omul său de contact ar fi trebuit să-l aştepte pe platforma observatorului. Un lucru era evident. Cei 3 000 de metri în Alpi confereau cu certitudine întâlnirii lor o măsură sporită de confidenţialitate.

Zugspitze se afla chiar la graniţă. O succesiune de piscuri înzăpezite se ridicau în partea sudică spre Austria. În nord, cât cuprindeai cu privirea, se întindea o vale de forma unei supiere, străjuită de culmi cu muchii stâncoase. Un văl de pâclă îngheţată proteja satul german Garmisch şi pe tovarăşul său, Partenkirchen. Ambele erau foarte căutate pentru sporturile de iarnă, căci regiunea oferea posibilitatea de a practica nu doar schiul, ci şi coborârea cu bobul, patinajul şi curling-ul.

Alte sporturi pe care le evitase.

Terasa observatorului era pustie, cu excepţia unui cuplu în vârstă şi a câtorva schiori care aparent făcuseră pauză să se bucure de privelişte. El venise să elucideze un mister, unul care îi chinuise gândurile din ziua în care bărbaţii în uniforme veniseră să-i spună mamei lui că soţul ei era mort.

„Contactul cu submarinul s-a pierdut cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Am pornit căutările şi am trimis vase de salvare în Atlanticul de Nord, care au cercetat amănunţit ultima poziţie cunoscută. Epava a fost găsită acum şase ore. Am amânat anunţarea familiilor până când am fost siguri că nu era nici o şansă de a găsi supravieţuitori.”

Mama lui nu plânsese niciodată. Nu-i stătea în fire. Dar asta nu însemna că nu fusese devastată. Au trecut ani până când întrebările au început să se contureze în mintea lui de adolescent. Guvernul a oferit puţine explicaţii în plus faţă de declaraţiile oficiale. Când se înrolase în marină, el încercase să obţină raportul de investigaţii al comisiei de anchetă legat de scufundarea submarinului, dar aflase că era strict secret. Reluase demersurile după ce devenise agent al Departamentului

Justiţiei şi intrase în posesia unei autorizaţii de securitate de nivel înalt. Degeaba. Când Gary, fiul său de cincisprezece ani, îl vizitase în vară, se confruntase cu alte întrebări. Gary nu-şi cunoscuse bunicul, însă dorea să afle mai multe despre el şi mai ales despre modul în care îşi pierduse viaţa. Presa discutase pe larg despre scufundarea USS[1] *Blazek* din noiembrie 1971, aşa că putuseră citi pe internet multe relatări de atunci. Discuţia lor îi reaprinsese propriile suspiciuni – suficient de mult încât să-l determine să facă, în cele din urmă, ceva pentru elucidarea lor.

Îşi vârî pumnii încleştaţi în buzunarele hanoracului şi străbătu terasa.

Pe balustradă erau din loc în loc telescoape. La unul stătea o femeie, cu părul brunet prins într-un coc deloc atrăgător. Era îmbrăcată într-un echipament colorat, avea schiurile şi beţele sprijinite alături şi studia valea ce se aşternea la picioarele ei.

Cotton trecu nonşalant pe lângă ea. Învăţase o regulă cu mult timp în urmă. Să nu te grăbeşti niciodată. Graba nu aduce decât necazuri.

— Ce privelişte, rosti el.

Femeia se întoarse.

— Într-adevăr.

Tenul ei avea o nuanţă deschisă de maroniu-roşiatic; combinat cu trăsăturile egiptene ale gurii, nasului şi ochilor, îi semnala originea din Orientul Mijlociu.

— Eu sunt Cotton Malone.

— De unde ai ştiut că eu eram persoana cu care trebuia să te întâlneşti?

El făcu semn spre plicul maro aflat la baza telescopului.

— Aparent, aceasta nu este o misiune de mare risc. Zâmbi. Doar un simplu comision?

— Cam aşa ceva. Veneam la schi. O săptămână liberă, în sfârşit, întotdeauna am vrut să o fac. Stephanie m-a întrebat dacă aş putea să aduc – ea făcu semn spre plic – asta. Continuă să privească peisajul. Te deranjează dacă termin? A costat un euro şi vreau să văd ce este acolo, jos.

Ea învârti telescopul, studiind valea germană care se întindea pe kilometri întregi în faţa lor.

— Ai un nume? întrebă el.

---

[1] United States Ship, prefixul vaselor de război ale Statelor Unite. (n.tr.).

— Jessica, răspunse ea, cu ochii aţintiţi tot asupra ocularului.

Cotton se întinse după plic.

Gheata ei îi blocă accesul.

— Nu încă. Stephanie a zis să mă asigur că înţelegi: voi doi sunteţi acum chit.

Anul trecut îşi ajutase fosta şefa în Franţa. Ea îi spusese atunci că îi era datoare cu o favoare, de care trebuia să se folosească însă cu înţelepciune.

Şi asta făcuse.

— De acord. Datorie achitată.

Jessica se întoarse cu spatele la telescop. Vântul îi înroşise obrajii.

— Am auzit despre tine la Magellan Billet. Eşti o adevărată legendă. Unul dintre cei doisprezece agenţi iniţiali.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de popular.

— Stephanie a spus că erai şi modest.

Nu avea dispoziţia necesară pentru complimente. Îl aştepta trecutul.

— Aş putea lua dosarul?

Ochii ei scânteiară.

— Sigur.

El recuperă plicul. Un gând neliniştitor îi străfulgera mintea: cum putea un document aşa de subţire să răspundă la atât de multe întrebări?

— Trebuie să fie important, continuă ea.

Altă lecţie. Ignoră întrebările la care nu vrei să răspunzi.

— Eşti de mult în Billet?

— De vreo doi ani. Se îndepărtă câţiva paşi de suportul telescopului. Cu toate astea, nu-mi place. Mă gândesc să plec. Am auzit că şi tu ai plecat mai devreme.

La cât de neatent se purtase, renunţarea părea o bună mişcare în carieră. În cei doisprezece ani de activitate îşi luase doar trei vacanţe, în timpul cărora stătuse într-o alertă permanentă. Paranoia era unul dintre multele riscuri profesionale cu care se confruntau agenţii şi doi ani de retragere voluntară nu reuşiseră să vindece această maladie.

— Distracţie plăcută la schi, îi ură el.

A doua zi avea să ia avionul spre Copenhaga. În momentul respectiv intenţiona să treacă pe la magazinele de cărţi rare din zonă – un risc profesional al noii sale ocupaţii. Vânzător de cărţi.

Ea îi aruncă o privire în timp ce îşi lua schiurile şi beţele.

— De asta sunt aici.

Părăsiră terasa şi traversară din nou centrul de informare turistică aproape pustiu. Jessica se îndreptă spre liftul care avea să o ducă în vale. El merse spre telecabina care urma să-l coboare 3 000 metri, până la baza muntelui.

Păşi în telecabina goală, ţinând plicul în mână. Îi plăcea faptul că nu era nimeni la bord. Dar chiar înainte de a se închide uşile, un bărbat şi o femeie se grăbiră înăuntru, ţinându-se de mână. Angajatul staţiei trânti uşile şi telecabina porni uşor.

Privi afară pe ferestrele din faţă.

Spaţiile închise erau una. Spaţiile înghesuite şi închise erau cu totul altceva. Nu era claustrofob, dar nu suporta negarea sentimentului libertăţii. O tolerase în trecut – coborând în subteran de mai multe ori – dar disconfortul său era unul dintre motivele pentru care, cu ani în urmă, când se înrolase în marină, spre deosebire de tatăl său, nu optase pentru submarine.

— Domnule Malone.

Se întoarse.

Femeia stătea în picioare, cu un pistol în mână.

— Voi lua eu acel plic.

2

BALTIMORE, MARYLAND
9.10 A.M.

Amiralului Langford C. Ramsey îi făcea plăcere să se adreseze mulţimilor. Îşi dădu seama prima dată că adora această experienţă pe vremea când era la Academia Navală şi, de-a lungul unei cariere care se întindea acum pe mai bine de patruzeci de ani, căutase mereu modalităţi de a-şi hrăni această pasiune. Astăzi se adresa adunării naţionale a kiwanienilor[2] – ceva neobişnuit pentru mai-marele Serviciului de Informaţii al Marinei. Lumea lui era o lume clandestină de fapte, zvonuri şi speculaţii, iar depoziţia ocazională în faţa Congresului – o încununare a declaraţiilor sale publice. Dar în ultima vreme, cu acordul superiorilor, participase la numeroase evenimente. Fără să fie plătit, fără să i se ramburseze cheltuielile, fără restricţii în faţa presei. Cu cât era mai mare gloata, cu atât mai bine.

Şi fuseseră multe luări de cuvânt.

Aceasta era a opta apariţie publică în ultima lună.

— Am venit astăzi să vă vorbesc în legătură cu un subiect despre care sunt sigur că ştiţi foarte puţin. A fost un secret multă vreme. Cel mai mic submarin nuclear al Americii. Privi insistent mulţimea atentă. Acum vă spuneţi în sinea voastră: „A înnebunit? Şeful Serviciului de Informaţii al Marinei are de gând să ne povestească despre un submarin ultrasecret?” Încuviinţă din cap. Exact asta intenţionez să fac.

— Căpitane, avem o problemă, spuse timonierul.

Ramsey moţăia într-un somn dulce în spatele scaunului ofiţerului navigant. Comandantul submarinului, care stătea lângă el, se ridică şi îşi concentra atenţia asupra monitoarelor video.

Toate aparatele de filmat exterioare afişau mine.

— Doamne, Dumnezeule! şopti căpitanul. Opriţi totul. Nu-l mişcaţi nici măcar un centimetru.

---

[2] Kiwanis International este o organizaţie internaţională de voluntari dedicată oferirii de servicii educaţionale şi ajutorării săracilor, (n.tr.).

Pilotul se supuse comenzii şi lovi energic o succesiune de întrerupătoare. Ramsey poate că era doar locotenent, dar ştia că materia explozivă devenea ultrasensibilă când era scufundată în apă sărată perioade lungi de timp. Navigau pe fundul Mării Mediterane, chiar lângă coasta franceză, înconjuraţi de rămăşiţe mortale din cel de-al Doilea Război Mondial. Doar o simplă atingere a corpului navei de una dintre coloanele metalice şi NR-1 ar fi devenit din ultrasecret – uitat în totalitate.

Nava era cea mai specializată armă a marinei, ideea amiralului Hyman Rickover, construită în secret pentru o sumă ameţitoare de o sută de milioane de dolari. Având doar 43,5 metri lungime şi 3,6 metri lăţime, cu un echipaj de unsprezece oameni, designul era de mici dimensiuni în comparaţie cu standardele submarinelor, totuşi ingenios. Capabil să se scufunde la 900 de metri adâncime, submersibilul era pus în funcţiune de un reactor nuclear excepţional. Trei orificii de filmare permiteau inspecţia vizuală externă. Sistemul electric exterior susţinea mulţimea de camere de filmat. Un cleşte mecanic putea fi folosit pentru recuperarea unor obiecte. Un braţ manipulator avea ataşate unelte de prindere şi tăiere. Spre deosebire de navele din clasa de atac sau de cele purtătoare de rachete, NR-1 era înzestrat cu un turn de control de un portocaliu strălucitor, cu o punte cu superstructură plată, cu o chilă incomodă şi protuberanţe numeroase, inclusiv două anvelope de camion retractabile marca Goodyear, umplute cu alcool, ce îi permiteau să se deplaseze pe fundul mării.

— Propulsoarele în poziţie descendentă acum! ordonă căpitanul.

Ramsey îşi dădu seama ce făcea comandantul. Încerca să ţină cu fermitate submersibilul pe fundul mării. Un lucru bun. Pe ecranele camerelor de filmat erau prea multe mine ca să le mai numere.

— Pregătiţi-vă să goliţi tancurile principale de imersiune, continuă căpitanul. Vreau să ne ridicăm drept în sus. Nu alternativ stânga-dreapta.

În centrul de control era linişte, ceea ce amplifica geamătul turbinelor, şuieratul aerului, ţipătul ascuţit al lichidului hidraulic şi semnalele acustice de avertizare ale echipamentelor electronice care, doar cu puţin timp în urmă, acţionaseră asupra lui precum un sedativ.

— Uşor şi constant, zise acesta. Ţineţi-l nemişcat pe măsură ce ne ridicăm..

Pilotul apucă manetele de control.

Vasul nu fusese echipat cu o cârmă. În schimb, patru manete fuseseră preluate de la avioanele de vânătoare. Tipic pentru NR-1. Deşi era de ultimă generaţie ca putere şi concepţie, majoritatea echipamentelor de la bord ţineau mai degrabă de epoca de piatră decât de cea spaţială. Mâncarea era preparată într-o imitaţie ieftină de maşină de gătit folosită pe avioanele comerciale. Braţul manipulator fusese preluat de la un alt proiect al marinei. Sistemul de navigaţie, adaptat de la avioanele de linie transatlantice, de-abia funcţiona sub apă. Cabine înghesuite pentru echipaj, o toaletă care rareori făcea şi altceva decât să se înfunde, iar hrana consta numai din semipreparate, pe care le cumpărau de la un supermarket local înainte de a părăsi portul.

— Sonarul nu a detectat prezenţa acelor chestii? întrebă comandantul, înainte de a apărea?

— Deloc, răspunse unul dintre membrii echipajului. Pur şi simplu s-au materializat din întuneric în faţa noastră.

Aerul comprimat pătrunse în tancurile principale de imersiune şi submarinul se ridică. Pilotul îşi ţinu ambele mâini pe manetele de control, pregătit să folosească propulsoarele pentru ajustarea poziţiei.

Aveau nevoie să se ridice doar vreo treizeci de metri pentru a se elibera.

— După cum puteţi observa, am reuşit să ieşim din câmpul acela de mine, conchise Ramsey. Era primăvara anului 1971. Clătină din cap aprobator. Aşa este, cu multă vreme în urmă. Am fost unul dintre norocoşii care au servit pe NR-1.

Văzu privirile pline de uimire ale spectatorilor.

— Nu ştiu mulţi despre submarin. A fost construit la jumătatea anilor 1960 în mare secret, ascuns chiar şi de cei mai mulţi amirali din vremea aceea. Era dotat cu o multitudine uluitoare de echipamente şi putea să coboare de trei ori mai adânc decât orice alt submersibil. Nu avea însemne de identificare, nici arme sau torpile şi nici echipaj oficial. Misiunile sale erau strict secrete şi multe au rămas astfel până în ziua de azi. Ceea ce este şi mai uimitor este faptul că submarinul încă mai există – acum este al doilea ca vechime al marinei şi încă funcţional, în serviciu activ din 1969. Nu la fel de secret cum era odată. Astăzi are întrebuinţări atât militare, cât şi civile. Dar când este nevoie de ochi şi urechi omeneşti în străfundurile oceanului, misiunea i se încredinţează lui NR-1. Vă amintiţi toate acele poveşti despre cum America intercepta cablurile telefonice transatlantice şi

asculta convorbirile sovieticilor? Era NR-1. În 1976, când a căzut în ocean un F-14 cu o rachetă Phoenix de tehnologie avansată, NR-1 l-a recuperat înaintea sovieticilor. După dezastrul lui *Challenger,* NR-1 a fost cel care a localizat propulsorul cu garnitura defectă.

Nimic nu captiva mai bine interesul ca o istorisire palpitantă şi el avea o mulţime de când activase pe acel submersibil unic. Departe de a fi o capodoperă tehnologică, NR-1 avusese numeroase defecţiuni şi în ultimii ani mai era ţinut în circulaţie doar datorită ingeniozităţii echipajului. Uitaţi de manual – *inovaţia* era moto-ul lor. Aproape toţi ofiţerii care activaseră la bordul său ajunseseră în posturi mai înalte, inclusiv el. Îi plăcea că acum putea vorbi despre NR-1, totul parte a planului marinei de a spori numărul recruţilor prin declamarea succesului. Veteranii, asemenea lui, puteau spune poveştile, iar oamenii, precum cei care ascultau acum, urmau să-i repete fiecare cuvânt. Presa, despre care i se spusese că va fi prezentă, avea să asigure o diseminare suplimentară. „Amiralul Langford Ramsey, şeful Serviciului de Informaţii al Marinei, într-un discurs rostit în faţa adunării naţionale a kiwanienilor, a declarat...”

Avea o perspectivă clară a succesului.

Eşecul nu avea sorţi de izbândă.

Ar fi trebuit să se pensioneze cu doi ani în urmă, dar era bărbatul de culoare cu cel mai înalt grad în armata Statelor Unite şi primul celibatar confirmat să se ridice vreodată la cel mai înalt rang din marină. Plănuise asta de atâta vreme, fusese atât de atent. Îşi păstrase chipul la fel de ferm ca şi vocea, fruntea îi rămăsese netulburată, iar ochii săi sinceri erau blânzi şi impasibili. Îşi schiţase întreaga carieră cu precizia unui navigator de submarin. Nimic nu avea să-i stea în cale, mai ales când ţelul său era de-acum vizibil.

Aşa că privi mulţimea şi, cu o voce sigură pe sine, le depănă şi alte poveşti.

Dar o problemă îi tulbura gândurile.

Un potenţial obstacol.

Garmisch.

3

GARMISCH

Malone privi arma şi îşi păstră calmul. Fusese cam dur cu Jessica. Aparent şi el lăsase garda. Făcu un gest cu plicul.

— Vrei asta? Sunt doar câteva broşuri „Salvaţi muntele” pe care le-am promis filialei Greenpeace unde lucrez. Primim aprecieri suplimentare pentru munca de teren.

Telecabina continua să coboare.

— Clovn, comentă ea.

— Am avut în vedere o carieră în domeniul stand-up comedy. Crezi că a fost o greşeală?

Situaţiile de genul acela erau exact motivul pentru care se retrăsese. Un agent al Magellan Billet câştiga anual 72 300 de dolari brut. El realiza un venit net mai mare ca librar şi nu se expunea nici unui risc.

Sau cel puţin aşa credea.

Era timpul să gândească aşa cum o făcuse odată.

Şi să tatoneze terenul.

— Cine eşti? întrebă el.

Era scundă şi îndesată, cu părul într-o combinaţie neatrăgătoare de maro şi roşcat. Poate treizeci şi ceva de ani. Purta o haină albastră de lână şi o eşarfa galbenă strălucitoare. Bărbatul purta o haină purpurie şi părea docil. Ea făcu semn cu arma şi îi spuse complicelui ei:

— Ia-l.

Haină Purpurie făcu o mişcare bruscă în faţă şi smuci plicul.

Femeia aruncă o privire scurtă la stâncile colţuroase ce treceau fulgerător pe lângă geamurile încărcate de umezeală. Malone folosi acel moment ca să-şi întindă mâna stângă şi, cu pumnul strâns, să deturneze arma.

Necunoscuta trase.

Împuşcătura îi săgetă urechile, iar glonţul explodă printr-un geam.

Aerul rece pătrunse cu forţă înăuntru.

Cotton îi trase un pumn bărbatului, dându-l pe spate. Cuprinse bărbia femeii în mâna sa înmănuşată şi îi izbi cu putere capul de

fereastră. Sticla se crăpă într-o pânză de păianjen.

Ea închise ochii şi Malone o îmbrânci la pământ.

Haină Purpurie ţâşni în picioare şi încărcă arma. Se luptară corp la corp în capătul telecabinei, apoi căzură pe podeaua umedă. Malone se rostogoli încercând să-şi elibereze gâtul din strânsoare. Auzi un murmur dinspre femeie şi înţelese că în curând avea să se confrunte iarăşi cu doi adversari, unul din ei înarmat. Îşi deschise ambele palme şi plesni urechile individului. Din perioada cât activase în marină aflase că urechile se numără printre cele mai sensibile părţi ale corpului. Mănuşile erau o problemă, dar la a treia izbitură bărbatul scânci de durere şi îşi relaxă braţele.

Malone îl împinse pe atacator de pe el şi sări în picioare. Dar înainte de a putea reacţiona, Haină Purpurie îşi aruncă un braţ peste umăr prinzându-l iarăşi ca într-o menghină şi lipindu-i faţa de un ochi de geam, astfel încât condensul îngheţat îi înfrigură obrazul.

— Stai nemişcat! ordonă bărbatul.

Mâna dreaptă a lui Malone era răsucită într-un unghi incomod. Se luptă să se elibereze, dar Haină Purpurie era puternic.

— Am zis să stai nemişcat!

Cotton decise, pentru moment, să se supună.

— Panya, eşti bine?

Haină Purpurie încerca să atragă atenţia femeii.

Faţa lui Malone rămase presată de geam, cu ochii îndreptaţi înainte, spre direcţia în care cobora telecabina.

— Panya?

Malone zări cum unul dintre pilonii de fier, aflat la vreo 50 de metri distanţă, se apropia rapid. Apoi îşi dădu seama că mâna stângă îi era lipită de ceea ce părea a fi un mâner. Se părea că îşi încheiaseră lupta lângă uşă.

— Panya, răspunde-mi. Eşti bine? Găseşte arma.

Presiunea din jurul gâtului său era intensă, la fel cum era şi apăsarea pe braţ. Dar Newton avusese dreptate. Pentru fiecare acţiune există o reacţiune egală şi de sens opus.

Braţele fusiforme ale pilonului de fier erau aproape deasupra lor. Telecabina avea să treacă suficient de aproape încât să-l poată atinge dacă se întindea.

Aşa că smuci în sus mânerul şi deschise uşa, în acelaşi timp balansându-se afară în aerul îngheţat.

Haină Purpurie, prins cu garda jos, fu aruncat din cabină, trupul său izbindu-se de marginea stâlpului. Malone strânse mânerul uşii cu toată puterea. Atacatorul său căzu, zdrobit între cabină şi pilon.

Un ţipăt se stinse iute.

Cotton făcu manevre să revină înăuntru. Un abur tulbure erupea cu fiecare respiraţie. Gâtul i se uscase complet.

Femeia se lupta să se ridice.

O lovi cu piciorul în falcă şi o trânti din nou pe podea.

Se împletici până la geam şi îşi aţinti privirea spre baza muntelui.

Doi bărbaţi în haine închise la culoare stăteau în locul unde telecabina urma să se oprească. Întăriri? Se afla încă la 300 de metri înălţime. Sub el se întindea o pădure deasă ce îmbrăca versanţii de la poalele muntelui, cu ramurile perene pline de zăpadă. Observă un panou de control. Trei lumini licăreau verde, două roşu. Privi din nou afară şi văzu apropiindu-se un alt pilon impozant. Întinse mâna după comutatorul etichetat ANHALTEN şi îl apăsă.

Telecabina se clătină, apoi încetini, dar nu se opri de tot. Din nou Isaac Newton. În cele din urmă, frecarea avea să vină de hac impulsului.

Malone apucă plicul aflat lângă femeie şi îl îndesă sub haină. Găsi pistolul şi îl vârî în buzunar. Păşi apoi spre uşă şi aşteptă ca pilonul să se apropie mai mult. Cabina se târa, dar şi aşa saltul era riscant. Estimă viteza şi distanţa, se îndreptă spre uşă, apoi plonjă spre un braţ al stâlpului, căutând oţelul cu mâinile înmănuşate.

Căzu cu un zgomot surd peste grilajul de metal şi îşi folosi haina de piele pentru amortizare.

Zăpada de pe pilon scârţâi sub apăsarea degetelor sale.

Strânse tare.

Telecabina îşi continuă coborârea, oprindu-se cam la treizeci de metri mai jos pe cablu. Trase de câteva ori aer în piept, apoi se balansă spre scara de pe corpul central. Zăpada uscată flutură în vânt, precum praful de talc, în timp ce el se deplasa ţinându-se alternativ în mâini. Ajuns la scară, îşi ancoră tălpile de cauciuc pe treapta înzăpezită. Dedesubt îi văzu pe cei doi bărbaţi în haine închise la culoare părăsind staţia în goană. Necazuri, după cum bănuise.

Coborî pe scară şi sări pe pământ.

Era la o sută cincizeci de metri mai sus, pe panta împădurită.

Înaintă cu greu printre copaci, găsind un drum asfaltat paralel cu baza muntelui. În faţă se afla o clădire cu şindrilă maronie împrejmuită de tufişuri acoperite cu omăt. Un fel de post de lucru. Dincolo se întindea asfaltul negru, curăţat de zăpadă. Alergă spre poarta ce ducea în incinta împrejmuită. Un lacăt bloca intrarea. Auzi apropiindu-se din vale un motor ce huruia pe drumul înclinat. Se retrase în spatele unui tractor şi privi cum un Peugeot închis la culoare dădu curba şi încetini, inspectând incinta.

Cu pistolul în mână, se pregăti de luptă.

Dar maşina se îndepărtă în viteză şi continuă să urce.

Remarcă o altă alee asfaltată, care ducea printre copaci spre poalele muntelui, la staţia de teleferic.

Se îndreptă în grabă spre ea.

Mult deasupra, telecabina rămăsese nemişcată. În interior zăcea o femeie inconştientă în haină albastră. Un bărbat mort, purtând o canadiană purpurie, se afla undeva în zăpadă.

Nu era preocupat nici de unul, nici de celălalt.

Problema lui?

Cine mai ştia despre afacerea lui cu Stephanie Nelle?

4

ATLANTA, GEORGIA
7.45 A.M.

Stephanie Nelle îşi privi ceasul. Îşi începuse munca la birou cu puţin înainte de ora şapte, analizând rapoartele de activitate de pe teren. Dintre cei doisprezece avocaţi-agenţi ai săi, opt erau în prezent în misiune. Doi se aflau în Belgia, ca parte a unei echipe internaţionale ce avea drept sarcină condamnarea criminalilor de război. Alţi doi de-abia ajunseseră în Arabia Saudită într-o misiune ce putea deveni foarte riscantă. Ceilalţi patru erau risipiţi prin Europa şi Asia.

Unul însă era în vacanţă.

În Germania.

Prin concepţie, Magellan Billet dispunea de efective restrânse. Pe lângă duzina de avocaţi, unitatea mai avea cinci asistenţi administrativi şi trei ajutoare. Ea insistase ca organigrama să fie limitată. Mai puţini ochi şi urechi însemnau mai puţine scurgeri de informaţii şi în existenţa de mai bine de paisprezece ani a structurii, din câte ştia ea, nu-i fusese niciodată compromisă securitatea.

Se îndepărtă de calculator şi îşi împinse înapoi scaunul.

Biroul ei era simplu şi compact. Nimic extravagant – nu s-ar fi potrivit cu stilul ei. Îi era foame, fiindcă sărise peste micul dejun acasă când se trezise, cu două ore în urmă. Mesele păreau să o preocupe din ce în ce mai puţin. În parte pentru că locuia singură, dar şi fiindcă ura să gătească. Decise să înghită ceva la cantină. Bucătărie instituţională, cu siguranţă, dar protestele stomacului trebuiau potolite. Poate că avea să se premieze cu un prânz în oraş – fructe de mare fripte sau ceva similar.

Părăsi birourile securizate şi o luă spre ascensoare. Etajul patru al clădirii găzduia Departamentul de Interne, precum şi birourile Serviciului de Sănătate Publică. Magellan Billet fusese intenţionat ascuns – literele greu lizibile anunţând doar Departamentul de Justiţie, Grupul Juridic de Lucru – şi ei îi plăcea anonimatul.

Sosi liftul. Când se deschiseră uşile, dădu nas în nas cu un

bărbat înalt şi sfrijit, cu păr rar, cărunt şi cu ochi albaştri, senini.

Edwin Davis.

Zâmbi scurt.

— Stephanie! Chiar persoana pe care am venit s-o văd.

Ei i se aprinseră beculeţele de semnalizare. Unul dintre consilierii adjuncţi pe probleme de securitate naţională ai preşedintelui. În Georgia. Inopinat. Nu se anunţa nimic de bun augur.

— Şi este reconfortant să nu te văd într-o celulă la închisoare, continuă Davis.

Îşi aminti de ultima oară când Davis apăruse pe neaşteptate.

— Te duceai undeva? întrebă el.

— La cantină.

— Te deranjează dacă te însoţesc?

— Am de ales?

El zâmbi.

— Nu-i chiar aşa de rău.

Coborâră la primul etaj şi găsiră o masă liberă. Ea luă câteva înghiţituri dintr-un suc de portocale, în timp ce Davis bău cu poftă apă minerală. Îi dispăruse pofta de mâncare.

— Vrei să-mi spui de ce, cu cinci zile în urmă, ai accesat dosarul de anchetă al scufundării USS *Blazek*?

Stephanie îşi ascunse surprinderea.

— N-am ştiut că acest lucru ar implica şi Casa Albă.

— Acel dosar este secret.

— Nu am încălcat nici o lege.

— L-ai trimis în Germania. Lui Cotton Malone. Ai idee ce ai pus în mişcare?

Radarul ei ajunse în poziţie de alertă maximă.

— Reţeaua ta de informaţii este bună.

— De aceea supravieţuim cu toţii.

— Cotton are o autorizaţie de securitate de nivel înalt.

— A avut. Între timp a trecut în rezervă.

Acum chiar era agitată.

— Asta nu te-a împiedicat să-l târăşti în toate acele probleme din Asia Centrală. Cu siguranţă şi acelea au fost strict secrete. Şi nu l-a împiedicat nici pe preşedinte să-l implice în afacerea cu Ordinul Lânii de Aur.

Chipul neted al lui Davis se încreţi de îngrijorare.

— Nu ai aflat ce s-a întâmplat acum mai puţin de o oră la

Zugspitze, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

Interlocutorul său îşi începu relatarea despre un bărbat care căzuse din telecabină, un altul care sărise din aceeaşi telecabină coborând în grabă pe unul dintre pilonii de fier şi despre o femeie găsită parţial inconştientă când telecabina fusese în cele din urmă adusă la sol, cu un geam percutat de un glonţ.

— Care dintre acei bărbaţi crezi că este Cotton? întrebă el.

— Sper că acela care a scăpat.

Davis dădu din cap aprobator.

— Au găsit cadavrul. Nu era Malone.

— De unde ştii toate astea?

— Am ţinut zona sub supraveghere.

Acum era curioasă.

— De ce?

Davis îşi termină de băut apa minerală.

— Mi s-a părut întotdeauna ciudat felul atât de brusc în care Malone a părăsit organizaţia Billet. Doisprezece ani, apoi s-a retras complet.

— Moartea celor şapte oameni la Mexico City l-a afectat teribil. Şi tocmai şeful tău, preşedintele, a fost cel care l-a lăsat să plece. O favoare întoarsă, dacă îmi amintesc eu bine.

Davis părea dus pe gânduri.

— Moneda de schimb în politică. Oamenii cred că banii pun în funcţiune sistemul. Scutură din cap a negaţie. Favorurile. Pe de o parte dai, pe de alta primeşti.

Ea surprinse o notă stranie în vocea lui.

— Îi întorceam o favoare lui Malone dându-i dosarul. Vrea să ştie despre tatăl său…

— Nu era treaba ta.

Iritarea ei se transformă în furie.

— Am crezut că este. Îşi termină sucul de portocale şi încercă să alunge numărul imens de gânduri tulburătoare ce îi treceau prin minte. Au trecut treizeci şi opt de ani, remarcă ea.

Davis căută în buzunar şi puse pe masă un stick.

— Ai citit dosarul?

Ea clătină din cap.

— Nici nu l-am atins. Am trimis un agent să-l găsească şi să-i ducă o copie.

Bărbatul făcu semn spre stick.

— Trebuie să-l citeşti.

5

CONSTATĂRILE COMISIEI DE ANCHETĂ REFERITOARE LA USS *BLAZEK*

La întrunirea din decembrie 1971, când USS *Blazek* nu fusese încă localizat, comisia şi-a concentrat atenţia asupra lui „ce-ar fi ca opus al lui ce-ar fi fost”. Deşi nu dispuneau de nici o probă materială, anchetatorii s-au străduit să evite orice idee preconcepută care ar fi putut influenţa căutarea celei mai probabile cauze a tragediei. Ceea ce le-a îngreunat mult sarcina a fost caracterul strict secret al submarinului şi s-au depus toate eforturile pentru a se păstra confidenţialitatea atât în privinţa navei, cât şi a ultimei sale misiuni. Comisia, după ce a investigat toate faptele şi circumstanţele cunoscute referitoare la pierderea vasului *Blazek,* prezintă următoarele:

Constatarea faptelor

1. USS *Blazek* este o denumire fictivă. Adevăratul submarin implicat în această anchetă este NR-1A, care şi-a început serviciul activ în mai 1969. Vasul este unul din cele două construite ca parte a unui program secret de dezvoltare a capacităţilor avansate de submersibile. Nici NR-1 şi nici 1A nu poartă un nume oficial, dar în lumina tragediei şi a atenţiei publice inevitabile, i s-a atribuit o denumire fictivă. Cu toate acestea, oficial, nava rămâne NR-1A. În dezbaterile publice, USS *Blazek* va fi descris ca un submersibil avansat care efectua teste în Atlanticul de Nord pentru operaţiuni de salvare la adâncime.

2. NR-1A era capabil să coboare la 900 de metri. Dosarul de service indică o multitudine de probleme mecanice în timpul celor doi ani de serviciu activ. Nu erau defecţiuni tehnologice propriu-zise, ci doar efectele designului novator care împingea dincolo de limite tehnologia submersibililor. NR-1 a întâmpinat dificultăţi operaţionale similare, ceea ce face această investigaţie şi mai urgentă, din moment ce nava rămâne în serviciul activ şi orice defecte trebuie identificate şi corectate.

3. Reactorul nuclear miniatural de la bord a fost construit exclusiv pentru cele două nave de clasă NR. Deşi reactorul este revoluţionar şi insuficient testat, nu există nici o indiciu că s-ar fi emis radiaţii la locul scufundării, de unde rezultă că nefericitul accident nu a fost cauzat de o defecţiune catastrofală a reactorului. Desigur, o asemenea constatare nu exclude posibilitatea unei defecţiuni electrice. Ambele submarine de clasă NR au raportat probleme repetate cu bateriile.

4. Unsprezece oameni erau la bordul NR-1A în momentul scufundării. Comandant: comandor Forrest Malone; ofiţer secund: locotenent-comandor Beck Stvan; ofiţer responsabil cu navigaţia: locotenent-comandor Tim Morris; Comunicaţii: tehnician electronist clasa 1 Tom Flanders; Controlul reactorului: tehnician electronist clasa 1 Gordon Jackson; Operaţii reactor: tehnician electronist clasa 1 George Turner; electrician navă: asistent electrician clasa 2 Jeff Johnson; Comunicaţii interne: electrician clasa 2 Michael Fender; Sonar şi Serviciu alimentaţie: asistent maşinist clasa 1 Mickey Blount; Divizia mecanică: electrician clasa 2 Bill Jenkins; Laboratorul reactorului: asistent maşinist clasa 2 Doug Vaught şi specialist de teren: Dietz Oberhauser.

5. Semnalele acustice atribuite lui NR-1A au fost detectate la staţii din Argentina şi Africa de Sud. Semnalele acustice individuale şi staţiile corespunzătoare sunt prezentate în continuare sub titlul „Tabel cu date concrete legate de evenimentele acustice”. Experţii au stabilit că numărul de evenimente acustice a fost rezultatul unei uriaşe degajări de energie, bogată în frecvenţe joase şi fără structură armonică perceptibilă. Nici un expert nu a putut spune cu certitudine dacă a fost vorba de o explozie sau o implozie.

6. NR-1A opera sub calota glaciară antarctică. Cursul şi destinaţia finală erau necunoscute comandamentului flotei, din moment ce misiunea era strict secretă. Pentru scopul acestei anchete, Comisiei i s-a dezvăluit că ultimele coordonate cunoscute ale NR-1A au fost: 73 grade sud, 15 grade vest, aproximativ 240 de kilometri nord de Capul Norvegia. Prezenţa în ape atât de perfide şi relativ necartografiate a complicat descoperirea oricărei dovezi concrete. Până la această dată nu a fost localizată nici o urmă a submarinului. În plus, gradul de monitorizare acustică sub apă este minim în regiunea antarctică.

7. O examinare a NR-1, efectuată pentru a determina dacă unele deficienţe tehnice evidente ar putea fi găsite în nava geamănă, a dezvăluit că plăcile negative ale bateriilor fuseseră impregnate cu mercur pentru a li se prelungi viaţa. Este interzisă folosirea mercurului la bordul submersibilelor. Nu este clar de ce nu s-a ţinut cont de această regulă în construcţia clasei NR. Dar dacă bateriile de pe NR-1A ar fi luat foc, ceea ce se mai întâmplase atât pe NR-1, cât şi pe NR-1A, conform jurnalelor de reparaţii, vaporii de mercur rezultaţi ar fi fost fatali. Desigur, nu există dovada vreunui incendiu sau a defectării bateriilor.

8. USS *Holden,* aflat sub comanda locotenentului-comandor Zachary Alexander, a fost trimis pe 23 noiembrie 1971 la ultima poziţie cunoscută a lui NR-1A. O echipă specializată în misiuni de recunoaştere a raportat că nu a găsit nici o urmă a lui NR-1A. Căutările extinse cu sonarul nu au descoperit nimic. Nu au fost detectate radiaţii. Cu siguranţă, o operaţiune la scară largă de căutare şi salvare poate că ar fi dus la un rezultat diferit, dar membrii echipajului de pe NR-1A au semnat înainte de plecare un ordin operativ, prin care acceptau ca, în cazul unei catastrofe, să nu se întreprindă acţiuni de căutare şi salvare. Autorizaţia pentru această acţiune extraordinară a venit direct de la Şeful Operaţiunilor navale printr-un ordin secret, a cărui copie a fost analizată de Comisie.

Opinii

Nereuşita în găsirea lui NR-1A nu reduce obligaţia de a identifica şi corecta orice practică, problemă sau deficienţă ce poate fi remediată şi care ar putea exista, întrucât NR-1 continuă să navigheze. După cântărirea atentă a dovezilor limitate, Comisia conchide că nu există probe referitoare la cauza sau cauzele care au dus la dispariţia lui NR-1A. Desigur, indiferent ce s-a întâmplat, a fost un incident catastrofal, dar locaţia izolată a submarinului şi lipsa posibilităţii de a-l detecta, a comunicaţiilor şi a sprijinului de la suprafaţă, toate acestea fac ca eventualele concluzii pe care Comisia le-ar putea trage, legate de ceea ce s-a întâmplat, să fie pur speculative.

Recomandări

Ca parte a eforturilor continue de a obţine informaţii suplimentare privind cauza acestei tragedii şi pentru prevenirea unui incident similar cu NR-1, o examinare mecanică adiţională a

> lui NR-1 va fi efectuată la momentul şi în locul oportun, folosindu-se cele mai avansate tehnici de testare. Scopul acestei verificări va fi să identifice posibilele mecanisme avariate, să se evalueze efectele secundare ale acestora, să se ofere date noi pentru îmbunătăţirea proiectului navei şi să se stabilească, eventual, ce s-ar fi putut întâmpla cu NR-1A.

Malone stătea în camera sa de la Posthotel. Priveliştea de la ferestrele aflate la primul etaj cuprindea, pe lângă Garmisch, Munţii Wetterstein şi impozantul Zugspitze, dar vederea acelui pisc îndepărtat nu făcea altceva decât să-i aducă aminte ce se petrecuse cu două ore în urmă.

Citise raportul. De două ori.

Reglementările navale cereau ca o comisie de anchetă să fie convocată imediat după orice tragedie maritimă, comisie formată din ofiţeri de rang înalt şi însărcinată cu descoperirea adevărului.

Dar această investigaţie fusese o minciună.

Tatăl său nu fusese într-o misiune în Atlanticul de Nord. USS *Blazek* nici măcar nu existase. În schimb, tatăl său fusese la bordul unui submarin ultrasecret, în Antarctica, făcând Dumnezeu ştie ce.

Îşi aminti ce se întâmplase după dezastru.

Vasele cercetaseră amănunţit nordul Atlanticului, însă epava nu fusese găsită. Rapoartele emisiunilor de ştiri indicau că *Blazek*, un presupus submersibil cu propulsie nucleară care efectua teste pentru operaţiuni de salvare la mare adâncime, suferise o implozie. Malone îşi aminti ce-i spusese mamei sale bărbatul în uniformă – nu un viceamiral din forţele submarine, despre care aflase mai târziu că ar aduce în mod normal aceste veşti soţiei unui căpitan de navă cu gradul de comandor, ci un comandor de la Pentagon: „Erau în Atlanticul de Nord, la 360 de metri adâncime”.

Ori el minţise, ori conducerea Forţelor Navale îl minţise pe el. Nici nu era de mirare că raportul rămăsese secret.

Submarinele nucleare americane rareori se scufundă. Doar trei după 1945. *Thresher,* din cauza unei tubulaturi defectuoase. *Scorpion,* în urma unei explozii inexplicabile. *Blazek,* cauză necunoscută. Sau mai bine zis, NR-1A, cauză necunoscută.

Toate relatările de presă pe care le recitise împreună cu Gary în timpul verii vorbiseră despre Atlanticul de Nord. Lipsa epavei

era explicată prin adâncimea apei şi fizionomia de canion a fundului oceanului. El avusese întotdeauna semne de întrebare în legătură cu asta. Presiunea enormă ar fi spart coca şi ar fi inundat submersibilul, aşa că rămăşiţele ar fi plutit în cele din urmă spre suprafaţă. De asemenea, marina ţinea sub ascultare oceanele. Comisia de investigaţii observase că fuseseră recepţionate semnale acustice, dar sunetele nu permiteau o interpretare concludentă şi prea puţini ascultau în acea parte a lumii ca să conteze.

La naiba.

Se înrolase voluntar în Forţele navale, depusese un jurământ şi îl respectase.

Ei nu.

Când un submarin se scufundase undeva în Antarctica, nici o flotilă nu cercetase amănunţit zona, sondând adâncurile cu sonarul. Nici nu fuseseră adunate maldăre de mărturii, hărţi maritime, planşe, scrisori, fotografii sau directive operaţionale, care să demonstreze interesul anchetatorilor. Doar un vas nenorocit, trei zile de investigaţii şi patru pagini de aşa-zis raport.

Clopotele răsunau în depărtare.

Voia să-şi izbească pumnul în perete. Dar la ce bun?

În schimb, îşi căută telefonul mobil.

6

Comandorul Sterling Wilkerson, din Forţele Navale ale Statelor Unite, privea prin placa de sticlă îngheţată a ferestrei, spre Posthotel. Era poziţionat discret peste drum, într-un McDonald's aglomerat. Afară, oamenii se deplasau anevoie, îmbrăcaţi gros ca să se apere de frig şi de ninsoarea persistentă.

Garmisch era alcătuit dintr-o reţea de străzi aglomerate şi de alei pietonale. Semăna cu un orăşel de jucărie, cu căsuţe alpine pictate şi cuibărite în suporturi de vată şi presărate din abundenţă cu fulgi de plastic. Hotărât lucru, turiştii veneau pentru ambianţă şi pentru pârtiile înzăpezite din apropiere. El venise pentru Cotton Malone şi mai devreme văzuse cum fostul agent de la Magellan Billet, acum librar în Copenhaga, ucisese un om apoi sărise dintr-o telecabină, croindu-şi drum în cele din urmă până la baza muntelui şi fugind cu maşina sa închiriată. Wilkerson îl urmărise, iar când Malone se îndreptase direct spre Posthotel şi dispăruse înăuntru, îşi găsise o poziţie strategică vizavi, savurând o bere în timp ce aştepta.

Ştia totul despre Cotton Malone.

Originar din Georgia. În vârstă de patruzeci şi opt de ani. Fost ofiţer în marină. Absolvent al Facultăţii de Drept din Georgetown. Avocat militar. Agent al Departamentului de Justiţie. Cu doi ani în urmă, Malone fusese implicat într-un schimb de focuri în Mexico City, unde căpătase a patra rană în timpul misiunii şi ajunsese aparent la limită, optând pentru o retragere timpurie, pe care preşedintele o aprobase personal. El demisionase atunci din marină şi se mutase la Copenhaga, deschizând un anticariat.

Toate acestea Wilkerson le putea înţelege.

Două lucruri îl nedumereau însă.

În primul rând, de ce *Cotton?!* Dosarul preciza că numele legal al lui Malone era *Harold Earl.* Nicăieri nu era explicată neobişnuita poreclă.

În al doilea rând, cât de important era tatăl lui Malone? Sau, mai bine zis, memoria tatălui său? Omul murise cu treizeci şi opt de ani în urmă.

Încă mai conta?

Se părea că da, din moment ce Malone ucisese ca să protejeze

documentele trimise de Stephanie Nelle.

Luă o înghiţitură de bere.

O adiere se învolbură afară şi acceleră dansul fulgilor de nea. Apăru o sanie colorată, trasă de doi armăsari cabraţi, cu turiştii bine ascunşi sub păturile ecosez. Vizitiul smucea hăţurile.

Wilkinson înţelegea un om precum Cotton Malone.

Semăna mult cu el.

Servise în marină treizeci şi unu de ani. Puţini se ridicau la rangul de comandor şi încă şi mai puţini deveneau amirali. Unsprezece ani fusese încadrat în Serviciul de Informaţii al Marinei, iar ultimii şase îi petrecuse în străinătate primind funcţia de comandant al biroului din Berlin. Portofoliul său era plin de succese obţinute în misiuni dificile. Adevărat, el nu sărise niciodată dintr-o telecabină la trei sute de metri înălţime, dar înfruntase pericolul.

Îşi verifică ceasul: 16.20.

Viaţa era plăcută.

Anul trecut, divorţul de soţia numărul doi nu fusese costisitor. De fapt, ea plecase cu foarte puţin scandal. După care el slăbise nouă kilograme şi adăugase o nuanţă de castaniu părului său blond, ceea ce îl făcea să pară cu zece ani mai tânăr decât cei cincizeci şi trei de ani pe care-i avea. Ochii săi erau mai vii mulţumită unui chirurg plastician francez care îi întinsese ridurile. Alt specialist îi eliminase nevoia de a purta ochelari, în timp ce un prieten nutriţionist îl învăţase cum să capete o rezistenţă mai mare printr-o dietă vegetariană. Nasul său puternic, obrajii netezi şi căutătura sfredelitoare aveau să fie toate bunuri de preţ în momentul ascensiunii ierarhice.

Amiral.

Acesta era ţelul.

De două ori fusese trecut cu vederea. De obicei marina nu oferea mai multe şanse. Dar Langford Ramsey o promisese pe a treia.

Telefonul mobil îi vibră.

— Până acum, Malone a citit cu siguranţă dosarul, se auzi din receptor.

— Fiecare cuvânt, sunt sigur.

— Du-l mai departe.

— Bărbaţii de teapa lui nu pot fi grăbiţi.

— Dar pot fi ghidaţi.

Wilkinson trebui să răspundă:

— A aşteptat 1200 de ani să fie găsit.

— Atunci hai să nu-l mai facem să aştepte.

Stephanie, aşezată la biroul său, termină de citit raportul comisiei de anchetă.

— Toată povestea asta este falsă?

Davis încuviinţă.

— Acel submarin nu a fost nici măcar în apropierea Atlanticului de Nord.

— Şi care era ideea?

— Rickover a construit două vase NR. Erau copiii lui. Le-a alocat o avere la apogeul Războiului Rece şi nimeni nu a avut vreo îndoială în privinţa cheltuirii a două sute de milioane de dolari pentru a fi cu un pas înaintea sovieticilor. Însă a redus cheltuielile axându-se pe lucruri ieftine. Siguranţa nu constituia preocuparea principală, rezultatele erau cele care contau. La naiba, aproape nimeni nu ştia de existenţa submarinelor. Dar scufundarea lui NR-1A a ridicat probleme la multe niveluri. Submarinul însuşi. Misiunea. O mulţime de întrebări jenante. Aşa că amiralitatea a ascuns povestea în spatele securităţii naţionale şi a născocit o acoperire.

— Au trimis doar o navă să caute supravieţuitorii?

El înclină din cap afirmativ.

— Sunt de acord cu tine, Stephanie. Malone are aprobarea să citească asta. Întrebarea este: oare ar trebui?

Răspunsul ei veni imediat.

— Categoric.

Îşi aminti durerea pe care i-o pricinuiseră întrebările fără răspuns referitoare la sinuciderea soţului ei şi la moartea fiului. Malone ajutase la elucidarea ambelor cazuri, acest lucru fiind exact motivul pentru care ea îi era datoare.

Telefonul de serviciu sună şi un colaborator îi spuse că Malone era pe fir, cerând să vorbească neapărat cu ea.

Ea şi Davis avură un schimb de priviri derutate.

— Nu te uita la mine, zise Davis. Nu eu i-am dat dosarul.

Luă în mână receptorul. Davis făcu un gest spre speaker. Ei nu-i plăcu asta, dar activă dispozitivul ca să poată auzi şi el.

— Stephanie, dă-mi voie să-ţi spun de la început că, în momentul ăsta, n-am nici un chef de abureli.

— Bună ziua şi ţie.
— Tu ai citit acel dosar înainte să mi-l trimiţi?
— Nu.
Ceea ce era adevărat.
— Suntem prieteni de multă vreme. Apreciez că ai făcut asta. Dar mai am nevoie şi de altceva, fără să pui întrebări.
— Am crezut că suntem chit, încercă ea.
— Adaug-o la nota mea de plată.
Ştia deja ce voia Malone.
— O navă de război, începu el, *Holden.* În noiembrie 1971 a fost trimisă în Antarctica. Vreau să ştiu dacă mai trăieşte comandantul – un bărbat pe nume Zachary Alexander. Dacă da, unde este? Dacă nu mai e în viaţă, îl putem găsi măcar pe vreunul dintre ofiţerii săi?
— Presupun că nu ai de gând să-mi spui de ce.
— Ai citit dosarul în cele din urmă?
— De ce întrebi?
— O simt în vocea ta. Aşa că ştii de ce vreau să aflu.
— Mi s-a spus cu puţin timp în urmă despre Zugspitze. Atunci am hotărât să parcurg dosarul.
— Ai avut oameni acolo? La baza muntelui?
— Nu erau ai mei.
— Dacă ai citit raportul, atunci ştii că nemernicii au minţit. Au renunţat la submarin. Poate că tatăl meu şi ceilalţi zece au stat pe fundul mării aşteptând să fie salvaţi. De către oameni care nu au venit. Vreau să ştiu de ce a făcut marina una ca asta.
În mod clar era supărat. La fel era şi ea.
— Vreau să discut cu unul sau mai mulţi ofiţeri de pe *Holden,* zise el. Găseşte-i pentru mine.
— Vii aici?
— De îndată ce dai de ei.
Davis încuviinţă, semnalându-şi acordul.
— Bine. Îi voi localiza.
Se cam săturase de acea şaradă. Edwin Davis era aici cu un motiv. Fără îndoială, Malone fusese prins în cursă. La drept vorbind şi ea se afla în aceiaşi situaţie.
— Încă ceva, adăugă, din moment ce ştii despre telecabină. Femeia care era acolo – am lovit-o tare la cap, dar trebuie s-o localizez. Au reţinut-o la poliţie? I-au dat drumul? Ce s-a întâmplat?

Davis rosti pe muteşte: „Revii cu un telefon”.

Destul. Malone era prietenul ei. Fusese lângă ea când avusese cu adevărat nevoie de ajutor, aşa că era timpul să-i spună ce se petrecuse – la naiba cu Edwin Davis.

— Las-o baltă, zise deodată Malone.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai am găsit-o.

7

GARMISCH

Malone stătea la geam şi privea afară la strada aglomerată. Femeia din telecabină, Panya, păşea liniştit spre parcarea înzăpezită din faţa unui McDonald's. Restaurantul era ascuns într-o clădire în stil bavarez, doar un semn discret cu arcadele aurii în formă de M şi câteva decoraţiuni de la ferestre anunţându-i prezenţa.

Îşi retrase mâna, dând drumul perdelelor de dantelă. Ce căuta ea aici? Oare fugise? Sau pur şi simplu poliţia o lăsase să plece?

Îşi apucă în grabă haina de piele şi mănuşile şi îndesă pistolul pe care îl luase de la ea într-un buzunar. Părăsi camera de hotel şi coborî la parter, atent în mişcări, dar cu o ţinută relaxată.

Era la fel de frig ca în interiorul unei lăzi frigorifice. Maşina închiriată îl aştepta la câţiva metri de intrare. Pe partea cealaltă a străzii văzu Peugeot-ul de culoare închisă spre care se îndreptase femeia, pregătindu-se să iasă din parcare, cu becul de semnalizare dreapta clipind intermitent.

Sări în propria maşină şi porni în urmărire.

Wilkerson îşi termină restul de bere. Văzuse perdelele de la fereastra primului etaj dându-se la o parte în timp ce femeia din telecabină se plimbase tacticoasă prin faţa restaurantului, într-adevăr, sincronizarea era totul.

Crezuse că Malone nu putea fi dirijat.

Dar greşise.

Stephanie era supărată.

— Nu am de gând să fiu complice la asta, îi spuse ea lui Edwin Davis. Îl sun din nou pe Cotton. Concediază-mă, nu-mi pasă.

— Nu sunt aici în calitate oficială.

Ea îl cântări cu ochi suspicioşi.

— Preşedintele nu ştie?

Bărbatul scutură din cap.

— De data asta este o chestiune personală.

— Trebuie să-mi spui de ce.

Doar o singură dată mai avusese de-a face direct cu Davis şi acesta nu fusese deloc amabil, ba chiar îi pusese viaţa în primejdie. Dar în cele din urmă înţelesese că nu era deloc prost. Avea două doctorate – unul în istorie americană, celălalt în relaţii internaţionale – şi excelente abilităţi organizaţionale. Întotdeauna curtenitor. Sociabil. Asemănător preşedintelui Daniels însuşi. Văzuse cum oamenii aveau tendinţa să-l subestimeze, inclusiv ea. Trei secretari de stat îl folosiseră să aducă la ascultare departamentele mai puţin obediente. Acum lucra pentru Casa Albă, ajutând administraţia în ultimii trei ani ai mandatului final.

Iată însă că acest birocrat de carieră încălca acum regulile pe faţă.

— Credeam că eu sunt singura nonconformistă de aici, continuă ea.

— N-ar fi trebuit să laşi acel dosar să ajungă la Malone. Dar odată ce am aflat că ai făcut-o, am decis că aveam nevoie de ajutor.

— Pentru ce?

— Un serviciu pe care-l datorez.

— Şi acum eşti în poziţia de a te achita? Cu toată puterea şi acreditările date de la Casa Albă?

— Cam aşa ceva.

Ea oftă.

— Ce vrei să fac?

— Malone are dreptate. Trebuie să aflăm mai multe despre *Holden* şi ofiţerii săi. Dacă vreunii mai sunt în viaţă, trebuie să fie găsiţi.

Malone urmări maşina Peugeot. Munţi cu creste ca de fierăstrău, brăzdaţi de fâşii de zăpadă, se întindeau spre cer pe ambele părţi ale autostrăzii. Se îndrepta spre nord, dincolo de Garmisch, pe o rută în zigzag ascendentă. Arborii înalţi cu trunchiuri negre formau un culoar maiestuos, scenă pitorească numai bună de prezentat în ghidurile Baedeker. În acest ţinut nordic, iarna aducea grabnic întunericul – nu era nici măcar ora 17 şi lumina zilei scăzuse deja în intensitate.

Luă o hartă a împrejurimilor de pe scaunul din dreapta şi observă că avea în faţă valea alpină a Ammergebirge, care se întindea pe kilometri întregi de la baza muntelui Ettaler Mandl,

un pisc respectabil cu o înălţime de peste 1 500 de metri. Un sătuc puncta harta lângă Ettaler Mandl, iar el reduse viteza în timp ce atât maşina sa, cât şi Peugeot-ul intrau în localitate.

Privi cum vehiculul urmărit viră brusc într-un spaţiu de parcare din faţa unei clădiri masive cu faţadă albă şi două niveluri, guvernată de simetrie şi înzestrată cu ferestre gotice. Un dom impozant se ridica în centru, flancat de două turnuri mai mici, toate cu acoperişuri de cupru înnegrit şi inundate de lumină.

O placă de bronz anunţa MĂNĂSTIREA ETTAL.

Femeia coborî din maşină şi dispăru printr-un portal arcuit.

El parcă şi o urmări.

Aerul era considerabil mai rece decât în Garmisch, confirmând altitudinea superioară. Ar fi trebuit să-şi aducă o haină mai groasă, însă ura asemenea lucruri. Imaginea stereotipă a unui spion în loden era caraghioasă. Mult prea restrictivă. Îşi îndesă mâinile înmănuşate în buzunarele jachetei şi îşi strânse degetele mâinii drepte în jurul pistolului. Zăpada scârţâia sub tălpile sale pe măsură ce avansa pe o alee de beton într-o incintă rectangulară de mărimea unui teren de fotbal, înconjurată de mai multe clădiri în stil baroc. Femeia se grăbea pe o cărare înclinată spre uşile unei biserici.

Oamenii intrau şi ieşeau.

El zori pe urmele ei în liniştea pe care nu o tulburau decât tălpile încălţărilor ce se izbeau de pavajul îngheţat şi chemarea unui cuc aflat în depărtare.

Intră în biserică printr-un portal gotic ce avea în partea de sus un timpan executat cu minuţiozitate ce afişa scene biblice. Ochii săi fură imediat atraşi de frescele domului înfăţişând imagini din rai. Pereţii interiori păreau însufleţiţi datorită statuilor de stuc, heruvimilor şi structurilor complexe, toate în umbre sclipitoare de aur, roz, gri şi verde, licărind de parcă erau într-o mişcare constantă. Mai văzuse şi înainte biserici în stil rococo, cele mai multe atât de încărcate, încât clădirea îşi pierdea relevanţa, aici însă nu era cazul. Decoraţiunile păreau subordonate arhitecturii.

Oamenii se învârteau în jur. Unii stăteau în strane. Femeia pe care o urmărea merse cincisprezece metri în partea dreaptă, dincolo de amvon, îndreptându-se spre o altă nişă sculptată.

Intră şi închise după ea o uşă masivă de lemn.

Malone se opri să-şi analizeze opţiunile.

Nu avea de ales.

Se îndreptă spre uşă şi apucă mânerul de fier. Degetele de la mâna dreaptă îi erau încleştate pe pistol, dar îşi ţinea arma ascunsă în buzunar.

Apăsă clanţa şi deschise uşa încet.

Camera era mică, cu un tavan boltit susţinut de coloane zvelte de culoare albă. Mai multe ansambluri ornamentale în stil rococo răsăreau din pereţi, dar nu la fel de îndrăzneţe. Poate că era o sacristie. Două dulapuri asemănătoare, înalte şi două mese reprezentau singurele obiecte de mobilier. Lângă o masă stăteau două femei – cea din telecabină şi o alta.

— Bine aţi venit, *Herr* Malone, rosti aceasta din urmă. Vă aşteptam.

8

MARYLAND, 12.15 P.M.

Casa era părăsită, în codrii din jur nu exista ţipenie de om şi totuşi vântul continua să-i şoptească numele.

Ramsey.

Se opri din mers.

Nu era chiar o voce, mai degrabă un murmur ce plutea în derivă purtat de vântul iernii. Intrase în casă printr-o uşă deschisă din spate, iar acum stătea într-un salon spaţios presărat cu mobilă acoperită cu pânze maro murdare. Ferestrele din partea opusă încadrau priveliştea unei pajişti întinse. Picioarele îi rămaseră nemişcate, avea urechile ciulite. Îşi spuse că nu fusese rostit numele său.

Langford Ramsey.

Era oare o voce sau doar imaginaţia sa tulburată de împrejurimile înfricoşătoare?

După întâlnirea publică cu kiwanienii se suise în maşină şi condusese până în zona rurală din Maryland. Nu purta uniformă. Slujba sa ca şef al Serviciului de Informaţii al Marinei solicita o înfăţişare care să nu atragă atenţia asupra sa, de aceea el evita în mod obişnuit atât uniforma oficială, cât şi şoferul guvernamental. Afară, nimic din aspectul pământului reavăn nu sugera că cineva vizitase recent locul, iar gardul de sârmă ghimpată ruginise de mult. Casa era o structură întortocheată de acareturi, multe ferestre fuseseră sfărâmate, iar gaura căscată în acoperiş nu trăda nici cel mai mic semn de reparaţie. Secolul al nouăsprezecelea, ghici el. Construcţia, cu siguranţă o elegantă reşedinţă de provincie pe vremuri, se transforma cu repeziciune în ruină.

Vântul continua să bată. Buletinele meteo indicau că zăpada se îndrepta, în sfârşit, spre est. Privi podeaua de lemn, încercând să vadă dacă murdăria fusese deranjată, dar nu-şi văzu decât propriile urme.

Se auzi un zgomot dintr-un colţ al casei. Sticlă spartă? Metal zăngănit? Greu de spus.

Destul cu prostiile.

Îşi descheie nasturii paltonului şi scoase un Walther automat. Se furişă spre stânga. Coridorul din faţă era învăluit în umbre întunecate şi un fior involuntar trecu peste el. Înaintă încet spre capătul culoarului.

Se auzi din nou un sunet. Un scârţâit. Din dreapta. Apoi un alt sunet. Metal pe metal. Din spatele casei.

În mod evident erau doi înăuntru.

Se strecură pe hol şi decise că o avansare grăbită i-ar fi oferit un avantaj, mai ales că intruşii continuau să-şi anunţe prezenţa cu un constant tat-tat-tat.

Trase aer în piept, armă pistolul, apoi o luă la fugă spre bucătărie.

De pe un dulap, la trei metri distanţă, un câine privea fix înapoi. Era o rasă mixtă de talie mare, cu urechi rotunjite şi blana arămie, mai deschisă pe burtă, cu bărbia şi gâtul albe.

Animalul scoase un mârâit. Caninii ascuţiţi apărură la vedere, iar picioarele de dinapoi i se încordară.

Se auzi un lătrat din faţa casei.

Doi câini?

Cel de pe bufet făcu un salt jos şi ieşi în goană pe uşa bucătăriei.

Bărbatul se repezi spre partea din faţă a clădirii, exact în momentul în care celălalt animal ţâşnea prin cadrul unei ferestre deschise.

Expiră.

Ramsey.

Părea ca şi cum adierea se transformase singură în vocale şi consoane, apoi vorbise. Deloc clar sau sonor. Doar un murmur.

Sau i se păruse?

Îşi forţă creierul să ignore supoziţiile ridicole şi părăsi salonul de la intrare, trecând printr-un vestibul, pe lângă mai multe camere pline cu obiecte de mobilier protejate de cuverturi şi cu un tapet umflat de igrasie. Un pian vechi stătea neacoperit. Tablourile răspândeau un nimic fantomatic de pe pânzele care le ocroteau. Se învârti printre operele de artă fără un scop anume şi se opri să examineze câteva imagini în sepia cu scene din

Războiul Civil. Unul înfăţişă Monticello[3], altul Muntele Vemon[4].

Întârzie câteva clipe în sufragerie şi îşi imagină cum, în urmă cu două secole, proprietarii albi se îmbuibau cu fripturi de vită şi cu prăjituri delicioase. După masă, beau whisky cu apă gazoasă în salon. Ar fi putut juca o partidă de bridge în timp ce mangalul încălzea aerul cu o aromă de eucalipt. Desigur, strămoşii lui Ramsey fuseseră lăsaţi afară, să îngheţe în barăcile sclavilor.

Privi în lungul unui coridor. O cameră aflată în capăt îl atrase într-acolo. Cercetă duşumeaua, însă pe scânduri se afla doar un strat gros de praf.

Se opri în cadrul uşii.

O altă priveliște a fâneţei sterpe se contura printr-o fereastră murdară. Mobila, ca şi în celelalte camere, era învelită, cu excepţia unui birou. Lemn de abanos, vechi şi deteriorat, blatul încrustat fiind acoperit cu o pulbere gri-albăstruie. Pe pereţii cenuşii erau agăţate coame de cerb şi nişte cearşafuri maro protejau rafturile bibliotecii. Prin aer se învârteau acarieni de praf.

Ramsey.

Dar nu era vântul.

Reperând sursa, se năpusti spre un scaun drapat şi sfâşie violent pânza, stârnind un alt nor de praf ca o ceaţă densă. Pe tapiţeria în descompunere se afla un casetofon, caseta dinăuntru fiind derulată cam pe jumătate.

Strânse şi mai tare pistolul în mână.

— Văd că mi-ai găsit năluca, rosti o voce.

Se întoarse şi văzu un bărbat stând în uşă. Scund, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu faţa rotundă şi tenul la fel de alb ca zăpada ce se apropia. Părul său negru şi rar, periat drept, era brăzdat de fire argintii.

Şi zâmbea. Ca întotdeauna.

— Ai nevoie de efecte teatrale, Charlie? întrebă Ramsey, în timp ce-şi punea pistolul la loc.

— Mult mai amuzant decât un simplu salut; în plus câinii mi s-au părut o idee grozavă. Se pare că le place aici.

Cincisprezece ani lucraseră împreună şi nici măcar nu-i

---

[3] Proprietatea lui Thomas Jefferson, principalul autor al Declaraţiei de Independenţă a Statelor Unite şi al treilea preşedinte american. (n.tr.).

[4] Proprietatea şi reşedinţa lui George Washington, primul preşedinte american. (n.tr.).

cunoştea numele real. Îl ştia doar ca Charles C. Smith Jr., cu accent pe junior. Îl întrebase odată despre Smith senior şi primise drept răspuns o expunere de treizeci de minute a istoriei familiei sale, care cu siguranţă era o minciună sfruntată de la un cap la altul.

— Al cui este acest loc? întrebă Ramsey.

— Acum este al meu. L-am cumpărat cu o lună în urmă. Am crezut că retragerea la ţară ar fi o investiţie înţeleaptă. Mă gândesc să-l restaurez şi să-l închiriez. Vreau să-l botez Bailey Mill.

— Nu te plătesc eu destul?

— Omul trebuie să diversifice, domnule amiral. Nu se poate baza doar pe salariu ca să trăiască. Bursa, piaţa imobiliară, aşa te pregăteşti pentru bătrâneţe.

— Va fi nevoie de o avere să repari totul.

— Ceea ce îmi aminteşte de o notă informativă. Creşterile neprevăzute ale preţului combustibilului, tarifele de călătorie mai scumpe decât ne aşteptam şi sporirea globală a cheltuielilor operaţionale şi de întreţinere vor determina o uşoară mărire a dobânzilor. Deşi ne străduim să menţinem costurile reduse oferindu-le simultan servicii excelente clienţilor, acţionarii noştri ne cer să menţinem o marjă de profit convenabilă.

— Mănânci rahat, Charlie.

— În plus, casa asta m-a costat o avere şi am nevoie de mai mulţi bani.

Pe hârtie, Smith era un expert plătit care îşi efectua misiunile specializate de supraveghere în străinătate, acolo unde legile referitoare la interceptări erau vagi, mai ales în Asia Centrală şi Orientul Mijlociu. Aşa că lui Ramsey nu-i păsa câtuşi de puţin cât cerea acesta.

— Trimite-mi nota de plată. Acum fii atent. Este timpul să acţionezi.

Era mulţumit că toate activităţile preliminare fuseseră întreprinse pe parcursul anului precedent. Documentele erau pregătite. Planurile stabilite. Ştiuse că în cele din urmă avea să apară o ocazie favorabilă chiar dacă detaliile erau neclare.

Şi prilejul se ivise.

— Începe cu prima ţintă, aşa cum am discutat. Apoi du-te în sud pentru celelalte două, în ordinea listei.

Smith îi răspunse cu un salut în bătaie de joc.

— Da, da, căpitane Sparrow. Vom porni pe mare şi vom căuta cel mai prielnic vânt.

Îl ignoră pe imbecil.

— Nici un contact între noi până când nu sunt toţi aranjaţi. Fără zgomot şi fără urme, Charlie. Fără nici o urmă.

— Satisfacţia este garantată sau banii înapoi. Mulţumirea clientului este cea mai mare preocupare a noastră.

Unii oameni puteau scrie cântece sau romane, puteau picta, sculpta sau desena. Smith omora şi o făcea cu un talent incomparabil. Dacă Charlie Smith n-ar fi fost cel mai bun ucigaş pe care îl cunoscuse vreodată, l-ar fi împuşcat de mult pe idiotul ăsta agasant.

Cu toate acestea, preferă să evidenţieze cât se putea de limpede gravitatea situaţiei.

Aşa că armă pistolul Walther şi îi înfipse cu putere ţeava în faţă lui Smith. Ramsey era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt, aşa că privi în jos şi zise:

— Să n-o dai în bară. Îţi ascult prostiile şi te las să baţi câmpii, dar Nu. O. Da. În. Bară.

Smith îşi ridică braţele în batjocură, ca şi cum se preda.

— Te rog, domnişoară Scarlett, nu mă bate. Te rog, nu mă bate…

Vocea era piţigăiată şi familiară, o imitaţie grosolană a lui Butterfly Mequeen[5].

Ramsey nu aprecia umorul rasial, aşa că îşi păstră pistolul în aceeaşi poziţie.

Smith începu să râdă.

— Oh, amirale, linişteşte-te.

Se întrebă ce putea să-l scoată din sărite pe acest om. Îşi puse arma la loc sub haină.

— Am o întrebare, continuă Smith. Este important. Ceva ce trebuie să ştiu neapărat.

Celălalt aşteptă.

— Boxeri sau chiloţi?

Destul. Se întoarse şi părăsi încăperea.

Smith chicoti din nou.

— Haide, amirale. Boxeri sau chiloţi? Sau nu cumva eşti unul dintre aceia care vor să fie liberi în bătaia vântului? CNN spune

---

[5] Actriţă americană de culoare, care a jucat rolul servitoarei lui Scarlett O'Hara în filmul *Pe aripile vântului*, (n.tr.).

că zece la sută dintre noi nu poartă nici un fel de lenjerie intimă. Aşa sunt eu – liber în bătaia vântului.

Ramsey continuă să se îndrepte spre uşă.

— Forţa fie cu tine, amirale! strigă Smith. Un cavaler Jedi nu eşuează niciodată. Şi nu te îngrijora, vor fi cu toţii morţi mai repede decât te-aştepţi.

9

Privirile lui Malone răscoliră încăperea. Fiecare detaliu avea o importanţă crucială. Uşa deschisă în partea dreaptă, dincolo de care se întrezărea o obscuritate rău prevestitoare, îi ridică nivelul de alertă.

— Suntem doar noi, îi spuse gazda. Engleza ei era bună, marcată de un uşor accent german.

Făcu un semn, iar femeia din telecabină se îndreptă ţanţoş spre el. Pe măsură ce se apropia, Cotton o văzu mângâindu-şi vânătaia de pe faţă apărută în locul unde o lovise el.

— Poate într-o zi voi avea şansa să-ţi întorc favoarea, îi zise aceasta.

— Cred că tocmai ai făcut-o. Din câte se pare, am fost tras pe sfoară.

Ea zâmbi cu o satisfacţie evidentă, apoi plecă, închizând cu zgomot uşa în urma sa.

O studie pe femeia rămasă. Era înaltă şi bine proporţionată, cu părul de un blond-cenuşiu tuns pe ceafa, punându-i în evidenţă gâtul subţire. Nici o imperfecţiune nu altera aspectul de porţelan al tenului trandafiriu. Ochii erau de culoarea cafelei cu lapte, o nuanţă pe care el n-o mai văzuse înainte şi răspândeau un farmec pe care îl găsea dificil de ignorat. Purta un pulover stacojiu mulat, blugi şi un blazer de lână.

Malone avea în faţa ochilor o fiinţă privilegiată care promitea să-i creeze probleme serioase.

Era superbă şi o ştia.

— Cine eşti? întrebă el scoţând pistolul.

— Te asigur că nu reprezint o ameninţare. Am trecut prin multe ca să te întâlnesc.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, pistolul mă face să mă simt mai bine.

Ea ridică din umeri.

— Cum vrei. Ca să-ţi răspund la întrebare, numele meu este Dorothea Lindauer. Locuiesc în apropiere. Mă trag dintr-un neam

înrudit cu familia Wittelsbach[6]. Noi suntem *Oberbayer.* Bavarezi aristocraţi. Înrudiţi cu munţii. De asemenea, avem legături strânse cu această mănăstire. În aşa măsură, încât benedictinii ne acordă anumite libertăţi.

— Cum ar fi uciderea unui om şi apoi îndrumarea ucigaşului spre sacristia lor?

Pielea dintre sprâncenele lui Lindauer se încreţi.

— Printre altele. Dar asta este, trebuie să recunoşti, o mare libertate.

— De unde ai ştiut că voi fi pe acel munte astăzi?

— Am prieteni care îmi furnizează informaţii.

— Am nevoie de un răspuns mai clar.

— Subiectul USS *Blazek* mă interesează. Şi eu am vrut să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat. Presupun că ai citit deja dosarul. Spune-mi, a fost edificator?

— Am plecat de aici.

El se întoarse spre uşă.

— Noi doi avem ceva în comun, continuă ea.

Malone nu se opri.

— Taţii noştri au fost la bordul acelui submarin.

Stephanie apăsă o tastă pe telefon. Era încă la birou cu Edwin Davis.

— Este Casa Albă, o informă asistenta sa prin interfon.

Davis nu spuse nimic. Ea răspunse imediat.

— Se pare că suntem iar în conflict, începu vocea puternică atât în receptorul pe care ea îl ţinea în mână, cât şi în speaker-ul de unde auzea Davis.

Preşedintele Danny Daniels.

— Şi ce-am mai făcut de data aceasta? întrebă ea.

— Stephanie, ar fi mai uşor dacă am trece la subiect.

O voce nouă. Feminină. Diane McCoy. Alt consilier adjunct pe probleme de securitate naţională. Egala lui Edwin Davis şi adversară redutabilă a lui Stephanie.

— Ce vrei să spui, Diane?

— Cu douăzeci de minute în urmă ai descărcat dosarul comandantului Zachary Alexander, din Marina Statelor Unite, în prezent retras din activitate. Ceea ce vrem să ştim este de ce

[6] Familie regală şi dinastie germană din Bavaria, ai cărei membri au condus încă din secolul al XII-lea teritorii europene vaste, (n.tr.).

Serviciul de Informaţii al Marinei a declanşat o anchetă referitoare la interesele *tale* şi de ce ai autorizat copierea unui dosar ultrasecret legat de pierderea unui submarin cu treizeci şi opt de ani în urmă.

— Se pare că există o întrebare şi mai bună, ripostă ea. De ce îi pasă Serviciului de Informaţii al Marinei? Asta este o poveste veche.

— Asupra acestui aspect, interveni Daniels, suntem de acord. Şi eu aş vrea să aflu răspunsul la această întrebare. M-am uitat şi eu peste dosarul personal pe care tocmai l-ai obţinut şi nu este nimic acolo. Alexander a fost un ofiţer capabil, care şi-a servit ţara timp de douăzeci de ani, apoi s-a pensionat.

— Domnule preşedinte, de ce sunteţi *dumneavoastră* implicat în asta?

— Deoarece Diane a venit în biroul meu şi mi-a spus că trebuie să te sunăm.

O absurditate. Nimeni nu-i spunea lui Danny Daniels ce să facă. Avusese trei mandate de guvernator şi unul de senator şi reuşise de două ori să fie ales preşedinte al Statelor Unite. Nu era prost, deşi unii credeau asta despre el.

— Iertaţi-mă, domnule, dar din câte am văzut eu până acum, faceţi doar ceea ce vreţi.

— Un privilegiu suplimentar al funcţiei. Oricum, din moment ce nu vrei să răspunzi la întrebarea lui Diane, iat-o pe a mea. Ştii cumva unde este Edwin?

Davis făcu semn din mână, semnalând că nu.

— S-a pierdut?

Daniels chicoti.

— L-ai pedepsit pe ticălosul de Brent Green şi probabil mi-ai salvat pielea în acelaşi timp. Curaj. Asta ai tu, Stephanie. Acum însă avem o problemă. Edwin este pe punctul de a face o boacănă. Pentru el, chestiunea este oarecum personală. Şi-a luat câteva zile libere şi ieri a plecat în grabă. Diane crede că a venit să te vadă.

— Nici măcar nu-l simpatizez. Din cauza lui am fost cât pe ce să-mi pierd viaţa la Veneţia.

— Jurnalul de securitate de la parter, interveni McCoy, indică faptul că se află în clădirea ta chiar în acest moment.

— Stephanie, continuă Daniels, când eram mic, un prieten de-al meu i-a spus profesoarei cum el şi taică-său au mers la pescuit

şi au prins un biban de vreo treizeci de kilograme într-o oră. Profesoara nu era proastă deloc şi i-a spus că lucrul acela era imposibil. Ca să-i dea o lecţie amicului meu despre minciună, i-a relatat cum un urs a venit din pădure şi a atacat-o, dar a fost pus la respect de un căţeluş, care l-a făcut să se retragă doar cu un singur lătrat. „Crezi asta?” l-a întrebat profesoara. „Sigur, a răspuns tovarăşul meu, fiindcă acela era câinele meu.”

Stephanie zâmbi.

— Edwin este câinele meu, Stephanie. Ceea ce face el ajunge direct la mine. Şi, chiar în momentul acesta, este într-o încurcătură ce pute îngrozitor. Poţi să mă ajuţi? De ce eşti interesată de căpitanul Zachary Alexander?

Destul. Mersese mult prea departe, crezând că le făcea un serviciu lui Malone la început, apoi lui Davis. Aşa că îi spuse lui Daniels adevărul:

— Fiindcă Edwin mi-a spus că ar trebui să fiu interesată.

Pe chipul lui Davis se citi înfrângerea.

— Lasă-mă să vorbesc cu el, rosti Daniels.

Şi ea îi înmână acestuia receptorul.

10

Malone se întoarse spre Dorothea Lindauer şi aşteptă ca aceasta să se explice.

— Tatăl meu, Dietz Oberhauser, era la bordul lui *Blazek* când acesta a dispărut.

Observă că ea folosea permanent numele fals al submarinului. Fie nu ştia prea multe, fie îl testa. Un lucru corespundea realităţii, totuşi. Raportul comisiei de anchetă menţionase un specialist de teren: Dietz Oberhauser.

— Ce făcea tatăl tău acolo? întrebă el.

Expresia ei dură se îmblânzi, dar ochii ei stranii continuară să-i atragă atenţia. Îi amintea de Cassiopeia Vitt, altă femeie care îi stârnise interesul.

— Tatăl meu era acolo ca să descopere izvoarele civilizaţiei.

— Doar atât? Credeam că era ceva important.

— Înţeleg, *Herr* Malone, că umorul este un instrument ce poate fi folosit pentru a dezarma. Dar tatăl meu, nu este un subiect de care să-mi bat joc şi cred că şi dumneata gândeşti la fel.

El nu fu impresionat.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebare. Ce făcea el acolo?

O străfulgerare de mânie îi brăzdă chipul, apoi dispăru repede.

— Nu glumesc. Voia să descopere izvoarele civilizaţiei. Este un puzzle. Şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să-l dezlege.

— Nu-mi place să fiu tras în piept. Am ucis un om astăzi din cauza ta.

— A fost vina lui. A fost excesiv de zelos. Sau poate că te-a subestimat. Dar felul în care te-ai descurcat a confirmat tot ceea ce mi s-a spus despre dumneata.

— Pari să accepţi omorul cu inima uşoară. Eu nu.

— Dar din ceea ce mi s-a spus, nu eşti străin de acest subiect.

— Tot acei *prieteni* care te informează?

— *Sunt* foarte bine informaţi.

Dorothea făcu un semn spre masă.

El observase deja un tom străvechi aşezat pe lemnul de stejar cu adâncituri.

— Eşti anticar. Uită-te la asta.

El se apropie şi îşi strecură pistolul în buzunarul jachetei. Decise că, dacă această femeie l-ar fi vrut mort, ar fi fost deja în coşciug.

Cartea avea poate cincisprezece pe douăzeci şi doi de centimetri şi cinci centimetri grosime. Mintea sa analitică încercă să-i descopere provenienţa. Învelitoare din piele maro de viţel. Ştanţarea pielii în modele fără auriu sau alte culori. Coperta a patra nu avea nici o decoraţiune, ceea ce îi evidenţia vechimea: cărţile realizate înainte de Evul Mediu erau păstrate în poziţie orizontală, nu verticală, aşa că ultima copertă nu era ornamentată.

Cu grijă, o deschise şi contemplă marginile zdrenţuite ale paginilor de pergament întunecat. Observă viniete ciudate şi un text indescifrabil într-o limbă pe care nu o recunoscu.

— Ce este asta?

— Dă-mi voie să răspund povestindu-ţi ce s-a întâmplat mai la nord, la Aachen, într-o duminică din luna mai, la o mie de ani după Hristos.

Otto al III-lea privi cum ultimele obstacole în calea destinului său imperial erau nimicite. Se afla în pronaosul capelei palatului, o clădire sacră ridicată cu două sute de ani în urmă de către omul în al cărui mormânt era pe punctul de a intra.

— Este gata, sire, anunţă von Lomello.

Contele era un om enervant care se îngrijea ca palatinatul regal să fie întreţinut corespunzător în absenţa împăratului. Ceea ce, în cazul lui Otto, însemna cea mai mare parte a timpului. Ca împărat, lui nu-i păsase niciodată de pădurile germane sau de izvoarele cu apă fierbinte din Aachen, de iernile friguroase şi lipsa totală de civilizaţie. El prefera căldura şi cultura Romei.

Lucrătorii îndepărtară ultima dintre pietrele sfărâmate ale pardoselii.

Nu ştiuseră exact unde să excaveze. Cripta fusese sigilată cu mult timp în urmă fără vreun semn care să indice locul precis. Se dorise ascunderea locatarului de invaziile vikinge iminente şi trucul reuşise. Când normanzii prădaseră capela, în 881, nu au găsit nimic. Dar von Lomello organizase o misiune de explorare înainte de sosirea lui Otto şi reuşise să izoleze un perimetru promiţător.

Din fericire, contele avusese dreptate.

Otto nu avea timp pentru greşeli.

La urma urmelor, era un an apocaliptic, primul dintr-un nou mileniu, când mulţi credeau că Hristos avea să vină la ziua

judecăţii.

Muncitorii îşi vedeau de treabă. Doi episcopi urmăreau în tăcere. Mormântul în care erau pe punctul de a intra nu mai fusese deschis din 28 ianuarie 814, ziua în care murise Cel mai luminos Augustus încoronat de Dumnezeu, Cel mai mare şi mai paşnic împărat ce a cârmuit Imperiul Roman, Regele Francilor şi al Lombarzilor prin mila lui Dumnezeu. Fusese în timpul vieţii mai înţelept decât orice muritor, un inspirator de miracole, protectorul Ierusalimului, un clarvăzător, un bărbat de fier, episcopul episcopilor. Un poet proclama că nimeni nu avea să fie mai apropiat de grupul apostolilor decât el. Fusese botezat Carolus. Primise cognomenul Magnus, cu referire la înălţimea sa considerabilă, dar acum îi descria măreţia. Totuşi varianta franţuzească era cel mai des întâlnită, o contopire dintre Carolus şi Magnus într-un nume rostit chiar şi după două secole cu capetele plecate şi vocile scăzute, de parcă s-ar fi vorbit despre Dumnezeu.

Carol cel Mare.

Lucrătorii se retraseră de lângă spărtura din pardoseală, iar von Lomello le inspectă munca. Un iz ciudat se strecură în pronaos – dulceag, mucegăit, greţos. Otto mai simţise miros de carne stricată, lapte stricat şi excremente umane. Acesta era diferit. Părea de demult. Aer care stătuse drept strajă lucrurilor pe care oamenii nu erau meniţi să le vadă.

Se aprinse o torţă şi unul dintre muncitori îşi întinse mâna în deschizătură. La semnalul lui fu adusă o scară de lemn.

Astăzi era sărbătoarea Rusaliilor şi mai devreme capela fusese plină de credincioşi. Otto era în pelerinaj. Tocmai se întorsese de la mormântul vechiului său prieten Adalbert, episcop de Praga, înmormântat la Gnesen, oraş pe care, ca împărat, îl ridicase la rangul de arhiepiscopie. Acum venise să contemple rămăşiţele pământeşti ale lui Carol cel Mare.

— Eu voi coborî primul, le spuse Otto.

Avea doar douăzeci de ani, era un bărbat de înălţime impunătoare, fiul unui rege german şi al unei mame de origine grecească. Încoronat ca Sfânt Împărat Roman la vârsta de trei ani, domnise sub tutela mamei sale în primii opt ani şi a bunicii sale încă trei ani. În ultimii şase domnise singur. Ţelul său era *Renovatio Imperii,* un Imperiu Roman Creştin care să-i reunească pe toţi teutonii, latinii şi slavii, ca pe timpul lui Carol cel Mare, sub conducerea comună a împăratului şi a papei. Ceea ce se afla dedesubt îl putea ajuta să transforme acest vis în realitate.

Păşi pe scară şi von Lomello îi înmână o torţă. Opt trepte îi trecură prin faţa ochilor până când tălpile sale atinseră pământul.

Aerul era stătut şi călduţ, asemenea celui dintr-o peşteră, izul ciudat aproape copleşitor, dar îşi spuse că nu era nimic altceva decât mireasma puterii.

Torţa îi dezvălui o sală îmbrăcată în marmură şi mortar, similară în mărime pronaosului de deasupra. Von Lomello şi cei doi episcopi coborâră şi ei scara.

Apoi îl văzu.

Sub un baldachin, Carol cel Mare aştepta pe un tron de marmură.

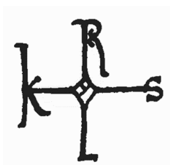
Cadavrul era învelit în purpură şi ţinea un sceptru în mâna stângă înmănuşată. Regele stătea ca un om viu, cu un umăr rezemat de tron şi capul susţinut de un lanţ de aur ataşat diademei. Chipul îi era acoperit de o pânză diafană. Descompunerea era evidentă, dar nici unul dintre membre nu căzuse, cu excepţia vârfului nasului.

Otto căzu în genunchi plin de smerenie. Ceilalţi i se alăturară îndată. Era fermecat. Nu se aşteptase deloc la o asemenea privelişte. Auzise poveşti, dar niciodată nu le luase în seamă. Împăraţii aveau nevoie de legende.

— Se spune că o bucăţică din cruce a fost pusă în diademă, murmură von Lomello.

Otto auzise acelaşi lucru. Tronul se afla deasupra unei lespezi de marmură cioplită, cele trei părţi vizibile fiind împodobite cu basoreliefuri. Bărbaţi. Cai. Un car. Un cerber cu două capete. Femei ce ţineau în mâini coşuri cu flori. Toate de origine romană. Otto mai văzuse astfel de splendori în Italia. Luă prezenţa acestora aici, într-un mormânt creştin, drept un semn că planurile sale imperiale erau juste.

Un scut şi o sabie fuseseră aşezate într-o parte. Ştia despre scut. Papa Leon însuşi îl sfinţise în ziua încoronării lui Carol cel Mare ca împărat, cu două sute de ani în urmă şi avea încrustat sigiliul regal. Otto văzuse simbolul pe unele documente din biblioteca imperială.

Otto se ridică în picioare.

Unul dintre motivele pentru care venise era să recupereze sceptrul şi coroana, neaşteptându-se să găsească în rest altceva decât nişte oase.

Dar lucrurile se schimbaseră.

Observă un mănunchi de foi legate odihnindu-se în poala împăratului. Cu grijă, se apropie de podium şi recunoscu un pergament cu anluminuri, cu scrisul şi ornamentaţiile decolorate, dar încă vizibile. Întrebă:

— Poate vreunul dintre voi să citească în latină?

Unul dintre episcopi încuviinţă şi Otto îi făcu semn să se apropie. Două degete de la mâna stângă înmănuşată a cadavrului arătau spre un pasaj de pe pagină.

Episcopul îşi înălţă capul şi privi atent.

— Este Evanghelia după Marcu.

— Citeşte.

— Şi la ce foloseşte unui om să câştige lumea întreagă, dacă îşi pierde propriul suflet?

Otto privi cadavrul. Papa îi spusese că simbolurile lui Carolus Magnus ar fi constituit instrumente ideale pentru restabilirea splendorii Sfântului Imperiu Roman. Nimic nu conferea puterii o aură mistică mai intensă decât trecutul, iar în acest moment el avea în faţa ochilor un trecut glorios. Einhard îl descrisese pe acest bărbat ca fiind falnic, atletic, masiv în umeri, cu pieptul puternic ca de armăsar, cu ochi albaştri, castaniu-roşcat la păr, roşcovan la faţă, nefiresc de activ, niciodată ostenit, având o asemenea energie şi autoritate, încât chiar şi în repaus, ca acum, îi subjuga pe cei timizi şi liniştiţi. De-abia acum înţelegea adevărul acelor cuvinte.

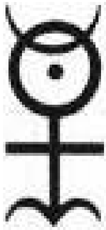
Celălalt scop al vizitei sale îi trecu fulgerător prin minte.

Privi în jur prin criptă.

Bunica sa, care murise cu câteva luni în urmă, îi spusese povestea pe care o aflase de la bunicul lui, Otto I. Ceva ce ştiau doar împăraţii. Despre cum Carolus Magnus poruncise ca anumite lucruri să fie înmormântate odată cu el. Mulţi ştiau despre sabie, scut şi bucata din Adevărata Cruce. Pasajul din Marcu era, însă, o surpriză.

Apoi îl văzu. Adevăratul motiv pentru care venise. Odihnindu-se pe o masă de marmură.

Se apropie, îi dădu torţa lui von Lomello şi îşi aţinti privirea asupra unui mic volum acoperit de praf. Pe coperta lui era desenat un simbol, unul pe care i-l descrisese bunica sa.

> Cu mare grijă, el deschise cartea. Văzu simboluri, imagini stranii şi o scriere indescifrabilă.
>
> — Ce este asta, sire? întrebă von Lomello. Ce limbă este aceasta?
>
> În mod normal nu ar fi permis o asemenea interogare. Împăraţii nu acceptă întrebări. Dar bucuria de a găsi obiectul despre care îi vorbise bunica lui îl umplu de o uşurare incomensurabilă. Papa credea că sceptrele şi coroanele exprimau puterea, dar, dacă era s-o creadă pe bunica sa, aceste cuvinte şi simboluri ciudate erau cu mult mai puternice. Aşa că îi răspunse contelui în aceeaşi manieră în care şi ea îi răspunsese lui.
>
> — Este limbajul Cerurilor.

Malone ascultă cu o atitudine sceptică.

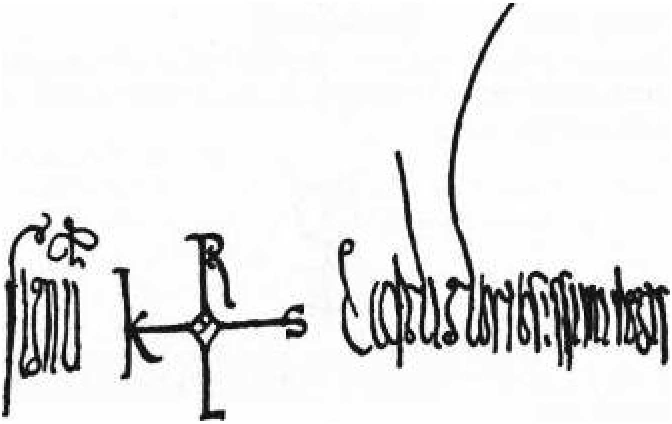
— Se spune că Otto a tăiat unghiile cadavrului, i-a scos un dinte, a dispus înlocuirea vârfului nasului cu o bucată de aur, apoi a sigilat mormântul.

— Laşi impresia că nu dai crezare poveştii, îi spuse el.

— Acea vreme nu a fost etichetată fără motiv drept Evul Mediu întunecat. Cine ştie?

Pe ultima pagină a cărţii observă acelaşi desen care împodobea scutul din mormânt, conform relatării ei – o combinaţie curioasă a literelor K, R, L, S, dar numai atât. O întrebă despre asta.

— Aceea este semnătura completă a lui Carol cel Mare, răspunse ea. A din Karl se găseşte în centrul crucii. Grămăticul urma să adauge cuvintele în stânga şi în dreapta. *Signum Caroli gloriosissimi regis.* Marca celui mai glorios Rege Carol.

— Aceasta este cartea din mormântul său?
— Da.

11

ATLANTA, GEORGIA

Stephanie privi cum Edwin Davis se agita pe scaun, vizibil stingherit.

— Vorbeşte cu mine, Edwin, se auzi glasul lui Daniels în interfon. Ce se întâmplă?

— Este complicat.

— Am mers la facultate. Am stagiul militar satisfăcut. Am fost guvernator şi senator al Statelor Unite. Cred că sunt în stare să înţeleg.

— Trebuie să fac asta eu însumi.

— Dacă ar fi după mine, Edwin, sigur, dă-i drumul. Însă Diane are un acces de furie. Serviciul de Informaţii al Marinei pune întrebări la care noi nu cunoaştem răspunsurile. De obicei, aş lăsa copiii să-şi rezolve disputa prin luptă corp la corp la groapa cu nisip, dar acum, fiindcă am fost târât pe terenul de joacă, vreau să ştiu. Despre ce este vorba?

În experienţa limitată pe care o avusese Stephanie cu consilierul adjunct pe probleme de securitate naţională, el păruse un om care afişa întotdeauna un exterior calm, liniştit. Nu şi acum. Poate că Diane McCoy s-ar fi distrat să fie martoră la anxietatea lui, dar Stephanie nu se bucura de spectacol.

— Operaţia Highjump, începu Davis. Ce ştii despre ea?

— Bine, m-ai prins, rosti preşedintele. Ai câştigat runda întâi.

Davis rămase tăcut.

— Aştept, zise Daniels.

> 1946 a fost anul victoriei şi al redresării. Al Doilea Război Mondial se încheiase şi lumea nu mai avea să fie niciodată la fel. Inamicii de odinioară au devenit prieteni. Prietenii de odinioară au devenit adversari. America a fost împovărată cu o nouă responsabilitate, transformându-se peste noapte în lider mondial. Agresiunea sovietică domina evenimentele politice şi începuse Războiul Rece. Din punct de vedere militar totuşi, marina americană era descompusă bucată cu bucată. La marile baze din Norfolk, San Diego, Pearl Harbor, Yokosuka şi Quonset Point, totul era învăluit în sentimente negative şi într-un pesimism adânc.

Distrugătoarele, crucişătoarele şi portavioanele, erau trimise în ape liniştite, acostând la docuri îndepărtate. Flota militară a Statelor Unite devenea rapid o umbră a ceea ce fusese cu numai un an în urmă.

În mijlocul acestui tumult, conducătorul operaţiunilor maritime a semnat o serie şocantă de ordine instituind Proiectul de Dezvoltare Antarctică, care avea să se desfăşoare în timpul verii antarctice, din decembrie 1946 până în martie 1947. Având numele de cod Highjump, operaţiunea necesita serviciile a douăsprezece nave şi a câtorva mii de oameni pentru a progresa spre extremitatea antarctică doar ca să antreneze personalul şi să testeze materialele în zonele polare; să consolideze şi să extindă suveranitatea americană asupra celei mai vaste zone utilizabile a continentului antarctic; să determine fezabilitatea stabilirii şi menţinerii bazelor în Antarctica şi să investigheze posibile situri; să elaboreze tehnici pentru amplasarea şi întreţinerea bazelor aeriene pe gheaţă, cu atenţie deosebită pentru aplicabilitatea unor asemenea tehnici la operaţiunile din Groenlanda, unde, se afirma, condiţiile fizice şi climatice se asemănau cu cele din Antarctica; şi să extindă cunoştinţele existente despre condiţiile hidrografice, geografice, geologice, meteorologice şi electromagnetice.

Contraamiralii Richard H. Cruzen şi Richard Byrd, celebrul explorator cunoscut şi ca amiralul Antarcticii, au fost numiţi la comanda misiunii. Expediţia urma să fie divizată în trei secţiuni. Grupul Central includea trei cargoboturi, un submarin, un spărgător de gheaţă, nava amiral a expediţiei şi un portavion cu Byrd la bord. Ei aveau să stabilească Mica Americă IV pe platforma de gheaţă de la Bay of Wales. De-o parte şi de alta erau grupul Estic şi cel Vestic. Grupul Estic, alcătuit dintr-un petrolier, un distrugător şi un transportor pentru hidroavioane, trebuia să se îndrepte spre zero grade longitudine. Grupul Vestic, cu o structură similară, urma să se îndrepte spre Balleny Islands, apoi să ocolească Antarctica pe la apus, până când se întâlnea cu Grupul Estic. Dacă totul decurgea conform planului, Antarctica avea să fie încercuită. În câteva săptămâni, aveau să se elucideze multe dintre necunoscutele rămase după un secol de explorare.

Patru mii şapte sute de oameni au părăsit portul în august 1946. În final, expediţia a cartografiat 8 640 de kilometri de coastă, din care 2 240 de kilometri fuseseră complet necunoscuţi până atunci. A descoperit 22 de lanţuri muntoase, 26 de insule, 9 golfuri, 20 de gheţari şi 5 capuri, producând 70 000 de fotografii aeriene.

Aparatele au fost testate la maxim.

Patru oameni au murit.

— Întreaga operaţiune a adus marinei un nou suflu vital, zise Davis. A fost un succes răsunător.

— Cui naiba îi pasă de asta? întrebă Daniels.

— Ştiai că ne-am întors în Antarctica în 1948? Operaţiunea Windmill. Chipurile, acele 70 000 de fotografii realizate în timpul operaţiunii Highjump erau fără valoare, deoarece nimeni nu se gândise să dispună pe sol puncte de referinţă care să permită interpretarea imaginilor. Erau ca foile de hârtie albă, imaculată. Aşa că s-au întors să aşeze reperele.

— Edwin, îl întrerupse Diane McCoy, ce rost au toate astea? Totul pare lipsit de sens.

— Cheltuim milioane de dolari trimiţând vase şi oameni să facă fotografii în Antarctica, un ţinut despre care ştim că este acoperit cu gheaţă şi cu toate astea nu stabilim puncte de reper cât suntem acolo? Nici măcar nu anticipăm că s-ar putea să fie probleme?

— Vrei să spui că Windmill a avut şi un al doilea scop? sugeră Daniels.

— Ambele operaţiuni au avut obiective duble. În fiecare expediţie a existat o mică unitate alcătuită din numai şase oameni. Antrenaţi şi instruiţi special. Au pătruns în interiorul continentului de mai multe ori. Ceea ce au făcut ei este motivul pentru care în 1971 nava comandantului Zachary Alexander a fost trimisă în Antarctica.

— Dosarul său personal nu aminteşte nimic despre acea misiune, zise Daniels. Doar că i-a fost încredinţată comanda lui *Holden* timp de doi ani.

— Alexander a navigat spre Antarctica pentru a căuta un submarin pierdut.

Linişte la celălalt capăt al firului.

— Submarinul de acum treizeci şi opt de ani? întrebă Daniels. Raportul comisiei de anchetă pe care l-a accesat Stephanie.

— Da, domnule preşedinte. Spre finalul anilor 1960 am construit două submarine ultrasecrete, NR-1 şi 1A. NR-1 este încă activ, dar 1A s-a pierdut în Antarctica în 1971. Nimeni nu a fost informat de eşecul său – totul s-a muşamalizat. Doar *Holden* a mers să-l caute. Domnule preşedinte, NR-1 îl avea drept căpitan pe comandorul Forrest Malone.

— Tatăl lui Cotton?

— Şi interesul tău? interveni Diane fără nici o emoţie.

— Unul dintre membrii echipajului de pe submarin a fost un anume William Davis. Fratele meu mai mare. Mi-am promis că, dacă voi fi vreodată în poziţia de a afla ce s-a întâmplat cu el, o voi face. Davis inspiră adânc. În sfârşit mă aflu în acea poziţie.

— De ce este atât de interesat Serviciul de Informaţii al Marinei? vru Diane să ştie.

— Nu este evident? Scufundarea a fost muşamalizată cu dezinformări. Pur şi simplu l-au lăsat pierdut. Doar *Holden* a mers să-l caute. Imaginaţi-vă ce ar face televiziunile de ştiri cu această informaţie.

— Bine, Edwin, admise Daniels. Ai pus informaţiile cap la cap destul de bine. Ai mai câştigat o rundă. Continuă. Dar stai departe de necazuri şi mişcă-ţi fundul înapoi în două zile.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Apreciez libertatea de mişcare pe care mi-o oferiţi.

— Un sfat, adăugă preşedintele. Este adevărat, cine se scoală devreme, departe ajunge, dar cine are răbdare, poate trece chiar şi marea.

Legătura se întrerupse.

— Îmi imaginez că Diane este furioasă, comentă Stephanie. De data asta a rămas pe dinafară.

— Nu-mi plac birocraţii ambiţioşi, murmură Davis.

— Unii ar spune că şi tu intri în această categorie.

— Şi ar greşi.

— Pari a fi pe cont propriu în această chestiune. Aş spune că amiralul Ramsey de la Serviciul de Informaţii al Marinei funcţionează în sistem de avarie, protejând amiralitatea şi secretele ei. Dacă e să vorbim despre un birocrat ambiţios, el este exemplul perfect.

Davis se ridică în picioare.

— Ai dreptate în legătură cu Diane. Nu-i va trebui mult ca să-şi bage din nou nasul, iar Serviciul de Informaţii al Marinei nu va rămâne nici el în urmă. Făcu semn spre documentele pe care le scoseseră la imprimantă. De aceea trebuie să mergem la Jacksonville, Florida.

Ea citise dosarul, deci ştia că acolo locuia Zachary Alexander. Mai avea totuşi o întrebare:

— De ce *noi?*

— Fiindcă Scot Harvath m-a refuzat.

Stephanie zâmbi.

— Asta da, călăreţ singuratic.

— Stephanie, am nevoie de ajutorul tău. Îţi aminteşti de acele favoruri? Îţi voi rămâne dator pentru asta.

Se ridică şi ea.

— Pentru mine este suficient.

Dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care acceptase atât de repede, iar Davis îşi dăduse seama cu siguranţă. Raportul comisiei de anchetă. Îl citise la insistenţa lui.

Nici un William Davis nu făcuse parte din echipajul submarinului NR-1A.

12

MĂNĂSTIREA ETTAL

Malone admiră cartea aşezată pe masă.

— Provine din mormântul lui Carol cel Mare? Are o vechime de o mie două sute de ani? Dacă este aşa, atunci se află într-o stare remarcabilă.

— Este o poveste complicată, *Herr* Malone. Una care se întinde pe întreaga perioadă de o mie două sute de ani.

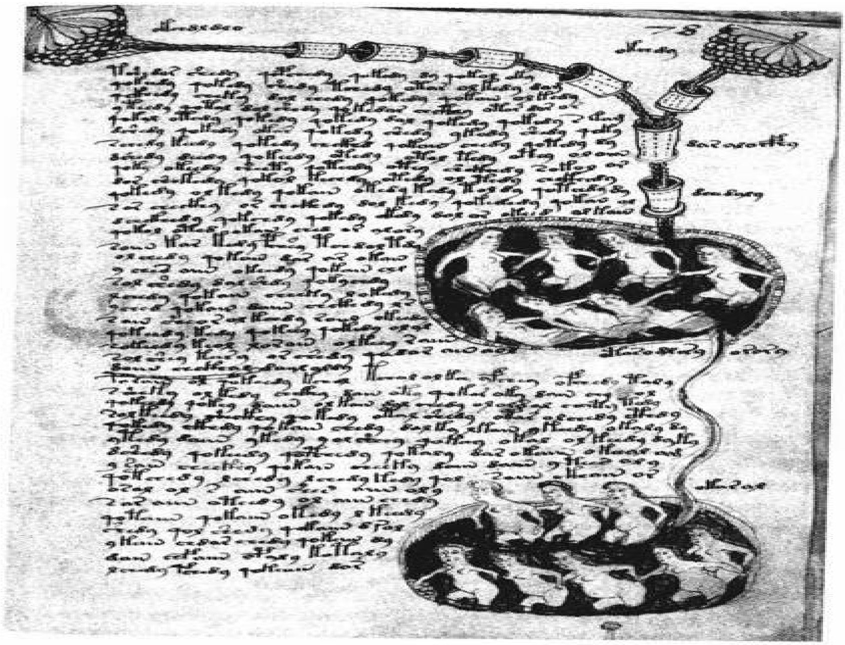
Acestei femei îi plăcea să evite întrebările.

— Pune-mă la încercare.

Ea făcu semn cu mâna.

— Recunoşti acest scris?

El studie una dintre pagini, umplută cu un scris ciudat şi cu femei dezbrăcate zbenguindu-se în nişte căzi de baie conectate printr-un sistem întortocheat de instalaţii ce păreau mai degrabă anatomice decât hidraulice.

Trecând mai departe, observă ceea ce păreau a fi hărţi cu

obiecte astronomice, de parcă ar fi fost văzute prin telescop. Celule vii, ca şi cum ar fi apărut la microscop. Plante cu structuri rădăcinoase reproduse în detaliu. Un calendar ciudat al semnelor zodiacale, populat de oameni minusculi în pielea goală, aflaţi într-un fel de coşuri de gunoi. Atât de multe ilustraţii. Scrisul indescifrabil părea aproape o mistificare.

— Este exact cum a observat Otto III, spuse ea. Limbajul Cerurilor.

— Nu ştiam că Cerurile necesită un limbaj.

Ea zâmbi.

— Pe vremea lui Carol cel Mare, conceptul era foarte diferit.

El parcurse cu degetul simbolul imprimat în relief pe copertă.

— Ce este asta?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Malone îşi dădu seama ce lipsea din carte. Nu văzuse nici sânge, nici monştri sau fiare mitologice. Nu erau conflicte sau tendinţe distructive. Nici simboluri religioase ori însemne ale puterii laice. De fapt, nimic care să indice vreun mod de viaţă uşor de recunoscut – nici unelte familiare, obiecte de mobilier sau mijloace de transport, în schimb, paginile transmiteau senzaţia de apartenenţă la o lume transcendentă şi atemporală.

— Mai este ceva ce aş vrea să-ţi arăt, spuse ea.

El ezită.

— Haide, eşti obişnuit cu astfel de situaţii.

— Sunt doar un anticar.

Dorothea se îndreptă spre uşa deschisă din partea opusă a încăperii slab luminate.

— Atunci ia cartea şi urmează-mă.

Nu avea de gând să fie aşa de obedient.

— Ce zici să duci tu cartea şi eu pistolul?

Strânse din nou arma în mână.

Ea încuviinţă.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine…

Ridică de pe masă tomul, iar el o urmă spre ieşire. O scară de piatră cobora într-o obscuritate şi mai profundă, dincolo de care

se afla o altă intrare, învăluită în lumină ambientală.

Îşi începură expediţia.

Dedesubt era un coridor care se întindea pe cincisprezece metri. Pe ambele laturi se aliniau uşi de lemn, o alta găsindu-se în capătul opus.

— O criptă? întrebă el.

Femeia scutură din cap.

— Călugării îşi îngroapă morţii în sihăstria de deasupra. Aceasta este o parte a vechii abaţii, datând din Evul Mediu. Utilizată acum pentru depozitare. Bunicul meu a petrecut foarte mult timp aici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ascunzându-se?

— Oarecum.

Ea parcurse coridorul luminat strident de o serie de becuri cu incandescenţă. În spatele uşii din capăt găsiră o cameră aranjată ca un muzeu cu artefacte curioase de piatră şi cu sculpturi în lemn. Poate patruzeci sau cincizeci de piese. Totul era expus în insule luminoase produse de lămpi cu vapori de sodiu. În partea îndepărtată a încăperii erau aliniate câteva mese şi ele luminate de deasupra. Vreo două dulapuri de lemn pictate în stil bavarez se sprijineau de pereţi.

Dorothea îi arătă ornamentele cioplite în lemn, o varietate de înflorituri, semilune, cruci, frunze de trifoi, stele, inimi, romburi şi coroane.

— Toate acestea provin de la frontoanele fermelor olandeze. Unii au numit asta artă populară. Bunicul credea că sunt mult mai mult de atât, semnificaţia lor fiind pierdută de-a lungul timpului, aşa că le colecţiona.

— După ce Wehrmacht-ul şi-a făcut treaba?

El observă pe chipul femeii umbra unei supărări trecătoare.

— Bunicul a fost om de ştiinţă, nu nazist.

— Câţi oare au folosit această replică înaintea ta?

Ea păru să-i ignore înţepătura.

— Ce informaţii ai despre arieni?

— Destule încât să ştiu că noţiunea nu a apărut odată cu naziştii.

— Ţi-a intrat în acţiune memoria ta eidetică[7]?

---

[7] Eidetismul este o formă specifică a memoriei vizuale ce constă în reproducerea vie a imaginilor şi a unor obiecte sau lucruri văzute cândva, (n.tr.),

— Cunoşti o grămadă de lucruri despre mine.

— Aşa cum sunt sigură că şi tu vei strânge despre mine, dacă vei decide că merită să-ţi pierzi timpul cu asta.

— De acord.

— Conceptul de arieni, explică ea, o rasă de oameni înalţi, zvelţi, bine făcuţi, cu părul blond şi ochii albaştri, îşi are originea în secolul al optsprezecelea. Adică de când au fost remarcate similitudini între diverse limbi antice de către – şi ar trebui să apreciezi asta – un avocat englez ce funcţiona la Curtea Supremă a Indiei. El a studiat sanscrita şi a văzut cum acea limbă se asemăna cu greaca şi latina. A preluat un cuvânt din sanscrită, *Arya,* însemnând „nobil”, pe care l-a folosit să descrie acele dialecte indiene. Mai mulţi savanţi, care observaseră asemănări între sanscrită şi alte limbi, au început să utilizeze termenul *arian* cu referire la această grupare de limbi.

— Eşti lingvistă?

— Câtuşi de puţin, dar bunicul ştia aceste lucruri. Ea arătă spre una dintre lespezile de piatră. Petroglife. O siluetă umană pe schiuri. Asta provine din Norvegia. Cu o vechime de vreo patru mii de ani. Celelalte exemplare pe care le vezi sunt din Suedia. Cercuri, discuri, roţi cioplite. Pentru bunicul, aceasta era limba arienilor.

— Este un nonsens.

— Adevărat. Dar aşteaptă, devine şi mai palpitant.

Dorothea îi spuse despre un neam extraordinar de războinici care trăiseră pe vremuri retraşi într-o vale din Himalaya. Un eveniment oarecare, de mult pierdut în negura istoriei, i-a convins să renunţe la viaţa lor paşnică şi să devină războinici. Unii au luat-o spre sud şi au cucerit India. Alţii s-au îndreptat spre vest, unde au dat de pădurile reci şi ploioase ale Europei de nord. În drumul lor şi-au combinat propria limbă cu cele ale populaţiilor băştinaşe, lucru care explică similarităţile de mai târziu. Aceşti invadatori himalaieni nu aveau nici un nume. În cele din urmă, un critic literar german le-a dat unul în 1808. Arieni. Apoi un alt scriitor german, care nu era nici istoric, nici lingvist de profesie, a făcut conexiuni între arieni şi nordici, trăgând concluzia că erau unii şi aceiaşi. El a scris o serie de cărţi devenite bestselleruri în Germania anilor 1920.

— Aberaţii absolute, comentă Dorothea. Teoriile acestea nu au nici un temei. Deci arienii sunt, în esenţă, un popor mitic cu o

istorie fictivă şi un nume împrumutat. Dar în anii 1930 ai veacului trecut, naţionaliştii au adoptat acea concepţie romantică. Cuvintele *arian, nordic* şi *german* au ajuns sinonime. Încă sunt şi astăzi. Viziunea arienilor cuceritori şi cu părul bălai le-a atins germanilor coarda sensibilă – făcea apel la vanitatea lor. Aşa că ceea ce a început ca o investigaţie lingvistică inofensivă a devenit un instrument rasial ucigător care a distrus milioane de vieţi şi i-a motivat pe germani să facă lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut niciodată.

— Poveste veche, murmură el.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva de actualitate.

Îl conduse spre un piedestal ce susţinea patru bucăţi sparte de piatră. Pe ele erau gravate adânc semne distinctive. Malone se aplecă şi examină literele.

— Sunt ca în volumul nostru, conchise el. Acelaşi scris.

— Exact acelaşi, întări şi ea.

El se ridică.

— Tot rune scandinave?

— Acele pietre sunt din Antarctica.

Cartea. Pietrele. Scrisul indescifrabil. Tatăl său. Tatăl ei. NR-1A. Antarctica.

— Ce vrei, de fapt?

— Bunicul a găsit aceste pietre acolo şi le-a adus la mănăstire. Tatăl meu şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să descifreze scrisul de pe ele şi în acelaşi timp – îi arătă cartea – cuvintele de aici. Amândoi au fost visători incorigibili. Dar pentru ca eu să înţeleg de ce au murit ei – pentru ca tu să afli de ce a murit tatăl tău – trebuie să rezolvăm ceea ce bunicul numea *Karl der Große Verfolgung.*

Malone traduse în gând: în căutarea lui Carol cel Mare.

— De unde ştii că toate acestea au legătură cu submarinul?

— Tatăl meu nu se afla acolo întâmplător. Era implicat în proiectul care se desfăşură atunci, ba chiar a determinat iniţierea expediţiei. Zeci de ani am încercat să obţin raportul strict secret despre *Blazek,* însă fără succes. Dar acum îl ai tu.

— Şi încă nu mi-ai spus cum de erai la curent.

— Am surse în interiorul marinei. Mi-au spus că fosta ta şefă,

Stephanie Nelle, a obţinut raportul şi că urma să ţi-l trimită.

— Asta tot nu explică de unde ai ştiut că voi fi astăzi pe acel munte.

— Ce-ai zice dacă, pentru moment, am lăsa acest mister neelucidat?

— Tu i-ai trimis pe cei doi să-l fure?

Ea încuviinţă.

Nu-i plăcea atitudinea ei, dar la naiba, era intrigat. Se afla sub o mănăstire bavareză, înconjurat de o mulţime de pietre antice cu înţelesuri stranii şi privea la o carte ce se presupunea că i-ar fi aparţinut lui Carol cel Mare şi care nu putea fi citită. Dacă era adevărat ceea ce spunea Dorothea Lindauer, la fel de bine ar fi putut exista o legătură cu moartea tatălui său.

Dar să aibă de-a face cu această femeie era nebunie curată.

Nu avea nevoie de ea.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, mă voi retrage.

Se întoarse să plece.

— Sunt de acord, răspunse ea, în timp ce Malone se îndrepta spre uşă. Noi doi n-am putea lucra niciodată împreună.

El se opri brusc, se răsuci şi o avertiză:

— Nu cumva să te mai pui cu mine vreodată!

— *Guten abend, Herr Malone.*

13

FÜSSEN, GERMANIA
8.30 P.M.

Wilkerson stătea sub ramurile înzăpezite ale unui fag şi supraveghea librăria. Aceasta era situată la jumătatea străzii, într-o arcadă de buticuri pitoreşti, chiar în afara zonei pietonale, nu departe de un zgomotos târg de Crăciun organizat în aer liber, unde înghesuiala trupurilor şi lumina incandescentă a reflectoarelor insuflau o senzaţie de căldură în rafalele hibernale ale nopţii. Aroma scorţişoarei, a turtei dulci şi a migdalelor caramelizate era purtată de vântul uscat, împreună cu mireasma şniţelelor ce sfârâiau în tigăi şi a cârnaţilor condimentaţi. Din vârful unei biserici, muzica lui Bach, interpretată de o orchestră de alămuri, se răspândea peste întreaga adunare.

Becurile slabe care iluminau vitrina librăriei semnalau că patronul aştepta, după cum fusese înţelegerea. Viaţa lui Wilkerson era pe punctul de a se schimba. Actualul său comandant din marină, Langford Ramsey, îi promisese că avea să se întoarcă acasă din Europa cu o stea de aur.

Dar avea dubii în privinţa lui Ramsey.

Asta era problema cu tipii de culoare. Nu puteau fi de încredere. Încă îşi amintea de vremea când avea nouă ani şi locuia într-un orăşel din sudul statului Tennessee, unde atelierele de covoare ofereau de lucru bărbaţilor precum tatăl său. Acolo unde albii şi negrii trăiseră odinioară separaţi, o schimbare în lege şi în atitudine forţase rasele să convieţuiască. Într-o noapte de vară, era ghemuit pe un covoraş, jucându-se. Bucătăria alăturată era plină de vecini, iar el se târâse până la uşă şi ascultase cum oamenii pe care îi cunoştea discutau în contradictoriu despre viitor. Nu prea înţelesese ce îi supăra, aşa că în după-amiaza următoare, în timp ce era cu tatăl său în curtea din spate, îl iscodise.

— Distrug cartierul, fiule. Cioroii n-au ce căuta să trăiască aici.

El prinse curaj şi întrebă:

— Nu i-am adus noi din Africa la început?

— Şi ce dacă? Asta înseamnă că le suntem datori? Şi-o fac cu

mâna lor, fiule. La atelier nici unul nu reuşeşte să-şi păstreze slujba. Nimic nu contează decât ce le dau albii. Oamenii ca mine şi ca vecinii noştri muncesc toată viaţa, iar ăştia apar şi distrug totul.

Îşi amintise de noaptea precedentă şi de ceea ce auzise.

— Tu şi vecinii aveţi de gând să cumpăraţi casa de pe strada noastră şi să o dărâmaţi ca să-i împiedicaţi să trăiască aici?

— Pare cel mai isteţ lucru pe care putem să-l facem.

— Vreţi să cumpăraţi fiecare casă de pe stradă şi să o dărâmaţi?

— Dacă este nevoie.

Tatăl său avusese dreptate. „Nu poţi avea încredere în nici unul dintre ei.” Cu atât mai mult într-unul care ajunsese amiral în Marina Statelor Unite şi şeful Serviciului de Informaţii al Marinei.

Dar avea de ales? Calea sa spre amiralitate trecea direct pe la Langford Ramsey.

Îşi privi ceasul. O Toyota sport intră pe stradă, încetini şi parcă la două magazine distanţă. Geamul lateral coborî şi şoferul făcu un semn.

Îşi puse o pereche de mănuşi din piele, apoi se apropie de intrarea librăriei. O uşoară lovitură în uşă şi proprietarul descuie. Clinchetul unui clopoţel îi anunţă prezenţa când intră în magazin.

— *Guten abend,* Martin, îi spuse el unui bărbat bondoc şi supraponderal cu o mustaţă neagră, stufoasă.

— Mă bucur să te revăd, îi răspunse celălalt în germană.

Proprietarul purta acelaşi papion şi aceleaşi bretele pe care le avusese cu câteva săptămâni în urmă, când se întâlniseră prima oară. Librăria sa era un amestec eclectic de vechi şi nou, cu accent pe ocult, iar el avea reputaţia unui negustor discret.

— Presupun că ţi-a mers bine azi? continuă Wilkerson.

— De fapt, ziua a trecut greu. Câţiva clienţi, dar cu zăpada şi cu târgul de Crăciun de astă-seară, oamenilor nu le stă mintea la cărţi.

Martin închise uşa şi răsuci zăvorul.

— Atunci poate reuşesc eu să-ţi schimb norocul. E vremea să ne încheiem afacerea.

În ultimele trei luni, acest neamţ acţionase ca un canal colector, achiziţionând o varietate de cărţi rare şi documente din diferite surse, toate pe acelaşi subiect şi, spera el, neobservat de nimeni.

Îl urmă dincolo de o draperie zdrenţuită, în spatele magazinului. În timpul primei sale vizite, aflase că odinioară, în primii ani ai secolului douăzeci, clădirea găzduise o bancă. Seiful rămăsese intact, iar Wilkerson privi cum neamţul roti cadranul, eliberă încuietorile din butuc, apoi deschise încet o uşă grea de fier.

Martin intră şi trase cu repeziciune de lanţul unui bec fără abajur.

— M-am trudit cu astea toată ziua.

Cutiile erau aşezate unele peste altele în centru. Wilkerson examină conţinutul celei de deasupra. Exemplare din *Germanien,* o revistă lunară de arheologie şi antropologie publicată de nazişti în anii 1930. O altă cutie conţinea volume legate în piele având drept titlu *Societatea pentru cercetare şi educaţie, Ahnenerbe: evoluţie, esenţă, efect.*

— Acestea i-au fost prezentate lui Adolf Hitler de către Heinrich Himmler la împlinirea vârstei de cincizeci de ani, explică Martin. Am dat o adevărată lovitură când le-am găsit. Şi au fost relativ ieftine.

Restul cutiilor conţineau mai multe jurnale, corespondenţe, tratate şi documente datând de dinainte, din timpul şi de după război.

— Am fost norocos să găsesc vânzători care au acceptat să fie plătiţi în numerar. Aceştia sunt din ce în ce mai greu de găsit. Ceea ce ne aduce cu discuţia la banii mei.

Wilkerson scoase un plic din interiorul hainei şi i-l înmână.

— Zece mii de euro, aşa cum am convenit.

Neamţul scormoni cu degetul mare printre bancnote, vădit satisfăcut.

Ieşiră din seif şi o luară spre partea din faţă a magazinului.

Martin ajunse primul la draperie şi deodată se răsuci brusc, cu un pistol îndreptat direct spre Wilkerson.

— Nu sunt un amator. Dar persoana pentru care lucrezi probabil că mă crede astfel.

Americanul încercă să-şi şteargă confuzia întipărită pe faţă.

— Bărbaţii de afară. De ce sunt aici?

— Ca să mă ajute.

— Am făcut întocmai cum mi-ai cerut, am cumpărat exact ce ai dorit şi nu am lăsat nici o urmă ce ar putea duce la tine.

— Atunci nu ai de ce să te temi. Am venit doar pentru cutii.

Martin făcu semn cu plicul.
— E vorba de bani?
Wilkerson ridică din umeri.
— N-aş crede.
— Spune celui care finanţează această afacere, oricare ar fi el, că trebuie să mă lase în pace.
— De unde ştii că nu eu o finanţez?
Martin îl studie.
— Cineva te foloseşte. Sau mai rău, te laşi folosit cu bună ştiinţă. Eşti norocos că nu te împuşc.
— Şi de ce nu o faci?
— Nu este nevoie să irosesc un glonţ. Nu reprezinţi o ameninţare. Dar spune-i binefăcătorului tău să mă slăbească. Acum ia-ţi cutiile şi pleacă.
— Voi avea nevoie de ajutor.
Martin scutură din cap.
— Cei doi rămân în maşină. Tu le cari afară. Şi ţine minte. O singură mişcare greşită şi te împuşc pe loc.

14

MĂNĂSTIREA ETTAL

Dorothea Lindauer privea fix la pietrele lucioase, de un albastru-cenuşiu, pe care bunicul ei le adusese aici din Antarctica. În decursul anilor vizitase rareori mănăstirea. Aceste obsesii însemnaseră prea puţin pentru ea. Şi acum, în timp ce mângâia suprafaţa dură urmărind cu degetele literele stranii pe care bunicul şi tatăl său se luptaseră să le descifreze, avu o certitudine.

Nebuni. Amândoi.

Mai ales bunicul.

Hermann Oberhauser provenea dintr-o familie aristocrată de politicieni reacţionari, înflăcăraţi în credinţele lor, dar incompetenţi în a şi le susţine. Se alăturase mişcării antipoloneze care se răspândea prin Germania la începutul anilor 1930, strângând bani pentru lupta împotriva detestatei Republici de la Weimar. În timp ce Hitler se apropia de obţinerea puterii, Hermann a achiziţionat o firmă de publicitate, le-a vândut naţional-socialiştilor spaţiu editorial la preţuri extrem de mici şi a contribuit la transformarea Cămăşilor Brune[8] din terorişti în lideri. Apoi a pus pe picioare un lanţ de ziare şi a condus Partidul Naţional al Poporului din Germania, care în cele din urmă s-a aliat cu naziştii. A avut trei fii. Doi n-au apucat să vadă sfârşitul războiului, unul murind în Rusia, iar celălalt în Franţa. Tatăl Dorotheei supravieţuise doar pentru că era prea tânăr ca să lupte. După semnarea păcii, bunicul său devenise unul dintre nenumăratele suflete dezamăgite care, după ce îl aduseseră pe Hitler la putere, supravieţuiseră să îndure ruşinea. Şi-a pierdut ziarele, dar din fericire şi-a păstrat uzinele, fabricile de hârtie şi rafinăria, de care aveau nevoie Aliaţii, aşa că păcatele i-au fost, dacă nu iertate, cel puţin uitate într-un mod convenabil.

De asemenea, bunicul său simţea o mândrie iraţională pentru

[8] Sturmabteilung (SA) – organizaţie paramilitară a Partidului Nazist care a jucat un rol-cheie în ridicarea la putere a lui Adolf Hitler în anii 1920-1930; denumirea provine de la culoarea uniformelor purtate de membri, (n.tr.).

moştenirea sa teutonă. Era fermecat de naţionalismul german, susţinând cu tărie că civilizaţia occidentală era pe punctul de a se prăbuşi şi că singura speranţă era recuperarea adevărurilor de mult pierdute. Aşa cum Dorothea îi spusese deja lui Malone, în ultima parte a anilor 1930 el reperase simboluri stranii pe frontoanele fermelor olandeze şi ajunsese să creadă că acestea, împreună cu petroglifele din Suedia şi Norvegia şi cu pietrele din Antarctica, reprezentau un soi de scriere hieroglifică ariană.

Mama tuturor scrierilor.

Limbajul Cerurilor.

Aberaţii absolute, dar naziştii iubiseră acele idei romantice. Până în 1931, zece mii de nemţi deveniseră membri ai SS, organizaţie pe care Himmler a transformat-o în cele din urmă într-o elită rasială compusă din tineri bărbaţi arieni. Biroul ei pentru Rasă şi Origine determina în mod meticulos dacă un candidat era corespunzător din punct de vedere genetic. Apoi, în 1935, Himmler a făcut un pas înainte şi a creat un grup neoficial de experţi însărcinaţi cu reconstituirea trecutului arian glorios.

Misiunea grupului era dublă.

Scoaterea la iveală a dovezilor legate de strămoşii Germaniei, începând din Epoca de Piatră şi transmiterea acestor descoperiri poporului german.

O denumire sofisticată împrumuta credibilitate presupusei sale importanţe. *Deutsches Ahnenerbe – Studiengesellschaft für Geistesurgeschichte.* Patrimoniul Ancestral German – Societatea pentru Studiul Istoriei Ideilor Primordiale. Sau, mai simplu, Ahnenerbe. Ceva moştenit de la străbuni. O sută treizeci şi şapte de savanţi şi oameni de ştiinţă, plus optzeci şi doi regizori, fotografi, artişti, sculptori, bibliotecari, tehnicieni, contabili şi secretari.

Conduşi de Hermann Oberhauser.

Şi în timp ce bunicul ei se canonea cu ficţiunea, germanii mureau cu milioanele. În cele din urmă, Hitler l-a dat afară din Ahnenerbe şi i-a umilit public atât pe el, cât şi întreaga familie Oberhauser. Acela a fost momentul când s-a retras la mănăstire, în spatele zidurilor cu care îl proteja religia şi a încercat să se reabiliteze.

Dar nu a reuşit.

Dorothea îşi aminti de ziua morţii sale.

— *Papa.* Ea îngenunche lângă pat şi îi cuprinse mâna firavă.

Ochii bătrânului se deschiseră, dar acesta nu spuse nimic. De multă vreme nu o mai putea recunoaşte.

— Niciodată nu este timpul potrivit să renunţi, continuă ea.

— Lasă-mă să merg la ţărm.

Cuvintele ieşiră ca o respiraţie, aşa că ea trebui să se forţeze ca să-l audă.

— *Papa,* ce spui?

Ochii sticloşi se pierdură în gol, privirea alunecoasă tulburându-se. Scutură uşor din cap.

— Vrei să mori? întrebă ea din nou.

— Trebuie să merg la ţărm. Spune-i căpitanului.

— La ce te referi?

El scutură iar din cap.

— Lumea lor. E pierdută. Trebuie să merg la ţărm.

Ea începu să vorbească, să-l liniştească, dar strânsoarea mâinii lui se destinse, iar pieptul îi palpită neregulat. Apoi gura i se întredeschise uşor şi rosti:

— *Heil... Hitl*er.

Îi treceau fiori pe şira spinării de fiecare dată când se gândea la acele cuvinte finale. De ce se simţise el obligat să-şi proclame, cu ultima suflare, credinţa în răul absolut?

Din nefericire, nu va afla niciodată.

Uşa încăperii subterane se deschise şi femeia din telecabină se întoarse. Dorothea o privi cum trecea sigură pe sine printre exponate. Cum ajunseseră lucrurile în acest punct? Bunicul său murise nazist, iar tatăl său pierise fiind un visător convins.

Acum ea era pe punctul de a repeta întreaga istorie.

— Malone a plecat, spuse femeia. Şi-a luat maşina şi dus a fost. Îmi vreau banii.

— Ce s-a întâmplat astăzi pe munte? Nu era în plan ca tovarăşul tău să fie ucis.

— Lucrurile au scăpat de sub control.

— Aţi atras atenţia asupra unui lucru care nu trebuia să fie observat.

— A dat rezultate. Malone a venit şi tu ai putut avea acea discuţie pe care ai dorit-o.

— Ai fi putut pune în primejdie totul.

— Am făcut ceea ce mi-ai spus şi vreau să fiu plătită. Vreau şi partea lui Erik. În mod categoric şi-a câştigat-o.

— Moartea lui nu înseamnă nimic pentru tine?

— A exagerat şi asta l-a costat viaţa.

Dorothea renunţase la fumat cu zece ani în urmă, dar de curând se apucase iarăşi. Nicotina părea să-i calmeze nervii permanent măcinaţi. Păşi spre unul dintre dulapurile pictate, găsi un pachet şi îi oferi o ţigară musafirei.

— *Danke,* răspunse aceasta, acceptând-o.

Ştia de la prima lor întâlnire că femeia fuma. Îşi luă şi ea o ţigară, găsi câteva chibrituri şi le aprinse pe amândouă.

Femeia trase două fumuri adânci.

— Banii, te rog.

— Desigur.

Schimbarea i se văzu mai întâi în ochi. Privirea meditativă fu înlocuită de frică năvalnică, durere, apoi disperare. Muşchii de pe chipul femeii se încordară, semnalând agonia. Degetele şi buzele scăpară ţigara, iar mâinile i se întinseră spre gât. Cu limba ieşită afară, scoase nişte sunete şuierate, încercând să tragă aer în piept şi nemaigăsindu-l.

Făcu spume la gură.

Reuşi o ultimă respiraţie, tuşi, încercă să vorbească, apoi gâtul i se relaxă, iar corpul se prăbuşi.

Odată cu ultima suflare se simţi un iz de migdale amare.

Cianură. Abil strecurată în tutun.

Interesant cum femeia moartă lucrase pentru nişte oameni despre care nu ştia nimic. Nici măcar o singură dată nu pusese vreo întrebare. Dorothea nu făcuse aceeaşi greşeală. Ea îşi verificase în detaliu aliaţii. Cu decedata fusese simplu – o motivau banii – însă Dorothea nu putea risca o gură spartă.

Cotton Malone? Cu el era o altă poveste.

Din moment ce instinctul îi spunea că nu terminase cu el încă.

15

WASHINGTON, D.C.
3.20 P.M.

Ramsey se întoarse la Centrul Naţional de Informaţii Maritime, care găzduia Serviciul de Informaţii al Marinei. Fu întâmpinat de către şeful său de cabinet, un comandor ambiţios pe nume Hovey.

— Ce s-a întâmplat în Germania? întrebă imediat Ramsey.

— Dosarul NR-1A i-a fost transmis lui Malone la Zugspitze, aşa cum se stabilise, dar apoi s-a dezlănţuit iadul la coborârea cu telecabina.

Ascultă explicaţia lui Hovey în legătură cu ce se întâmplase, apoi vru să ştie:

— Unde este Malone?

— GPS-ul montat pe maşina închiriată de el arată că e în continuă mişcare. La hotelul său pentru o bucată de vreme, apoi în drum spre un loc numit Mănăstirea Ettal. La vreo cincisprezece kilometri nord de Garmisch. Ultimul raport îl indica pe drumul de întoarcere spre Garmisch.

Avuseseră inspiraţia să monteze dispozitivul de urmărire în maşina lui Malone, ceea ce le permitea luxul monitorizării prin satelit. Ramsey se aşeză la birou.

— Şi Wilkerson?

— Tâmpitul crede că bubuie de deşteptăciune, comentă Hovey. L-a urmărit neglijent pe Malone, a aşteptat o vreme în Garmisch, apoi a mers la Füssen, unde s-a întâlnit cu un proprietar de librărie. Avea două ajutoare într-o maşină afară. Au cărat nişte cutii.

— Te calcă pe nervi, nu-i aşa?

— Produce mai multe încurcături decât rezultate bune. Trebuie să-l punem pe liber.

Antipatia aceasta se făcuse simţită şi altă dată.

— Unde v-aţi mai intersectat voi doi?

— La sediul central al NATO. Din cauza lui era să-mi pierd însemnele de comandor. Din fericire şi comandantul meu îl ura pe ticălosul ăla de pupincurist.

Nu avea timp pentru gelozii mărunte.

— Ştim ce face Wilkerson acum?

— Probabil cântăreşte cine îl poate ajuta mai mult. Noi sau ei.

Când aflase că Stephanie Nelle obţinuse raportul comisiei de anchetă despre NR-1A şi destinaţia acestuia, trimisese imediat nişte agenţi care lucrau pe cont propriu la Zugspitze, în mod intenţionat neinformându-l pe Wilkerson despre prezenţa lor acolo. Şeful Biroului din Berlin credea că era singurul care acţiona pe teren şi fusese instruit să stea cu ochii pe Malone şi să raporteze.

— A sunat Wilkerson?

Hovey scutură din cap.

— Deloc.

Interfonul zbârnâi şi Ramsey o ascultă pe secretară, informându-l că pe fir era Casa Albă. Îl expedie pe Hovey şi ridică receptorul.

— Avem o problemă, începu Diane McCoy.

— Cum de avem *noi* o problemă?

— Edwin Davis are mână liberă.

— Preşedintele nu poate să-l ţină în frâu?

— Nu şi dacă nu vrea.

— Simţi tu asta?

— Am reuşit să-l fac pe Daniels să vorbească cu el, dar nu a făcut altceva decât să asculte o aiureală despre Antarctica, apoi a spus „o zi bună” şi a închis.

El ceru detalii, iar ea îi povesti ce se întâmplase. Apoi o întrebă din nou:

— Investigaţia noastră cu privire la dosarul lui Zachary Alexander nu i s-a părut ciudată preşedintelui?

— Aparent, nu.

— Poate că ar trebui să creştem presiunea.

Exact acesta era motivul pentru care îl trimisese pe Charlie Smith.

— Davis s-a aliat cu Stephanie Nelle ca să fie sigur de reuşită.

— Ea face parte din categoria uşoară.

Grupului Magellan Billet îi plăcea să creadă că este un jucător în spionajul internaţional. În nici un caz. Doisprezece avocaţi amărâţi? Să fim serioşi. Nici unul nu valora nici cât o ceapă degerată. Cotton Malone? El fusese diferit. Dar se retrăsese, preocupat doar de tatăl său. De fapt, probabil că în acest

moment era în culmea enervării şi nimic nu întunecă mai bine judecata decât furia.

— Nelle nu va fi o problemă.

— Davis s-a dus direct la Atlanta. Şi el nu este impulsiv.

De acord, dar…

— El nu cunoaşte jocul, regulile sau miza.

— Îţi dai seama că probabil se îndreaptă spre Zachary Alexander?

— Altceva?

— Să nu dai greş!

O fi fost ea consilierul pe probleme de securitate naţională, dar nici el nu era un lacheu căruia să i se dea ordine.

— O să încerc.

— Şi cariera mea este în joc. Să nu uiţi asta. O zi bună, amirale.

Şi închise.

Avea să fie foarte riscant. Câte baloane putea ţine sub apă în acelaşi timp? Îşi privi ceasul.

Cel puţin unul dintre acele baloane trebuia să pocnească în scurt timp.

Privi la ediţia din ajun a ziarului *New York Times* aflată pe biroul său; secţiunea naţională conţinea un articol despre amiralul David Sylvian, vicepreşedinte al Statului-Major General al Statelor Unite. Treizeci şi şapte de ani de serviciu militar activ. În vârstă de cincizeci şi nouă de ani. În prezent, spitalizat după un accident de motocicletă petrecut cu o săptămână în urmă din cauza poleiului de pe o autostradă din Virginia. Avea şanse de însănătoşire, dar starea lui era considerată critică. Casa Albă era citată urându-i amiralului refacere grabnică. Sylvian era campion la reducerea cheltuielilor inutile şi revizuise drastic procedurile bugetare şi de achiziţii publice ale Pentagonului. Ofiţer pe submarin. Plăcut de toată lumea. Respectat.

Un obstacol.

Ramsey nu ştiuse când avea să-i vină şi lui momentul, dar acum că venise, era pregătit. În ultima săptămână totul se aranjase de la sine. Aici Charlie Smith avea să se ocupe de tot.

Acum era timpul să rezolve problemele din Europa.

Întinse mâna spre telefon şi formă un număr internaţional.

I se răspunse de la capătul celălalt după al patrulea apel.

— Cum este vremea acolo? întrebă el

— Este înnorat, frig şi mizerabil.

Răspunsul corect. Vorbea cu persoana în cauză.

— Acele pachete de Crăciun pe care le-am comandat, le-aş dori împachetate cu grijă şi livrate.

— Cu serviciul de curierat rapid sau cu cel poştal obişnuit?

— Cel rapid. Sărbătorile se apropie.

— În câteva ore le aveţi.

— Minunat.

Închise.

Sterling Wilkerson şi Cotton Malone aveau să fie morţi în curând.

PARTEA A DOUA

16

WHITE OAK, VIRGINIA
5.15 P.M.

Charlie Smith privi la minusculele limbi fluorescente ale ceasului său Indiana Jones de colecţie, apoi se uită afară prin parbrizul maşinii Hyundai parcate. Aştepta cu nerăbdare să se întoarcă primăvara şi să se schimbe vremea. Iarna îi provoca o reacţie psihologică adversă. Începuse în adolescenţă, dar se înrăutăţise când locuise în Europa. Văzuse un reportaj pe tema aceasta în emisiunea *Inside Edition.* Nopţi lungi, puţin soare, temperaturi scăzute.

Deprimant al naibii.

Intrarea principală a spitalului se contura la treizeci de metri în faţă. Clădirea dreptunghiulară, decorată cu stuc gri, se înălţa pe trei etaje. Dosarul de pe bancheta din dreapta era deschis, gata să-i ofere informaţii, dar atenţia lui se întoarse spre iPhone şi la un episod din *Star Trek* pe care îl descărcase. Kirk şi un extraterestru cu înfăţişare de şopârlă se luptau pentru un asteroid nelocuit. Văzuse de atâtea ori toate cele şaptezeci şi nouă de episoade originale, încât ştia fiecare replică. Şi, apropo de puicuţe, Uhura era categoric sexi. Urmări cum şopârla extraterestră îl încolţi pe Kirk, dar îşi ridică privirea de pe ecran exact când doi oameni ieşiră pe uşile din faţă şi se îndreptară spre un Ford hibrid de culoarea cafelei.

Compară numărul de înmatriculare cu datele din dosar.

Autoturismul aparţinea fiicei şi soţului acesteia.

Un alt bărbat ieşi din spital – avea vreo treizeci şi cinci de ani, părul roşcat – şi se îndreptă spre o Toyota SUV alb-albăstruie.

Verifică şi acest număr de înmatriculare. Fiul.

Urmă o femeie mai în vârstă. Soţia. Chipul său se potrivea cu fotografia alb-negru din dosar.

Ce satisfacţie să fie pregătit!

Kirk fugi de şopârlă ca din puşcă, dar Smith ştia că nu va ajunge departe. Se apropia confruntarea finală.

La fel şi aici.

Acum, camera 245 ar fi trebuit să fie goală.

Ştia că spitalul este o unitate regională; aşadar, cele două blocuri operatorii ale sale erau utilizate non-stop, Secţia de urgenţe primind ambulanţe din cel puţin alte patru ţinuturi. Multă activitate, ceea ce ar fi trebuit să-i permită lui Smith, deghizat în infirmier, să se mişte în voie.

Ieşi din maşină şi se îndreptă nonşalant spre intrarea principală.

Nu era nimeni la biroul de recepţie din hol. Ştia că angajatul de acolo îşi termina programul la ora şaptesprezece şi că nu se mai întorcea până la şapte în dimineaţa următoare. Câţiva vizitatori se îndreptau spre parcare. Orele de vizită se terminaseră la 17, dar dosarul îi reamintise că majoritatea nu plecau până aproape de 18.

Trecu pe lângă ascensoare şi parcurse mozaicul strălucitor până în zona îndepărtată a parterului, oprindu-se la spălătorie. Cinci minute mai târziu coborî încrezător din lift la primul etaj, tălpile de cauciuc ale saboţilor săi medicali păşind fără zgomot pe plăcile lucioase. Coridoarele din stânga şi din dreapta erau învăluite în linişte, cu uşile închise. Cabinetul asistentelor, aflat chiar în faţă, era ocupat de două femei mai în vârstă, care stăteau jos şi completau fişe.

El avea în mână un teanc de cearşafuri atent împăturite. La spălătorie aflase că saloanele 248 şi 250, cele mai apropiate de 245, aveau nevoie de lenjerie curată.

Singurele decizii dificile cu care se confruntase în acea zi fuseseră când alesese filmul pentru iPhone şi modalitatea efectivă de ucidere. Din fericire, computerul principal al spitalului îi oferise acces la dosarele medicale ale pacienţilor. Deşi erau prezente suficiente traume interne care să poată justifica insuficienţa cardiacă sau pe cea hepatică – cele două mecanisme pe care le prefera – tensiunea arterială scăzută părea să fie îngrijorarea actuală a medicilor. Se prescrisese deja tratamentul adecvat, însă o notă recomanda ca doza să fie administrată abia dimineaţă pentru a-i da pacientului timp să-şi recâştige vigoarea.

Perfect.

Verificase în prealabil legea din Virginia cu privire la autopsii. Dacă moartea nu survenea în urma unui act de violenţă, inclusiv suicidar, brusc, când persoana era sănătoasă – iar nu aflată sub îngrijirea unui medic – într-un mod suspicios sau neobişnuit, nu se făcea autopsie.

Îi plăcea când legile erau în favoarea sa.

Intră în camera 248 şi trânti aşternuturile pe salteaua goală. Făcu repede patul, vârând bine colţurile cearşafului sub saltea. Îşi întoarse apoi atenţia spre hol. O privire aruncată în ambele direcţii îi confirmă că era linişte peste tot.

Din trei paşi intră în camera 245.

O lampă de putere redusă arunca o lumină albă şi liniştită pe un perete cu tapet. Monitorul cardiac bâzâia. Masca de oxigen şuiera. Cabinetul asistentelor le monitoriza în permanenţă pe amândouă, aşa că avu grijă să nu le deranjeze.

Pacientul era întins pe pat având capul, faţa, braţele şi picioarele bandajate. Conform fişei de observaţie, când fusese adus cu ambulanţa şi internat de urgenţă i se pusese diagnosticul de fractură de craniu, plăgi deschise şi leziuni intestinale. Cu toate acestea, în mod miraculos, coloana vertebrală nu fusese afectată. Operaţia durase trei ore, în principal pentru repararea leziunilor intestinale şi pentru coaserea rănilor. Pierderea de sânge fusese semnificativă şi, pentru câteva ore, starea pacientului fluctuase în zona critică. Dar în cele din urmă speranţa devenise certitudine şi prognosticul se îmbunătăţise.

Totuşi, omul trebuia să moară.

De ce? Smith habar nu avea. Şi nici nu-i păsa.

Îşi puse mănuşile de latex şi scoase seringa din buzunar. Computerul spitalului îi furnizase date statistice relevante care îi permiseseră s-o umple cu o cantitate adecvată de nitroglicerină.

Vreo două jeturi de control şi introduse acul cu vârf conic în recipientul în formă de Y al dispozitivului pentru perfuzia intravenoasă suspendat lângă pat. Nu va exista pericolul detectării, din moment ce nitroglicerina avea să se metabolizeze în organism în timp ce omul murea, fără să lase vreo urmă.

O moarte instantanee, deşi preferabilă, ar fi modificat brusc semnalul monitoarelor şi ar fi alertat asistentele.

Smith avea nevoie de timp ca să poată pleca şi ştia că decesul amiralului David Sylvian avea să se întâmple cam într-o jumătate

de oră.

Atunci orice descoperire a prezenţei sale avea să fie imposibilă, din moment ce el s-ar fi aflat foarte departe, fără uniformă, pe drumul spre noua sa ţintă.

17

GARMISCH
10.00 P.M.

Malone se întoarse la Posthotel. Părăsise mănăstirea şi o luase direct spre Garmisch, cu stomacul măcinat de crampe puternice. Continua să vizualizeze echipajul de pe NR-1A, blocat pe fundul unui ocean îngheţat, sperând că cineva avea să-l salveze.

Dar nimeni n-o făcuse.

Stephanie nu revenise cu telefonul şi era tentat să o contacteze, dar înţelegea că ea avea să sune atunci când poseda informaţii noi.

Femeia aceea, Dorothea Lindauer, constituia o problemă. Ar fi putut oare tatăl ei să fie cu adevărat la bordul submarinului NR-1A? Şi dacă nu, de unde cunoştea numele bărbatului din raport? Deşi lista membrilor echipajului fusese făcută publică după accident, el îşi aminti că nu era nici o menţiune legată de un anume Dietz Oberhauser. Aparent nimeni nu dorea să dezvăluie prezenţa germană la bordul submarinului, fără a mai pune la socoteală celelalte minciuni fără număr care fuseseră spuse.

Ce se întâmpla aici?

Acest sejur bavarez nu părea deloc în regulă.

Urcă anevoie scara de lemn. I-ar fi prins bine puţin somn. A doua zi avea să încerce să pună ordine în lucruri. Privi în lungul holului. Uşa camerei sale era întredeschisă. Speranţele unui răgaz oarecare dispăru subit.

Îşi încleştă mâna pe pistolul din buzunar şi păşi uşor pe covorul colorat şi îngust ce acoperea pardoseala din lemn de esenţă tare, încercând să reducă scârţâitul ce continua să-i dea în vileag prezenţa.

Configuraţia camerei îi trecu fulgerător prin minte.

Uşa se deschidea într-un holişor, drept în faţă găsindu-se baia spaţioasă. La dreapta se afla încăperea principală, care cuprindea un pat de două persoane, un birou, noptiere, un televizor şi două scaune.

Poate uitaseră cameristele pur şi simplu să închidă uşa? Posibil, dar după ziua pe care o avusese, nu mai risca nimic. Se

opri şi, cu pistolul, înghionti uşa deschizând-o şi observând că luminile erau aprinse.

— E în regulă, domnule Malone, spuse o voce de femeie.

Privi atent din prag.

O femeie înaltă, cu forme bine proporţionate şi părul blond cenuşiu până la umeri, stătea de cealaltă parte a patului. Tenul fără riduri, neted ca untul, scotea în evidenţă trăsăturile fine ale osaturii feţei, sculptate aproape perfect.

O mai văzuse înainte.

Dorothea Lindauer?

Nu.

Nu chiar.

— Sunt Christl Falk, rosti ea.

Stephanie stătea pe locul de la geam, iar Edwin Davis lângă ea, spre interval, în timp ce avionul companiei Delta îşi începea coborârea pe Aeroportul Internaţional Jacksonville. Sub ei se întindeau marginile estice ale Parcului Naţional Okefenokee, vegetaţia mlaştinii cu apă smolită fiind îmbrăcată într-o manta maronie de iarnă, îl lăsase pe Davis să reflecteze în tihnă pe toată durata zborului de cincizeci de minute, dar totul avea o limită.

— Edwin, de ce nu-mi spui adevărul?

Capul acestuia se odihnea pe tetieră, cu ochii închişi.

— Ştiu. Nu am avut un frate pe acel submarin.

— De ce l-ai minţit pe Daniels?

Se ridică.

— Am fost nevoit.

— Nu-ţi stă în fire.

Îşi întoarse privirea spre ea.

— Chiar aşa? Nu prea ne cunoaştem.

— Atunci de ce sunt eu aici?

— Fiindcă eşti cinstită. Uneori a naibii de naivă. Încăpăţânată. Dar întotdeauna cinstită. Şi ăsta este un lucru demn de apreciat.

Ea îi primi cinismul cu o atitudine circumspectă.

— Sistemul este corupt, Stephanie. Chiar până în miezul său. Oriunde te întorci, găseşti otravă în administraţie.

Fu derutată de direcţia pe care o luau lucrurile.

— Ce ştii despre Langford Ramsey? întrebă el.

— Nu-l simpatizez. Crede că toţi ceilalţi sunt nişte idioţi şi că

spionajul nu ar supravieţui fără el.

— De nouă ani încoace este şeful Serviciului de Informaţii al Marinei. Nu s-a mai pomenit aşa ceva până acum. Dar de fiecare dată când a venit timpul să fie înlocuit, i-au permis să mai rămână.

— Şi asta este o problemă?

— Bineînţeles că da. Ramsey are ambiţii.

— Pari să-l cunoşti bine.

— Mai bine decât aş fi vrut vreodată.

— Edwin, opreşte-te, spuse Millicent.

El ţinea telefonul şi forma numărul poliţiei locale. Ea îi desprinse receptorul din strânsoarea mâinilor şi îl puse la loc.

— Las-o baltă, continuă ea.

Davis privi în ochii ei întunecaţi. Splendidul ei păr lung, de nuanţă castanie, atârna în dezordine. Faţa sa părea la fel de delicată ca întotdeauna, dar neliniştită. Semănau în atât de multe privinţe. Inteligenţi, dedicaţi, loiali. Doar în privinţa rasei erau diferiţi – ea un frumos exemplar al genelor africane, el chintesenţa protestantului alb anglo-saxon. Fusese atras de ea din primele zile de când fusese numit în subordonarea comandorului Langford Ramsey, ca ofiţer de legătură cu Departamentul de Stat, activând la comandamentul NATO din Bruxelles.

Îi mângâie cu blândeţe vânătaia proaspătă de pe coapsă.

— Te-a lovit. Se forţă să adauge: Din nou.

— Aşa este el.

Ea era căpitan, la a patra generaţie, dintr-o familie de oameni ai marinei şi fusese asistenta lui Langford Ramsey în ultimii doi ani, pe parcursul unuia fiindu-i şi iubită.

— Merită? întrebă el.

Ea se retrase de lângă telefon, strângându-şi halatul de baie în jurul corpului. Îl sunase cu o jumătate de oră înainte şi îl rugase să vină la ea. Ramsey tocmai plecase. Davis nu ştia de ce răspundea întotdeauna la apelurile ei.

— N-o face intenţionat, îi luă ea apărarea. Temperamentul său e greu de stăpânit. Nu-i place să fie refuzat.

Îl durea să şi-i imagineze împreună, dar ascultă ştiind că ea trebuia să se uşureze de o vină falsă.

— Trebuie să-i faci raport.

— Asta nu ar rezolva nimic. Este un om în ascensiune, Edwin. Un om cu mulţi prieteni. Nimănui nu i-ar păsa de ce aş avea eu de spus.

— Mie îmi pasă.

Îl cântări cu ochi neliniştiţi.

— Mi-a spus că nu o va mai face niciodată.

— A spus asta şi ultima dată.

— A fost vina mea. L-am respins. N-ar fi trebuit, dar am făcut-o.

Se aşeză pe canapea şi îi făcu semn să vină lângă ea. Când el făcu întocmai, îşi sprijini capul pe umărul lui şi, în câteva minute, adormi.

— A murit şase luni mai târziu, rosti Davis cu voce distantă.

Stephanie nu spuse nimic.

— I s-a oprit inima. Autorităţile din Bruxelles au afirmat că era probabil congenital. Făcu o pauză. Ramsey o bătuse din nou, cu trei zile înainte. Fără urme. Doar câţiva pumni bine plasaţi. Tăcu iar. După asta am cerut să fiu transferat.

— Ştia Ramsey ce simţeai pentru ea?

Davis ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur ce simţeam. Dar mă îndoiesc că lui îi păsa. Aveam treizeci şi opt de ani şi o carieră în ascensiune în Departamentul de Stat. În diplomaţie este ca în armată. Iei misiunile aşa cum îţi vin. Dar, aşa cum am spus şi mai devreme, când vorbeam despre falsul frate, mi-am promis că, dacă vreodată voi fi în poziţia din care aş putea să-i fac fundul arşice lui Ramsey, o voi face.

— Ce legătură are Ramsey cu toată situaţia asta?

Davis îşi lăsă din nou capul pe spate.

Avionul se înclină pentru aterizare.

— Totul, răspunse el.

18

BAVARIA
10.30 P.M.

Wilkerson trecu maşina Volvo într-o treaptă inferioară de viteză şi încetini. Autostrada cobora într-o vale alpină întinsă, croită între mai multe şiruri muntoase dominante. Zăpada apărea din întuneric, fiind măturată imediat de pe parbriz de ştergătoare. Era la vreo cincisprezece kilometri nord de Füssen, în pădurile întunecate ale Bavariei, nu departe de Linderhof, unul dintre castelele de basm ale regelui nebun Ludwig al II-lea.

Opri, apoi întoarse pe o alee pietruită care şerpuia mai departe printre copaci, înconjurat de o linişte de vis. Zări ferma. Tipică regiunii. Acoperiş în două ape, culori vii, ziduri de piatră, mortar şi lemn. Obloanele verzi ale geamurilor de la parter erau închise, exact aşa cum le lăsase el mai devreme.

Parcă şi coborî din maşină.

Zăpada scârţâia sub tălpile sale în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă. Înăuntru aprinse câteva lumini şi alimentă focul pe care-l lăsase mocnind în şemineu. Apoi se întoarse la maşină şi aduse înăuntru cutiile din Füssen, depozitându-le într-un dulap din bucătărie.

Acea misiune era acum terminată.

Se retrase spre uşa din faţă şi privi afară în noaptea invadată de zăpadă.

Trebuia să-i raporteze lui Ramsey în scurt timp. I se spusese că într-o lună avea să fie transferat la Washington, la cartierul general al Serviciului de Informaţii al Marinei, într-un post administrativ înalt. Numele său avea să fie inclus în următoarea listă cu propuneri pentru avansarea în grad, iar Ramsey îi promisese că, până atunci, avea să fie într-o poziţie care să-i asigure succesul.

Chiar aşa?

Nu putea decât să spere. Se părea că în ultima vreme întreaga lui viaţă depindea de alţii.

Şi nu-i plăcea deloc lucrul acesta.

Tăciunii aprinşi se reaşezară în vatră cu un şuierat. Trebuia să

mai aducă nişte lemne din grămada stivuită afară, pe laterala casei. Mai târziu avea să fie nevoie de un foc mai puternic.

Deschise uşa din faţă.

O explozie zgudui noaptea.

Instinctiv, îşi proteja chipul de fulgerarea neaşteptată a unei lumini intense şi de izbucnirea rapidă a căldurii dogoritoare. Ridică privirea şi văzu că din Volvo nu mai rămăseseră decât rămăşiţele arzânde ale şasiului, în timp ce flăcările devorau metalul.

Sesiză o mişcare în întuneric. Două siluete. Se îndreptau spre el. Purtând arme.

Trânti uşa.

Geamul unei ferestre se sfărâmă şi ceva căzu cu zgomot surd pe podeaua din scânduri. Privirea i se opri pe acel obiect. O grenadă. Configuraţie sovietică. Ajunse dintr-o săritură în camera alăturată exact în momentul în care aceasta explodă. Se părea că zidurile locuinţei erau bine construite – peretele despărţitor atenuând detunătura – dar auzi vântul şuierând în ceea ce fusese odată un adăpost confortabil; cu siguranţă, explozia distrusese un zid exterior.

Reuşi să se adune şi se ghemui.

Se auzeau voci. Afară. Doi bărbaţi. Unul de fiecare parte a casei.

— Caută cadavrul, spuse unul în germană.

Îi auzi scormonind prin molozul negru şi lumina unei lanterne străpunse întunericul. Atacatorii nu făceau nici un efort să-şi ascundă prezenţa. Se sprijini de perete.

— Ai găsit ceva? întrebă un intrus.

— *Nein*.

— Intră.

Wilkerson îşi adună toate puterile.

O rază îngustă de lumină se ivi în cadrul uşii. Apoi îşi făcu apariţia lanterna, urmată de o puşcă. Aşteptă ca bărbatul să păşească înăuntru, îi apucă arma în timp ce-i trimise un pumn în falcă şi i-o luă din mână cu o smucitură.

Individul făcu câţiva paşi clătinându-se, fără să dea drumul lanternei. Wilkerson nu pierdu nici o clipă. În timp ce atacatorul său îşi recâştiga echilibrul, îi trase un foc în piept şi pregăti iarăşi arma, căci o nouă rază de lumină se îndrepta în direcţia lui.

Un obiect negru şuieră prin aer şi căzu cu zgomot pe podea.

O altă grenadă.

Se aruncă peste o canapea şi o rostogoli peste el exact în momentul în care bomba explodă şi dărâmăturile se prăbuşiră de peste tot. Mai multe ferestre şi un zid fură pulverizate şi frigul aspru al nopţii invadă casa. Spaţiul triunghiular format de canapeaua răsturnată pe o parte îl protejase de explozie şi crezu că scăpase de ce fusese mai rău până în momentul în care auzi un trosnet şi o grindă din tavan se prăbuşi peste canapea.

Din fericire, nu fu strivit.

Bărbatul cu lanterna se furişă mai aproape.

În timpul atacului, Wilkerson îşi pierduse arma, aşa că bâjbâi după ea prin întuneric. Reperând-o, se deplasă în zigzag, târându-se ca un aligator.

Agresorul intră în cameră, păşind cu grijă prin moloz.

Un glonţ ricoşă în duşumea, chiar în faţa lui.

Fugi ascunzându-se în spatele dărâmăturilor, evitând un alt proiectil. Rămânea fără soluţii. Pistolul era prea departe. Vântul rece îi biciuia faţa. Raza lanternei îl găsi.

La dracu’. Se blestemă pe sine, apoi pe Langford Ramsey.

Izbucni detunătura unei arme.

Fasciculul lanternei se zgâlţâi, apoi razele sale se împrăştiară în toate direcţiile.

Un corp căzu cu o bufnitură la pământ.

Apoi linişte.

Se ridică cu o sforţare şi descoperi o siluetă întunecată – înaltă, bine proporţionată, feminină – stând în uşa bucătăriei, conturul unei arme vizibil în mâinile sale.

— Totul e în regulă? se interesă Dorothea Lindauer.

— Bună lovitură.

— Am văzut că aveai necazuri.

Se îndreptă spre Lindauer şi o privi prin întuneric.

— Să presupun că asta lămureşte toate îndoielile pe care le-ai avea cu privire la amiralul tău Ramsey şi intenţiile sale? întrebă ea.

El încuviinţă.

— De acum, facem cum spui tu.

19

Malone scutură din cap. Gemene? Închise uşa.

— Tocmai am cunoscut-o pe sora ta. Chiar mă întrebam de ce m-a lăsat să plec aşa de uşor. Cum de n-aţi fost amândouă la mănăstire?

Christl Falk făcu un semn scurt de negare.

— Noi nu prea vorbim.

Acum era nedumerit.

— Şi totuşi, în mod evident, lucraţi împreună.

— Ba nu.

Engleza ei, spre deosebire de cea a surorii sale, nu conţinea nici o urmă de accent nemţesc.

— Atunci ce cauţi aici?

— Te-a ademenit astăzi. Te-a atras în jocul ei. Mă întrebam de ce. Plănuisem să vorbesc cu tine când coborai de pe vârful muntelui, dar m-am răzgândit după toate cele întâmplate.

— Ai văzut?

Ea încuviinţă.

— Apoi te-am urmărit aici.

În ce dracu' se băgase oare?

— N-am avut nimic de-a face cu tot incidentul, se apără ea.

— Cu excepţia faptului că ai ştiut despre asta dinainte.

— Am ştiut doar că vei fi acolo. Nimic altceva.

El se decise să treacă la subiect.

— Şi tu vrei să afli despre tatăl tău?

— Da.

Se aşeză pe pat şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră, oprindu-se asupra băncii de lemn încastrate în perete chiar sub fereastră, de unde vorbise cu Stephanie când o observase pe femeia din telecabină. Raportul despre *Blazek* era în acelaşi loc în care îl lăsase. Se întrebă dacă musafira lui trăsese cu ochiul.

Christl Falk se aşezase confortabil pe un scaun. Purta o cămaşă de blugi cu mânecă lungă şi pantaloni kaki cu pense, ambele haine flatându-i formele evidente. Aceste două femei frumoase, aproape identice la înfăţişare, cu excepţia tunsorilor diferite – a ei era până la umeri, cu părul pieptănat drept, căzându-i liber – păreau să aibă personalităţi opuse. Dacă

Dorothea Lindauer sugerase mândrie şi privilegii, Christl Falk părea să fie dominată de un zbucium interior.

— Ţi-a spus Dorothea despre bunicul?

— Am primit un rezumat.

— Chiar a lucrat pentru nazişti, în fruntea societăţii Ahnenerbe.

— O strădanie atât de nobilă.

Sarcasmul nu-i scăpă vizitatoarei.

— De acord. Nu a fost nimic altceva decât un institut de cercetare care să producă dovezi arheologice în scopuri politice. Himmler credea că strămoşii Germaniei au evoluat undeva departe, unde fuseseră un fel de rasă superioară. Apoi acel presupus sânge arian a migrat în locuri diferite ale lumii. Aşa că el a creat Ahnenerbe – un amestec de aventurieri, mistici şi savanţi – şi a pornit în căutarea acelor arieni, în timp ce-i eradica pe toţi ceilalţi.

— Care era bunicul tău?

Ea păru derutată.

— Aventurierul, misticul sau savantul?

— De fapt, era toţi trei la un loc.

— Dar evident era şi politician. El conducea organizaţia, deci îi cunoştea cu siguranţă adevărata misiune.

— Aici greşeşti. Bunicul credea sincer în conceptul unei rase ariene mitice. Himmler i-a manipulat obsesia, transformând-o într-un instrument de purificare etnică.

— Acest raţionament a fost folosit la procesele de la Nurenberg, după război, dar fără succes.

— Crezi ce vrei, nu are legătură cu motivul pentru care sunt aici.

— Pe care aştept – destul de răbdător, aş putea adăuga – să mi-l explici.

Ea îşi puse un picior peste celălalt.

— Studierea scrisului şi a simbolurilor constituia principalul interes al celor din Ahnenerbe – căutarea mesajelor antice ariene. Dar spre sfârşitul anului 1935 bunicul chiar a găsit ceva. Făcu un semn spre haină, care era întinsă pe pat, lângă el. În buzunar.

Malone căută în interior şi scoase o carte învelită într-o pungă de plastic. Ca mărime, formă şi stare, semăna cu cea de mai devreme, cu excepţia faptului că nici un simbol nu era imprimat

în relief pe copertă.

— Ai auzit despre Einhard? întrebă ea.

— I-am citit *Viaţa lui Carol cel Mare*.

— Einhard era din partea estică a regatului francilor, acea porţiune care era distinct germană. A fost educat la Fulda, care era unul dintre cele mai impresionante centre de învăţătură de pe teritoriul francilor. A fost acceptat la curtea lui Carol cel Mare în jurul anului 791. Carol cel Mare era unic pentru vremea sa. Constructor, cârmuitor politic, propagandist religios, reformator, patron al artelor şi al ştiinţei. Îi plăcea să aibă în jur oameni erudiţi, iar Einhard a devenit sfetnicul său cel mai de încredere. Când a murit Carol cel Mare, în 814, fiul său, Ludovic cel Pios, l-a făcut pe Einhard secretarul său personal. Dar şaisprezece ani mai târziu, Einhard s-a retras de la curte când Ludovic şi fiii săi au început să se lupte. A murit în 840 şi a fost înmormântat la Seligenstadt.

— Eşti o adevărată enciclopedie.

— Am trei diplome universitare în istorie medievală.

— Din care nici una nu explică însă ce naiba faci aici.

— Ahnenerbe i-a căutat pe acei arieni în multe locuri. S-au deschis cripte peste tot în Germania. Christl făcu un gest. În mormântul lui Einhard, bunicul a găsit cartea pe care o ţii în mână.

— Am crezut că provine din mormântul lui Carol cel Mare.

Ea zâmbi.

— Văd că Dorothea ţi-a arătat volumul ei. *Acela* a fost într-adevăr din mormântul lui Carol cel Mare. Acesta este diferit.

Malone nu se putu abţine. Scoase volumul antic din pungă şi îl deschise cu grijă. Limba latină umplea paginile, împreună cu mostre din acelaşi scris straniu, aceleaşi imagini şi simboluri ciudate pe care le văzuse mai devreme.

— În anii 1930, bunicul a găsit această carte, împreună cu ultima dorinţă testamentară a lui Einhard. Pe vremea lui Carol cel Mare, oamenii cei mai bogaţi lăsau testamente scrise. În cel al lui Einhard, bunicul a descoperit un mister.

— Şi de unde ştii că nu este tot fantezie? Sora ta nu a vorbit prea amabil despre bunicul vostru.

— Acesta este un alt motiv pentru care ne detestăm reciproc.

— Şi tu de ce eşti atât de mândră de el?

— Fiindcă a găsit şi dovada.

Dorothea îl sărută delicat pe buze. Observă că Wilkerson încă tremura. Stăteau printre ruinele casei şi priveau maşina care ardea.

— Acum suntem de aceeaşi parte a baricadei, spuse ea.

Cu certitudine el înţelegea acest lucru. Şi încă ceva. Trebuia să-şi ia adio de la gradul de amiral. Ea îi spusese că Ramsey era un şarpe, însă refuzase să o creadă.

În acest moment era convins.

— O viaţă de lux şi de privilegii poate fi un bun substitut, îl consolă ea.

— Tu ai un soţ.

— Doar cu numele. Dorothea simţi că noul ei partener avea nevoie de asigurări suplimentare. Majoritatea bărbaţilor aveau. Te-ai descurcat bine în casă.

El îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Am reuşit chiar să-l omor pe unul. L-am împuşcat în piept.

— Ceea ce demonstrează că poţi face faţă situaţiei, când este necesar. I-am văzut apropiindu-se de casă când veneam. Am parcat în pădure şi m-am apropiat încet în timpul asaltului iniţial. Speram că vei putea să-i reţii până găseam o puşcă.

Valea, întinsă pe kilometri întregi în toate direcţiile, aparţinea familiei sale. Nici un vecin în apropiere.

— Şi acele ţigări pe care mi le-ai dat au mers întocmai, continuă ea. Ai avut dreptate în privinţa femeii. Era o sursă de necazuri şi trebuia eliminată.

Complimentele funcţionau. Wilkerson se liniştea.

— Mă bucur că ai găsit acea armă, zise el.

Căldura produsă de maşina incendiată încălzea aerul îngheţat. Ea încă ţinea în mână puşca, reîncărcată şi pregătită, dar se îndoia că aveau să mai fie alţi vizitatori în acea seară.

— Avem nevoie de cutiile pe care le-am adus, spuse el. Erau în dulapul din bucătărie.

— Le-am văzut.

Interesant cum pericolul stimula dorinţa. Acest bărbat, un comandor de marină cu înfăţişare plăcută, intelect modest şi ceva curaj, o atrăgea. De ce erau bărbaţii slabi atât de dezirabili? Soţul ei era un nimeni care îi permitea să facă numai ceea ce dorea ea. Majoritatea amanţilor ei erau la fel.

Sprijini puşca de un copac.

Şi îl sărută din nou pe Wilkerson.

— Ce fel de dovadă? întrebă Malone.
— Pari obosit, observă Christl.
— Sunt şi mi-e foame.
— Atunci, hai să mâncăm ceva.
Se săturase de femeile dominatoare şi, dacă n-ar fi fost vorba de tatăl lui, i-ar fi spus, ca şi surorii sale, să se care. Însă el voia realmente să afle mai multe.
— În regulă. Dar tu plăteşti.
Părăsiră hotelul şi merseră, prin zăpada ce se aşternea, la o cafenea aflată la câteva clădiri distanţă, într-una din zonele pietonale ale staţiunii Garmisch. Înăuntru, el comandă o friptură de porc şi cartofi prăjiţi. Christl Falk ceru o supă şi pâine.
— Ai auzit vreodată de *Deutsche Antarktische Expedition?* întrebă ea.
Expediţia Antarctică Germană.
— A plecat din Hamburg în decembrie 1938. Scopul public era de a stabili un loc în Antarctica pentru o staţie germană de vânătoare de balene, ca parte a unui plan de creştere a producţiei germane de grăsime. Îţi poţi imagina? Oamenii chiar au crezut povestea asta.
— Nu e de mirare. Uleiul de balenă era atunci cea mai importantă materie primă pentru fabricarea margarinei şi a săpunului. Germania cumpăra cantităţi uriaşe de seu de balenă norvegian. Să fie pe punctul de a pleca la război şi să fie dependentă de resurse străine pentru ceva atât de important? Asta ar fi putut deveni o problemă.
— Văd că eşti informat.
— Am citit despre aventurile naziştilor în Antarctica. *Schwabenland,* un cargobot capabil să catapulteze avioane, a mers în expediţie cu cât… cu şaizeci de oameni? Norvegienii au revendicat recent o bucată uriaşă din Antarctica pe care au numit-o Ţinutul Reginei, dar naziştii cartografiaseră aceeaşi regiune şi o numiseră Neuschwabenland. Au făcut o mulţime de fotografii şi au paraşutat peste tot steaguri germane armate cu oţel. Trebuie să fi fost o adevărată privelişte. Svastici mititele în zăpadă.
— Bunicul a fost în acea expediţie din 1938. Deşi o cincime din Antarctica era trecută pe hartă, scopul său real era să vadă dacă

era adevărat ceea ce scrisese Einhard în cartea pe care ţi-am arătat-o.

El îşi aminti de pietrele de la mănăstire.

— Şi a adus înapoi roci cu aceleaşi simboluri gravate pe ele ca în carte.

— Ai fost la mănăstire?

— La invitaţia surorii tale. Dar de ce am senzaţia că tu cunoşti deja toată povestea?

Ea nu răspunse, aşa că Malone continuă:

— Deci care este verdictul? Ce a găsit bunicul tău?

— Asta este problema. Nu ştim. După război, documentele Ahnenerbe au fost confiscate de Aliaţi sau distruse. Bunicul fusese denunţat de Hitler la o întrunire a partidului în 1939. Hitler nu era de acord cu unele dintre părerile sale, mai ales cu teoriile sale feministe, potrivit cărora societatea antică ariană ar fi putut fi condusă de preotese şi de profetese.

— Destul de departe de concepţia lui Hitler, care credea că femeile erau maşini de făcut copii.

Ea încuviinţă.

— Aşa că Hermann Oberhauser a fost redus la tăcere, ideile fiindu-i condamnate. I s-a interzis să publice sau să ţină conferinţe. Zece ani mai târziu mintea a început să-i cedeze şi şi-a trăit ultimii ani de viaţă senil.

— Uimitor că Hitler nu l-a ucis pur şi simplu.

— Hitler avea nevoie de fabricile noastre, de rafinărie şi de ziare. Ţinerea în viaţă a bunicului era o modalitate de a exercita un control legitim asupra acestora. Şi, din nefericire, tot ceea ce a vrut el să facă vreodată a fost să-l mulţumească pe Adolf Hitler, aşa că de bunăvoie i le-a pus pe toate la dispoziţie. Ea scoase cartea din buzunarul hainei şi o eliberă din punga de plastic. Textul acesta ridică multe întrebări. La unele nu am fost capabilă să răspund. Speram să mă ajuţi tu să descifrez misterul.

— În căutarea lui Carol cel Mare?

— Observ că tu şi Dorothea aţi avut într-adevăr o conversaţie consistentă. *Ja. Die Karl der Große Verfolgung.*

Ea îi înmână cartea. Latina lui era destul de bună, aşa că putu să descifreze cuvintele aproximativ, dar ea îi observă efortul.

— Îmi dai voie? întrebă ea.

El ezită.

— S-ar putea s-o găseşti interesantă. Mie aşa mi s-a părut.

20

JACKSONVILLE, FLORIDA
5.30 P.M.

Stephanie îl studie pe bărbatul vârstnic care deschise uşa casei modeste din cărămidă aflată în partea sudică a oraşului. Era scund şi supraponderal, cu un nas bulbos şi stacojiu, care îi amintea de Rudolph, renul cu nasul roşu. Conform dosarului său personal, Zachary Alexander trebuia să meargă pe şaptezeci de ani – şi o arăta. Ea ascultă în timp ce Edwin Davis explica detaliat cine erau şi de ce veniseră.

— Ce credeţi că pot eu să vă spun? întrebă Alexander. M-am pensionat de aproape treizeci de ani.

— De fapt, douăzeci şi şase, îl corectă Davis.

Alexander ridică spre ei un deget mic şi îndesat.

— Nu-mi place să pierd timpul.

Ea auzi un televizor mergând într-o altă cameră. O emisiune-concurs oarecare. Şi observă că toată casa era imaculată, interiorul mirosind a antiseptic.

— Acordaţi-ne doar câteva minute, insistă Davis. În definitiv, am venit de la Casa Albă.

Stephanie se miră de minciună, dar nu spuse nimic.

— Nici măcar nu am votat cu Daniels.

Ea zâmbi.

— Mulţi dintre noi ne încadrăm în această categorie, dar am putea discuta măcar câteva minute?

Alexander se înduplecă în cele din urmă şi îi conduse într-un living, unde opri televizorul şi le făcu semn să ia loc.

— Am servit în marină multă vreme, începu Alexander. Dar trebuie să vă spun că nu am amintiri plăcute legate de asta.

Ea îi citise dosarul personal. Reuşise să ajungă la gradul de căpitan-comandor, dar fusese de două ori respins la următoarea promovare. Într-un final, alesese să treacă în rezervă şi se pensionase cu toate beneficiile aferente.

— Nu m-au socotit destul de bun pentru ei.

— Aţi fost destul de bun ca să comandaţi *Holden.*

Ochii ridaţi i se îngustară.

— Aceea şi încă vreo câteva nave.

— Am venit, continuă Davis, în legătură cu misiunea pe care *Holden* a avut-o în Antarctica.

Alexander nu spuse nimic. Stephanie se întrebă dacă tăcerea lui era calculată sau prudentă.

— De fapt, am fost încântat de acea însărcinare, rosti el în cele din urmă. Voiam să văd gheaţa. Dar mai târziu am ajuns la concluzia că din cauza expediţiei cu pricina am fost tras pe linie moartă.

Davis se aplecă în faţă.

— Am dori să auzim despre asta.

— Pentru ce? pufni Alexander. Întreaga misiune era strict secretă. Şi poate că mai e şi acum. Mi-au zis să-mi ţin gura.

— Sunt consilier adjunct pe probleme de securitate naţională. Doamna este directoarea unei agenţii guvernamentale de informaţii. Putem auzi ceea ce aveţi de spus.

— Rahat.

— Există vreun motiv pentru care trebuie să fiţi atât de ostil? întrebă Stephanie.

— Pe lângă faptul că urăsc marina? Sau pe lângă faptul că voi doi aruncaţi undiţa, iar eu nu vreau să fiu momeala?

Alexander se relaxă în fotoliu. Ea îşi imagină că stătuse acolo ani întregi gândindu-se exact la ceea ce îi trecea prin minte în acest moment.

— Am făcut ceea ce mi s-a ordonat să fac şi am făcut-o bine. Am respectat întotdeauna ordinele. Dar a trecut multă vreme de atunci, aşa că ce vreţi să ştiţi?

Ea îi răspunse:

— Ştim că *Holden* a fost trimis în Antarctica în noiembrie 1971. Aţi mers acolo în căutarea unui submarin.

O privire derutată se aşternu pe chipul lui Alexander.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Am citit raportul comisiei de anchetă despre scufundarea lui *Blazek,* sau NR-1A, indiferent cum vreţi să-l numiţi. Acesta menţionează clar că dumneavoastră, la comanda lui *Holden,* aţi plecat într-o misiune de căutare.

Alexander îi privi lung cu un amestec de curiozitate şi duşmănie.

— Ordinele mele erau să mă îndrept spre Marea Waddell, să ascult cu sonarul şi să fiu atent la anomalii. Am avut trei pasageri

la bord şi mi s-a spus să le pun la dispoziţie tot ceea ce solicitau, fără să pun vreo întrebare. Exact asta am făcut.

— N-a fost nici un submarin? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nici pe departe.

— Ce aţi găsit? se interesă Davis.

— Absolut nimic. Am stat două săptămâni de mi-a îngheţat fundul ca naiba.

Lângă fotoliul lui Alexander se afla un tub de oxigen. Stephanie se miră de prezenţa acestuia, împreună cu o varietate de tratate medicale ce se aliniau într-o bibliotecă din colţul îndepărtat al camerei. Bărbatul nu părea să aibă o sănătate şubredă, iar respiraţia îi era normală.

— Nu ştiu nimic despre nici un submarin, repetă el. Îmi aduc aminte că, în vremea aceea, se scufundase unul în Atlanticul de Nord. Şi era *Blazek,* într-adevăr. Îmi amintesc. Dar misiunea mea nu a avut nici o legătură cu el. Noi navigam în sudul Pacificului, când am fost redirijaţi spre America de Sud, de unde i-am luat pe acei trei pasageri. După care ne-am îndreptat direct spre sud.

— Cum era gheaţa? vru Davis să ştie.

— Deşi era aproape vară, în acel loc era dificil de navigat. Era frig ca într-un congelator, aisberguri peste tot. Dar un loc minunat – trebuie să recunosc.

— Nu aţi aflat nimic cât timp aţi fost acolo? continuă Stephanie.

— Nu sunt persoana potrivită pe care să o întrebaţi despre asta. Atitudinea i se mai îmblânzise, de parcă trăsese concluzia că nu ei erau duşmanii. Acele rapoarte pe care le-aţi citit nu menţionau trei pasageri?

David scutură din cap.

— Nici măcar un cuvânt. Doar numele dumneavoastră.

— Tipic pentru nenorociţii din Marină. Chipul său îşi pierdu privirea indiferentă. Ordinele mele erau să-i duc pe cei trei oriunde ar fi vrut să meargă. Au coborât la ţărm de mai multe ori, dar când se întorceau nu spuneau nimic.

— Luau vreun echipament cu ei?

Alexander dădu din cap afirmativ.

— Costume de scufundare în apă rece şi tuburi de oxigen. După a patra incursiune pe ţărm, au spus că putem pleca.

— Nu i-a însoţit nici un membru al echipajului?

Bărbatul scutură din cap.

— În nici un caz. Nu era permis. Acei trei căpitani au făcut toată treaba singuri. Oricare ar fi fost aceea.

Stephanie analiză ciudăţenia, dar în armată lucrurile bizare aveau un caracter de normalitate. Totuşi, trebuia să pună întrebarea de un milion de dolari:

— Cine erau cei trei?

Văzu consternarea întipărindu-se pe chipul gazdei.

— Să ştiţi că nu am mai vorbit niciodată despre asta. Păru incapabil să-şi ascundă tristeţea: Am vrut să ajung comandor. Meritam asta, dar marina nu a fost de acord.

— S-a petrecut cu mult timp în urmă, adăugă Davis. Nu prea mai putem face nimic ca să reparăm trecutul.

Ea se întrebă dacă Davis se referea la Alexander sau la propria-i situaţie.

— Trebuie să fie important, remarcă bătrânul.

— Destul de important, dacă am venit astăzi aici.

— Unul era un tip pe nume Nick Sayers. Altul, Herbert Rowland. Amândoi impertinenţi, ca majoritatea căpitanilor.

Stephanie aprobă în tăcere.

— Şi al treilea? întrebă Davis.

— Cel mai obraznic dintre toţi. L-am urât pe acel imbecil. Necazul este că a avansat şi a obţinut tresele de comandor. Apoi stelele de aur. Ramsey era numele lui. Langford Ramsey.

21

> Norii mă invită şi ceaţa mă cheamă. Calea stelelor mă grăbeşte şi vânturile mă fac să zbor şi mă ridică spre cer. Mă apropii de un zid de cristal şi sunt înconjurat de limbi de gheaţă. Mă apropii de un templu construit din piatră, iar zidurile sunt ca o pardoseală mozaicată făcută din rocă. Tavanul său este asemenea cursului stelelor. Pereţii emană căldură, frica mă învăluie şi un tremurat pune stăpânire pe mine. Îmi ridic privirea şi văd un tron măreţ, înfăţişarea lui este la fel de cristalină ca lumina soarelui. Marele Sfătuitor stă pe tron, iar veşmintele sale strălucesc mai tare ca soarele şi sunt mai albe decât orice zăpadă. Marele Sfătuitor îmi spune: „Einhard, tu, scrib al dreptăţii, vino mai aproape şi ascultă-mi vorbele”. Îmi vorbeşte în limba mea, ceea ce este surprinzător. „Aşa cum El l-a creat pe om şi i-a dat puterea de a înţelege cuvântul înţelepciunii, tot astfel m-a creat şi pe mine. Bine ai venit pe tărâmul nostru. Mi s-a spus că eşti un om învăţat. Dacă este aşa, atunci poţi vedea secretele vânturilor, felul cum sunt ele împărţite ca să bată peste tot pământul şi secretele norilor şi ale picăturilor de rouă. Te putem învăţa despre Soare şi Lună, de unde pornesc şi unde se duc din nou, despre întoarcerea lor glorioasă şi despre faptul că un astru îi este superior celuilalt, despre orbita lor grandioasă, pe care nu şi-o părăsesc niciodată, cum nici nu-i adaugă nimic şi nici nu iau ceva din ea, ci îşi păstrează credinţa unul în celălalt, aşa cum o cere jurământul prin care sunt uniţi.

Malone ascultă în timp ce Christl îi traducea textul latin, apoi o întrebă:

— Când a fost scris?

— Între 814, anul morţii lui Carol cel Mare şi 840, când a încetat din viaţă Einhard.

— Este imposibil. Vorbeşte despre orbita Soarelui şi cea a Lunii şi despre modul în care aceşti aştri sunt legaţi unul de celălalt. Aceste concepte astronomice nu fuseseră încă elaborate. Ar fi fost socotite nişte erezii.

— Sunt de acord, pentru oamenii care trăiau în vestul Europei. Dar pentru cei care locuiau în alte părţi ale planetei, care nu erau constrânşi de Biserică, situaţia era diferită.

El era încă sceptic.

— Lasă-mă să plasez totul într-un context istoric, continuă ea. Cei doi fii mai mari ai lui Carol cel Mare muriseră amândoi înaintea lui. Cel de-al treilea, Ludovic cel Pios, a moştenit Imperiul Carolingian. Fiii lui Ludovic s-au luptat cu tatăl lor şi între ei. Einhard l-a slujit pe Ludovic cu credinţă, aşa cum îl slujise şi pe Carol cel Mare, dar era atât de scârbit de luptele interne, încât s-a retras de la Curte şi şi-a petrecut restul zilelor la o mănăstire pe care Carol cel Mare i-o dăruise. În timpul acestei perioade a scris biografia lui Carol cel Mare şi – ridică volumul antic – această carte.

— Povestirea amănunţită a unei călătorii extraordinare? întrebă el.

Ea încuviinţă.

— Cine poate să confirme că este reală? Pare a fi pură fantezie.

Christl scutură din cap.

— *Viaţa lui Carol cel Mare* scrisă de el este una dintre cele mai renumite lucrări ale tuturor timpurilor. Se reeditează şi astăzi. Nu a fost cunoscut ca autor de ficţiune şi a depus un efort considerabil ca să-şi disimuleze opiniile.

Malone nu era convins încă.

— Cunoaştem multe despre faptele lui Carol cel Mare, adăugă ea, dar puţine despre convingerile sale lăuntrice. Nu a rămas nici o relatare demnă de încredere. Ştim cu siguranţă că iubea istoriile şi epopeile antice. Înainte de el, miturile se transmiteau doar pe cale orală. El a fost primul care a poruncit consemnarea lor. Ştim că Einhard a supravegheat aceste demersuri. Dar Ludovic, după ce a moştenit tronul, a distrus toate acele texte datorită conţinutului lor păgân. Probabil că măsura respectivă l-a dezgustat pe Einhard, aşa că s-a asigurat că această carte avea să supravieţuiască.

— Scriind-o parţial într-o limbă pe care nimeni nu o putea înţelege?

— Cam aşa ceva.

— Am citit relatări care spun că este posibil ca Einhard nici să nu fi scris biografia lui Carol cel Mare. Nu există informaţii precise.

— Domnule Malone…

— De ce nu-mi spui Cotton? Mă faci să mă simt bătrân.

— Interesant nume.

— Mie îmi place.

Ea zâmbi.

— Pot explica totul foarte detaliat. Bunicul şi tata au petrecut ani de zile cercetând. Sunt lucruri pe care trebuie să ţi le arăt, lucruri pe care trebuie să le explic. Odată ce le vei vedea şi auzi, cred că vei fi de acord că taţii noştri nu au murit în zadar.

Deşi ochii ei sugerau că era pregătită să răspundă la toate obiecţiile lui, îşi juca totuşi asul din mânecă şi amândoi ştiau asta.

— Tatăl meu a fost comandantul unui submarin, zise Malone. Tatăl tău a fost pasager pe acel submarin. De acord, nu am nici cea mai vagă idee despre ce făceau ei în Antarctica, dar îmi menţin convingerea că au murit în zadar.

„Şi nimănui nu i-a păsat”, completă în sinea lui.

Christl îşi dădu farfuria la o parte.

— Ne vei ajuta?

— Pe cine anume?

— Pe mine. Pe tatăl meu. Pe al tău.

El surprinse o umbră de răzvrătire în glasul femeii, dar avea nevoie de timp ca să afle veşti de la Stephanie.

— Uite cum facem. Lasă-mă să mă gândesc în noaptea asta şi mâine poţi să-mi arăţi tot ce vrei.

Ochii ei se îmblânziră.

— Mi se pare corect. Se face târziu.

Părăsiră cafeneaua şi parcurseră trotuarul înzăpezit înapoi spre Posthotel. Mai erau două săptămâni până la Crăciun, iar orăşelul era pregătit. Pentru Cotton, vremea sărbătorilor era o sursă de senzaţii amestecate. Le petrecuse în ultimii doi ani cu Henrik Thorvaldsen la Christiangate şi anul acesta avea să fie probabil la fel. Era curios în privinţa lui Christl Falk şi a tradiţiilor ei de Crăciun. Părea s-o domine melancolia şi nu depunea prea mult efort ca s-o ascundă. Dădea impresia că este inteligentă şi hotărâtă – nu foarte diferită de sora ei – dar cele două femei erau nişte necunoscute care trebuiau abordate cu prudenţă.

Traversară strada. Multe dintre ferestrele hotelului împodobit cu fresce vesele erau luminate. Camera lui de la primul etaj, deasupra restaurantului şi a holului, avea patru ferestre pe o laterală şi altele trei ce dădeau în partea din faţă. Lăsase lămpile aprinse şi acum îi atrase atenţia o mişcare în spatele unui geam.

Se opri.

Era cineva înăuntru. Văzu şi Christl.

Perdelele fură date brusc la o parte.

Faţa unui om apăru la vedere şi privirea lui se aţinti asupra lui Malone. Apoi, intrusul privi în dreapta, spre stradă şi dispăru de la fereastră, umbra trădându-i plecarea grăbită.

Malone reperă o maşină cu trei bărbaţi înăuntru, parcată peste drum.

— Vino, spuse el.

Ştia că trebuiau să plece şi repede. Slavă Domnului că avea la el cheile maşinii închiriate. Se îndreptară în grabă spre vehicul şi săriră înăuntru.

Porni motorul şi plecă în trombă. Acceleră puternic şi se îndepărtă de hotel cu un huruit, cauciucurile derapând pe asfaltul îngheţat. Coborî geamul, întoarse pe bulevard şi reperă în oglinda retrovizoare un bărbat ieşind din hotel.

Îşi apucă pistolul din jachetă, încetini în timp ce se apropia de maşina parcată şi trase un glonţ în cauciucul din spate. Cele trei siluete dinăuntru îşi feriră capetele ghemuindu-se.

Apoi se îndepărtă în viteză.

22

MIERCURI, 12 DECEMBRIE
12:40 A.M.

Malone se învârti prin Garmisch încercând să iasă din oraş şi folosind la maximum avantajul oferit de labirintul de străduţe înguste şi slab luminate, timp în care nu încetă să se gândească la bărbaţii care îl aşteptaseră la Posthotel. Nu avea de unde să ştie dacă aceştia nu aveau la îndemână o a doua maşină. Satisfăcut de lipsa urmăritorilor, ajunse la autostrada ce ducea spre nord, pe care fusese şi mai devreme şi, respectând instrucţiunile date de Christl, înţelese care le era destinaţia.

— Acele lucruri pe care vrei să mi le arăţi sunt la mănăstirea Ettal? întrebă el.

Ea încuviinţă.

— N-are nici un rost să aşteptăm până dimineaţă.

Cotton fu de acord.

— Sunt sigură că atunci când ai vorbit cu Dorothea acolo, ţi-a spus doar ceea ce a vrut ea să ştii.

— Şi tu eşti diferită?

Îl privi lung.

— Din toate punctele de vedere.

El nu era prea sigur.

— Indivizii de la hotel. Ai tăi? Sau ai ei?

— Nu m-ai crede, indiferent ce ţi-aş spune.

Reduse viteza, căci autostrada începea să coboare spre mănăstire.

— Un mic sfat prietenesc? Trebuie să-mi dai explicaţii complete! Răbdarea mea se apropie de sfârşit.

Ea ezită.

— Cu 50 000 de ani în urmă, pe această planetă a apărut o civilizaţie, una care a reuşit să progreseze mai repede decât restul umanităţii. A fost o deschizătoare de drumuri, dacă vrei. Era dezvoltată tehnologic? Nu chiar, dar era extrem de avansată. Matematică, arhitectură, chimie, biologie, geologie, meteorologie, astronomie. În aceste domenii excela.

Malone asculta.

— Viziunea noastră asupra istoriei antice a fost puternic influenţată de Biblie. Dar textele acesteia referitoare la Antichitate au fost scrise dintr-o perspectivă limitată. Denaturau culturile antice şi neglijau complet altele importante, cum ar fi cea minoică. Această civilizaţie despre care vorbesc nu este biblică. Erau nişte oameni ai mării care făceau comerţ pe tot cuprinsul globului, având vase puternice şi capacităţi de navigare avansate. Civilizaţiile de mai târziu, cum ar fi polinezienii, fenicienii, vikingii şi, în cele din urmă, europenii şi-au dezvoltat toţi acele abilităţi, dar Civilizaţia Dintâi şi le-a însuşit prima.

El citise despre acele teorii. Majoritatea istoricilor respingeau acum ideea unei dezvoltări societale lineare pornind de la Paleolitic şi continuând cu Neoliticul, Epoca Bronzului şi Epoca Fierului. În schimb, savanţii credeau că oamenii s-au dezvoltat independent unii de alţii. Dovada acestui lucru există chiar şi astăzi, pe fiecare continent, unde culturile primitive încă mai coexistă cu societăţile avansate.

— Deci tu afirmi că, în vremurile trecute, când populaţiile paleolitice ocupau Europa, ar fi putut exista culturi mai avansate în alte locuri? Îşi aminti ce îi spusese Dorothea Lindauer. E vorba tot de arieni?

— Nu prea. Aceştia sunt un mit. Dar acel mit ar putea avea o bază în realitate. De exemplu, Creta şi Troia. Mult timp au fost considerate ficţiuni, dar acum ştim că au existat în realitate.

— Şi ce s-a întâmplat cu această primă civilizaţie?

— Din nefericire, în fiecare cultură există seminţele propriei distrugeri. Progresul şi decăderea convieţuiesc. Istoria a arătat că toate societăţile îşi creează în cele din urmă mijloacele propriei prăbuşiri. Uită-te la Babilon, Grecia, Roma, la mongoli, huni, turci şi la alte societăţi monarhice, prea multe ca să le mai socotim. Întotdeauna şi-o fac cu mâna lor. Civilizaţia Dintâi nu a fost o excepţie.

Ceea ce spunea ea avea sens. Într-adevăr, omul părea să distrugă în aceeaşi măsură în care făurea.

— Bunicul şi tata au fost amândoi obsedaţi de această civilizaţie dispărută. Trebuie să recunosc că şi eu sunt atrasă de ea.

— Librăria mea este plină de materiale New Age despre Atlantida şi alte vreo zece aşa-zise civilizaţii dispărute, ale căror urme nu au fost niciodată descoperite. Este fantezie pură.

— Războaiele şi cuceririle au avut un efect devastator asupra istoriei omeneşti. Este un proces ciclic. Progres, război, devastare, apoi renaştere. Avem de-a face cu un truism sociologic. Cu cât este mai avansată cultura, cu atât va fi mai uşor de distrus şi cu atât mai puţine dovezi vor rămâne despre ea. În termeni mai simpli, găsim numai ceea ce căutăm.

Malone reduse viteza.

— Nu, nu e aşa. De cele mai multe ori, totul e rodul întâmplării.

Christl scutură din cap.

— Cele mai mari descoperiri ale omului au pornit toate de la o teorie simplă. Uită-te la evoluţionism. Doar după ce Darwin şi-a formulat conceptele, am început să observăm lucruri care îi susţineau teoria. Copernic a propus un nou mod radical de a privi sistemul solar şi când, în cele din urmă, ne-am uitat mai atent, am constatat că avea dreptate. Acum mai bine de cincizeci de ani, nimeni nu credea serios că o civilizaţie avansată ne-ar fi putut preceda. Această teorie era privită ca un nonsens. Astfel că dovada a fost pur şi simplu trecută cu vederea.

— Ce dovadă?

Ea scoase cartea lui Einhard din buzunar.

— Asta.

> Martie 800. Carol cel Mare călătoreşte la nord de Aachen. Până acum nu s-a mai aventurat niciodată spre Marea Galică în acest moment al anului, când vânturile îngheţate de la miazănoapte biciuiesc ţărmul şi pescuitul este slab. Dar insistă să plece în această călătorie. Îl însoţesc împreună cu trei soldaţi şi drumul ţine aproape o zi. Odată ajunşi, tabăra este stabilită în locul obişnuit, dincolo de dunele care oferă oarecare protecţie în faţa rafalelor puternice. La trei zile de la sosire se zăresc nişte vele şi credem că sunt vase scandinave sau o parte a flotei sarazine ce ameninţă Imperiul la miazănoapte şi la miazăzi. Dar în cele din urmă regele scoate chiote de bucurie şi aşteaptă pe plajă în timp ce vasele îşi înalţă ramele şi bărci mai mici vâslesc spre ţărm aducându-i pe Veghetori. Uriel, care stăpâneşte peste Tartar, îi conduce. Cu el sunt Arakiba – care domneşte peste spiritele oamenilor – Raguel – care pedepseşte în lumea aştrilor – Danel – care este pus peste cea mai bună parte a omenirii şi a haosului – şi Sariel – care este pus peste duhuri. Ei poartă pelerine groase, pantaloni îmblăniţi şi încălţări tot de blană. Părul lor blond este tuns şi pieptănat îngrijit. Carol cel Mare îi strânge pe fiecare într-o

> îmbrăţişare fermă. Regele pune multe întrebări, iar Uriel răspunde. Regelui i se îngăduie să urce pe vase, fiecare construit din lemn rezistent şi călăfătuit cu smoală şi el se miră cât sunt de robuste. Ni se spune că au fost construite departe de tărâmul lor, acolo unde copacii cresc din abundenţă. Ei iubesc marea şi o înţeleg mult mai bine decât noi. Danel îi prezintă regelui hărţile unor locuri de care noi nu avem ştiinţă şi ne dezvăluie cum îşi găsesc calea vasele lor. Danel ne arată o bucăţică de fier ascuţit înfiptă într-o ţeapă de lemn, ce pluteşte într-un vas cu apă şi care indică drumul pe mare. Regele vrea să ştie cum este posibil şi Danel îi explică spunând că metalul este atras într-o anumită direcţie şi face semn spre nord. Indiferent cum este întors vasul cu apă, vârful de fier găseşte întotdeauna acea direcţie. Ei rămân trei zile, iar Uriel şi regele vorbesc foarte mult. Eu leg prietenie cu Arakiba, care este ca un sfetnic pentru Uriel, aşa cum sunt eu pentru rege. Arakiba îmi vorbeşte despre tărâmul său, unde focul şi gheaţa trăiesc împreună, iar eu îi spun că mi-ar plăcea să văd acel loc.

— *Veghetori este numele* pe care Einhard l-a dat oamenilor din Civilizaţia Dintâi, explică ea. *Cei Sfinţi* este un alt termen pe care îl utilizează. Atât el, cât şi Carol cel Mare îi credeau veniţi din Ceruri.

— De unde ştim că nu reprezentau o civilizaţie a cărei existenţă o cunoaştem deja?

— Ai auzit de vreo populaţie care să fi folosit un alfabet sau o limbă ca acelea pe care le-ai văzut în cartea Dorotheei?

— Asta nu este o dovadă concludentă.

— Exista vreun neam de oameni ai mării în secolul al nouălea? Doar vikingii. Dar aceştia nu erau vikingi.

— Nu ştii cine erau.

— Nu, nu ştiu. Dar ştiu sigur că împăratul Carol cel Mare a ordonat să fie îngropată cu el cartea pe care ţi-a arătat-o Dorothea. Evident, era foarte importantă, dacă trebuia să fie ascunsă de toată lumea, cu excepţia împăraţilor. Einhard a depus un efort deosebit ca să o ţină secretă. E suficient să spun că în ea se găseşte adevăratul motiv pentru care naziştii au mers în Antarctica în 1938, iar taţii noştri s-au întors acolo în 1971.

Mănăstirea apăru în faţă, încă luminată în noaptea nemărginită.

— Parchează acolo, spuse ea, iar Malone se conformă.

Tot nu era nimeni pe urmele lor.

Christl deschise portiera.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceea ce Dorothea, sunt sigură, nu ţi-a arătat.

23

WASHINGTON, D.C.
8.20 P.M.

Lui Ramsey îi plăcea noaptea. În fiecare zi se înviora pe la ora şase seara, cele mai clare gânduri şi acţiunile cele mai reuşite fiind elaborate întotdeauna după lăsarea întunericului. Somnul era necesar, deşi de obicei nu mai mult de patru-cinci ore – atât cât să-şi odihnească mintea fără a pierde timpul. De asemenea, noaptea asigura intimitate, din moment ce era mult mai uşor să afli dacă cineva era interesat de treburile tale la două dimineaţa, în comparaţie cu ora două după-amiaza. De aceea se întâlnea cu Diane McCoy doar noaptea.

El locuia într-o modestă reşedinţă din Georgetown pe care o închiria de la un vechi prieten căruia îi plăcea să aibă drept chiriaş un amiral de patru stele. Verifica electronic cele două niveluri ale casei, în căutarea unor eventuale dispozitive de ascultare, cel puţin o dată pe zi – şi mai ales înainte ca Diane să vină în vizită.

Fusese norocos că Daniels o alesese pe ea în funcţia de consilier pe probleme de securitate naţională. Era fără îndoială calificată, cu diplome universitare în relaţii internaţionale şi economie mondială şi avea legături politice atât cu stânga, cât şi cu dreapta. Provenea de la Departamentul de Stat, ajunsese în poziţia actuală cu un an în urmă, ca parte a unei schimbări importante, când cariera lui Larry Daley se terminase brusc. Îl simpatizase pe Daley – un suflet maleabil – însă Diane era mai bună. Inteligentă, ambiţioasă şi hotărâtă să stea în cercurile puterii mai mult decât cei trei ani rămaşi din al doilea mandat al lui Daniels.

Din fericire, el putea să-i ofere acea şansă.

Şi ea ştia asta.

— Lucrurile se pun în mişcare, zise el.

Stăteau confortabil în camera de zi, unde focul trosnea în şemineul de cărămidă. Afară, temperatura scăzuse spre minus patru grade Celsius. Nu ningea încă, dar zăpada se apropia.

— Din moment ce nu prea ştiu care sunt lucrurile acelea,

răspunse McCoy, nu pot decât să presupun că sunt bune.

El zâmbi.

— Cum stai cu partea ta de învoială? Poţi obţine numirea?

— Amiralul Sylvian nu a murit încă. Este grav rănit în urma acelui accident de motocicletă, dar are şanse să se recupereze.

— Îl cunosc pe David. Va fi în convalescenţă luni de zile. Nu va dori ca slujba lui să fie neglijată în acea perioadă. Va demisiona. Făcu o pauză. Dacă nu cumva sucombă înainte.

McCoy zâmbi. Era o blondă calmă, cu înfăţişare competentă şi ochi care radiau încredere. Îi plăcea asta la ea. Ţinută modestă. Simplă. Liniştită. Totuşi, a naibii de periculoasă. Stătea pe scaun cu spatele drept şi bea un whisky cu sifon.

— Aproape că te cred în stare să proroci moartea lui Sylvian, răspunse ea.

— Şi dacă pot?

— Atunci ai fi un bărbat demn de tot respectul.

El râse.

— Jocul pe care suntem pe cale să-l începem nu are reguli, ci doar un singur obiectiv. Să câştigăm. Aşa că vreau să mă edific în privinţa lui Daniels. Va coopera?

— Asta va depinde doar de tine. Ştii că nu se numără printre fanii tăi şi totodată îndeplineşti toate criteriile pentru acea funcţie. Presupunând, bineînţeles, că va exista un post liber.

El îi sesiză suspiciunea. Planul iniţial era simplu: să-l elimine pe David Sylvian, să-i obţină postul în Statul-Major General al Statelor Unite, să funcţioneze trei ani în acea poziţie, apoi să treacă la faza a doua. Dar trebuia să ştie:

— Îţi va urma Daniels sfatul?

Ea mai bău puţin din pahar.

— Nu-ţi place să nu ai totul sub control, nu-i aşa?

— Cui îi place?

— Daniels este preşedintele. Poate face cum doreşte. Dar cred că măsura pe care o va lua în această chestiune depinde de Edwin Davis.

Ramsey nu voia să audă asta.

— Cum ar putea *el* să fie un factor decisiv? Este consilier adjunct.

— Ca mine?

Îi surprinse resentimentul.

— Tu ştii ce vreau să spun, Diane. Cum ar putea fi Davis o

problemă?

— Ăsta este punctul tău slab, Langford. Ai tendinţa să-ţi subestimezi duşmanul.

— Cum este Davis duşmanul *meu?*

— Am citit raportul despre *Blazek.* Nimeni cu numele de Davis nu a murit pe acel submarin. L-a minţit pe Daniels. Nu a existat nici un frate mai mare ucis.

— Daniels ştia?

Ea făcu din cap semn că nu.

— Nu a citit raportul comisiei de anchetă. Mi-a spus mie s-o fac.

— Îl poţi controla pe Davis?

— Aşa cum cu înţelepciune ai observat, suntem la acelaşi nivel. Are acces liber la Daniels, ca şi mine, prin ordinul preşedintelui. Este Casa Albă, Langford. Nu eu fac regulile.

— Dar consilierul pe probleme de securitate naţională? Vreun ajutor de acolo?

— Se află în Europa şi nu este la curent cu această situaţie.

— Crezi că Daniels lucrează direct cu Davis?

— De unde naiba să ştiu eu? Tot ce ştiu este că Danny Daniels nu este prost nici măcar o zecime din cât vrea el ca toţi ceilalţi să creadă că este.

Ramsey privi la ceasul de pe poliţa şemineului. În curând, eterul avea să fie plin de ştirile referitoare la moartea prematură a amiralului David Sylvian, atribuită rănilor suferite într-un tragic accident de motocicletă. A doua zi, un alt deces, în Jacksonville, Florida, putea fi menţionat de presa locală. Se întâmplau multe şi ceea ce spunea McCoy îl tulbura.

— De asemenea, implicarea lui Cotton Malone ar putea deveni problematică, adăugă ea.

— Cum? Omul a ieşit din sistem. Vrea doar să afle despre tatăl său.

— Acel raport nu ar fi trebuit să ajungă la el.

Era de acord, dar n-ar fi trebuit să conteze. Wilkerson şi Malone erau mai mult ca sigur morţi.

— Am folosit această greşeală în avantajul nostru.

— Nu înţeleg deloc cum lucrul acela a fost în avantajul *nostru.*

— Reţine doar că a fost.

— Langford, voi ajunge oare să regret asta?

— Eşti bine-venită să duci la final mandatul lui Daniels şi apoi

să pleci să lucrezi pentru vreo companie ce realizează studii de piaţă şi să scrii rapoarte pe care nimeni nu le citeşte. Foştii angajaţi ai Casei Albe dau bine la portofoliu şi aud că sunt bine plătiţi. Poate vreo televiziune te va angaja să scoţi frânturi de sunete de zece secunde despre ce fac alţi oameni ca să schimbe lumea. Şi ei plătesc bine, chiar dacă tu arăţi ca un idiot în cea mai mare parte a timpului.

— Cum spuneam, voi ajunge să regret asta?

— Diane, puterea trebuie luată. Nu există altă modalitate de a o obţine. Haide, nu mi-ai răspuns. Va coopera Daniels, mă va numi?

— Am citit raportul *Blazek,* repetă ea. De asemenea am făcut câteva cercetări. Erai la bordul lui *Holden* când a mers în Antarctica să caute acel submarin. Tu şi alţi doi. Forul cel mai înalt a trimis echipa ta sub ordine strict secrete. De fapt, acea misiune este încă strict secretă. Nici măcar nu mă pot informa despre ea. Am descoperit însă că ai coborât pe ţărm şi ai întocmit un raport despre ceea ce ai găsit, pe care l-ai prezentat personal şefului operaţiunilor navale. Ce a făcut el cu informaţia, nimeni nu ştie.

— Nu am descoperit nimic.

— Eşti un mincinos.

El îi cântări atacul. Această femeie era formidabilă – un animal politic cu instincte excelente. Putea fi de ajutor, însă putea face şi rău. Aşa că schimbă tactica:

— Ai dreptate. Mint. Dar crede-mă, nu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu, nu vreau. Dar orice ar fi, se poate întoarce împotriva ta.

Se gândise şi el la acelaşi lucru timp de treizeci şi opt de ani.

— Nu şi dacă sunt prevăzător.

Diane păru să-şi reţină un val de enervare faţă de felul lui de a-i evita întrebările.

— Din experienţă îţi spun, Langford, că trecutul găseşte întotdeauna o cale de întoarcere. Cei care nu învaţă sau nu-şi amintesc de asta sunt sortiţi să-l repete. Acum ai implicat un fost agent – unul al naibii de bun, aş putea adăuga – care are un interes propriu în această încurcătură. Şi Edwin Davis are mână liberă. Habar nu am ce face…

Auzise suficient.

— Te poţi ocupa de Daniels?

Ea făcu o pauză, să-i cântărească mai bine mustrarea, apoi răspunse încet:

— Aş zice că totul depinde de prietenii tăi de la Capitol Hill. Daniels are nevoie de ajutorul lor pentru o mulţime de chestiuni. Face exact ceea ce face orice preşedinte aflat la final. Se gândeşte la moştenirea pe care o lasă. Are o agendă legislativă, aşa că, dacă membrii importanţi ai Congresului te vor în Statul-Major General, le va respecta dorinţa – în schimbul voturilor, bineînţeles. Întrebările sunt simple: Va exista oare un post vacant de ocupat şi îi poţi tu convinge pe congresmenii influenţi?

Ramsey vorbise destul. Mai erau şi alte lucruri de făcut înainte de a merge la culcare. Aşa că puse capăt întâlnirii într-o notă menită s-o impresioneze pe Diane McCoy:

— Membrii importanţi ai Congresului nu doar că-mi vor susţine candidatura, o vor cere cu insistenţă.

24

MĂNĂSTIREA ETTAL
1.05 A.M.

Malone privi cum Christl Falk descuia uşa bisericii. În mod clar, familia Oberhauser avea o trecere considerabilă în faţa călugărilor. Era miezul nopţii, iar ei veneau şi plecau după bunul plac.

Biserica opulentă rămăsese slab luminată. Traversară pardoseala întunecată de marmură, numai tocurile pantofilor lor de piele răsunând în ecou de-a lungul interiorului cald. Simţurile lui erau în alertă, învăţase că în timpul nopţii, bisericile europene pustii aveau tendinţa de a aduce necazuri.

Intrară în sacristie şi Christl se îndreptă direct spre portalul care ducea în jos, spre măruntaiele mănăstirii. La baza scărilor, uşa din capătul îndepărtat al coridorului era întredeschisă.

El o apucă de braţ şi scutură din cap, semnalând că trebuia să avanseze cu mai multă precauţie. Strânse în mână pistolul din telecabină şi se ţinu aproape de zid. La capătul holului, cercetă atent încăperea.

Totul era vraişte.

— Poate sunt supăraţi călugării? sugeră el.

Pietrele şi sculpturile din lemn zăceau împrăştiate pe jos, exponatele în totală dezordine. Mesele din partea îndepărtată fuseseră răsturnate. Se scotocise şi în cele două dulapuri.

Apoi, Malone văzu cadavrul.

Femeia din telecabină. Nu existau urme vizibile sau sânge, dar sesiză un miros familiar în aerul stătut.

— Cianură.

— A fost otrăvită?

— Uită-te la ea. Şi-a înghiţit limba.

El o văzu că nu voia să se uite la cadavru.

— Nu le suport, explică ea. Cadavrele.

Christl era tot mai indispusă, aşa că el o întrebă:

— Ce am venit să vedem?

Încercând să-şi ţină în frâu emoţiile, răscoli dezordinea cu privirea.

— Au dispărut. Rocile din Antarctica pe care le-a descoperit bunicul. Nu mai sunt aici.

Nici el nu le văzuse.

— Sunt importante?

— Au pe ele acelaşi scris ca şi cărţile.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Nu este bine, murmură ea.

— Ai dreptate. Călugării vor fi cam supăraţi, indiferent de patronajul familiei tale.

Ea era clar ameţită.

— Am venit să vedem doar rocile? se interesă el.

Christl scutură din cap.

— Nu. Ai dreptate. Mai este şi altceva. Păşi spre unul din cele două dulapuri vesel decorate, cu uşile şi sertarele deschise şi privi înăuntru. Vai de mine!

Malone se apropie şi văzu că în tăblia din spate se căsca o gaură suficient de largă încât să pătrundă o mână prin ea.

— Bunicul şi tata îşi ţineau aici hârtiile.

— Lucru pe care şi altcineva pare să-l fi cunoscut.

Ea îşi vârî mâna înăuntru.

— E gol.

Apoi o luă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă el.

— Trebuie să ne grăbim. Sper doar că nu este prea târziu.

Ramsey stinse luminile de la parter şi urcă scările spre dormitor. Diane McCoy plecase. Luase de mai multe ori în considerare extinderea colaborării lor. Femeia avea un corp senzual şi o minte sclipitoare. Dar el decisese că nu era o idee bună. Câţi oameni aflaţi la putere nu fuseseră distruşi de un fund atrăgător? Prea mulţi ca să şi-i mai amintească pe toţi şi nu avea de gând să ajungă pe această listă.

În mod evident, McCoy era îngrijorată din cauza lui Edwin Davis. El îl ştia pe Davis. Cu mulţi ani în urmă, cărările lor se intersectaseră la Bruxelles cu Millicent, o femeie de care el se bucurase şi încă de multe ori. Şi ea era sclipitoare, tânără şi pasională. Dar şi…

> — Însărcinată, spuse Millicent.
>
> El o auzise de prima dată.
>
> — Şi ce vrei să fac eu acum?

— Să te căsătoreşti cu mine ar fi o idee bună.

— Dar nu te iubesc.

Ea râse.

— Ba da. Doar că nu vrei să recunoşti.

— Nu, chiar nu te iubesc. Îmi place să mă culc cu tine. Îmi place să te ascult povestindu-mi despre ce se întâmplă la birou. Îmi place să-ţi descopăr inteligenţa. Dar nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea se ghemui mai aproape de el.

— Ţi-ar fi dor de mine dacă aş pleca.

El era uimit să constate cum unor femei aparent inteligente le păsa atât de puţin de propria demnitate. O lovise pe aceasta de prea multe ori ca să mai ţină socoteala şi cu toate astea niciodată nu fugise, de parcă aproape că îi plăcea. O merita. O dorea. În acest moment, câţiva pumni le-ar prinde bine amândurora, însă el decise că răbdarea l-ar fi ajutat mai mult, aşa că o ţinu într-o îmbrăţişare strânsă şi îi spuse şoptit:

— Ai dreptate. Mi-ar fi dor de tine.

În mai puţin de o lună, ea era moartă.

Peste o săptămână plecase şi Edwin Davis.

Millicent îi spusese cum Davis venea întotdeauna când ea îl chema şi o ajuta să treacă peste atitudinea lui de permanentă respingere. De ce îi mărturisea asemenea lucruri, nu putea decât să ghicească. Spera că, informându-l, l-ar fi putut împiedica să o mai rănească. Şi totuşi o făcea întotdeauna, iar ea îl ierta de fiecare dată. Davis nu spusese niciodată nimic, dar Ramsey văzuse de multe ori ură în ochii tânărului – împreună cu frustrarea care izvora din totala sa incapacitate de a pune capăt acestei situaţii. Pe atunci, Davis era un angajat de rang inferior al Departamentului de Stat, trimis în una dintre primele misiuni în străinătate, slujba sa fiind să rezolve problemele, nu să le creeze – să-şi ţină gura închisă şi urechile ciulite. Dar acum Edwin Davis era consilier adjunct pe probleme de securitate naţională al preşedintelui Statelor Unite. Alte vremuri, alte reguli. „Are acces liber la Daniels, ca şi mine, prin ordinul preşedintelui.” Asta spusese McCoy. Avea dreptate. Indiferent ce punea la cale Davis, avea legătură cu el. Nu exista nici o dovadă care să-i susţină concluzia, doar o senzaţie, una de care învăţase cu mult timp în urmă să nu se îndoiască niciodată.

Deci era posibil ca eliminarea lui Edwin Davis să fie necesară.

La fel ca în cazul lui Millicent.

Wilkerson mergea cu greu prin zăpadă spre locul în care Dorothea Lindauer îşi parcase maşina. Autoturismul său încă ardea încet. Ea nu părea preocupată de distrugerea casei, deşi, după cum îi spusese cu câteva săptămâni în urmă, aceasta aparţinuse familiei sale încă de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea.

Lăsaseră cadavrele printre dărâmături. „Ne vom ocupa de ele mai târziu”, îi spusese Dorothea. Alte chestiuni necesitau atenţia lor imediată.

Căra ultima cutie de la Füssen şi o aşeză în portbagaj. Se săturase de frig şi de zăpadă. Lui îi plăceau soarele şi căldura. S-ar fi descurcat mult mai bine ca roman decât ca viking.

Deschise portiera maşinii şi îşi urcă la volan trupul obosit. Dorothea stătea deja pe locul din dreapta.

— Fă-o, îl îndemnă ea.

Îşi privi ceasul fosforescent şi calculă diferenţa de fus orar. Nu dorea să dea acel telefon.

— Mai târziu.

— Nu. Trebuie să ştie.

— De ce?

— Bărbaţii de soiul lui trebuie să fie smulşi din starea de echilibru. În felul acesta va face greşeli.

Era sfâşiat între confuzie şi spaimă.

— Tocmai am scăpat fără să fiu ucis. Nu am chef de aşa ceva.

Ea îi atinse braţul.

— Sterling, ascultă-mă. Lucrurile s-au pus în mişcare. Nu mai este cale de întoarcere. Spune-i.

El de-abia îi putea distinge trăsăturile feţei în întuneric, dar în minte îi vizualiză cu uşurinţă frumuseţea intensă. Era una dintre cele mai uimitoare femei pe care le cunoscuse vreodată. Şi inteligentă. Ea prezisese corect că Langford Ramsey era un şarpe.

Şi, de asemenea, tocmai îi salvase viaţa.

Aşa că îşi căută telefonul şi tastă numărul. Îi furniză operatoarei codul său de securitate şi parola zilei, apoi îi spuse ce dorea.

Două minute mai târziu, Langford Ramsey preluă legătura.

— Este foarte târziu acolo unde eşti, rosti amiralul pe un ton prietenos.

— Jigodie nenorocită. Eşti un rahat mincinos.

Un moment de linişte, apoi:

— Presupun că există un motiv pentru care i te adresezi astfel unui ofiţer superior.

— Am supravieţuit.

— La ce ai supravieţuit?

Tonul ironic îl derută. Dar de ce n-ar minţi Ramsey?

— Ai trimis o echipă să mă lichideze.

— Te asigur, domnule comandor, că dacă te-aş vrea mort, ai fi. Ar trebui să fii mai preocupat de găsirea persoanei care se pare că te vrea mort. Poate *Frau* Lindauer? Te-am trimis să intri în contact, să o cunoşti mai bine, să afli ceea ce doream să ştiu.

— Şi am făcut exact ceea ce mi-ai ordonat. Voiam steaua aia blestemată.

— Şi o vei avea, aşa cum ţi-am promis. Dar ai realizat ceva?

În liniştea din interiorul maşinii, Dorothea îl auzise pe Ramsey, înşfacă telefonul şi strigă:

— Eşti un mincinos, domnule amiral. Dumneata eşti cel care îl vrea mort. Şi aş zice că a realizat foarte multe.

— *Frau* Lindauer, ce bine că reuşesc în cele din urmă să vorbesc cu dumneata, răzbătu glasul lui Ramsey din receptor.

— De ce-ţi stârnesc un asemenea interes, aş vrea să ştiu?

— Nu dumneata, ci familia dumitale.

— Ai aflat despre tatăl meu, nu-i aşa?

— Sunt familiarizat cu situaţia.

— Cunoşti motivul pentru care se găsea la bordul acelui submarin.

— Întrebarea este de ce eşti dumneata aşa de interesată. Familia dumitale cultivă surse în interiorul marinei de ani de zile. Credeaţi că nu ştiam lucrul acesta? Pur şi simplu v-am trimis una.

— Am fost convinşi că ni se ascundeau informaţii.

— Din nefericire, *Frau* Lindauer, nu vei cunoaşte niciodată răspunsul.

— Să nu te bazezi pe asta.

— Ce bravadă. Voi fi nerăbdător să văd dacă poţi duce la îndeplinire această fanfaronadă.

— Ce-ar fi să răspunzi la o întrebare?

Ramsey chicoti.

— Bine, una singură.

— Este ceva de găsit acolo?

Wilkerson rămase cu gura căscată. Ceva de găsit *unde?*

— Nici nu-ţi poţi imagina, îi replică Ramsey.

Şi convorbirea se întrerupse.

Dorothea îi dădu telefonul. Wilkerson trepida de curiozitate:

— Ce ai vrut să spui? Ceva de găsit *acolo.*

Ea se aşeză confortabil pe banchetă. Zăpada se aşternea pe caroseria maşinii.

— Mi-era teamă de asta, murmură ea. Din nefericire toate răspunsurile sunt în Antarctica.

— Ce cauţi?

— Trebuie să citesc ce se află în portbagaj înainte de a-ţi putea da explicaţii. Nu sunt sigură încă.

— Dorothea, dau cu piciorul la întreaga mea carieră, la întreaga mea viaţă pentru asta. L-ai auzit pe Ramsey. S-ar putea ca nu el să fi fost pe urmele mele.

Ea stătea nemişcată.

— Ai fi mort în momentul ăsta dacă nu eram eu. Îşi întoarse capul spre el. Viaţa ta este acum legată de a mea.

— Trebuie să o repet. Ai un soţ.

— Eu şi Werner am terminat-o. Am fost împreună mult timp. Acum nu suntem decât eu şi cu tine.

Avea dreptate şi el ştia asta. Situaţia îl deranja, dar în acelaşi timp îl şi excita.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el.

— Foarte multe pentru noi amândoi, sper.

25

BAVARIA

Malone cerceta castelul prin geamul parbrizului, edificiul masiv atârnând parcă de un versant abrupt. Ferestrele elegante ale foişoarelor, prevăzute cu montanţi şi lucarne, străluceau în noapte. Lămpile cu halogen proiectau asupra zidurilor exterioare o suavă frumuseţe medievală. Îi trecu fulgerător prin minte ceva ce spusese odată Luther despre o altă citadelă germană: *O cetate puternică este Dumnezeul nostru, un bastion ce niciodată nu se prăbuşeşte.*

Îşi conducea maşina închiriată, având-o pe Christl Falk pe locul din dreapta. Plecaseră în grabă de la Mănăstirea Ettal şi se cufundaseră adânc în pădurile bavareze îngheţate, străbătând o autostradă lipsită de orice trafic. În cele din urmă, după o călătorie de patruzeci de minute, apăru castelul, iar Malone trecu de poartă, parcând într-o curte interioară. Deasupra, pe un cer albastru ca cerneala, strălucea o tapiserie de stele scânteietoare.

— Aceasta este casa noastră, explică Christl în timp ce coborau din maşină. Domeniul Oberhauser. Reichshoffen.

— Speranţă şi imperiu, traduse el. Interesant nume.

— Moto-ul familiei noastre. Suntem aici, pe acest deal, de mai bine de şapte sute de ani.

El cercetă decorul ordonat într-un aranjament minuţios, neutru în culoare şi întrerupt doar de petele de zăpadă răspândite pe roca antică.

Ea se întoarse, dar Malone o apucă de încheietura mâinii. Femeile frumoase erau dificile, iar această străină era într-adevăr splendidă. Mai grav, îl manipula şi el ştia asta.

— De ce te numeşti Falk, nu Oberhauser? întrebă el, încercând să o descumpănească.

Privirea ei îi căzu pe braţ. Îi dădu drumul din strânsoare.

— O căsătorie care a fost o greşeală.

— Sora ta. Lindauer. Este încă măritată?

— Este, deşi nu ştiu dacă asta se poate numi căsnicie. Lui Werner îi plac banii ei, iar ei îi place să fie căsătorită. Îi dă o scuză pentru a-şi ţine amanţii la o distanţă respectabilă.

— Ai de gând să-mi spui de ce voi două nu sunteţi în relaţii bune?

Christl zâmbi, ceea ce-i amplifică puterea de seducţie.

— Asta depinde dacă te hotărăşti să mă ajuţi sau nu.

— Ştii de ce sunt aici.

— Tatăl tău. De asta sunt şi eu aici.

El avea unele îndoieli, dar decise să nu mai tragă de timp.

— Atunci hai să vedem ce este aşa de important.

Pătrunseră printr-o intrare boltită. Atenţia lui Malone fu atrasă de o tapiserie uriaşă care împodobea peretele îndepărtat. Un alt desen straniu, de data aceasta brodat în fir de aur pe un fond maro şi bleumarin.

Ea îi observă interesul.

— Blazonul familiei noastre.

Îl studie cu atenţie. O coroană menţinută în echilibru peste imaginea clasică a unui animal – poate un câine sau o pisică, greu de spus – strângând în fălci ceea ce părea a fi un rozător.

— Ce semnifică?

— N-am primit niciodată o explicaţie plauzibilă. Dar unuia dintre strămoşii noştri i-a plăcut, aşa că a ordonat brodarea tapiseriei şi atârnarea ei aici pe perete.

De afară se auzi zgomotul unui vehicul ce intra impetuos în curte. Aruncă o privire prin uşa întredeschisă şi văzu un bărbat coborând dintr-un Mercedes sport cu o armă automată în mână.

Îl recunoscu.

Acelaşi din camera sa de la Posthotel, de mai devreme.

Ce dracu’?

Individul puse arma în poziţie de tragere.

Cu repeziciune o împinse pe Christl înapoi, în timp ce rafalele şuierară prin cadrul uşii şi distruseră o masă de lângă peretele

opus. Sticla unei pendule din apropiere se sfărâmă. Avansară în grabă, Christl deschizând calea. Alte gloanţe muşcară din zidul din spatele lui.

Malone înşfacă pistolul în momentul în care dădură colţul şi o luară la goană pe un hol scurt ce dădea într-o sală imensă.

Iscodi rapid împrejurimile şi observă o încăpere dreptunghiulară ornamentată cu şiruri de coloane ce se ridicau pe cele patru laturi, având galerii lungi deasupra şi dedesubt. În colţul cel mai îndepărtat, slab iluminat de aplice cu incandescenţă, atârna simbolul primului Imperiu German – un steag negru, roşu şi auriu împodobit cu un blazon reprezentând o acvilă. Sub el se deschidea gura neagră a unui şemineu de piatră, destul de largă încât să cuprindă mai mulţi oameni stând în picioare.

— Să ne despărţim, spuse ea. Tu ia-o în sus.

Înainte ca el să poată obiecta, Christl se avântă în întuneric.

El observă o scară ce ducea la galeria de la primul etaj şi se îndreptă uşor spre prima treaptă. Bezna îi amorţea ochii. Peste tot erau nişe, spaţii goale şi obscure unde, se temea el, puteau sta în aşteptare alţi inamici.

Se urcă târâş pe scară şi intră în galeria de sus, încercând să se adapteze la întuneric şi ţinându-se la vreo doi metri de balustradă. O umbră pătrunse în sala de jos, luminată din spate de un bec aflat pe coridorul din urma sa. Optsprezece scaune erau aliniate în jurul unei mese masive. Spătarele lor aurite stăteau aliniate, asemenea soldaţilor în rând, cu excepţia a două, sub care probabil se târâse Christl, din moment ce nu era de găsit nicăieri.

Un hohot de râs tulbură liniştea.

— Eşti mort, Malone.

Fascinant. Omul acela îi cunoştea numele.

— Vino să mă prinzi, răspunse el, ştiind că sala avea să genereze un ecou, făcând imposibilă localizarea sa cu precizie.

Îl văzu pe intrus cum cerceta întunericul, examinând arcadele şi studiind soba de teracotă dintr-un colţ, masa enormă şi candelabrul de alamă care domina sala.

Malone trase în jos un foc de armă.

Glonţul nu nimeri ţinta.

Paşii se precipitară spre scară.

Malone se avântă înainte, dădu colţul şi încetini când ajunse în

galeria opusă. Din spatele lui nu se auzea nici un zgomot, dar omul cu arma era în mod cert acolo.

Privi în jos spre masă. Două scaune erau ieşite din rând. Altul se răsturnă pe spate şi se izbi de pardoseală, cu o bufnitură răsunătoare în toată încăperea.

O rafală de focuri de armă trasă din galeria de deasupra se abătu în jos şi distruse blatul mesei. Din fericire, lemnul gros făcu faţă asaltului. Malone trase şi el câteva focuri de-a lungul galeriei, spre zona unde întrezărise scânteile de la gura armei. Acum, împuşcăturile se îndreptau spre el, ricoşând în piatra din spatele său.

Ochii lui cercetară întunericul, străduindu-se să-l dibuiască pe atacator. Încercase să-i distragă atenţia printr-un strigăt, dar Christl Falk, intenţionat sau nu, îi zădărnicise efortul. În spatele lui, alte nişe întunecate se aliniau de-a lungul peretelui. În faţă era la fel de sumbru. Surprinse mişcare pe partea opusă – o siluetă îndreptându-se spre el. Rămase învăluit în obscuritate, se ghemui şi continuă să se târască, luând-o la stânga ca să traverseze latura scurtă a sălii.

Ce se întâmpla? Omul acesta venise pentru el.

Christl apăru deodată în centrul încăperii, stând în lumina slabă.

Malone nu-şi dădu în vileag poziţia. În schimb, rămase în umbră, luă în braţe o coloană şi privi atent dincolo de marginea acesteia.

— Arată-te! strigă Christl Falk.

Nici un răspuns.

Malone îşi abandonă poziţia şi se deplasă mai repede, încercând să schimbe direcţia şi să ajungă în spatele omului înarmat.

— Uite, mă îndepărtez. Dacă vrei să mă opreşti, ştii ce trebuie să faci.

— Nu-i deloc inteligent, răspunse un glas de bărbat.

Malone se opri la un alt colţ. În faţă, la mijlocul galeriei se afla atacatorul, care se uita în altă parte. Malone aruncă o privire rapidă în jos şi o văzu pe Christl stând încă acolo.

În ciuda tensiunii, îşi păstră sângele rece.

Umbra din faţa sa ridică arma.

— El unde este? o întrebă intrusul.

Dar ea nu răspunse.

— Malone, arată-te sau o omor pe loc.

Cotton înaintă târându-se cu arma pregătită şi anunţă:

— Sunt chiar aici.

Puşca atacatorului rămase îndreptată în jos.

— O pot ucide pe *Frau* Lindauer, spuse el calm.

Malone observă eroarea, dar îi puse în vedere:

— Te voi împuşca cu mult înainte să poţi apăsa pe trăgaci.

Bărbatul păru să cântărească dilema şi se întoarse încet spre el.

Apoi, mişcările sale se accelerară pe măsură ce încercă să îndrepte spre el arma automată şi să apese pe trăgaci în acelaşi timp. Gloanţele şuierară prin sală. Malone era pe punctul de a trage şi el, când o altă rafală lovi zidurile.

Capul bărbatului se dădu pe spate în timp ce tirul se opri.

Corpul său căzu peste balustradă.

Picioarele i se balansară în gol.

Strigătul ascuţit şi plin de groază fu redus la tăcere când agresorul se prăbuşi la pământ.

Malone îşi lăsă arma în jos.

Bărbatul nu mai avea creştetul capului.

Se apropie de balustradă.

Dedesubt, de o parte a lui Christl Falk stătea un bărbat înalt şi slab cu o puşcă îndreptată în sus. De cealaltă parte era o femeie bătrâioară care îi spuse:

— Apreciem distragerea atenţiei, *Herr* Malone.

— Nu era nevoie să-l împuşcaţi.

Bătrâna făcu un semn, iar celălalt bărbat coborî ţeava armei.

— Eu am crezut că era, răspunse aceasta.

26

Malone coborî la parter. Celălalt bărbat şi femeia vârstnică stăteau tot lângă Christl Falk.

— Acesta este Ulrich Henn, spuse Christl. Lucrează pentru familia noastră.

— Şi cu ce se ocupă?

— Are în grijă acest castel, interveni bătrâna. Este şambelan-şef.

— Iar dumneavoastră cine sunteţi? întrebă el.

Sprâncenele ei se ridicară în semn de amuzament şi pe chip i se lăţi un zâmbet cu dinţii unui dovleac scobit de Halloween. Era nefiresc de costelivă, cu o înfăţişare aproape ca de pasăre şi părul blond, încărunţit. Vene bogat ramificate îi brăzdau braţele fusiforme, iar încheieturile erau presărate cu pete hepatice.

— Eu sunt Isabel Oberhauser.

Deşi buzele păreau să-i ureze bun venit, ochii erau neconvingători.

— Şi ar trebui să fiu impresionat?

— Sunt matriarha acestei familii.

El făcu semn spre Ulrich Henn.

— Dumneavoastră şi angajatul dumneavoastră tocmai aţi omorât un om.

— Care mi-a intrat ilegal în casă cu o armă, încercând să vă omoare pe tine şi pe fiica mea.

— Şi s-a întâmplat pur şi simplu să aveţi o carabină la îndemână, împreună cu persoana capabilă să zboare ţeasta unui om de la o distanţă de cincisprezece metri, într-o sală slab luminată.

— Ulrich este un trăgător de elită.

Henn nu spuse nimic. În mod evident îşi cunoştea locul.

— Nu am ştiut că erau aici, se scuză Christl. Aveam impresia că mama este plecată. Dar când i-am văzut pe ea şi pe Ulrich intrând în sală, i-am făcut lui semn să fie pregătit, în timp ce eu îi distrăgeam atenţia atacatorului.

— O mişcare prostească.

— Se pare că a funcţionat.

Căpăta informaţii noi despre această femeie. Să stai în faţa

armelor presupune multă îndrăzneală. Dar nu se putea decide dacă era inteligentă, curajoasă sau proastă.

— Nu cunosc prea mulţi intelectuali care să facă ceea ce ai făcut tu. Se întoarse spre cealaltă reprezentantă a familiei Oberhauser. Aveam nevoie de atacator în viaţă. Îmi cunoştea numele.

— Şi eu am observat asta.

— Am nevoie de nişte răspunsuri, nu de şi mai multe enigme şi ceea ce aţi făcut a complicat o situaţie deja compromisă.

— Arată-i, îi zise Isabel fiicei sale. După aceea, *Herr* Malone, noi doi putem discuta între patru ochi.

El o urmă pe Christl înapoi în foaierul principal, apoi la etaj într-unul dintre dormitoare unde, într-un colţ îndepărtat, o sobă de teracotă colosală, purtând data 1651, se înălţa până la tavan.

— Aceasta a fost camera bunicului şi a tatălui meu.

Ea intră într-un alcov, unde o bancă decorativă ieşea în afară sub o fereastră montantă.

— Strămoşii mei, care au construit Reichshoffen în secolul al treisprezecelea, se temeau cel mai mult să fie prinşi în capcană. Aşa că fiecare cameră avea cel puţin două ieşiri – aceasta nu face excepţie. De fapt, era cel mai înalt grad de securitate pe care îl putea avea la vremea aceea.

Christl apăsă pe unul dintre rosturile de mortar şi o secţiune a peretelui se deschise, dezvăluind o scară în spirală ce şerpuia în jos în sensul invers acelor de ceasornic. Când atinse un comutator, câteva lămpi de mică putere iluminară întunericul.

Malone o urmă înăuntru. La baza scării, ea atinse un alt întrerupător.

El remarcă aerul. Uscat, călduţ, un climat controlat. Pardoseala era din plăci de ardezie gri, separate prin linii subţiri de ciment negru. Pereţii groşi de piatră, tencuiţi şi zugrăviţi tot în gri, purtau mărturia că fuseseră desprinşi dintr-un strat solid de rocă cu secole în urmă.

Încăperea constituia punctul de plecare îl unei traiectorii şerpuite, o cameră deschizându-se într-o alta, formând decorul pentru nişte obiecte neobişnuite. Erau steaguri germane, flamuri naziste, chiar şi replica unui altar SS gata pregătit pentru ceremoniile de numire a copiilor, despre care el ştia că erau des întâlnite în anii 1930. Nenumărate figurine, un set cu soldaţi de jucărie aşezaţi pe o hartă colorată a Europei de la începutul

secolului XX, căşti naziste, săbii, pumnale, uniforme, caschete, jachete impermeabile, pistoale, puşti, colane, banduliere, inele, bijuterii, mănuşi de protecţie şi fotografii.

— Iată cum şi-a petrecut timpul bunicul meu după război, colecţionând obiecte.

— Este ca un muzeu nazist.

— Discreditarea lui Hitler l-a rănit profund. Îl slujise bine pe ticălos, dar nu putuse înţelege niciodată că nu însemnase nimic pentru naţional-socialişti. Timp de şase ani, până când s-a terminat războiul, a încercat prin toate mijloacele posibile să-şi recâştige favorurile pierdute. A strâns toate astea până în anii 1950, când şi-a pierdut minţile cu totul.

— Asta nu explică de ce familia le-a păstrat.

— Tatăl meu şi-a respectat tatăl. Iar noi venim rareori aici.

Îl conduse spre o casetă prevăzută cu un capac de sticlă. Făcu semn spre un inel de argint aflat înăuntru, cu runele SS ştanţate într-un fel pe care Malone nu-l mai văzuse înainte. Cursive, aproape aplecate.

— Sunt în adevărata formă germanică, ca pe anticele scuturi scandinave. O alegere adecvată, căci aceste inele erau purtate doar de cei din Ahnenerbe. Christl îi atrase atenţia asupra altui obiect din casetă: insigna cu semnul runic Odei şi cu svastica cu braţe scurte a fost, de asemenea, doar pentru Ahnenerbe. Bunicul le-a creat. Acul de cravată este special – o reprezentare a lui Irminsul[9] sau a Copacului Vieţii la saxoni. Se presupune că stătea în vârful Rocilor Soarelui de la Dermoid şi că a fost distrus de însuşi Carol cel Mare, fapt care a declanşat lungile războaie dintre saxoni şi franci.

— Vorbeşti despre aceste relicve aproape cu veneraţie.

— Da? părea mirată.

— De parcă înseamnă ceva pentru tine.

Christl ridică din umeri.

— Sunt doar rămăşiţe ale trecutului. Bunicul a pus bazele societăţii Ahnenerbe din motive pur culturale, dar a evoluat în ceva cu desăvârşire diferit. Institutul pentru Cercetări Ştiinţifice în Domeniul Militar a efectuat experimente de neconceput pe prizonierii de război din lagărele de concentrare. Camere de vid, hipotermie, testarea coagulării sângelui. Lucruri oribile.

---

[9] Stâlp sub forma unui trunchi de copac despre care se crede că avea un rol important în păgânismul germanic al saxonilor, (n.tr.).

Departamentul de Studii aplicate al organizaţiei a creat o colecţie de oase evreieşti de la bărbaţii şi femeile care au fost ucişi. În cele din urmă, câţiva membri din Ahnenerbe au fost spânzuraţi pentru crime de război. Şi mai mulţi au mers la închisoare. A devenit o ruşine.

Malone o privi atent.

— Bunicul n-a participat la nici una dintre aceste fapte odioase, continuă ea citindu-i gândurile. Toate s-au petrecut după ce el a fost dat afară şi batjocorit în public. Făcu o pauză. La mult timp după ce el s-a condamnat pe sine însuşi la recluziune în această mănăstire, unde a trudit de unul singur.

Lângă flamura Ahnenerbe era atârnată o tapiserie ce reprezenta acelaşi Copac al Vieţii de pe acul de cravată. Scrisul din partea de jos îi atrase atenţia: NICI UN POPOR NU TRĂIEŞTE MAI MULT DECÂT DOVEZILE LĂSATE DE PROPRIA CULTURĂ.

Ea îi observă interesul.

— Bunicul credea în această afirmaţie.

— Tu crezi?

Christl încuviinţă.

— Şi eu.

El încă nu pricepea de ce familia Oberhauser păstrase această colecţie într-o cameră climatizată, fără vreun fir de praf. Dar putea înţelege unul dintre motivele declarate de ea. Şi el îşi respecta tatăl. Deşi acesta fusese absent în cea mai mare parte a copilăriei sale, Malone îşi amintea de momentele pe care le petrecuseră împreună aruncând mingea de baseball, înotând sau trebăluind pe lângă casă. Fusese furios ani de-a rândul după moartea tatălui său, fiindcă i se refuzase ceea ce prietenii săi, având ambii părinţi, luau ca pe un lucru lipsit de importanţă. Mama sa nu-l lăsase niciodată să-şi uite tatăl, dar pe măsură ce crescuse, ajunsese să creadă că memoria ei s-ar fi putut estompa. Să fii soţia unui militar din Forţele Navale era o sarcină dificilă – exact aşa cum căsnicia cu un membru al Magellan Billet se dovedise în cele din urmă o corvoadă prea grea pentru fosta sa nevastă.

Christl îl conduse printre exponate. Fiecare pas mai dezvăluia o părticică din pasiunea lui Hermann Oberhauser. Se opri în dreptul unui dulap de lemn vopsit într-un stil vesel, similar celui de la mănăstire. Din interiorul unuia dintre sertarele acestuia, scoase o pagină încastrată într-un înveliş de plastic dur.

— Acesta este originalul ultimului testament al lui Einhard, găsit de bunicul. O copie era la mănăstire.

El studie pergamentul, cu scrisul compact în latină şi cu cerneala decolorată spre un gri palid.

— Pe verso este traducerea în germană, adăugă ea. Paragraful final este cel important.

> În viaţă, mi-am dat jurământul de credinţă preacucernicei Maiestăţi Carol, împărat şi august, care mi-a cerut să nu fac nici o menţiune legată de Tartar. Cu mult timp în urmă, o relatare completă a lucrurilor pe care le ştiu a fost plasată cu veneraţie lângă Maiestatea Sa Carol în ziua în care şi-a sfârşit zilele. Dacă acel mormânt sacru va fi vreodată deschis, acele pagini să nu fie depăşite, nici mutate, ci să ştiţi că Maiestatea Sa Carol a dat poruncă să-i fie încredinţate sfântului împărat ce va deţine coroana în acel moment. Citirea acelor adevăruri ar dezvălui multe şi, după o îndelungată chibzuinţă pe seama pietăţii şi a prudenţei, mai ales de când am fost martor la felul în care Maiestatea Sa Ludovic a înjosit eforturile măreţe ale tatălui său, am hotărât acele cuvinte să fie citite numai după aflarea altor două adevăruri. Prin prezenta îl încredinţez pe primul fiului meu, care este instruit să-l ocrotească pentru fiul său şi pentru fiul ce va veni după el şi tot aşa pe veşnicie. Păzeşte-l ca pe bucuria ochilor, căci este scris în limba Bisericii şi uşor de înţeles, însă mesajul nu este complet. Al doilea, care va îngădui pătrunderea deplină a înţelepciunii Cerurilor ce aşteaptă în cripta Maiestăţii Sale Carol, izvorăşte din noul Ierusalim. Revelaţiile vor fi limpezi odată ce taina acelui loc minunat va fi dezlegată. Înfăptuieşte această căutare invocând desăvârşirea îngerului la sanctificarea Maiestăţii Sale. Însă doar aceia care iubesc deopotrivă tronul lui Solomon şi frivolitatea romană îşi vor găsi calea spre Ceruri. Vă previn, nici eu şi nici Cei Sfinţi nu avem răbdare cu neştiinţa.

— Despre asta ţi-am vorbit, spuse ea. *Karl der Große Verfolgung.* În căutarea lui Carol cel Mare. Este ceea ce trebuie să descifrăm. Este ceea ce nu au reuşit să găsească Otto al III-lea şi toţi sfinţii împăraţi romano-germani de după el. Descifrarea acestei enigme ne va duce la scopul pentru care s-au dus taţii noştri în Antarctica.

Malone scutură din cap.

— Ai spus că bunicul tău a adus de acolo diverse lucruri. În mod evident, el a descifrat-o. Nu a lăsat răspunsul?

— Nu a lăsat nici o însemnare despre descoperirile sale. Aşa

cum am mai spus, a devenit senil şi după aceea nu a mai fost de nici un ajutor.

— Şi de ce acum este aşa de important?

Christl ezită înainte de a-i răspunde.

— Nici bunicului şi nici tatălui meu nu le-a păsat prea mult de afaceri. Lumea era cea care-i interesa. Din nefericire, bunicul a trăit într-o epocă în care ideile controversate erau interzise. Aşa că a fost forţat să cerceteze de unul singur. Tata a fost un visător irecuperabil care nu poseda capacitatea de a realiza ceva în viaţă.

— Totuşi, a reuşit să ajungă în Antarctica la bordul unui submarin american.

— Lucru care ridică o întrebare.

— De ce era guvernul american atât de interesat încât să-l trimită la bordul acelui submarin?

Cotton ştia că situaţia se putea explica în parte prin vremurile de atunci. În anii 1950,1960 şi 1970, America a întreprins mai multe investigaţii neconvenţionale, în domenii cum ar fi activitatea paranormală, percepţia extrasenzorială, controlul minţii, OZN-urile. Fiecare unghi a fost explorat în speranţa de a găsi ceva cu care să-i depăşească pe sovietici. Fusese expediţia din Antarctica una dintre acele încercări neobişnuite?

— Speram, mărturisi ea, că tu ne-ai putea ajuta să dăm un răspuns.

El aştepta însă o clarificare. Aşa că întrebă din nou:

— De ce toate acestea sunt importante astăzi?

— Au o semnificaţie extraordinară. De fapt, ar putea literalmente să ne schimbe lumea.

În spatele lui Christl apăru mama sa. Bătrâna se deplasa uşor spre locul în care stăteau ei, paşii ei încordaţi nescoţând nici măcar un sunet.

— Lasă-ne, îi ordonă fiicei sale.

Christl plecă, fără nici un cuvânt.

Malone rămase nemişcat, ţinând în mână testamentul lui Einhard.

Isabel anunţă:

— Noi doi avem nişte chestiuni de discutat.

27

JACKSONVILLE, FLORIDA
1.20 A.M.

Charlie Smith aştepta peste drum. O ultimă misiune înainte ca programul de lucru din noaptea aceea să se încheie.

Căpitanul comandor Zachary Alexander, pensionar al marinei americane, îşi petrecuse ultimii treizeci de ani nefăcând altceva decât să se plângă. De inimă. Splină. Ficat. Oase. Nici o parte a corpului nu-i scăpase fără să fie investigată amănunţit. Cu doisprezece ani înainte căpătase convingerea că avea nevoie de o apendictomie, până când un doctor i-a amintit că apendicele îi fusese îndepărtat cu zece ani mai devreme. Fumător al unui pachet de ţigări pe zi în trecut, fusese sigur cu trei ani în urmă că suferea de cancer la plămâni, dar testele succesive nu confirmaseră nimic. Recent începuse să-l obsedeze cancerul de prostată şi petrecuse săptămâni întregi încercând să-i lămurească pe specialişti că era extrem de bolnav.

În acea seară aveau să se termine însă toate îngrijorările medicale ale lui Zachary Alexander.

Fusese dificil de ales cea mai bună modalitate de îndeplinire a misiunii. Din moment ce practic fiecare parte a corpului lui Alexander fusese testată în detaliu, un deces de natură patologică ar fi ridicat aproape sigur semne de întrebare. Violenţa era total scoasă din discuţie, căci asta atrăgea atenţia întotdeauna. Însă dosarul lui Alexander indica:

> Locuieşte singur. Plictisită de lamentările neîncetate, soţia a divorţat de el cu ani în urmă. Copiii rareori îl vizitează, îi calcă pe nervi şi pe ei. Nu este niciodată vizitat de vreo femeie. Consideră sexul dezgustător şi infecţios. Declară că s-a lăsat de fumat cu ani în urmă, dar în majoritatea nopţilor şi de obicei în pat, savurează câte un trabuc. O marcă tare, de import, comandată special printr-o tutungerie din Jacksonville (adresa la final). Fumează cel puţin unul pe zi.

Această picanterie fusese suficientă ca să-i aprindă imaginaţia

lui Smith şi, cuplând-o cu alte câteva elemente din dosar, el născoci în cele din urmă modalitatea prin care Zachary Alexander avea să moară.

Smith zburase de la Washington, D.C. La Jacksonville cu o cursă de seară, apoi urmase instrucţiunile din dosar şi parcase la vreo patru sute de metri de casa lui Alexander. Îşi puse o vestă de blugi, înşfacă o geantă de pânză de pe bancheta din spate a maşinii închiriate şi o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Doar câteva case erau înşirate pe strada liniştită.

În dosar se menţiona că Alexander dormea profund şi sforăia îngrozitor, observaţie care îi indică lui Smith că sunetele scoase în timpul somnului puteau fi auzite chiar şi din afara casei.

Intră în curtea din faţă.

Aparatul zgomotos de aer condiţionat huruia de pe o latură a casei, încălzind interiorul. Noaptea era răcoroasă, dar mult mai puţin rece decât în Virginia.

Îşi croi drum cu grijă spre una dintre ferestrele laterale şi aşteptă suficient de mult încât să audă sforăitul ritmic al lui Alexander. O pereche nouă de mănuşi din latex îi învelea deja mâinile. Puse jos uşurel geanta de pânză. Din interior scoase un furtun subţire de cauciuc, cu vârf metalic tubular. Examină cu atenţie fereastra. Exact aşa cum indicase şi dosarul, tocul avea izolaţie de silicon de la o reparaţie executată mai mult în bătaie de joc.

Împunse izolaţia cu capătul metalic, apoi scoase un mic cilindru sub presiune din geantă. Gazul era un amestec nociv pe care îl descoperise de multă vreme şi care provoca o stare de inconştienţă profundă fără alte efecte secundare la nivelul sângelui sau al plămânilor. Conectă furtunul la orificiul de evacuare al cilindrului, deschise valva şi permise chimicalelor să invadeze fără zgomot casa.

După zece minute, sforăitul se opri.

Închise valva, smulse cu repeziciune tubul şi aşeză din nou totul în geantă. Deşi rămăsese un mic orificiu în silicon, nu-şi făcea griji. Acea minusculă dovadă incriminatoare avea să dispară în curând.

Se îndreptă spre curtea din spate.

La jumătatea distanţei, lăsă geanta din mână, deschise o uşă din lemn, ce permitea accesul în subsolul casei şi se strecură înăuntru. O mulţime de fire electrice acopereau podeaua oarbă.

Dosarul spunea că Alexander, un ipohondru incurabil, era şi zgârcit. Cu câţiva ani în urmă îi plătise câţiva dolari unui vecin ca să-i adauge încă o priză pentru dormitor şi să-i facă o legătură directă de la tabloul electric la aparatul de aer condiţionat.

Nimic nu fusese făcut cum scria la carte.

Găsi cutia de racord amintită în dosar şi îi deşurubă capacul. Apoi desfăcu linia de 220 de volţi, rupând legătura şi reducând la tăcere compresorul. Aşteptă neliniştit câteva secunde, ascultând şi luând în calcul posibilitatea ca Alexander să fi fost imun la efectele gazului. Dar nimic nu tulbură noaptea.

Dintr-un buzunar al vestei luă un cuţit şi jupui izolaţia ce proteja firele electrice care intrau şi ieşeau din cutia de racord. Cel care făcuse treaba respectivă nu izolase contactele – dezintegrarea cablurilor avea să fie atribuită cu uşurinţă lipsei unui tub de protecţie pentru cabluri – aşa că avu grijă să nu taie prea mult.

Puse cuţitul la loc.

Dintr-un alt buzunar al vestei scoase la iveală o pungă de plastic. Înăuntru se aflau un fel de plastilină şi un conector ceramic. Fixă conectorul de şuruburile din interiorul cutiei de racord. Înainte de a restabili circuitul, umplu cutia cu lutul respectiv, aplicând bucăţi din el pe lungimea firelor electrice expuse. În forma sa actuală, materialul era inofensiv, dar odată încălzit la o anumită temperatură, într-o anumită perioadă de timp, avea să se evapore şi să topească izolaţia rămasă. Căldura necesară pentru producerea exploziei avea să provină de la conectorul ceramic. Curentului îi trebuiau câteva minute ca să încălzească la temperatura necesară conectorul, dar era numai bine.

Avea nevoie de timp ca să plece.

Strânse şuruburile din nou.

Compresorul se trezi la viaţă.

Lăsă intenţionat cutia de racord fără capac, pe acesta îndesându-l într-un buzunar.

Îşi studie opera. Totul părea în ordine. Ca şi cum s-ar fi folosit hârtia inflamabilă a unui magician, conectorul şi lutul odată aprinse aveau să emane un gaz caustic la o temperatură foarte înaltă. Erau materiale ingenioase, utilizate de colegii specializaţi mai mult în incendierile de serie decât în crime, deşi uneori, ca de exemplu astă-seară, cele două infracţiuni puteau coincide.

Ieşi târâş de sub casă, închise uşa la loc şi recuperă geanta de pânză. Verifică zona şi se asigură că nu rămăsese în urmă nimic care să-i poată trăda prezenţa ulterior.

Se întoarse la fereastra laterală.

Folosindu-şi mica lanternă în formă de stilou, privi atent în dormitor printr-o sită murdară. Pe noptiera de lângă patul lui Alexander se aflau o scrumieră şi un trabuc. Perfect. Dacă „scurtcircuit” nu era suficient, „fumat în pat” putea fi folosit cu certitudine pentru încheierea oricărui dosar de investigaţie a incendiului.

Îşi îndreptă paşii spre stradă.

Cadranul fosforescent al ceasului său indica 1.35 A.M.

Petrecea mult timp afară noaptea. Cu câţiva ani în urmă îşi cumpărase ghidul referitor la planete şi stele al lui Peterson şi aflase multe despre astronomie. Era plăcut să aibă hobby-uri. Astă-seară îl recunoscu pe Jupiter strălucind puternic în partea vestică a cerului.

Trecură cinci minute.

O fulgerare se revărsă de sub casă pe măsură ce conectorul şi apoi lutul exploziv luară foc. Îşi imagină scena, cum firele jupuite se alăturau conspiraţiei, curentul electric alimentând focul. Casa cu structură de lemn avea mai bine de treizeci de ani şi, asemenea surcelelor de sub buturugile uscate, fu cuprinsă de văpaie cu repeziciune. În câteva minute, întreaga structură era înghiţită de flăcări.

Zachary Alexander, totuşi, nu avea să afle niciodată ce se întâmplase.

Somnul său forţat nu avea să fie întrerupt. Urma să se asfixieze cu mult înainte ca focul să-i mistuie trupul.

28

BAVARIA

Malone o asculta pe Isabel Oberhauser.

— M-am căsătorit cu soţul meu cu mult timp în urmă. Dar, după cum vezi, atât el, cât şi tatăl său aveau secrete.

— Soţul dumneavoastră a fost nazist?

Ea scutură din cap.

— Pur şi simplu considera că Germania nu a mai fost niciodată la fel după război. Presupun că avea dreptate.

Evitarea răspunsurilor părea o trăsătură de familie. Bătrâna îl studia cu o privire calculată şi el observă un tremur care îi licărea în ochiul drept. Avea o respiraţie slabă, şuierătoare. Şi doar ticăitul unui ceas de undeva din apropiere tulbura tăcerea inconfortabilă.

— *Herr* Malone, mi-e teamă că fiicele mele n-au fost oneste cu tine.

— Ăsta-i primul lucru cu care sunt de acord pe ziua de azi.

— De când a murit soţul meu, supraveghez averea familiei. Este o sarcină enormă. Vastele noastre proprietăţi sunt deţinute în întregime de noi. Din nefericire, nu mai sunt alţi Oberhauseri. Soacra mea a fost o incompetentă incorigibilă care, slavă Domnului, a murit la câţiva ani după Hermann. Toate celelalte rude apropiate ori au pierit în război, ori au murit la scurt timp după aceea. Soţul meu a ajuns să se ocupe de toate treburile familiei. A fost ultimul dintre copiii lui Hermann. Hermann însuşi şi-a pierdut minţile complet pe la jumătatea anilor 1950. Astăzi vorbim de boala Alzheimer, dar atunci era doar senilitate. Fiecare familie duce o luptă pentru succesiune şi a venit timpul ca fetele mele să preia controlul acestei familii. Averea Oberhauser nu a fost niciodată divizată. Au existat întotdeauna fii. Dar eu şi soţul meu am avut doar fete. Două femei puternice, fiecare în felul ei. Ca să arate de ce sunt în stare, ca să le forţez să accepte realitatea, le-am dat de rezolvat o enigmă.

— Este un joc?

Colţurile sprâncenelor i se lăsară în jos.

— Nicidecum. Este o căutare a adevărului. Soţul meu, deşi l-

am iubit foarte mult, a fost ca şi tatăl său, mistuit de nebunie. Hitler l-a respins public pe Hermann şi acea respingere, cred eu, a contribuit la prăbuşirea sa psihică. Soţul meu era la fel de slab. Luarea deciziilor s-a dovedit a fi dificilă pentru el. Trist e că, toată viaţa lor, fiicele mele s-au luptat una cu alta. Nu au fost niciodată apropiate. Tatăl lor a fost o sursă a conflictului dintre ele. Dorothea îi manipula slăbiciunile, le folosea. Christl le respingea şi se revolta. Aveau amândouă doar zece ani când el a murit, dar relaţiile diferite avute cu tatăl lor par a le descrie cel mai bine astăzi. Dorothea este practică, ancorată în realitate, cu picioarele pe pământ – căutând bărbatul înţelegător, fără ambiţii. Christl este visătoare, crede cu tărie în idealurile ei şi caută bărbaţi puternici. Acum ele sunt angajate într-o explorare, una pe care nici una nu o înţelege în totalitate...

— Mulţumită dumneavoastră, presupun.

Ea încuviinţă.

— Mărturisesc că mi-am păstrat anumite pârghii de control. Dar aici sunt multe în joc. Literalmente totul.

— Ce înseamnă totul?

— Această familie deţine multe concerne industriale, o rafinărie de petrol, câteva bănci, acţiuni peste tot în lume. Miliarde de euro.

— Doi oameni au murit astăzi ca parte a acestui joc.

— Sunt conştientă de asta, însă Dorothea a vrut dosarul despre *Blazek.* Este parte a acelei realităţi pe care o doreşte cu înfocare. Cu toate astea, după toate aparenţele, a decis că nu tu eşti calea ei spre succes şi a abandonat efortul. Am bănuit că aşa se va întâmpla. Aşa că m-am asigurat că şi Christl avea şansa de a vorbi cu tine.

— Dumneavoastră aţi trimis-o pe Christl la Zugspitze?

Dădu din cap afirmativ.

— Ulrich era acolo să o protejeze.

— Şi dacă nu vreau să mă implic?

Ochii ei apoşi transmiteau o senzaţie de iritare.

— Haide, *Herr* Malone, să nu ne amăgim reciproc. Eu sunt sinceră. Aş putea cere acelaşi lucru din partea ta? Tu vrei să ştii, la fel de tare ca şi mine, ce s-a întâmplat cu treizeci şi opt de ani în urmă. Soţul meu şi tatăl tău au murit împreună. Diferenţa dintre mine şi tine este că eu ştiam că merge în Antarctica. Doar că nu mi-am dat seama că nu-l voi mai vedea niciodată.

Mintea lui analiză situaţia. Această femeie poseda multe informaţii de primă mână.

— Era în căutarea Veghetorilor, continuă ea. Cei Sfinţi.

— Nu se poate să credeţi cu adevărat că au existat asemenea oameni.

— Einhard credea. Sunt menţionaţi în testamentul pe care îl ţii în mână. Hermann credea. Dietz şi-a dat viaţa pentru această credinţă. De fapt, au primit diverse denumiri pe glob. Aztecii îi numeau Şerpi cu Pene, presupuşi bărbaţi voinici de rasă albă cu bărbi roşii. Biblia, în cartea Genezei, îi numeşte Elohim. Sumerienii i-au etichetat drept Anunnaki. Egiptenii îi ştiau de Akhu, Osiris şi Shemsu Hor. Atât hinduismul, cât şi budismul îi descriu. *Ja, Herr* Malone, asupra acestui aspect eu şi Christl avem aceeaşi părere, sunt reali. L-au influenţat chiar şi pe însuşi Carol cel Mare.

Spunea numai absurdităţi.

— *Frau* Oberhauser, vorbim despre lucruri care s-au întâmplat cu mii de ani în urmă…

— Soţul meu era extrem de convins că Veghetorii încă există.

El îşi dădu seama că în 1971 lumea era cu totul alta. Nu existau mass-media globală, sisteme de urmărire GPS, sateliţi geosincroni sau internet. Să stai ascuns era realmente posibil pe vremea aceea. Nu şi astăzi.

— Este ridicol.

— Atunci de ce au fost de acord americanii să-l ducă acolo?

Era clar că Isabel avea răspunsul la propria întrebare.

— Fiindcă şi ei cercetaseră. După război au mers în Antarctica într-o masivă desfăşurare de forţe militare numită Highjump. Soţul meu vorbea frecvent despre asta. S-au dus acolo să caute ceea ce găsise Hermann în 1938. Dietz a crezut întotdeauna că americanii descoperiseră ceva în timpul operaţiunii Highjump. Au trecut mulţi ani. Apoi, cu şase luni înainte ca el să plece în Antarctica, câţiva militari de-ai voştri au venit aici şi s-au întâlnit cu Dietz. Au făcut referire la Highjump şi erau informaţi despre cercetările lui Hermann. Aparent, unele dintre cărţile şi hârtiile lui fuseseră confiscate după război.

El îşi aminti ce-i spusese Christl. „Ar însemna mult. De fapt, ar putea literalmente schimba lumea.” În mod normal ar fi considerat întreaga chestiune o nebunie, dar guvernul Statelor Unite trimisese unul dintre cele mai avansate submarine ale sale

să cerceteze, apoi i-a muşamalizat în totalitate dispariţia.

— Dietz i-a ales cu înţelepciune pe americani în defavoarea sovieticilor. Şi aceia au venit aici, cerând ajutorul său, însă el îi ura pe comunişti.

— Aveţi idee ce se află în Antarctica?

Ea scutură din cap.

— M-am întrebat asta multă vreme. Ştiam despre testamentul lui Einhard, despre Cei Sfinţi şi despre cele două cărţi pe care le au Dorothea şi Christl. Am vrut să ştiu cu adevărat ce este acolo. Aşa că acum fiicele mele dezleagă ghicitoarea şi, în acelaşi timp, sper eu, înţeleg că au într-adevăr nevoie una de cealaltă.

— S-ar putea să fie un vis imposibil. Par să se dispreţuiască reciproc.

Privirea ei coborî în pământ.

— Nu există două surori care să se urască mai tare. Dar viaţa mea se va termina curând şi trebuie să ştiu că familia va dăinui.

— Şi să vă rezolvaţi propriile incertitudini?

Ea încuviinţă.

— Întocmai. Trebuie să înţelegi, *Herr* Malone, noi găsim ceea ce căutăm.

— Asta a spus şi Christl.

— Tatăl ei a afirmat-o în repetate rânduri şi, în privinţa aceasta, a avut dreptate.

— De ce sunt eu implicat?

— Iniţial Dorothea a luat această decizie. Te-a văzut drept o sursă de informaţii cu privire la submarin. Bănuiesc că te-a respins din cauza încăpăţânării tale. Asta ar înspăimânta-o cu adevărat. Eu te-am ales deoarece Christl poate beneficia de forţa ta. Pe de altă parte, eşti persoana care-i poate asigura şanse egale.

De parcă lui îi păsa. Dar ştia ce avea să urmeze.

— Şi ajutându-ne, vei fi în stare să-ţi lămureşti propria dilemă.

— Am acţionat întotdeauna singur.

— Cunoaştem lucruri despre care nu ai habar.

Asta el nu putea nega.

— Ai aflat de la Dorothea? La mănăstire este un cadavru.

— Mi-a zis Christl, răspunse ea. Ulrich se va ocupa de asta, aşa cum se va ocupa şi de cel de aici. Mă interesează cine s-a mai implicat în această chestiune, dar cred că tu eşti cel mai calificat pentru soluţionarea acestei complicaţii.

Afluxul de adrenalină de adineauri era înlocuit rapid de oboseală.

— Atacatorul a venit aici după mine şi Dorothea. Nu a spus nimic de Christl.

— L-am auzit. Christl ţi-a explicat despre Einhard şi Carol cel Mare. Documentul pe care îl ţii în mână conţine în mod clar o provocare – o enigmă. Ai văzut cartea, scrisă de mâna lui Einhard. Şi pe cea din mormântul lui Carol cel Mare, pe care doar un împărat era îndreptăţit să o primească. Lucrurile astea sunt reale, *Herr* Malone. Imaginează-ţi pentru un moment, dacă într-adevăr a existat o civilizaţie primordială. Gândeşte-te la consecinţele pe care le-ar avea pentru istoria omenirii.

El nu se putea decide dacă bătrâna era o manipulatoare, un parazit sau o exploatatoare. Probabil toate trei.

— *Frau* Oberhauser, n-ar putea să-mi pese mai puţin. Să fiu sincer, cred că sunteţi toţi săriţi de pe fix. Eu vreau doar să ştiu unde, cum şi de ce a murit tatăl meu. Făcu o pauză, sperând că nu avea să regrete ceea ce era pe punctul de a rosti. Dacă ajutându-vă pe voi găsesc răspunsul, atunci este suficient de incitant pentru mine.

— Deci te-ai hotărât?

— Nu.

— Atunci aş putea să-ţi ofer un pat în noaptea asta şi te decizi mâine?

Simţi o durere în oase şi nu mai vru să conducă înapoi la Posthotel – care, oricum, se putea să nu fie cel mai sigur loc, luând în considerare numărul vizitatorilor nepoftiţi din ultimele ore. Cel puţin aici era Ulrich. În mod straniu, asta îl făcea să se simtă mai în siguranţă.

— Bine. Nu mă voi opune acestei sugestii.

29

WASHINGTON, D.C.
4.30 A.M.

Ramsey îşi puse halatul de baie. Era timpul să înceapă o nouă zi. De fapt, aceasta putea deveni cu uşurinţă cea mai importantă zi a existenţei sale, primul pas într-o călătorie definitorie pentru viaţa lui.

Visase despre Millicent, Edwin Davis şi NR-1A. O combinaţie bizară ce generase în mintea sa imagini tulburătoare. Dar nu avea să lase vreo fantezie să-i strice realitatea. Făcuse multe şi în câteva ore avea să-şi ceară următorul premiu. Diane McCoy avusese dreptate. Era greu de crezut că el avea să fie prima alegere a preşedintelui ca succesor al lui David Sylvian. Ştia cel puţin alţi doi pe care Daniels avea să-i desemneze cu certitudine înaintea lui – presupunând că decizia aparţinea în exclusivitate Casei Albe. Slavă Domnului că libera alegere era o raritate în politica de la Washington.

Coborî la parter şi intră în biroul său exact când îi sună mobilul, îl purta cu sine în permanenţă. Ecranul îi indica un număr de dincolo de ocean. Bun. De când vorbise cu Wilkerson mai devreme, aşteptase să afle dacă aparentul eşec fusese remediat.

— Acele pachete pentru Crăciun pe care le-aţi comandat, începu vocea. Ne pare rău să vă anunţăm că s-ar putea să nu ajungă la timp.

Îşi înăbuşi furia renăscută.

— Care este motivul întârzierii?

— Am crezut că avem marfă în stoc, dar am descoperit că nu era nimic disponibil.

— Problemele voastre de inventar nu mă interesează. Am plătit anticipat cu săptămâni în urmă şi aştept o livrare imediată.

— Suntem conştienţi de asta şi intenţionăm să ne asigurăm că livrarea va avea loc la timp. Am vrut doar să ştiţi despre această uşoară întârziere.

— Dacă necesită transport prioritar, suport costurile. Nu mă interesează. Doar faceţi-o odată.

— Acum suntem pe urmele pachetelor şi în scurt timp vom putea confirma expediţia.

— Puneţi-vă pe treabă, încheie el.

Acum era chiar agitat. Ce se întâmpla în Germania? Wilkerson era încă în viaţă? Şi Malone? Nu-şi putea permite să lase două probleme nerezolvate. Dar nu avea nici o soluţie. Trebuia să aibă încredere în cei trimişi la faţa locului. Îşi îndepliniseră bine misiunile înainte şi spera că o vor face şi de data aceasta.

Aprinse lampa de birou.

Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la această vilă, în afara situării, mărimii şi ambianţei, era seiful pe care proprietarul îl instalase discret. Nici pe departe nu era perfect, dar oferea suficientă protecţie documentelor pe care le aducea acasă peste noapte sau puţinelor dosare pe care le deţinea în particular.

Deschise panoul secret de lemn şi tastă un cod digital.

Şase dosare stăteau pe verticală înăuntru.

Îl scoase pe primul din stânga.

Charlie Smith nu era doar un ucigaş excelent, ci şi aduna informaţiile cu zelul unei veveriţe aflate în căutarea alunelor pentru iarnă. Părea să-i placă la nebunie să descopere secrete pe care oamenii încercau din răsputeri să le ascundă. Smith îşi petrecuse ultimii doi ani colectând date. Unele dintre ele erau folosite chiar acum, iar restul urmau să fie aruncate în joc în următoarele câteva zile, după cum era necesar.

Deschise dosarul şi se familiariză din nou cu detaliile.

Uimitor cum o persoană publică poate fi atât de diferită de persoana privată. Se întrebă cum reuşeau politicienii să păstreze aparenţele. Trebuia să fie dificil. Impulsurile şi dorinţele arătau într-o direcţie – cariera şi imaginea îi smuceau în alta.

Senatorul Aatos Kane era un exemplu perfect.

Cincizeci şi şase de ani. La al patrulea mandat de reprezentant al statului Michigan, căsătorit, trei copii. Politician de carieră de la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, mai întâi la nivel statal, apoi în Senatul Statelor Unite. Daniels îl avusese în vedere pentru funcţia de vicepreşedinte cu un an în urmă, când postul devenise vacant, însă Kane refuzase, spunând că aprecia încrederea pe care i-o arăta Casa Albă, dar că, în opinia sa, îl putea servi mai bine pe preşedinte din Senat. Locuitorii din Michigan respiraseră uşuraţi. Kane era considerat, de mai mulţi jurnalişti de investigaţie specializaţi în chestiuni parlamentare, drept unul

dintre cei mai eficace furnizori de fonduri guvernamentale pentru statul pe care îl reprezenta din întregul Congres. Douăzeci şi doi de ani la Capitol Hill îl învăţaseră pe Aatos Kane toate lecţiile importante.

Şi cea mai importantă?

Esenţa politicii se află la nivel local.

Ramsey zâmbi. Îi plăceau sufletele deschise spre compromisuri.

Întrebarea Dorotheei Lindauer îi suna încă în urechi. „Este ceva de găsit acolo?” De ani de zile nu se mai gândise la acea călătorie în Antarctica.

De câte ori merseseră la ţărm?

De patru ori?

Comandantul vasului – Zachary Alexander – fusese un tip iscoditor, dar, datorită ordinelor venite de sus, Ramsey îşi ţinuse misiunea secretă. Doar receptorul audio pe care echipa sa îl adusese la bord fusese reglat după transponderul de urgenţă al lui NR-1A. Nici un semnal nu fusese auzit vreodată de staţiile de monitorizare din emisfera sudică. Ceea ce făcuse mai uşoară muşamalizarea finală. Nici un fel de radiaţie nu fusese detectată. Se crezuse că semnalele şi radiaţiile erau mult mai perceptibile undeva mai aproape de sursă. În zilele acelea, gheaţa avea tendinţa să producă o mulţime de necazuri dispozitivelor electronice sensibile. Astfel, ei ascultaseră şi monitorizaseră apa timp de două zile, în timp ce *Holden* patrula Marea Waddell, un loc cu vânturi urlătoare, nori violeţi luminoşi şi nimburi fantomatice în jurul unui soare lipsit de putere.

Nimic.

După aceea, ei duseseră echipamentul la ţărm.

> — Ce ai? îl întrebă el pe căpitanul Herbert Rowland.
>
> Bărbatul era agitat.
>
> — Semnale detectate la două sute patruzeci de grade.
>
> El privi fix la continentul sterp, învelit într-un strat de gheaţă de mai bine de un kilometru şi jumătate grosime. Douăzeci şi două de grade sub zero şi aproape vară. Un semnal? Aici? Exclus. Erau la cinci sute de metri în interiorul uscatului faţă de locul unde îşi lăsaseră barca, pe un teren la fel de plat şi de vast ca şi marea; era imposibil de ştiut dacă dedesubt se afla apă sau pământ. În partea dreaptă şi în faţă se ridicau munţi colţuroşi peste tundra albă, strălucitoare.

— Semnal clar la două sute patruzeci de grade, repetă Rowland.

— Sayers! strigă el la al treilea membru al echipei.

Căpitanul acela era la cincizeci de metri în faţă, verificând terenul de posibile fisuri. Percepţia era o problemă constantă. Zăpadă albă, cer alb, chiar şi aerul era alb din cauza aburilor de respiraţie permanenţi. Acesta era un loc de o pustietate mumificată, la care ochiul uman nu se acomoda mai bine decât la întunericul beznă.

— Este blestematul de submarin, adăugă Rowland, cu atenţia îndreptată tot spre receptor.

Încă putea simţi frigul absolut care îl învăluise în acel ţinut fără umbră, unde văluri gri-verzi de ceaţă se materializau instantaneu. Fuseseră chinuiţi de vremea proastă, plafoanele joase de nori, formaţiunile atmosferice dense şi vântul constant. În timpul fiecărei ierni din emisfera nordică pe care o trăise de atunci, îi comparase ferocitatea cu aceea a unei zile obişnuite din Antarctica. Patru zile petrecuse el acolo – patru zile pe care nu le uitase niciodată.

„Nici nu-ţi poţi imagina”, îi spusese Dorotheei Lindauer ca răspuns la întrebarea ei.

Privi din nou în interiorul seifului.

Lângă dosare se afla un jurnal.

Cu treizeci şi opt de ani în urmă, regulamentele navale le impuneau ofiţerilor de rang înalt de pe toate tipurile de nave să ţină unul. Îl deschise.

30

ATLANTA, 7.22 A.M.

Stephanie îl trezi pe Edwin Davis dintr-un somn profund. Acesta se ridică cu o tresărire, la început dezorientat, până când îşi dădu seama unde se afla.

— Sforăi, comentă ea.

Deşi îi separaseră o uşă închisă şi un hol, ea îl auzise în timpul nopţii.

— Mi s-a mai spus. Fac asta când sunt foarte obosit.

— Şi cine îţi oferă această informaţie?

El îşi alungă de pe faţă ultimele rămăşiţe de somn. Se culcase îmbrăcat, cu telefonul mobil alături. Se întorseseră în Atlanta puţin înainte de miezul nopţii, cu ultimul zbor dinspre Jacksonville. El sugerase un hotel, dar ea insistase să-l cazeze în camera sa pentru oaspeţi.

— Nu sunt călugăr, declară el.

Ştia puţine despre viaţa lui particulară. Necăsătorit, cel puţin asta era clar. Dar fusese vreodată? Vreun copil? Acum, totuşi, nu era momentul să-şi bage nasul.

— Trebuie să te razi.

Davis îşi frecă bărbia.

— Ce frumos din partea ta să subliniezi asta.

Ea se îndreptă spre uşă.

— Găseşti prosoape şi nişte aparate de ras – mă tem însă că pentru fete – în baia de pe hol.

Stephanie făcuse deja un duş şi se îmbrăcase, pregătită pentru orice avea să-i aducă ziua.

— Da, doamnă, spuse el ridicându-se. Conduci cu o mână de fier.

Îl lăsă şi intră în bucătărie, pornind televizorul de pe bufet. Rareori mânca la micul dejun altceva decât o brioşă sau nişte fulgi de grâu şi detesta cafeaua. Dintre băuturile fierbinţi, ceaiul verde era de obicei alegerea ei. Trebuia să sune la birou. Faptul că avea un personal aproape inexistent ajuta în privinţa securităţii, dar era un iad când venea vorba de delegări.

— … va fi interesant, spunea un reporter CNN. Preşedintele

Daniels şi-a manifestat de curând nemulţumirea legată de Statul-Major General. Într-un discurs de acum două săptămâni, el chiar s-a întrebat dacă este necesar lanţul acela întreg de comandă.

Imaginea se schimbă şi apăru Daniels stând la o tribună albastră.

— Ei nu comandă nimic, spunea el cu vocea sa inconfundabilă de bariton. Sunt consilieri. Politicieni. Relee ale deciziilor, nu făuritori. Să nu mă înţelegeţi greşit. Am un mare respect pentru aceşti oameni. Cu instituţia în sine am o problemă. Fără îndoială că talentele ofiţerilor prezenţi acolo ar putea fi mai bine utilizate în alte direcţii.

Înapoi la reporteră, o brunetă arogantă.

— Toate acestea ne fac să ne întrebăm dacă şi cum va ocupa preşedintele postul devenit vacant prin moartea prematură a amiralului David Sylvian.

Davis intră în bucătărie cu privirea aţintită asupra televizorului.

Ea îi observă interesul.

— Ce este?

El rămase tăcut, rezervat, preocupat. În cele din urmă, răspunse:

— Sylvian este reprezentantul marinei în Statul-Major General.

Stephanie nu înţelegea. Citise despre accidentul de motocicletă şi despre leziunile lui Sylvian.

— Este regretabil că a murit, Edwin, dar care e problema?

El căută în buzunar şi îşi găsi telefonul. Câteva apăsări pe taste, apoi vorbi:

— Trebuie să aflu cum a murit amiralul Sylvian. Cauza exactă şi cât mai repede.

Încheie convorbirea.

— Ai de gând să-mi explici? întrebă ea.

— Stephanie, mai este ceva despre Langford Ramsey. Cu şase luni în urmă, preşedintele a primit o scrisoare de la văduva unui căpitan din Forţele Navale…

Telefonul produse un scurt păcănit. David studie ecranul şi răspunse. Ascultă câteva momente, apoi închise.

— Acel căpitan a lucrat în Serviciul Financiar Central al Marinei. Observase nereguli. Mai multe milioane de dolari canalizate de la o bancă la alta, apoi banii dispăreau pur şi simplu. Conturile erau toate alocate Serviciului de Informaţii al

Marinei, respectiv cabinetului directorului.

— Serviciul de informaţii utilizează surse de bani secrete, spuse ea. Şi eu am mai multe conturi greu detectabile pe care le folosesc pentru plăţile în afară, pentru subcontractori, lucruri de genul ăsta.

— Acel căpitan a murit cu două zile înainte de momentul în care era programat să-şi informeze superiorii. Văduva lui ştia câte ceva din ceea ce aflase el şi nu avea încredere în nimeni din armată. I-a trimis preşedintelui o cerere personală şi scrisoarea a fost direcţionată către mine.

— Şi când ai văzut Serviciul de Informaţii al Marinei, radarul tău a intrat în alertă maximă. Ce-ai descoperit când te-ai uitat în acele conturi?

— N-au putut fi găsite.

Trăise şi ea o frustrare similară. Unele bănci din diferite părţi ale lumii aveau proasta reputaţie de a şterge conturile dubioase – dacă proprietarii plăteau, bineînţeles, suficiente taxe.

— Şi ce te nemulţumeşte acum?

— Acel căpitan a căzut mort în propria locuinţă, în timp ce se uita la televizor. Soţia sa a mers la băcănie şi, când s-a întors acasă, el era fără suflare.

— Se întâmplă, Edwin.

— Presiunea sa arterială a scăzut până la minimum. El avea un suflu sistolic pentru care fusese tratat şi, ai dreptate, lucruri de felul acesta se întâmplă. La autopsie nu s-a găsit nimic. Cu istoricul său medical şi cu lipsa dovezii că a fost agresat, cauza decesului părea uşor de stabilit.

Ea aşteptă.

— Tocmai mi s-a spus că amiralul David Sylvian a murit din cauza presiunii arteriale scăzute.

Pe chipul său se amestecau dezgustul, furia şi frustrarea.

— O coincidenţă prea mare? întrebă Stephanie.

El încuviinţă.

— Noi doi ştim că Ramsey controla conturile pe care le-a găsit acel căpitan. Şi acum este un post disponibil în Statul-Major General?

— Mergi prea departe cu speculaţiile, Edwin.

— Oare? dispreţul i se simţea în voce. Cei de la birou mi-au spus că erau pe punctul de a mă contacta. Astă-noapte, înainte de a aţipi, am dat ordin ca doi agenţi de la Serviciul Secret să fie

trimişi la Jacksonville. Voiam să stea cu ochii pe Zachary Alexander. Au sosit cu o oră în urmă. Casa lui a ars din temelii astă-noapte, cu el înăuntru.

Ea rămase şocată.

— Cercetările indică un scurtcircuit de la firele aflate sub casă.

Stephanie îşi zise că nu trebuia să joace niciodată pocher cu Edwin Davis. Acesta primise ambele veşti fără ca pe chip să i se întrezărească vreo emoţie.

— Trebuie să-i găsim pe ceilalţi doi căpitani care au fost cu Ramsey în Antarctica.

— Nick Sayers este mort, o informă el. De multă vreme. Herbert Rowland trăieşte încă. Locuieşte în afara oraşului Charlotte. Am trimis o echipă să-l ţină şi pe el sub observaţie.

Serviciul Secret? Colaborarea personalului de la Casa Albă?

— Minţi de îngheaţă apele, Edwin. Nu eşti singur în asta. Eşti în misiune.

Lui îi tremurară pleoapele.

— Depinde. Dacă merge, atunci sunt în regulă. Dacă dau greş, mă duc şi eu la fund.

— Ţi-ai pus cariera în joc?

— I-o datorez lui Millicent.

— Şi eu ce caut aici?

— Aşa cum ţi-am spus, Scot Harvath m-a refuzat. Dar mi-a spus că nimeni nu zboară solo mai bine ca tine.

Acel raţionament nu era neapărat consolator. Dar ce naiba! Limita fusese deja depăşită.

— Hai să mergem la Charlotte.

31

AACHEN, GERMANIA
11.0 A.M.

Malone simţi cum trenul încetinea în timp ce se apropia de periferia oraşului Aachen. Deşi îngrijorarea sa din noaptea precedentă se redusese la o proporţie mai acceptabilă, totuşi se întreba ce căuta oare acolo. Christl Falk stătea lângă el, dar călătoria la nord de Garmisch dura deja de trei ore şi schimbaseră doar câteva cuvinte.

Îmbrăcămintea şi trusa de voiaj de la Posthotel îl aşteptau când se trezise la Reichshoffen. Un bilet arăta că Ulrich Henn le recuperase în timpul nopţii. Dormise pe cearşafuri care miroseau a trifoi, apoi făcuse un duş, se răsese şi îşi pusese haine curate. Evident, îşi adusese doar vreo două cămăşi şi două perechi de pantaloni din Danemarca, plănuind să nu stea decât o zi, cel mult două. Acum nu mai era atât de sigur.

Isabel îl aştepta jos şi el o informase pe matriarha Oberhauser că se hotărâse să-i ajute. Ce altă posibilitate avea? Voia să afle despre tatăl său şi să ştie cine încerca să-l omoare. Dacă ar fi plecat, nu ar fi obţinut nimic. Şi bătrâna spusese clar un lucru: *Cunoşteau lucruri de care el nu avea habar.*

— Acum o mie două sute de ani, începu Christl, acesta era centrul lumii laice. Capitala nou-creatului Imperiu Nordic. Ceea ce am numit cu două sute de ani mai târziu Sfântul Imperiu Romano-German.

El zâmbi.

— Care nu era nici sfânt, nici roman şi nici imperiu.

Ea încuviinţă.

— Adevărat. Dar Carol cel Mare era destul de progresist. Un om de o energie imensă, a fondat universităţi, a generat principii legale care şi-au găsit apoi locul în dreptul cutumiar, a organizat administraţia şi a iniţiat un naţionalism care a inspirat crearea Europei. L-am studiat ani de zile. Pare să fi luat numai decizii bune. A domnit patruzeci şi şapte de ani şi a ajuns la vârsta de şaptezeci şi patru într-o vreme în care regii de-abia rezistau cinci ani la putere şi erau morţi la treizeci.

— Şi tu crezi că s-au întâmplat toate astea fiindcă a avut ajutor?

— Era cumpătat la mâncare şi la băutură – şi asta se întâmpla când lăcomia şi beţia erau în floare. Călărea, vâna şi înota zilnic. Un motiv pentru care a ales Aachen drept capitală au fost izvoarele cu apă fierbinte pe care le folosea cu sfinţenie.

— Deci Cei Sfinţi l-au învăţat despre dietă, igienă şi condiţia fizică?

Văzu că ea îi observase sarcasmul.

— În mod definitoriu, el a fost războinic, continuă ea. Întreaga sa domnie a fost marcată de cuceriri. Dar şi-a însuşit o abordare disciplinată a războiului. Plănuia o campanie cel puţin un an, studiindu-şi adversarii. De asemenea, *dirija* bătăliile, în loc să participe la ele.

— În acelaşi timp, era şi al naibii de brutal. La Verden a ordonat decapitarea a patru mii cinci sute de saxoni legaţi.

— Asta nu este sigur, îl contrazise ea. Nu s-a găsit niciodată vreo dovadă arheologică a acelui presupus masacru. Sursa iniţială a poveştii ar fi putut utiliza în mod greşit cuvântul *decollabat,* decapitare, când ar fi trebuit să spună *delocabat,* exilare.

— Cunoşti bine istoria. Şi latina.

— Oricum, acestea nu sunt opiniile mele. Einhard a fost cronicarul. El este cel care a făcut acele observaţii.

— Presupunând, desigur, că scrierile lui sunt autentice.

Trenul reduse viteza ajungând să se târască.

Malone se gândea încă la ziua precedentă şi la ceea ce se afla sub Reichshoffen.

— Sora ta are aceeaşi atitudine ca şi tine faţă de nazişti şi faţă de ce i-au făcut bunicului vostru?

— Dorotheei nici că i-ar putea păsa mai puţin. Pentru ea, istoria şi familia nu sunt importante.

— Atunci ce este important?

— Ea însăşi.

— Ciudat felul în care gemenii se resping reciproc.

— Nu există nici o lege care să spună că vom fi împreună pe vecie. De mică am aflat că Dorothea crea numai probleme.

El trebuia să analizeze acele diferenţe.

— Se pare că mama ta are o favorită.

— Eu nu aş crede asta.

— Te-a trimis la mine.

— Adevărat. Dar înainte a ajutat-o pe Dorothea.

Trenul se opri.

— Ai de gând să-mi explici asta?

— Ea este cea care i-a dat cartea din mormântul lui Carol cel Mare.

Dorothea termină examinarea cutiilor pe care Wilkerson le recuperase de la Füssen. Librarul se descurcase binişor. Multe dintre documentele societăţii Ahnenerbe fuseseră confiscate de Aliaţi după război, astfel că o uimea cantitatea materialelor recuperate, însă chiar şi după tot ce citise în ultimele ore, Ahnenerbe rămânea o enigmă. Existenţa organizaţiei fusese studiată de istorici doar în ultimii ani şi puţinele cărţi scrise pe acest subiect abordau în principal eşecurile sale.

Aceste cutii vorbeau de succese.

Se făcuseră expediţii în Suedia, pentru a recupera petroglife şi în Orientul Mijlociu, unde studiaseră luptele interne pentru putere din Imperiul Roman – care, pentru cei din Ahnenerbe, fuseseră disputate între popoarele nordice şi cele semitice. Göring însuşi a finanţat călătoria. La Damasc, sirienii i-au întâmpinat ca pe nişte aliaţi în combaterea unei populaţii evreieşti în creştere. În Iran, cercetătorii lor au vizitat ruinele persane, la fel şi Babilonul, explorând posibilitatea unei conexiuni ariene. În Finlanda au studiat cântările păgâne antice. Bavaria avea picturile rupestre şi dovada existenţei oamenilor de Cro-Magnon, care erau pentru Ahnenerbe în mod cert arieni. Mai multe picturi rupestre au fost studiate în Franţa, unde, după spusele unui comentator, „Himmler şi mulţi alţi nazişti visau să stea în îmbrăţişarea întunecată a străbunilor”.

Asia devenise însă o adevărată fascinaţie.

Membrii Ahnenerbe credeau că primii arieni cuceriseră o mare parte din China şi Japonia şi că Buddha însuşi fusese un urmaş de-al lor. O expediţie majoră în Tibet a adus înapoi mii de fotografii, mulaje de capete şi măsurători corporale, împreună cu animale exotice şi specimene de plante, toate adunate în speranţa de a demonstra descendenţa. Mai multe călătorii în Bolivia, Ucraina, Iran, Islanda şi Insulele Canare nu s-au materializat niciodată, deşi fuseseră elaborate planuri amănunţite pentru fiecare în parte.

Documentele detaliau de asemenea cum, pe măsură ce războiul evolua, se extindea şi rolul societăţii Ahnenerbe. După ce Himmler a ordonat arienizarea peninsulei Crimeea, proaspăt cucerite, organizaţia fusese însărcinată cu reproducerea pădurilor germane şi cultivarea noilor recolte pentru Reich. În plus, a supravegheat mutarea etnicilor germani în regiune, odată cu deportarea a mii de ucrainieni.

Dar pe măsură ce creştea numărul experţilor, erau necesare şi mai multe fonduri.

Astfel a fost creată o fundaţie care să primească donaţii.

Printre contribuabili se numărau Deutsche Bank, BMW şi Daimler-Benz, cărora li se mulţumea în mod repetat în corespondenţa oficială. Întotdeauna inovator, Himmler aflase despre panourile reflectorizante pentru biciclete care fuseseră patentate de un tehnician neamţ. El a înfiinţat o companie în asociere cu inventatorul, apoi a asigurat adoptarea unei legi care cerea ca pedalele tuturor bicicletelor să fie prevăzute cu reflectorizante, câştigând astfel pentru Ahnenerbe zeci de mii de mărci naziste în fiecare an.

Atât de mult efort depus pentru fabricarea unei cantităţi atât de mari de ficţiune.

Dar între ridicolul găsirii arienilor pierduţi şi tragediile participării la crimele în masă, bunicul ei chiar dăduse peste o comoară.

Dorothea privi la vechea carte aşezată în faţa ei.

Provenea într-adevăr din mormântul lui Carol cel Mare?

Nimic din materialele pe care le citise nu o pomenea, deşi, din câte îi spusese mama ei, cartea fusese găsită în 1935 printre arhivele Republicii de la Weimar, având ataşată însemnarea unui grămătic necunoscut care adeverea scoaterea ei din mormântul aflat la Aachen în ziua de 19 mai a anului 1000, de către împăratul Otto al III-lea. Cum reuşise să supravieţuiască până în secolul douăzeci rămânea un mister. Ce însemna? De ce era atât de importantă?

Sora ei, Christl, credea că răspunsul se afla într-un mesaj mistic.

Iar Ramsey, cu afirmaţia sa criptică, nu reuşise să-i atenueze temerile.

Nici nu-ţi poţi imagina.

Dar nici una dintre acestea nu putea fi explicaţia.

Sau oare putea?

Malone şi Christl ieşiră din gară. Umezeala şi aerul rece îi amintiră bărbatului de iernile din Noua Anglie. Taxiurile erau aliniate lângă trotuar. Oamenii veneau şi plecau în fluxuri constante.

— Mama, vorbi din nou Christl, vrea ca *eu* să reuşesc.

El nu se putu decide dacă încerca să-l convingă pe el sau pe sine.

— Mama ta vă manipulează pe amândouă.

Se întoarse spre el.

— Domnule Malone…

— Numele meu este Cotton.

Ea păru să-şi reţină un acces de nervozitate.

— Aşa cum mi-ai amintit şi aseară. Cum ai căpătat acest nume ciudat?

— O poveste pentru mai târziu. Erai pe punctul de a mă certa când te-am întrerupt.

Chipul ei se relaxă într-un zâmbet.

— Eşti o pacoste.

— Din ceea ce a spus mama ta, Dorothea crede şi ea acelaşi lucru. Dar am decis să o iau ca pe un compliment. Îşi frecă una de alta mâinile înmănuşate şi privi în jur. Trebuie să ne oprim puţin. Nişte izmene ar fi bine-venite. Nu mai este aerul uscat bavarez. Ce zici? Ţi-e frig?

— Am crescut în această climă.

— Eu nu. În Georgia, unde m-am născut şi mi-am trăit adolescenţa, este foarte cald şi umed nouă luni pe an. Continuă să observe împrejurimile cu o înfăţişare dezinteresată, simulând disconfortul. Trebuie să-mi schimb şi hainele. Nu mi-am făcut bagajele pentru o călătorie de durată.

— Există o zonă comercială lângă capelă.

— Presupun că, la un moment dat, îmi vei da lămuriri despre mama ta şi despre motivul pentru care suntem aici?

Ea făcu semn unui taxi, care viră mai aproape.

Deschise uşa şi urcă. El o urmă. Christl îi spuse şoferului unde voiau să meargă.

— *Ja,* acceptă ea. O să-ţi explic.

În momentul în care părăseau gara, Malone privi pe geamul din spate. Acelaşi bărbat pe care îl observase cu trei ore mai

devreme în gara din Garmisch – înalt, cu faţa uscăţivă în formă de lamă şi brăzdată de riduri – făcu semn unui taxi.

Nu avea bagaje şi părea concentrat asupra unui singur lucru.

Să-i urmărească.

Dorothea făcuse totul pentru obţinerea documentelor Ahnenerbe. Îşi asumase un risc contactându-l pe Cotton Malone, dar îşi demonstrase sieşi că acesta nu-i era de ajutor. Totuşi, nu era sigură că drumul spre succes era mai pragmatic. Un lucru părea clar. Expunerea familiei sale la şi mai mult ridicol nu era o opţiune. Din când în când, un cercetător sau istoric contacta reşedinţa de la Reichshoffen dorind să inspecteze hârtiile bunicului ori să discute despre Ahnenerbe. Acele cereri erau întotdeauna refuzate şi pe bună dreptate.

Trecutul trebuia să rămână în trecut.

Privi spre pat şi spre un Sterling Wilkerson adormit.

În noaptea precedentă merseseră spre nord şi se cazaseră la München. Mama ei avea să afle despre distrugerea cabanei de vânătoare până seara. De asemenea, cadavrul din mănăstire fusese cu siguranţă găsit. Ori călugării, ori Henn aveau să rezolve problema. Cel mai probabil Ulrich urma să se ocupe.

Înţelegea că, dacă mama sa o ajutase, oferindu-i cartea din mormântul lui Carol cel Mare, sigur îi dăduse ceva şi lui Christl. Bătrâna fusese cea care insistase ca ea să stea de vorbă cu Cotton Malone. De aceea, împreună cu Wilkerson, o folosise pe acea femeie ca să-l atragă la mănăstire. Mamei sale nu-i păsa de Wilkerson. „Încă un suflet slab”, îl numise ea. „Şi, copilă, nu avem timp pentru slăbiciune.” Dar mama ei se apropia de optzeci de ani, iar Dorothea era în floarea vârstei. Bărbaţii atrăgători şi aventuroşi, asemenea lui Wilkerson, erau buni la multe lucruri.

Ca astă-noapte.

Păşi spre pat şi îl deşteptă.

El se trezi şi zâmbi.

— Este aproape ora prânzului, spuse ea.

— Am fost obosit.

— Trebuie să plecăm.

Bărbatul observă conţinutul cutiilor împrăştiat pe podea.

— Unde mergem?

— Să sperăm că o vom lua cu un pas înaintea lui Christl.

32

WASHINGTON, D.C.
8.10 A.M.

Ramsey era plin de energie. Căutase pe website-urile de ştiri informaţii despre Jacksonville, Florida şi fu încântat să vadă un reportaj despre incendiul fatal produs la casa lui Zachary Alexander, un căpitan-comandor de marină pensionar. Nimic neobişnuit legat de foc şi rapoartele preliminare găsiseră drept cauză un scurtcircuit provocat de nişte conexiuni defectuoase între firele electrice. Evident, Charlie Smith meşteşugise în ajun două opere de artă. Spera ca şi în ziua respectivă să fie la fel de productiv.

Dimineaţa era rece şi însorită, specifică statelor aflate în jumătatea nordică a ţărmului Atlanticului. Se plimba în apropiere de Mall, pe lângă Smithsonian, Capitoliul de un alb strălucitor conturându-se clar în vârful dealului. Îi plăceau zilele geroase de iarnă. Cu sărbătoarea Crăciunului la doar treisprezece zile distanţă şi Congresul deja în vacanţă, activităţile oficiale încetiniseră, totul aşteptând noul an şi începerea altei sesiuni legislative.

O vreme amorţită pentru ştiri, ceea ce probabil explica relatările ample făcute în presă despre moartea amiralului Sylvian. Recentele critici ale lui Daniels la adresa Statului-Major General aduseseră acest deces prematur în centrul atenţiei. Ramsey ascultase comentariile preşedintelui cu amuzament, ştiind că nimeni din Congres nu avea să accepte schimbarea acestui organism de comandă. Este adevărat, Consiliul Şefilor de Stat-Major dădea puţine ordine, dar atunci când ei vorbeau, oamenii ascultau. Ceea ce explica poate, mai bine decât orice, resentimentul Casei Albe. Mai ales al lui Daniels, care nu mai putea candida, îndreptându-se şovăitor spre apogeul carierei sale politice.

Drept în faţă, Ramsey observă un bărbat scund şi dichisit, îmbrăcat într-un pardesiu de caşmir potrivit cu silueta sa zveltă, având chipul palid şi angelic îmbujorat din cauza frigului. Proaspăt ras, avea părul negru tuns scurt şi ţepos. Măsura

trotuarul cu paşi apăsaţi într-un efort vizibil de a se încălzi. Ramsey îşi privi ceasul şi estimă că trimisul aştepta de cel puţin cincisprezece minute.

Se apropie.

— Amirale, ai idee cât de frig este aici?

— Minus două grade.

— Şi n-ai putut veni la timp?

— Dacă trebuia să vin la timp, atunci aş fi venit.

— Nu am chef să ne dăm mari în ranguri. Nu am chef deloc.

Interesant cum funcţia de şef de cabinet pentru un senator al Statelor Unite îi imprima deţinătorului un asemenea curaj. Se întrebă dacă Aatos Kane îi spusese acolitului său să fie măgar – sau era doar abordarea lui?

— Sunt aici pentru că domnul senator crede că ai ceva de zis.

— Mai vrea să fie preşedinte?

Toate contactele anterioare ale lui Ramsey cu Kane se realizaseră prin intermediul acestui emisar.

— Da. Şi va fi.

— O spui cu încrederea angajatului ce ţine strânsă pulpana hainei şefului.

— Fiecare rechin are propriul remora[10].

El zâmbi.

— Asta aşa este.

— Ce vrei, amirale?

Lui îi displăcu aroganţa tânărului. Era timpul să-l pună la punct.

— Vreau să taci şi să asculţi.

Îi observă ochii studiindu-l cu privirea calculată a unui politician profesionist.

— Când Kane a avut necazuri, a cerut ajutor şi eu i-am dat ce a vrut. Fără întrebări, s-a rezolvat imediat. Aşteptă un moment înainte de a vorbi din nou, căci trei bărbaţi trecură în grabă pe lângă ei. Aş putea adăuga, continuă el, că am încălcat o mulţime de legi, de care sunt sigur vouă nici că vă putea păsa mai puţin.

Ascultătorul său nu era un om în vârstă, înţelept sau bogat. Dar era ambiţios şi înţelegea valoarea favorurilor politice.

— Domnul senator este conştient de ceea ce ai făcut, amirale. Cu toate acestea, după cum ştii, nu eram conştienţi de întreaga

---

[10] Peşte ce are pe cap un fel de disc adeziv cu care se fixează pe corpul rechinilor, balenelor, ţestoaselor sau pe carena vaselor, (n.tr.).

amploare a proiectului dumitale.

— Dar nici nu aţi respins beneficiile ulterioare.

— De acord. Ce doreşti acum?

— Vreau ca senatorul Kane să-i spună preşedintelui că eu trebuie să fiu numit în Statul-Major General. În locul lui Sylvian.

— Şi dumneata crezi că preşedintele nu poate să-l refuze pe senator?

— Nu fără consecinţe severe.

Chipul agitat care-l privea se lumină într-un zâmbet efemer.

— Nu se va întâmpla una ca asta.

Auzise bine?

— Domnul senator a presupus că asta vrei. Cadavrul lui Sylvian probabil că nici nu se răcise când ai sunat mai devreme. Tânărul ezită. Ceea ce ne face să ne întrebăm.

Sesiză neîncredere în ochii atenţi ai bărbatului.

— În definitiv, după cum spui şi dumneata, ne-ai făcut un *serviciu* odată, fără să ceri vreo răsplată în schimb.

Ramsey ignoră implicaţiile şi întrebă:

— Ce vrei să spui cu „nu se va întâmpla una ca asta”?

— Eşti prea controversat. Prea eşti ca un paratrăsnet. Prea mulţi din marină ori nu te plac, ori nu au încredere în dumneata. Susţinerea numirii dumitale ar avea un efect negativ. Şi aşa cum am mai spus, ne pregătim să candidăm pentru Casa Albă, începând la anul devreme.

Înţelese că începuse clasicul dans în doi timpi pentru Washington. Un dans faimos la care politicienii precum Aatos Kane erau experţi. Toţi consilierii ştiau asta. Candidatura lui Kane pentru Casa Albă părea plauzibilă. De fapt, era vârful de lance al partidului său, fără contracandidaţi serioşi. Ramsey ştia că senatorul strângea în linişte contribuţii pentru campanie care totalizau deja milioane bune. Kane era un bărbat chipeş, atrăgător, care se simţea confortabil în faţa mulţimii şi a camerei de filmat. Nu era nici un conservator autentic, dar nici liberal, ci un amestec pe care presei îi plăcea să-l catalogheze drept *calea de mijloc.* Era căsătorit cu aceeaşi femeie de treizeci de ani, fără urmă de scandal. Era aproape prea perfect. Cu excepţia, desigur, a favorii de care avusese odată nevoie.

— Bună modalitate de a le mulţumi prietenilor, comentă Ramsey.

— Cine a spus că eşti prietenul nostru?

Dezgustul îi încreţi fruntea, însă îl mască imediat. Ar fi trebuit să o anticipeze. Aroganţa. Cea mai comună maladie a politicienilor de carieră.

— Nu, ai dreptate. A fost un lucru impertinent din partea mea.

Chipul bărbatului îşi pierdu privirea indiferentă.

— Să nu înţelegi greşit, amirale. Domnul senator Kane îţi mulţumeşte pentru ceea ce ai făcut. Am fi preferat o altă cale, dar el totuşi apreciază. Te-a răsplătit, totuşi, când a împiedicat marina să te transfere. Nu o dată, ci de două ori. Am făcut presiuni asemenea unui adevărat bombardament aerian pentru dumneata. Asta doreai şi asta ţi-am oferit. Nu îi eşti dator lui Aatos Kane. Nici acum şi nici altă dată. Însă ceea ce vrei acum este imposibil. În mai puţin de şaizeci de zile va fi anunţată public candidatura domnului senator pentru Casa Albă. Dumneata eşti un amiral care ar trebui să se pensioneze. Fă-o. Bucură-te de o odihnă binemeritată.

Ramsey îşi înăbuşi orice defensivă şi doar încuviinţă a înţelegere.

— Şi încă ceva. Domnului senator i-a displăcut telefonul din această dimineaţă prin care cereai să ne întâlnim. M-a trimis să-ţi spun că această relaţie s-a terminat. Gata cu vizitele, gata cu telefoanele. Acum trebuie să plec.

— Desigur. Nu vreau să te reţin.

— Uite, amirale, ştiu că eşti supărat. Şi eu aş fi. Dar nu vei face parte din Consiliul Şefilor de Stat-Major. Pensionează-te. Devino analist pentru Fox TV şi spune lumii întregi ce adunătură de idioţi suntem cu toţii. Bucură-te de viaţă.

Nu spuse nimic, ci privi pur şi simplu cum imbecilul se dădea mare, în mod cert mândru de spectacolul său grandios, nerăbdător să raporteze cum îl pusese cu botul pe labe pe şeful Serviciului de Informaţii al Marinei.

Merse spre o bancă liberă şi se aşeză.

Frigul se infiltra printre şipcile acesteia şi prin pardesiu.

Senatorul Aatos Kane habar nu avea. Şi nici şeful său de cabinet.

Dar amândoi erau pe punctul de a afla.

33

MÜNCHEN, GERMANIA
1.0 P.M.

Wilkerson dormise bine, satisfăcut atât de felul în care se comportase la cabana de vânătoare, cât şi cu Dorothea, după aceea. Accesul la bani, câteva responsabilităţi şi o femeie frumoasă nu erau substitute tocmai rele ale faptului că nu avea să ajungă amiral.

Asta, desigur, dacă reuşea să rămână în viaţă.

În pregătirea pentru această misiune, verificase în amănunt familia Oberhauser. Bunuri de miliarde şi nu în bani vechi – ci în bani străvechi ce dăinuiseră de-a lungul secolelor la răsturnările politice. Oportunişti? Cu siguranţă. Blazonul familiei lor părea să explice totul. Un câine ţinând strâns în gură un şobolan, în interiorul unui cazan cu anaş. Ce multitudine de contradicţii. Multe ca familia însăşi. Dar cum altfel ar fi putut ei supravieţui?

Timpul, totuşi, îşi pusese amprenta.

Dorothea şi sora ei erau ultimele descendente ale clanului Oberhauser.

Ambele creaturi frumoase, de o sensibilitate exagerată, la aproape cincizeci de ani. Identice la înfăţişare, deşi fiecare încerca din răsputeri să se facă remarcată. Dorothea obţinuse diplome în administrarea afacerilor şi lucra activ cu mama sa în concernele familiei. Se căsătorise la douăzeci şi ceva de ani şi născuse un fiu, dar acesta fusese ucis cu cinci ani în urmă, la o săptămână după împlinirea vârstei de douăzeci de ani, într-un accident de maşină. Toate rapoartele indicau că ea se schimbase după asta. Se îndârjise. Ajunsese înrobită de nelinişti adânci şi de toane imprevizibile. Să împuşte un om cu o armă, aşa cum făcuse noaptea trecută, după care să facă dragoste dezlănţuit, cu patimă – toate gesturile ei demonstrau dihotomia.

Pe Christl nu o interesaseră niciodată afacerile, nici căsătoria sau copiii. Wilkerson o întâlnise o singură dată, la un eveniment monden la care participaseră Dorothea şi soţul ei, când el îi contactase prima oară. Era modestă. O cercetătoare, asemenea bunicului şi tatălui, studiind ciudăţenii, cântărind posibilităţile

fără număr ale legendei şi ale mitului. Lucrările de disertaţie ale ambelor mastere avuseseră ca temă conexiunile obscure dintre civilizaţiile antice mitice – cum ar fi locuitorii Atlantidei, aflase el după ce le citise pe amândouă – şi culturile dezvoltate. Totul pură fantezie. Dar bărbaţii din familia Oberhauser fuseseră fascinaţi de asemenea lucruri ridicole şi Christl părea să le fi moştenit curiozitatea. Vremea în care ar fi putut avea copii trecuse, aşa că el se întreba ce avea să se întâmple după moartea lui Isabel Oberhauser. Două femei care nu se simpatizau reciproc – din care nici una nu putea lăsa moştenitori de sânge – aveau să moştenească totul.

Un scenariu fascinant, cu posibilităţi nesfârşite.

Era afară, în frig, nu departe de hotelul lor, un stabiliment magnific care ar fi satisfăcut capriciile oricărui rege. Dorothea sunase din maşină noaptea trecută şi vorbise cu administratorul, astfel că la sosire îi aştepta un apartament.

Însorita Marienplatz, prin care se plimba acum fără o ţintă anume, era plină de turişti. O tăcere stranie coborâse peste întreaga piaţă, întreruptă doar de sunetele tălpilor pe caldarâm şi de murmurul vocilor. În jur erau magazine, cafenele, piaţa centrală, palatul regal şi biserici. Masiva *Rathaus*[11] domina o latură a perimetrului, faţada sa plină de ornamente fiind brăzdată de efectele întunecate ale secolelor. Evită intenţionat zona muzeelor şi se îndreptă spre una dintre multele brutării care se bucurau de afaceri înfloritoare. Îi era foame şi nişte produse de patiserie cu ciocolată i-ar fi prins bine.

Întreaga piaţă era presărată cu mici cabane decorate cu ramuri de pin înmiresmate, parte a târgului de Crăciun din oraş, ce se întindea cât puteai cuprinde cu privirea, pe artera principală şi foarte aglomerată a oraşului vechi. Auzise despre milioanele de turişti care veneau în fiecare an pentru festivităţi, dar se îndoia că el şi Dorothea aveau să dispună de timpul necesar. Ea era în misiune. La fel şi el, ceea ce-l făcu să se gândească la muncă. Trebuia să ia legătura cu sediul din Berlin şi să se arate activ pentru a-i linişti pe subordonaţii săi. Aşa că îşi luă mobilul şi formă numărul.

— Domnule comandor Wilkerson, se auzi un membru al echipei sale. Mi s-a spus să redirecţionez orice telefon de la dumneavoastră direct către domnul căpitan-comandor Bishop.

---

[11] Primăria oraşului (n.tr.).

Înainte de a putea întreba de ce, se auzi pe fir vocea secundului său.

— Domnule comandor, trebuie să vă întreb unde sunteţi.

Radarul său ajunse în poziţia de alertă maximă. Niciodată Brian Bishop nu-i spusese *domnule comandor,* decât dacă ascultau şi alţii.

— Care este problema? se interesă el.

— Acest telefon este înregistrat. Aţi fost eliberat din toate funcţiile şi declarat risc de securitate nivelul trei. Ordinele noastre sunt să vă localizăm şi să vă reţinem.

El îşi ţinu în frâu emoţiile.

— Şi cine a dat aceste ordine?

— Biroul directorului. Au fost emise de domnul comandor Hovey şi semnate de domnul amiral Ramsey.

Tocmai el fusese cel care recomandase promovarea lui Bishop în poziţia de căpitan-comandor. Era un ofiţer supus care îndeplinea ordinele cu un zel de necontestat. Minunat atunci, rău acum.

— Sunt căutat? continuă el şi în momentul acela fu izbit de înţelegerea clară a situaţiei.

Închise telefonul fără a mai aştepta răspunsul.

Privi telefonul. Aceste aparate aveau încorporate un sistem GPS de localizare pentru situaţiile de urgenţă. La naiba! Aşa îl găsiseră noaptea trecută. Nu se gândise până acum. Desigur, înainte de atac habar nu avusese că era o ţintă. După, fusese speriat şi Ramsey – nenorocitul dracului – îl dusese de nas ca să câştige timp şi să trimită un alt comando.

Tatăl său avusese dreptate. Nu poţi avea încredere în nici unul dintre ei.

Deodată, un oraş de peste trei sute de kilometri pătraţi şi cu milioane de locuitori se transformă dintr-un refugiu într-o închisoare. Privi în jur oamenii, toţi înfofoliţi în haine groase, avântându-se în toate direcţiile.

Şi nu mai vru nici un produs de patiserie.

Ramsey părăsi National Mall şi intră cu maşina în Central Washington, lângă Dupont Circle. De obicei îl folosea pe Charlie Smith pentru sarcinile deosebite, dar în prezent acest lucru era imposibil. Din fericire păstra o varietate de legături – cu adevăraţi profesionişti în domeniul lor – pe o listă telefonică în

aşteptare. Avea reputaţia că plătea bine şi la timp, ceea ce-i era de ajutor când avea nevoie ca lucrurile să fie făcute rapid.

Nu era singurul amiral care încerca să pună mâna pe postul lui David Sylvian. Ştia cel puţin alţi cinci care, mai mult ca sigur, vorbiseră la telefon cu diverşi congresmani de îndată ce auziseră că Sylvian a murit. Aducerea ultimelor omagii şi înmormântarea aveau să dureze câteva zile – dar succesorul lui Sylvian avea să fie ales în următoarele ore, căci poziţiile atât de înalte în ierarhia militară nu rămâneau vacante mult timp.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că Aatos Kane avea să constituie o problemă. Senatorul era în politică de multă vreme. Cunoştea mersul lucrurilor. Dar experienţa se obţinea cu preţul unor obligaţii. Bărbaţii asemenea lui Kane se bazau pe faptul că adversarii nu posedau nici energia şi nici mijloacele să le exploateze punctele slabe.

El nu suferea de nici una din aceste deficienţe.

Ocupă un loc de parcare chiar lângă bordura trotuarului, profitând de plecarea unei maşini. Cel puţin ceva mersese bine astăzi. Introduse şaptezeci şi cinci de cenţi în aparatul de taxare şi merse prin frig până la Capitol Maps.

Un magazin interesant.

Nimic altceva decât hărţi din toate colţurile globului, inclusiv o colecţie impresionantă de cărţi de călătorie şi de ghiduri turistice. Astăzi însă nu era interesat de cartografie. În schimb, venise să discute cu proprietara.

Intră şi o văzu vorbind cu un client.

Ea îi aruncă o privire, dar nimic din fizionomia sa nu trădă vreo urmă de recunoaştere. Ramsey presupunea că onorariile substanţiale pe care i le plătise de-a lungul anilor pentru serviciile contractate ajutaseră la finanţarea magazinului, dar nu discutaseră niciodată despre asta. Una dintre regulile lui. Ajutoarele erau unelte, trebuiau tratate la fel ca şi ciocanul, ferăstrăul sau şurubelniţa. Foloseşte-le. Apoi pune-le deoparte. Majoritatea oamenilor pe care îi angaja înţelegeau acest lucru. Cei care nu înţelegeau nu mai erau niciodată contactaţi.

Proprietara magazinului terminase cu clientul său şi se plimba prin încăpere.

— Căutaţi o hartă anume? Avem o mare varietate.

El privi în jur.

— Aveţi, într-adevăr. Ceea ce este bine, deoarece astăzi am

mare nevoie de ajutor.

Wilkerson îşi dădu seama că era urmărit. Un bărbat şi o femeie îl pândeau de la treizeci de metri în spate, cu siguranţă alertaţi de contactul său cu Berlinul. Nu făcuseră nici o mişcare să se apropie, ceea ce însemna unul din două lucruri. O voiau pe Dorothea şi aşteptau ca el să-i conducă la aceasta, ori se limitau să-l supravegheze.

Nici una din perspective nu era plăcută.

Îşi făcu loc cu coatele printr-o mulţime compactă de cumpărători, fără să aibă idee câţi adversari îl mai aşteptau. Risc de securitate nivelul trei? Asta însemna că erau liberi să acţioneze cu orice tip de forţă pe care o considerau necesară – inclusiv una mortală. Mai rău era că avuseseră ore întregi să se pregătească. El ştia că operaţiunea Oberhauser era importantă – mai mult pe plan personal decât profesional – şi Ramsey avea conştiinţa unui călău. Dacă era ameninţat, reacţiona. În acel moment, părea să se simtă în pericol.

Iuţi pasul.

Trebuia s-o sune pe Dorothea şi s-o avertizeze, dar îi displăcuse intervenţia ei din ajun, în timpul conversaţiei telefonice cu Ramsey. Aceasta era strict problema lui şi putea face faţă situaţiei. Cel puţin ea nu-l dojenise că greşise în privinţa lui Ramsey. În schimb, îl dusese la un hotel luxos din München, unde îşi satisfăcuseră amândoi plăcerile. Dacă o suna trebuia să-i explice şi cum de fuseseră localizaţi – iar aceasta era o conversaţie pe care dorea să o evite.

La cincizeci de metri în faţă, învălmăşeala din zona pietonală a vechiului oraş se termina într-un bulevard aglomerat, împânzit de maşini şi mărginit de clădiri cu faţade galbene ce proiectau o senzaţie mediteraneană.

Privi înapoi.

Cei doi urmăritori reduseseră distanţa.

Se uită în stânga şi în dreapta, apoi dincolo de forfota străzii comerciale. Câteva taxiuri se aliniau de-a lungul trotuarului pe partea opusă a bulevardului; afară, şoferii se sprijineau de maşini, aşteptând clienţii. Şase benzi de haos se aflau între el şi taxiuri, nivelul zgomotului fiind la fel de înalt ca bătăile inimii sale. Maşinile începură să se adune, căci semafoarele din stânga sa tocmai îşi schimbaseră culoarea în roşu.

Un autobuz se apropie din dreapta, pe banda din mijloc.

Maşinile de pe benzile din interior şi din exterior încetineau.

Îngrijorarea făcea loc fricii. Nu avea de ales. Ramsey îl voia mort. Şi din moment ce ştia ce aveau de oferit cei doi urmăritori din spatele său, decise să-şi încerce şansele cu traversarea bulevardului.

Ţâşni în momentul în care un şofer îl reperă şi frână.

Îşi calculă perfect următoarea mişcare şi înaintă în salturi peste banda din mijloc exact în clipa în care semaforul se făcu roşu şi autobuzul se pregăti să oprească. Sări peste banda din exterior, care din fericire fu liberă pentru câteva clipe şi ajunse la spaţiul verde dintre sensurile de mers.

Autobuzul încetini şi stopă între el şi trotuar, ferindu-l de orice privire. Claxoanele şi scrâşnetele de frâne, asemenea gâştelor şi bufniţelor certăreţe, îi semnalară oportunitatea. Câştigase câteva secunde preţioase, aşa că decise să nu irosească nici una. Traversă în viteză cele trei benzi din faţa sa, fără maşini datorită culorii roşii şi se năpusti în primul taxi, spunându-i şoferului în germană:

— Porneşte!

Omul sări la volan şi Wilkerson se ghemui, în timp ce taxiul se îndepărta.

Privi pe fereastră.

Apăru culoarea verde şi un grup compact de maşini porni în trombă. Bărbatul şi femeia îşi croiră drum peste prima jumătate de bulevard fără maşini, fiind împiedicaţi de la o traversare completă de revărsarea autovehiculelor.

Cei doi urmăritori căutară în jur.

El zâmbi.

— Încotro? întrebă şoferul în germană.

Se decise să facă o altă mişcare inteligentă.

— Doar câteva străzi, apoi opreşti.

Când taxiul viră spre trotuar, îi aruncă şoferului zece euro şi sări afară. Reperă un semn de U-Bahn[12], se repezi în jos pe scări, îşi cumpără bilet şi se grăbi spre peron.

Metroul sosi şi el se urcă într-un vagon aproape plin. Luă loc şi îşi activă telefonul mobil, care era dotat cu o caracteristică specială. Introduse un cod numeric şi pe ecran apăru ştergi toate datele? El apăsă da. Ca a doua soţie a lui, care nu-l auzea

[12] Metrou (n.tr.).

niciodată de prima oară, telefonul întrebă: EŞTI SIGUR? El apăsă din nou DA.

Acum memoria era ştearsă definitiv.

Se aplecă de parcă şi-ar fi ridicat şosetele şi lăsă telefonul sub banchetă.

Trenul încetini la intrarea în următoarea staţie.

Wilkerson coborî. Dar telefonul continuă călătoria.

Asta ar fi trebuit să-l ţină pe Ramsey ocupat.

Ieşi din staţie la suprafaţă, mulţumit de evadare. Trebuia să o contacteze pe Dorothea, dar cu mare grijă. Dacă el era urmărit, atunci era şi ea.

Păşi afară în amiaza însorită şi se orientă în jur. Nu era departe de râu, lângă Deutsches Museum. O altă stradă aglomerată cu trotuarul suprapopulat se întindea înaintea sa.

Deodată, un bărbat se opri lângă el.

— *Bitte, Herr* Wilkerson, spuse acesta în germană. Spre maşina de colo, de lângă trotuar.

El îngheţă.

Bărbatul purta o haină lungă de lână şi îşi ţinea ambele mâini în buzunare.

— Nu vreau, continuă străinul, dar te voi împuşca chiar aici, dacă este nevoie.

Ochii lui se îndreptară spre buzunarul hainei individului.

O stare de greaţă îi invadă stomacul. Era imposibil ca oamenii lui Ramsey să-l fi urmărit. Dar fusese atât de concentrat asupra lor, încât neglijase să mai observe pe oricine altcineva.

— Nu eşti din Berlin, nu-i aşa? întrebă el.

— *Nein.* Sunt din cu totul altă parte.

34

AACHEN, GERMANIA
1. 20 P.M.

Malone admira una dintre ultimele rămăşiţe ale Imperiului Carolingian, cunoscută atunci ca Biserica Fecioarei Maria şi acum drept capela lui Carol cel Mare. Clădirea părea să fie formată din trei secţiuni diferite. Un turn gotic, care dădea impresia că stă separat. Zona de mijloc rotundă, dar unghiulară, legată de turn printr-un pod acoperit şi având în vârf o cupolă neobişnuită, oarecum ondulată. Şi o clădire înaltă şi alungită, ce părea toată doar acoperiş şi ferestre cu vitralii. Conglomeratul fusese ridicat din ultima parte a secolului al optulea până în secolul al cincisprezecelea şi era uimitor că supravieţuise, mai ales în ultima sută de ani când, ştia bine Malone, Aachen fusese bombardat fără milă.

Capela se afla la poalele unei coline conectate cândva cu palatul propriu-zis printr-o linie joasă de structuri de lemn ce găzduiau un solariu, o garnizoană militară, tribunale şi apartamente pentru rege şi familia acestuia.

Palatinatul lui Carol cel Mare.

Rămăseseră doar o curte, capela şi fundaţiile palatului pe care constructorii secolului al paisprezecelea au ridicat primăria din Aachen. Restul dispăruse cu secole în urmă.

Păşiră în capelă prin uşile vestice, antica intrare principală izolată de stradă. Trei trepte coborau într-un portic construit în stil baroc, cu pereţii văruiţi şi neornamentaţi.

— Acele trepte sunt semnificative, spuse Christl. Afară, nivelul solului s-a ridicat faţă de cum era în vremea lui Carol cel Mare.

Îşi aminti istorisirea Dorotheei despre Otto al III-lea.

— Aici este locul unde au descoperit mormântul lui Carol cel Mare? Şi cartea pe care o are Dorothea?

Ea încuviinţă.

— Unii spun că Otto al III-lea a săpat prin această pardoseală şi l-a găsit pe rege stând în capul oaselor, cu degetele arătând spre Evanghelia după Marcu. „Şi ce foloseşte unui om să câştige lumea toată, dacă îşi pierde propriul suflet?”

El îi sesiză cinismul.

— Alţii spun că împăratul Barbarossa a găsit aici locul mormântului în 1165 şi corpul era întins într-un sicriu de marmură. Acel sarcofag roman este expus în camera comorilor de alături. Se presupune că Barbarossa l-a schimbat cu un cufăr aurit, care acum este – ea făcu semn în faţă spre capelă – acolo, înăuntru.

Dincolo de altar, Malone remarcă o raclă aurită expusă într-un spaţiu închis iluminat, cu pereţi de sticlă. Părăsiră porticul şi intrară în capelă. Un pasaj circular se întindea în stânga şi în dreapta, dar el păru atras de centrul octogonului interior. Lumina, asemenea ceţii, era filtrată de ferestrele superioare ale cupolei.

— Un hexadecagon având în mijloc un octogon, comentă el.

Opt coloane masive se îmbinau pentru a forma coloane duble care ţineau suspendată bolta înaltă. Arcade rotunjite se ridicau spre galeriile de deasupra, unde stâlpi supli, pasarele de marmură şi grilaje cu zăbrele uneau totul.

— Timp de trei secole după finalizare, aceasta a fost cea mai înaltă clădire la nord de Alpi, îl informă Christl. Piatra fusese folosită în sud pentru construirea templelor, a arenelor, a palatelor şi mai târziu a bisericilor, dar acest tip de construcţie era necunoscut în rândul triburilor germanice. Aceasta a fost prima încercare, în afara zonei Mediteraneene, de a construi o boltă din piatră.

El privi în sus la galeria impozantă.

— Puţin din ceea ce vezi este din vremea lui Carol cel Mare, continuă ea. Structura însăşi, evident. Cei treizeci şi şase de stâlpi din marmură de acolo, de la nivelul al doilea. Unii dintre ei sunt originali – transportaţi din Italia, furaţi de Napoleon, dar returnaţi în cele din urmă. Cele opt structuri zăbrelite din bronz, aflate între arcade, sunt de asemenea originale. Restul a apărut mai târziu. Carolingienii îşi văruiau bisericile şi pictau interioarele. Mai târziu, creştinii au adăugat eleganţă. Aceasta rămâne totuşi singura biserică din Germania construită din ordinele lui Carol cel Mare şi care dăinuie încă.

El trebui să-şi arcuiască spatele ca să studieze cupola. Mozaicurile sale aurii înfăţişau douăzeci şi patru de bătrâni îmbrăcaţi în alb, stând înaintea tronului, oferind plini de adoraţie Mielului coroane de aur. Din Apocalipsă, dacă nu se înşela. Alte

mozaicuri decorau pereţii ce susţineau cupola. Maria, Ioan Botezătorul, Hristos, Arhanghelul Mihail, Gavril, chiar Carol cel Mare însuşi.

Suspendat de lanţuri din fier forjat, ale căror zale se îngroşau spre tavan, se afla un candelabru masiv, în formă de roată, supraîncărcat cu ornamente complicate din aur.

— Împăratul Barbarossa a dăruit acel candelabru în secolul al doisprezecelea, adăugă ea, după încoronarea sa. Este simbolul Ierusalimului ceresc, oraşul luminilor, care va coborî din cer precum coroana unui învingător, după cum li s-a promis tuturor creştinilor.

Din nou Apocalipsa. Se gândi la o altă catedrală, cea a Sfântului Marcu din Veneţia.

— Locul acesta are o înfăţişare şi o atmosferă bizantine.

— Reflectă dragostea lui Carol cel Mare pentru bogăţia bizantină, opusă austerităţii romane.

— Cine a construit-o?

Ea ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie. Un anume Maestru Odo este menţionat în unele texte, dar nu se ştie nimic despre el, decât faptul că evident cunoştea arhitectura din sud. În mod cert, Einhard a participat, la fel şi Carol cel Mare însuşi.

Interiorul nu impresiona prin mărime, în schimb senzaţia era de natură mult mai intimă, iar ochii erau constrânşi să se ridice spre cer.

Intrarea în capelă era liberă, dar mai multe grupuri, aflate în tururi pentru care se plăteau taxe, se învârteau dintr-un loc în altul, ghizii lor explicându-le elementele principale. Înăuntru pătrunsese şi urmăritorul lor din gară, folosind unul dintre grupuri drept acoperire. Apoi, aparent satisfăcut că nu era decât o intrare, ieşise încet afară.

Malone avusese dreptate. Maşina sa închiriată avusese un dispozitiv de urmărire. Cum altfel ar fi putut omul înarmat să-i găsească noaptea trecută? Sigur nici un automobil nu fusese pe urmele lor. Astăzi merseseră cu aceeaşi maşină de la Reichshoffen la Garmisch ca să ia trenul, unde îl reperase prima oară pe Faţă-de-Topor.

Nu era mod mai bun de a verifica dacă individul îi urmărea decât să-i arate drumul.

Christl făcu semn în sus, spre galeria de la primul etaj.

— Zona aceea era rezervată exclusiv pentru monarh. Treizeci de sfinţi împăraţi romani au fost încoronaţi aici. Stând pe tronul lui Carol cel Mare şi urmându-i paşii, aceştia câştigau în mod simbolic posesia asupra imperiului. Nici un împărat nu era considerat legitim până când nu urca pe tronul care este acolo.

Octogonul era plin de scaune pentru credincioşi şi, după cum văzu el, pentru turişti. Se aşeză într-o parte şi întrebă:

— Bine, de ce suntem aici?

— Matematica şi arhitectura au fost parte a iubirii lui Einhard.

Malone intui ceea ce ea nu rostise:

— Pe care i le-au dezvăluit Cei Sfinţi?

— Uită-te la locul ăsta. O adevărată realizare pentru secolul al nouălea. O mulţime de elemente au fost folosite aici pentru prima dată. Acea boltă de piatră de deasupra? A fost revoluţionară. Oricine au fost cei care au proiectat-o şi au construit-o ştiau ce fac.

— Dar ce legătură are această capelă cu testamentul lui Einhard?

— În testament, Einhard a scris că pătrunderea înţelepciunii cerurilor începe în noul Ierusalim.

— Acesta este noul Ierusalim?

— Exact aşa numea Carol cel Mare această capelă.

Îşi aminti restul.

— „Revelaţiile vor fi limpezi odată ce taina acelui loc minunat va fi dezlegată. Înfăptuieşte această căutare invocând desăvârşirea îngerului la sanctificarea Maiestăţii Sale. Însă doar aceia care iubesc deopotrivă tronul lui Solomon şi frivolitatea romană vor găsi calea spre Ceruri.”

— Ai o memorie remarcabilă.

— Dacă ai şti…

— Ghicitorile nu sunt punctul meu forte şi cu asta am avut ceva de furcă.

— Cine zice că eu mă pricep?

— Mama spune că ai o reputaţie extraordinară.

— Mă bucur că am trecut testul mamei tale. După cum v-am mai spus şi ei şi ţie, pare să-şi fi ales favorita.

— Încearcă să ne facă pe mine şi pe Dorothea să cooperăm. Într-un anumit punct s-ar putea să fim nevoite. Dar intenţionez să evit momentul cât mai mult cu putinţă.

— La mănăstire, când ai văzut că dulapul acela fusese

vandalizat, ai crezut că Dorothea a fost vinovata, nu-i aşa?

— Ea ştia că tata îşi ţinea hârtiile acolo. Dar nu i-am spus niciodată cum se deschide dulapul. Nu a fost niciodată interesată, până de curând. E clar că nu a vrut ca eu să am documentele.

— Dar a vrut să mă ai pe mine?

— Este o adevărată enigmă.

— A crezut poate că nu voi fi de nici un folos?

— Nu pot să-mi imaginez de ce.

— Linguşire? Nu te dai înapoi de la nimic.

Ea zâmbi.

Malone voia să ştie:

— De ce ar fura Dorothea documentele de la mănăstire şi ar lăsa în castel cel puţin originalul unuia?

— Ea rareori s-a aventurat sub Reiehshoffen. Nu ştie mare lucru despre ce este acolo.

— Deci cine a ucis-o pe femeia din telecabină?

Faţa ei se înăspri.

— Dorothea.

— De ce?

Christl ridică din umeri.

— Trebuie să ştii că sora mea are foarte puţină conştiinţă, sau chiar deloc.

— Voi două sunteţi cea mai ciudată pereche de gemene pe care am întâlnit-o vreodată.

— Deşi ne-am născut în acelaşi timp, asta nu ne face identice. Întotdeauna am menţinut între noi o distanţă de care ne-am bucurat amândouă.

— Aşadar, ce se va întâmpla când veţi moşteni totul?

— Cred că mama speră ca această căutare să pună capăt neînţelegerilor dintre noi.

El îi sesiză reticenţa.

— Dar şansele sunt mici?

— Amândouă am promis că ne vom strădui.

— O faceţi într-un mod destul de ciudat.

Malone privi în jur prin capelă. La câţiva metri distanţă, înăuntrul poligonului exterior, se afla altarul principal.

Christl îi observă interesul.

— Panoul din faţă se spune că ar fi fost făcut din aurul pe care Otto al III-lea l-a găsit în mormântul lui Carol cel Mare.

— Deja ştiu ce urmează să spui. *Dar nimeni nu ştie sigur.*

Explicaţiile ei, până acum, fuseseră precise, dar asta nu însemna că erau corecte. Îşi privi ceasul şi se ridică.

— Trebuie să mâncăm ceva.

Ea îi aruncă o privire contrariată.

— N-ar trebui să ne ocupăm mai întâi de asta?

— Dacă aş şti cum, aş face-o.

Înainte de a intra în capelă, dăduseră pe la magazinul de suvenire, unde aflaseră că lăcaşul era deschis până la şapte seara, ultimul tur începând cu o oră mai devreme. De asemenea, observase o varietate de ghiduri turistice şi de materiale istorice, unele în engleză, majoritatea în germană. Din fericire, avea o cunoaştere rezonabilă a limbii.

— Trebuie să ne oprim undeva, apoi căutăm un loc să mâncăm.

— Marktplatz nu este departe.

El se îndreptă spre uşile principale.

— Încotro?

35

CHARLOTTE, CAROLINA DE NORD
11.0 A.M.

Charlie Smith purta blugi prespălaţi, un tricou negru şi ghete cu vârful metalic, toate cumpărate cu câteva ore în urmă de la un Wal-Mart. Îşi imagina că este unul dintre băieţii Duke din serialul *Hazzard County,* imediat după ce sărise afară din maşina supranumită Generalul Lee pe fereastra din partea şoferului. Traficul deloc intens de pe autostrada cu două benzi din partea de nord a oraşului Charlotte îi permisese un ritm tihnit, iar acum stătea tremurând printre copaci şi se uita ţintă la acea casă ce avea poate o sută zece metri pătraţi sub acelaşi acoperiş.

Îi ştia istoria.

Herbert Rowland cumpărase proprietatea când avea treizeci şi ceva de ani, plătise până pe la patruzeci, apoi construise căsuţa pe la cincizeci. La două săptămâni după ce se pensionase din marină, Rowland şi soţia sa încărcaseră un camion de mobilă şi parcurseseră cei treizeci şi doi de kilometri la nord de Charlotte. Îşi petrecuseră ultimii zece ani trăind liniştiţi pe malul lacului.

În timpul zborului ce-l ducea la nord de Jacksonville, Smith studiase dosarul. Rowland avea două probleme de sănătate grave. Prima era diabetul de care suferea de multă vreme. Tipul 1, insulino-dependent. Controlabil, dacă-şi făcea zilnic injecţiile. A doua era dragostea pentru alcool, preferinţa sa fiind whisky-ul. Oarecum cunoscător, îşi cheltuia lunar o parte din pensie pe mărci renumite, la un magazin de băuturi cu preţuri piperate din Charlotte. Bea întotdeauna acasă, noaptea, împreună cu soţia sa.

Însemnările sale din anul precedent sugerau o moarte care să aibă legătură cu diabetul. Dar conceperea unei modalităţi de ajungere la acel rezultat, fără a ridica vreo suspiciune în acelaşi timp, necesita multă planificare.

Uşa din faţă se deschise şi Herbert Rowland păşi afară în soarele strălucitor. Bătrânul merse direct spre un Ford Tundra murdar, se urcă la volan şi plecă. Al doilea autovehicul, aparţinând soţiei sale, nu se vedea nicăieri. Smith aşteptă în pădure zece minute, apoi decise să rişte.

Merse la uşa din faţă şi bătu.

Nici un răspuns.

Din nou.

Îi trebui mai puţin de un minut să descuie. Ştia că nu există sistem de alarmă. Lui Rowland îi plăcea să le spună oamenilor că îl considera o pierdere de bani.

Deschise uşa cu grijă, păşi înăuntru şi găsi robotul telefonic. Verifică mesajele înregistrate. Al şaselea, de la soţia lui Rowland, primit cu câteva ore în urmă, îl încântă. Era la sora ei şi sunase să vadă dacă el era bine, încheind cu anunţul că avea să se întoarcă peste două zile.

Îşi schimbă planul imediat.

Două zile singur erau o ocazie excelentă.

Trecu pe lângă un rastel cu puşti de vânătoare. Rowland era un pasionat om al pădurii. Verifică două arme. Şi lui îi plăcea să vâneze, doar că ţinta sa avea postura bipedă.

Intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Aliniate pe raftul uşii, exact acolo unde indica dosarul, stăteau patru sticluţe cu insulină. Cu mâinile înmănuşate le examină pe fiecare în parte. Toate erau pline, cu sigiliile de plastic intacte, cu excepţia celei folosite în prezent.

Duse sticluţa la chiuvetă, apoi scoase din buzunar o seringă goală. Străpunse sigiliul de cauciuc cu acul, trase afară pistonul umplând seringa cu insulină, apoi elimină lichidul în canalul de scurgere.

Repetă procesul încă de două ori, până când sticluţa se goli. Din alt buzunar scoase o sticlă de ser fiziologic. Umplu seringa şi injectă conţinutul în sticluţa goală, repetând procesul până când aceasta fu din nou pe trei sferturi plină.

Spălă chiuveta şi puse la loc în frigider flaconul la care umblase. Peste opt ore, când Herbert Rowland urma să-şi facă injecţia, nu va avea să observe nimic. Dar alcoolul şi diabetul nu se împacă. Alcoolul în exces şi diabetul netratat sunt categoric fatale. În câteva ceasuri, Rowland trebuia să intre în şoc şi până dimineaţă urma să sucombe.

Tot ceea ce avea Smith de făcut era să stea de veghe.

Auzi un motor afară şi se grăbi la fereastră.

Un bărbat şi o femeie coborâră dintr-un Chrysler compact.

Dorothea era îngrijorată. Wilkerson plecase de multă vreme.

Zisese că voia să caute o brutărie şi să aducă nişte dulciuri, dar asta fusese cu aproape două ore în urmă.

Telefonul din cameră sună şi o făcu să tresară. Nimeni nu ştia că este acolo cu excepţia…

Ridică receptorul.

— Dorothea, începu Wilkerson. Ascultă-mă. Am fost urmărit, dar am reuşit să scap de ei.

— Cum de ne-au găsit?

— Habar nu am, dar m-am întors la hotel şi am reperat nişte oameni în faţă. Nu-ţi folosi telefonul mobil. Poate fi monitorizat. Noi facem asta tot timpul.

— Eşti sigur că nu mai sunt pe urmele tale?

— Am folosi U-Bahn-ul. Pe tine se concentrează acum, din moment ce cred că îi vei conduce la mine.

Mintea ei urzea planuri.

— Aşteaptă câteva ore, apoi ia metroul spre Haupbahnhof. Stai lângă oficiul de turism. Voi fi acolo la şase.

— Cum ai de gând să părăseşti hotelul? întrebă el.

— La cât de multe afaceri are familia mea aici, administratorul ar trebui să-mi îndeplinească orice solicitare.

Stephanie coborî din maşină, iar Edwin Davis apăru de pe locul din dreapta şoferului. Conduseseră din Atlanta până la Charlotte, aproximativ 385 de kilometri pe autostrada interstatală, călătoria durând aproape trei ore. Davis aflase din arhiva marinei adresa lui Herbert Rowland, locotenent-comandor pensionar, iar Google îi oferise informaţii suplimentare pentru orientare.

Imobilul se afla la nord de Charlotte, lângă lacul Eagles, care, după mărime şi forma neregulată, părea făcut de mâna omului. Malul era abrupt, împădurit şi stâncos. Existau câteva zone locuite. Casa lui Rowland, aflată la marginea pădurii şi cu acoperişul în patru ape, era cuibărită la patru sute de metri de şosea, printre copaci desfrunziţi de esenţă tare şi plopi verzi şi avea o privelişte minunată.

Stephanie nu era prea sigură de toată această situaţie şi îşi exprimase îngrijorarea în timpul călătoriei, sugerând că trebuiau să fie implicaţi şi apărătorii legii.

Davis ezitase însă.

— E o idee proastă, îi spuse ea.

— Stephanie, dacă aş merge la FBI sau la şeriful local şi le-aş

relata ce bănuiesc, ar spune că sunt nebun. Şi cine dracu’ ştie? Poate chiar sunt.

— Moartea lui Zachary Alexander de noaptea trecută nu este o fantezie.

— Dar nici o crimă demonstrabilă.

Aflaseră de la biroul Serviciului Secret din Jacksonville. Nimic nu dovedea că se comisese un asasinat.

Ea observă că nici o maşină nu era parcată în curte.

— Nu pare să fie cineva acasă.

Davis trânti portiera.

— Avem o singură cale să aflăm.

Stephanie îl urmă pe verandă, unde el bătu cu putere în uşa din faţă. Nici un răspuns. Ciocăni din nou. După alte câteva momente de linişte, Davis încercă mânerul.

Se deschise.

— Edwin… începu ea, dar el deja intrase.

Rămase pe verandă.

— Asta este o infracţiune.

El se întoarse.

— Atunci rămâi acolo în frig. Eu nu-ţi cer să încalci legea.

Stephanie ştia că era nevoie de o gândire limpede, aşa că intră înăuntru.

— Trebuie să-mi fi pierdut minţile ca să mă vâr în aşa ceva.

Edwin zâmbi.

— Malone mi-a povestit că ţi-a zis acelaşi lucru anul trecut, în Franţa.

Habar nu avea.

— Zău? Şi ce altceva ţi-a mai spus Cotton?

El nu răspunse, începu doar să investigheze. Decorul o făcu să se gândească la magazinele Pottery Bam. Scaune cu spătare în formă de scară, o canapea formată din mai multe bucăţi, covoraşe de iută peste podeaua bej din lemn de esenţă tare. Totul era curat şi pus în ordine. Fotografii înrămate dominau pereţii şi mesele. Rowland era în mod evident sportiv. Pereţii erau presăraţi cu dovezi în acest sens, amestecate cu numeroase portrete ce păreau a fi ale copiilor şi nepoţilor. O canapea din piese multiple era orientată spre o punte de lemn. Peste lac, malul opus era vizibil. Casa părea să fie aşezată pe cotul unui golfuleţ.

Davis îşi continuă cercetarea, deschizând sertare şi dulapuri.

— Ce faci? întrebă ea.

El se îndreptă spre bucătărie.

— Încerc doar să-mi fac o idee.

Stephanie îl auzi deschizând frigiderul.

— Afli multe despre cineva studiindu-i alimentele puse la rece, explică el.

— Pe bune? Ce ai aflat din al meu?

El se aventurase în frigiderul ei mai devreme, înainte de a pleca, pentru a lua ceva de băut.

— Că nu găteşti. Mi-a amintit de facultate. Nu aveai prea multe acolo.

Ea zâmbi.

— Şi ce ai aflat aici?

Davis arătă cu degetul.

— Herbert Rowland este diabetic.

Ea observă sticluţele cu numele lui Rowland înscris pe ele, marcate INSULINĂ.

— Nu a fost chiar aşa de dificil.

— Şi îi place whisky-ul rece. Maker's Mark. Marfă de calitate.

Trei sticle stăteau pe raftul de sus.

— Eşti băutor? se interesă ea.

Edwin închise uşa frigiderului.

— Îmi place din când în când câte un păhărel de Macallan vechi de şaizeci de ani.

— Trebuie să plecăm.

— Este pentru binele lui Rowland. Cineva are de gând să îl ucidă, într-un fel în care nu se aşteaptă deloc. Trebuie să verificăm şi celelalte camere.

Ea încă nu era convinsă şi se întoarse în camera de zi. Trei uşi porneau din marea încăpere. În partea de jos a uneia, observă ceva. Deplasarea luminii, umbre, ca şi cum cineva tocmai trecuse prin spatele ei.

Un sistem de alarmă i se declanşă în creier.

Băgă mâna sub haină şi scoase pistolul Beretta specific organizaţiei Magellan Billet.

Davis îi aruncă o privire.

— Ai venit înarmată?

Ea îşi ridică degetul arătător, făcându-i semn să tacă şi arătă spre uşă.

— Avem companie, spuse din buze, fără să scoată însă vreun

sunet.

Charlie Smith încercase să asculte. Cei doi oaspeţi nepoftiţi intraseră cu îndrăzneală în casă, forţându-l să se refugieze în dormitor, unde închisese uşa şi rămăsese la pândă. Când bărbatul spusese că plănuia să verifice şi celelalte camere, Smith ştiu că dăduse de necaz. Nu adusese nici o armă. Purta una doar când era absolut necesar şi din moment ce zburase din Virginia în Florida, ar fi fost imposibil să aducă una cu el. Mai mult decât atât, armele erau o modalitate jalnică de a ucide pe cineva într-un mod discret. Multă atenţie, dovezi şi întrebări.

N-ar fi trebuit să fie nimeni acasă. Dosarul spunea clar că Herbert Rowland făcea muncă de voluntariat la biblioteca locală în fiecare miercuri până la ora cinci după-amiaza. Nu se întorcea decât peste câteva ore bune. Soţia lui era, desigur, plecată. Surprinsese nişte fragmente de conversaţie care păreau mai degrabă personale decât profesionale, femeia fiind în mod clar îngrijorată. Dar apoi auzise: „Ai venit înarmată?”

Trebuia să plece, dar nu avea cum. Patru ferestre se aliniau de-a lungul pereţilor exteriori ai dormitorului, însă nu puteau oferi o salvare eficace.

O baie şi două dulapuri încastrate în perete se deschideau în dormitor.

Era necesar să facă repede ceva.

Stephanie deschise uşa dormitorului. Patul dublu era aranjat, totul pus la punct, ca şi restul casei. Uşa băii era deschisă şi lumina zilei ce pătrundea prin cele patru ferestre arunca o strălucire intensă asupra covorului berber din cameră. Afară copacii se înghesuiau unii în alţii datorită adierii vântului şi forme negre dansau de la un capăt la altul al podelei.

— Nici o fantomă? întrebă Davis.

Ea arătă în jos.

— Alarmă falsă.

În acel moment, ceva îi atrase privirea.

Un şifonier era echipat cu uşi glisante şi părea să-i aparţină doamnei Rowland, hainele femeieşti atârnând în dezordine. Al doilea dulap era mai mic, cu o uşă clasică prevăzută cu balamale. Nu putea vedea înăuntru, căci era aşezat într-un unghi drept faţă de ea, într-un hol mic ce ducea la baie. Uşa acesteia

era deschisă, încăperea fiind vizibilă din locul în care stătea ea. Un umeraş de plastic, atârnat pe mânerul dinăuntrul băii, se clătina extrem de uşor dintr-o parte în alta.

Nu mult, dar suficient.

— Ce este? întrebă Davis.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu-i nimic aici. Doar nervozitatea provocată de comiterea unei infracţiuni.

Ea văzu că Davis nu observase – sau dacă o făcuse, nu o arăta deloc.

— Acum putem pleca de aici? vru ea să ştie.

— Sigur. Cred că am văzut suficient.

Wilkerson era îngrozit.

Fusese forţat să o sune pe Dorothea sub ameninţarea armei, bărbatul de pe trotuar indicându-i exact ce să spună. Ţeava unui pistol automat de 9 mm îi fusese aşezată la tâmpla stângă şi fusese informat că orice modificare a scenariului avea să ducă la apăsarea trăgaciului.

De aceea, făcuse exact aşa cum i se spusese.

Fusese apoi transportat prin München pe bancheta din spate a unui Mercedes sport, cu mâinile încătuşate la spate şi cu răpitorul său la volan. Zăboviseră un timp, atacatorul său lăsându-l singur în maşină în timp ce el vorbise la telefon afară.

Trecuseră câteva ore.

Dorothea trebuia să vină la gară în curând, însă ei nu erau deloc în apropierea acelui loc. Dimpotrivă, se îndepărtau de centrul oraşului, îndreptându-se spre sud, spre Garmisch şi Alpi, la aproape o sută de kilometri depărtare.

— Ce părere ai să...? îl întrebă el pe şofer.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Din moment ce nu ai de gând să-mi dezvălui pentru cine lucrezi, ce-ai zice să-mi spui numele tău? Şi acesta este secret?

Fusese învăţat că angrenarea răpitorilor în conversaţie era primul pas în aflarea informaţiilor despre ei. Mercedesul viră la dreapta şi se îndreptă cu toată viteza înainte, intrând pe autostradă.

— Numele meu este Ulrich Henn, răspunse bărbatul într-un final.

36

AACHEN, 5.00 P.M.

Malone se surprinse mâncând cu poftă. El şi Christl se întorseseră în Markplatz cea cu formă triunghiulară, unde găsiseră un restaurant ce dădea spre *Rathaus.* Pe drum se opriseră la magazinul de suveniruri al capelei şi cumpăraseră cinci sau şase ghiduri turistice. Itinerarul îi condusese printr-un labirint de străduţe cochete şi pavate, străjuite de case burgheze ce creau o atmosferă medievală, deşi majoritatea nu aveau probabil mai mult de cincizeci şi ceva de ani, ţinând cont că Aachen fusese bombardat fără milă în anii 1940. Frigul după-amiezii nu descurajase cumpărăturile. Oamenii se înghesuiau în magazinele la modă, pregătindu-se pentru Crăciun.

Faţă-de-Topor continuă să-i urmărească şi intrase într-o altă cafenea aflată pe diagonala celei în care el şi Christl luaseră loc. Malone ceruse şi primise o masă nu la fereastră, ci în apropiere, de unde putea supraveghea strada.

Se mira în legătură cu urmăritorul lor. Faptul că era doar unul însemna că aveau de-a face ori cu amatori, ori cu oameni prea zgârciţi ca să angajeze suficiente ajutoare. Poate că Faţă-de-Topor se credea atât de bun încât să nu-l observe nimeni? Întâlnise de multe ori agenţi cu personalităţi similare.

Deja răsfoise trei ghiduri. Exact aşa cum spusese şi Christl, Carol cel Mare considerase capela „noul său Ierusalim”. Secole mai târziu, Barbarossa confirmase acea declaraţie când donase candelabrul de cupru aurit. Mai devreme, Malone remarcase o inscripţie în latină pe braţele candelabrului şi o traducere apărea în una dintre cărţi. Primul rând spunea: „Tu cel ce mi te-ai arătat, O Ierusalime, Sion ceresc, Cortul păcii noastre şi speranţa odihnei binecuvântate”.

Istoricul secolului al nouălea, Notker, era citat cu o afirmaţie conform căreia Carol cel Mare dispusese construirea capelei „în conformitate cu propria concepţie”, lungimea, lăţimea şi înălţimea fiind asociate simbolic. Construcţia începuse undeva între 790 şi 800 d.Hr., iar clădirea fusese sfinţită pe 6 ianuarie 805 de către Papa Leon al III-lea, în prezenţa împăratului.

Întinse mâna după o altă carte.

— Presupun că ai studiat istoria epocii lui Carol cel Mare în detaliu.

Ea gustă din vinul din pahar.

— Este domeniul meu. Perioada carolingiană este una de tranziţie pentru civilizaţia occidentală. Înainte de el, Europa fusese un balamuc clocotitor de naţiuni aflate în conflict, de o ignoranţă totală şi un haos politic de nedescris. Carol cel Mare a creat prima guvernare centralizată la nord de Alpi.

— Dar tot ceea ce a înfăptuit el s-a destrămat după moartea sa. Imperiul lui s-a năruit. Fiul său şi nepoţii au distrus totul.

— Dar convingerile lui au prins rădăcini. A crezut că primul scop al cârmuirii ar trebui să fie bunăstarea poporului. Pentru el, ţăranii erau fiinţe umane care meritau atenţie. A domnit nu pentru gloria sa, ci pentru binele obştesc. A spus de multe ori că misiunea sa nu era să-şi extindă imperiul, ci să-l menţină unit.

— Şi totuşi a cucerit noi teritorii.

— Minime. Teritorii ici şi colo, pentru scopuri precise. A fost un revoluţionar în aproape toate privinţele. Conducătorii din vremea lui strângeau bărbaţi musculoşi, arcaşi, războinici, dar el convoca savanţi şi dascăli.

— Însă totul s-a prăbuşit şi Europa a mai lâncezit încă patru sute de ani până când s-a produs adevărata schimbare.

Ea încuviinţă.

— Acesta pare a fi destinul majorităţii conducătorilor importanţi. Moştenitorii lui Carol cel Mare nu au fost la fel de înţelepţi. El a fost căsătorit de multe ori şi a avut mulţi copii. Nimeni nu ştie câţi. Primul său născut, Pepin, un cocoşat, nu a avut niciodată şansa să domnească.

Menţionarea acelei diformităţi îl făcu să se gândească la coloana vertebrală strâmbă a lui Henrik Thorvaldsen. Se întrebă ce făcea oare prietenul său danez. Cu certitudine, Thorvaldsen ori o ştia pe Isabel Oberhauser, ori cunoştea unele amănunte despre ea. Câteva informaţii despre aceasta i-ar fi fost de ajutor. Dar dacă ar fi sunat, Thorvaldsen s-ar fi întrebat de ce se afla încă în Germania. Din moment ce nici măcar el nu deţinea răspunsul la acea întrebare, nu avea nici un rost să o caute cu lumânarea.

— Mai târziu Pepin a fost dezmoştenit, continuă ea, când următoarele soţii i-au dat lui Carol cel Mare copii sănătoşi. Pepin

a devenit inamicul înverşunat al tatălui său, însă a murit înaintea lui Carol cel Mare. În cele din urmă, Ludovic a fost singurul fiu care a supravieţuit. Acesta era blând, profund religios şi învăţat, dar evita lupta şi îi lipsea consecvenţa. A fost obligat să abdice în favoarea celor trei fii ai săi, care au sfâşiat imperiul până în 841. De-abia în secolul al zecelea a fost reunificat de Otto I.

— A avut şi el ajutor? Din partea Celor Sfinţi?

— Nimeni nu ştie. Singurele dovezi directe care atestă implicarea lor în cultura europeană sunt contactele avute cu Carol cel Mare şi acestea provin doar din jurnalul pe care îl am eu, cel pe care Einhard l-a lăsat în mormântul său.

— Şi cum de a rămas totul secret?

— Bunicul i-a spus doar tatălui meu. Dar din cauza minţii sale rătăcite, era greu de ştiut ce era adevăr şi ce era imaginaţie. Tata i-a implicat pe americani. Nici tata şi nici americanii nu au reuşit să descifreze cartea din mormântul lui Carol cel Mare, cea pe care o are Dorothea şi care se presupune a fi relatarea completă. Aşa că secretul a dăinuit.

Imediat ce termină, Malone o întrebă:

— Atunci cum de a găsit bunicul tău ceva în Antarctica?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a găsit. Ai văzut pietrele.

— Şi cine le are acum?

— Dorothea, sunt sigură. Cu siguranţă nu a vrut să le am eu.

— Aşa că a distrus acele exponate? Ceea ce colecţionase bunicul vostru?

— Surorii mele nu i-a păsat niciodată de convingerile bunicului. Şi este în stare de orice.

El surprinse şi mai multă răceală în tonul ei şi decise să nu mai forţeze nota. În schimb, deschise un ghid şi studie schiţa capelei, curţile sale înconjurătoare şi clădirile adiacente.

Complexul capelei părea să posede o formă aproape falică, circulară la un capăt, o extensie ieşind dreaptă în afară cu o terminaţie rotunjită la celălalt. Se unea printr-o uşă interioară cu ceea ce fusese odată o sală de mese, acum încăperea tezaurului. Doar un set de uşi exterioare era arătat – intrarea principală pe care ei o folosiseră mai devreme, numită Poarta Lupului.

— La ce te gândeşti? vru ea să ştie.

Întrebarea îi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

— Cartea pe care o deţii, din mormântul lui Einhard. Ai o traducere completă din latină?

Făcu semn din cap că da.

— E stocată în calculatorul meu, la Reichshoffen. Dar nu prea e de ajutor. Vorbeşte despre Cei Sfinţi şi despre câteva dintre vizitele lor *cu* Carol cel Mare. Se presupune că informaţiile importante sunt în cartea pe care o are Dorothea. Ceea ce numea Einhard „o pătrundere deplină”.

— Dar aparent bunicul tău a dobândit acea cunoaştere.

— Aşa se pare, deşi nu ştim sigur.

— Deci ce se întâmplă când încheiem această căutare? Noi nu avem cartea pe care o posedă Dorothea.

— Acela este momentul când mama se aşteaptă ca noi să colaborăm. Fiecare soră are o parte şi deci este obligată să coopereze cu cealaltă.

— Dar amândouă încercaţi din răsputeri să obţineţi toate piesele, ca să nu aveţi nevoie una de cealaltă.

Cum reuşise oare să se bage într-o asemenea porcărie?

— Mersul pe urmele lui Carol cel Mare este pentru mine singura posibilitate de a afla ceva. Dorothea crede că soluţia ar putea fi legată de Ahnenerbe şi de scopurile acestei organizaţii. Dar nu sunt de aceeaşi părere.

Malone era curios.

— Ştii multe despre ceea ce crede sora ta.

— Viitorul meu este în joc. De ce n-aş şti tot ce se poate?

Această femeie elegantă nu ezita niciodată în găsirea vreunui substantiv, nu rata forma corectă a unui verb şi nici nu eşua în a rosti fraza potrivită. Deşi frumoasă, inteligentă şi uimitoare, ceva legat de Christl Falk nu părea totuşi în ordine. În mintea lui, situaţia era similară cu cea de anul trecut din Franţa, când o întâlnise prima dată pe Cassiopeia Vitt.

Atracţie amestecată cu prudenţă.

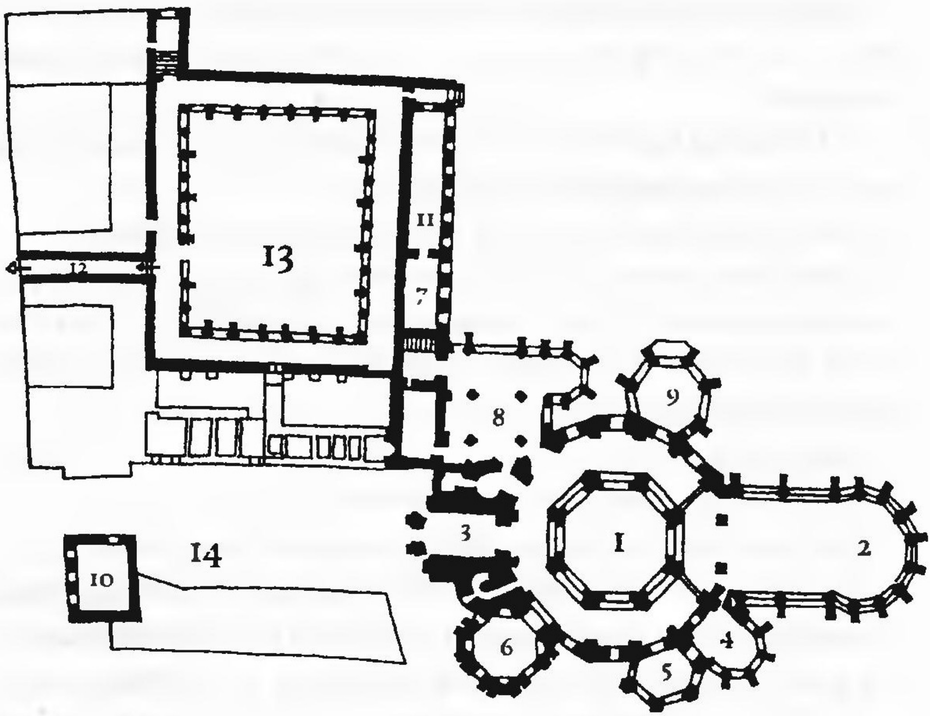
Dar elementul negativ nu constituia niciodată un obstacol pentru el.

Ce îl atrăgea oare la femeile puternice care manifestau contradicţii profunde? Pam, fosta lui soţie, fusese dificilă. Fiecare femeie pe care o cunoscuse după divorţ fusese o pacoste, inclusiv Cassiopeia. Acum, această moştenitoare nemţoaică, tipul care combina frumuseţea, aptitudinile intelectuale şi bravada.

Privi pe fereastră la primăria neogotică, cu turnuri la ambele capete ale acoperişului, unul cu un ceas ce indica ora 5.50 P.M.

Ea îi observă interesul pentru acea clădire.

— Există o poveste. Capela se află în spatele primăriei. Carol cel Mare le legase printr-o curte împrejmuită de componentele palatului său. În secolul al paisprezecelea, când oraşul Aachen a construit primăria, a schimbat intrarea din partea nordică, ce dădea spre curte, în cea sudică, aflată spre noi. Asta reflecta o nouă independenţă civică. Oamenii deveniseră plini de sine şi, în mod simbolic, au întors spatele bisericii.

1. Octogon
2. Cor
3. Intrarea principală
4. Capela Matthias
5. Capela Annei
6. Capela maghiară
7. Capela Tuturor Sfinților
8. Capela Sf. Mihail
9. Capela Carol și Hubertus
10. Capela Botezului
11. Capela Tuturor Sufletelor
12. Tezaurul (Micul Spațiu al Dragonului)
13. Incinta mănăstirii
14. Curtea bisericii

Ea făcu semn prin geam spre fântâna din Marktplatz.

— Acea statuie de deasupra îl reprezintă pe Carol cel Mare. Observă că are privirea întoarsă de la biserică. O reafirmare din secolul al şaptesprezecelea.

El îi folosi invitaţia de a privi afară ca pe o ocazie de a examina restaurantul unde Faţă-de-Topor îşi găsise refugiu – o clădire ridicată pe jumătate din material lemnos ce îi amintea de un pub englezesc.

Ascultă bolboroseala limbilor amestecată cu zăngănitul farfuriilor şi al tacâmurilor din jurul său. Îşi dădu seama cu surprindere că nu mai obiecta, nici pe faţă, nici în tăcere, nu mai căuta explicaţii pentru prezenţa lui acolo. În schimb, mintea lui era preocupată de o idee. Greutatea rece a pistolului din buzunarul jachetei îl încuraja. Dar rămăseseră doar cinci gloanţe.

— Putem face asta, rosti ea.

El se întoarse.

— Putem *noi?*

— Este important ca *noi* să o facem.

Ochii ei erau aprinşi de nerăbdare.

Malone avea însă unele îndoieli.

37

CHARLOTTE

Charlie Smith aştepta în dulap. Năvălise înăuntru fără să se gândească, uşurat să constate că era adânc şi în neorânduială şi se aşezase în spatele hainelor atârnate, lăsând uşa deschisă în speranţa că asta avea să descurajeze căutările aprofundate. Îi auzise pe cei doi vizitatori intrând, dar părea că trucul său funcţionase. Deciseseră să plece şi el ascultase cum uşa de la intrare se deschisese, apoi se închisese la loc.

Niciodată nu mai fusese aşa de aproape de a fi descoperit. Nu se aşteptase la întreruperi. Cine erau ăştia? Oare trebuia informat Ramsey? Nu, amiralul spusese clar că nu trebuia să aibă loc nici un contact până când cele trei misiuni nu erau îndeplinite.

Se furişă spre fereastră şi urmări cu privirea cum maşina care fusese parcată în faţa casei dispărea pe aleea acoperită cu pietriş, spre autostradă – cu doi pasageri înăuntru. Se mândrea cu pregătirea sa meticuloasă. Dosarele lui erau o adevărată comoară de informaţii utile. În general, oamenii erau creaturi cu tabieturi. Chiar şi cei care insistau că nu au obiceiuri dădeau dovadă de predictibilitate în comportamentul lor. Herbert Rowland era un om simplu, care se bucura de viaţa la pensie împreună cu soţia sa pe malul lacului, văzându-şi de treabă şi respectându-şi programul zilnic. Avea să se întoarcă acasă mai târziu, probabil cu mâncare luată din oraş gata preparată, avea să-şi facă injecţia, să se bucure de cină, apoi să bea până îl cuprindea somnul, fără să-şi dea seama vreo clipă că aceasta era ultima lui zi pe pământ.

Charlie Smith scutură din cap în timp ce teama îl părăsea. Un mod ciudat de a-şi câştiga existenţa, dar cineva trebuia să o facă şi pe asta.

Trebuia să-şi ocupe cumva următoarele ore, aşa că decise să se întoarcă în oraş şi să vadă vreo două filme. Poate chiar să mănânce o friptură la cină. Se dădea în vânt după restaurantele Ruth’s Chris şi aflase deja că erau două în Charlotte.

Avea să revină mai târziu.

Stephanie stătea tăcută în maşină, în timp ce Davis conducea de-a lungul unei alei acoperite de frunze şi pietriş, înapoi spre autostradă. Privi înapoi şi observă că nu se mai vedea casa deloc. Erau înconjuraţi de o pădure deasă. Îi dăduse lui Davis cheile şi îl rugase să conducă. Din fericire, acesta n-o chestionase, ci se urcase imediat la volan.

— Stai, spuse ea.

Pietrele scârţâiră când cauciucurile se opriră brusc.

— Care este numărul tău de telefon?

El îi răspunse şi ea tastă cifrele pe mobilul său. Apoi întinse mâna după clapeta de deschidere a portierei.

— Condu înapoi spre autostradă şi îndepărtează-te câţiva kilometri. Trage pe dreapta undeva, în afara razei vizuale şi aşteaptă până când te sun eu.

— Ce vrei să faci?

— Să verific o bănuială.

Malone traversă cu Christl piaţa Marktplatz din Aachen. Ora şase seara se apropia şi soarele atârna jos pe cerul învineţit cu nori de furtună. Vremea se înrăutăţise şi un vânt nordic, îngheţat îl sfâşia.

Ea îl conduse spre capelă prin curtea vechiului palat, o piaţă dreptunghiulară pavată, de două ori mai lungă decât avea lăţimea, mărginită de copaci goi împodobiţi cu zăpadă. Clădirile din jur blocau vântul, dar nu şi frigul. Copiii alergau de colo până colo, ţipând şi vorbind într-o hărmălaie veselă. Târgul de Crăciun din Aachen umplea curtea. Fiecare oraş german părea să aibă unul. Se întrebă ce făcea oare fiul său, Gary – acum, că era în vacanţa de sărbători. Trebuia să-l sune. O făcea cel puţin o dată la două zile.

Privi copiii cum se îngrămădeau spre o nouă atracţie. Un bărbat cu faţa ofilită etalându-şi roba purpurie cu blană şi boneta în formă de con, îi amintea lui Malone de Tatăl Timp[13].

— Sfântul Nicolae, zise Christl. Moş Crăciunul nostru.

— Nu prea seamănă.

El se folosi de vălmăşagul fericit pentru a verifica dacă Faţă-de-Topor îi urmărise, rămânând în urmă şi examinând neglijent gheretele de lângă un falnic molid albastru împodobit cu

---

[13] Personaj de benzi desenate, (n.tr.).

lumânări electrice şi beculeţe ce se balansau pe ramurile legănânde. Simţi aroma vinului fiert – *Glühwein.* Un stand ce vindea vinul de Porto dres cu mirodenii era la câţiva metri depărtare, unde patronii înmănuşaţi manevrau cu grijă căni maro aburinde.

Făcu semn către un alt comerciant care vindea un fel de fursecuri.

— Ce sunt astea?

— O delicatesă locală. *Aachener printen.* Turtă dulce picantă.

— Hai să gustăm una.

Ea îi aruncă o privire ironică.

— Ce? se justifică el. Îmi plac dulciurile.

Se apropiară şi el cumpără două fursecuri netede şi tari.

Muşcă dintr-unul.

— Nu-i rău.

Crezuse că gestul avea să-l ajute pe Faţă-de-Topor să se relaxeze şi fu mulţumit să vadă că exact asta se întâmpla. Bărbatul părea nepăsător şi plin de încredere în sine.

Urma să se întunece în curând. Mai devreme, când se opriseră să ia ghidurile, el cumpărase bilete pentru turul capelei de la ora şase. Ştia că trebuia să improvizeze. Aflase din cele citite că bisericuţa era un monument din patrimoniul mondial UNESCO. Intrarea prin efracţie sau deteriorarea acesteia ar fi fost o infracţiune gravă.

Dar după mănăstirea din Portugalia şi Biserica Sfântul Marcu din Veneţia, ce mai conta?

Părea să se specializeze în vandalizarea tezaurelor omenirii.

Dorothea intră în gara din München. Haupbahnhof era situată convenabil, în centrul oraşului, la vreo doi kilometri de Marienplatz. Trenuri de peste tot din Europa soseau şi plecau din oră în oră, alături de legăturile locale cu liniile de metrou, tramvai şi autobuz. Gara nu era o capodoperă istorică – mai degrabă o combinaţie de oţel, sticlă şi beton. Ceasurile de peste tot din interior arătau că era puţin trecut de ora şase.

Ce se întâmpla oare?

Aparent, amiralul Langford Ramsey îl voia pe Wilkerson mort, dar ea avea nevoie de Wilkerson.

De fapt, îl plăcea.

Privi în jur şi reperă biroul de turism. După o cercetare rapidă

a băncilor nu găsi nici urmă de Wilkerson, însă prin mulţime observă un bărbat.

Trupul său înalt purta cu ostentaţie un costum în carouri la trei nasturi şi pantofi de piele, iar pe deasupra o haină de lână. O eşarfa Burberry lipsită de strălucire îi împodobea gâtul. Avea un chip atrăgător cu trăsături ca de copil, deşi vârsta adăugase în mod vădit nişte riduri şi cute. Ochii săi de un gri oţelit, înconjuraţi de ochelari cu rame subţiri de metal, o cântăreau cu o privire pătrunzătoare.

Soţul ei.

Werner Lindauer.

El se apropie.

— *Guten Abend*, Dorothea.

Ea nu ştiu ce să răspundă. Căsătoria lor intra în al douăzeci şi treilea an, o unire care la început fusese productivă. Dar în ultimii zece ani ea ajunsese să nu-i mai poată suferi smiorcăiala perpetuă şi lipsa totală de apreciere pentru orice altceva în afară de propriul său interes. Singurul său punct salvator fusese devotamentul pentru Georg, fiul lor. Însă moartea acestuia, cu cinci ani în urmă, săpase o prăpastie adâncă între ei. Werner fusese devastat, la fel şi ea, dar făcuseră faţă durerii în mod diferit. Ea s-a retras în sine. El a devenit furios. De atunci, ea pur şi simplu îşi văzuse de viaţa ei şi i-a permis şi lui să facă acelaşi lucru, nejustificându-se unul în faţa celuilalt.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Am venit după tine.

Dorothea nu avea chef de prostiile lui. Din când în când, încercase să fie bărbat, mai degrabă un capriciu trecător decât o schimbare fundamentală.

Ea vru să ştie:

— Cum de ai ştiut că voi fi aici?

— Comandorul Sterling Wilkerson mi-a spus.

Şocul ei se transformă în groază.

— Interesant om, continuă el. Un pistol la tâmplă şi pur şi simplu nu se mai poate opri din vorbit.

— Ce ai făcut? întrebă ea, fără să-şi mai ascundă uimirea.

El îşi concentră privirea asupra ei.

— O mulţime, Dorothea. Avem un tren de prins.

— Eu nu merg nicăieri cu tine.

Werner păru să-şi reţină un val de nervozitate. Poate că nu

preconizase acea reacţie. Dar buzele i se relaxară într-un zâmbet liniştitor, care mai mult o înspăimântă.

— Atunci vei pierde întrecerea pe care a organizat-o mama ta între tine şi draga ta surioară. Asta nu contează?

Habar nu avea că soţul său era la curent cu evenimentele. Nu-i spusese nimic. Cu toate acestea, în mod evident, el era bine informat.

În cele din urmă, ea întrebă:

— Unde mergem?

— Să ne vedem fiul.

Stephanie urmări cu privirea cum Edwin Davis îşi continuă drumul. Apoi opri soneria telefonului, îşi încheie nasturii hainei şi se afundă în pădure. Pini bătrâni şi copaci de esenţă tare desfrunziţi, mulţi invadaţi de vâsc, se înălţau deasupra capului. Iarna subţiase doar în mică parte desişul. Ea parcurse încet suta de metri înapoi spre casă, stratul gros de ace de pin reducându-i la tăcere paşii.

Văzuse umeraşul mişcându-se. Fără îndoială. Dar era o greşeală a ei sau a persoanei pe care o simţise înăuntru?

Le repeta mereu agenţilor ei să aibă încredere în instinctele proprii. Nimic nu funcţiona mai bine decât judecata sănătoasă. Cotton Malone fusese un maestru în acest sens. Se întrebă ce făcea el oare în acele clipe. Nu mai sunase după informaţiile privitoare la Zachary Alexander şi la restul ofiţerilor de la comanda lui *Holden.*

Dăduse şi el de necaz?

Apăru casa, cu forma fragmentată de mulţimea copacilor ce se interpuneau. Se ghemui în spatele unui trunchi.

În cele din urmă, oricine o dădea în bară, indiferent cât de bun ar fi fost. Toată treaba era să fii acolo când se întâmpla. Dacă era să-i dea crezare lui Davis, Zachary Alexander şi David Sylvian fuseseră ucişi de cineva capabil până la perfecţiune să mascheze cauzele deceselor. Şi, cu toate că el nu-şi exprimase reticenţa, ea o detectase când Davis îi spusese cum murise Millicent.

I s-a oprit inima.

Şi Davis verifica o bănuială.

Umeraşul.

Se mişcase.

Iar ea, prudentă, nu dezvăluise ceea ce văzuse în dormitor,

hotărând să verifice dacă Herbert Rowland era, de fapt, următorul.

Uşa casei se deschise şi afară păşi un bărbat scund şi slab, purtând blugi şi ghete.

Acesta ezită o clipă, apoi silueta sa întunecată se îndepărtă la trap, dispărând în pădure. Inima ei bătea cu putere. Nenorocitul!

Ce făcuse înăuntru?

Îşi căută telefonul şi formă numărul lui Davis, care răspunse după un singur apel.

— Ai avut dreptate, îi confirmă ea.

— În ce privinţă?

— În ceea ce ai spus despre Langford Ramsey. Totul. Absolut totul.

PARTEA A TREIA

38

AACHEN, 6.15 P.M.

Malone urmă grupul înapoi în octogonul central al capelei lui Carol cel Mare. Înăuntru era cu zece grade mai cald ca afară şi el era recunoscător că nu mai stătea în frig. Ghida grupului vorbea în engleză. Vreo douăzeci de oameni îşi cumpăraseră bilete, dar Faţă-de-Topor nu se număra printre ei. Dintr-un motiv oarecare, umbra lor decisese să aştepte afară. Poate că spaţiul limitat îl făcuse să fie precaut. Şi lipsa aglomeraţiei putea să fi avut un rol în luarea deciziei. Scaunele de sub cupolă erau goale, doar grupul şi vreo duzină de alţi vizitatori rătăcind din loc în loc.

Un bliţ lumină pereţii pentru o fracţiune de secundă, când cineva făcu o fotografie. Un custode se repezi spre femeia cu aparatul.

— Există o taxă pentru fotografiere, şopti Christl.

El urmări cum vizitatoarea îi înmână custodelui câţiva euro şi acesta îi oferi o brăţară.

— Acum ea este în regulă? întrebă el.

Christl zâmbi.

— E nevoie de bani ca să întreţii acest loc.

Cotton ascultă în timp ce ghidul vorbea despre capelă, majoritatea informaţiilor constituind o regurgitare a ceea ce citise în cărţulii. Dorise să facă acest tur deoarece numai grupurilor care plăteau li se permitea accesul în anumite zone, mai ales în partea de sus, unde era amplasat tronul imperial.

Cutreierară împreună cu turiştii printr-una dintre cele şapte capele laterale care ieşeau în afară din nucleul carolingian. Aceasta era cea a Sfântului Mihail – recent renovată, explică însoţitoarea lor. Stranele de lemn erau orientate spre un altar de marmură. Mai mulţi din grup se opriră să aprindă lumânări.

Malone observă o uşă în ceea ce constată el a fi zidul vestic şi îşi aminti că trebuia să fie cealaltă ieşire, pe care o descoperise citind ghidurile. Uşa grea de lemn era închisă. Hoinări la întâmplare prin interiorul întunecos, în timp ce ghidul îşi spunea, într-un mod plicticos, litania despre istoria locului. La uşă se opri şi verifică rapid zăvorul. Încuiat.

— Ce faci? întrebă Christl.

— Îţi rezolv problema.

Trecură pe lângă altarul principal spre corul gotic, o altă zonă deschisă doar pentru grupurile plătitoare. Se opri în octogon şi studie o inscripţie din mozaic care dădea ocol deasupra boltelor mai joase. Litere latine negre pe un fond auriu. Christl căra punga de plastic în care erau cărţile. Malone o găsi repede pe cea de care îşi amintea, o broşură subţire ce purta un titlu corespunzător, *Mic ghid al Catedralei din Aachen şi* observă că latina din textul tipărit se potrivea cu mozaicul.

> CUM LAPIDES VIVI PACIS CONPAGE LIGANTUR INQUE PARES.
> NUMEROS OMNIA CONVENIUNT CLARET OPUS DOMINI TOTAM.
> QUI CONSTRUIT AULAM EFFECTUSQUE PIIS DAT STUDIIS.
> HOMINUM QUORUM PERPETUI DECORIS STRUCTURA MANEBIT.
> ŞI PERFECTA AUCTOR PROTEGAT ATQUE REGAT SIC DEUS HOC.
> TUTUM STABILI FUNDAMINE TEMPLUM QUOD KAROLUS.
> PRINCEPS CONDIDIT ESSE VELIT.

Christl îi remarcă interesul.

— Este pisania capelei. La început a fost pictată pe piatră. Mozaicurile sunt o adăugire de dată mai recentă.

— Dar cuvintele sunt aceleaşi ca pe vremea lui Carol cel Mare? întrebă el. Dispuse la fel?

Ea încuviinţă.

— Da, din câte se ştie.

El râse.

— Istoria acestui loc este ca şi căsnicia mea. Se pare că nimeni nu ştie nimic.

— Şi ce s-a întâmplat cu *Frau* Malone?

El surprinse interesul din tonul însoţitoarei sale.

— A decis că *Herr* Malone era o pacoste pe capul ei.

— S-ar putea să fi avut dreptate.

— Crede-mă, Pam avea întotdeauna dreptate în legătură cu orice. Dar în mintea lui adăugă o rezervă pe care ajunsese să o

înţeleagă la câţiva ani după divorţ. „Aproape.” Când fusese vorba de fiul lor, greşise. Dar nu avea de gând să discute despre educaţia lui Gary cu această străină.

Studie inscripţia din nou. Mozaicurile, pardoseala de marmură şi zidurile îmbrăcate tot în marmură aveau mai puţin de două sute de ani. În zilele lui Carol cel Mare, adică în vremea lui Einhard, piatra care-l înconjura ar fi fost aspră şi văruită. Respectarea indicaţiilor lui Einhard – *începe în Noul Ierusalim* – se putea dovedi descurajatoare, din moment ce nu mai rămăsese practic nimic din urmă cu douăsprezece secole. Dar Hermann Oberhauser descifrase ghicitoarea. Cum altfel ar fi putut el descoperi ceva? Deci răspunsul se găsea undeva în interiorul acestei structuri.

— Trebuie să-i prindem din urmă, observă el.

Se grăbiră spre grup şi ajunseră la locul destinat corului exact când ghidul lor era pe punctul de a atârna la loc o frânghie de catifea ce bloca intrarea. Turiştii se adunaseră în jurul unei racle aurite, cu piedestalul în formă de masă ridicat la un metru douăzeci de la nivelul pardoselei şi învelit în sticlă.

— Mormântul lui Carol cel Mare, şopti Christl. Din secolul al treisprezecelea. Conţine oasele împăratului. Nouăzeci şi două. Alte Patru sunt în camera tezaurului, iar restul nu mai sunt.

— Le-au numărat?

— În interiorul acelui sarcofag există un jurnal care înregistrează fiecare dată, începând din 1215, când capacul a fost deschis. O, da, le numără.

Ea îi cuprinse braţul într-o îmbrăţişare uşoară şi îl conduse în faţa mormântului. Grupul se retrăsese în spatele raclei, însoţitoarea lor explicând cum fusese sfinţit locul destinat corului în 1414. Christl făcu semn spre o inscripţie comemorativă încorporată în pardoseală.

— Dedesubt este locul unde a fost înmormântat Otto al III-lea. Se presupune, de asemenea, că alţi cincisprezece împăraţi îşi dorm somnul de veci în jurul nostru.

Ghidul răspundea la întrebări legate de Carol cel Mare, în timp ce turiştii făceau fotografii. Malone studie corul, un design gotic îndrăzneţ, în care zidurile de piatră păreau să se dizolve în întinderi de sticlă impozantă. El observă cum se uneau corul şi nucleul carolingian, părţile mai înalte intercalându-se în octogon, nici unul dintre ansambluri nefiind privat de vreo parte din

eficacitatea sa.

Examină elementele înalte ale corului, concentrându-se asupra galeriei de la primul etaj care înconjura octogonul central. Când studiase schemele din ghiduri, crezuse că un punct din cor i-ar fi oferit o imagine clară a lucrurilor pe care trebuia să le vadă.

Şi avusese dreptate.

La primul etaj, toate păreau a avea legătură.

Până aici, totul era bine.

Vizitatorii fură conduşi înapoi spre intrarea principală a capelei, unde urcară scara împăratului, cum o numea ghidul, un traseu circular care cresta galeria superioară, fiecare treaptă de piatră prelungindu-se cu o cotitură lină. Femeia ţinu deschisă o poartă de fier şi le explică tuturor că doar sfinţii împăraţi romano-germani avuseseră dreptul să urce acolo.

Scara ducea spre o galerie spaţioasă, care domina octogonul deschis. Ghidul le atrase atenţia asupra unei adunături brute de pietre transformate în trepte, catafalc, scaun şi altar, care ieşeau în afară din spatele platformei ridicate. Edificiul cu înfăţişare ciudată era înconjurat de o reţea decorativă din fier forjat care ţinea vizitatorii la distanţă.

— Acesta este tronul lui Carol cel Mare, îi informă ea. Este aici, la nivelul superior şi înălţat astfel pentru a fi similar cu tronurile de la curţile bizantine. Şi asemenea lor, este aşezat pe axa bisericii, exact în punctul opus altarului principal, cu faţa spre est.

Malone asculta în timp ce ea descria cum patru dale de marmură de Paros fuseseră îmbinate cu scoabe simple de alamă pentru a forma scaunul imperial. Cele şase contratrepte din piatră ce duceau la tron fuseseră tăiate dintr-o coloană romană antică.

— Au fost alese şase, spuse femeia ghid, pentru a corespunde cu tronul lui Solomon, aşa cum era descris în Vechiul Testament. Solomon a fost primul care a construit un templu, primul care a întemeiat o domnie a păcii şi primul care a stat pe un tron. Totul similar cu ceea ce a realizat Carol cel Mare în nordul Europei.

O parte din textul lui Einhard trecu fulgerător prin mintea lui Malone. „Însă doar cei ce iubesc tronul lui Solomon şi frivolitatea romană îşi vor găsi calea spre Ceruri.”

— Nimeni nu ştie sigur când a fost instalat acest tron, continuă

femeia. Unii spun că este din vremea lui Carol cel Mare. Alţii susţin că a venit mai târziu, în secolul al zecelea, cu Otto I.

— Este atât de simplu, comentă un turist. Aproape urât.

— Datorită grosimii celor patru piese de marmură folosite la construirea scaunului, care, după cum puteţi vedea, variază, este clar că au fost dale de pardoseală. În mod cert romane. Trebuie să fi fost recuperate dintr-un loc special. Se pare că erau atât de importante, încât înfăţişarea lor nu a mai contat. Pe acest scaun simplu de marmură, cu bancă de lemn, sfântul împărat roman avea să fie încoronat, apoi primea omagiile din partea prinţilor săi.

Ea făcu semn spre partea aflată sub tron, indicând un mic culoar ce trecea dintr-o parte în alta.

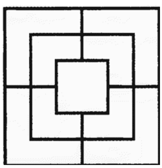
— Pelerinii, cu spatele încovoiat, se târau pe dedesubt, aducându-şi omagiile. Acest loc a fost venerat timp de sute de ani.

Conduse grupul în partea cealaltă.

— Acum uitaţi-vă aici. Femeia arătă cu mâna. Priviţi gravurile.

Pentru asta venise Malone. Imaginile fuseseră incluse în ghiduri, împreună cu explicaţii variate, dar voia să le vadă cu propriii ochi.

Pe suprafaţa aspră a marmurei erau vizibile linii vagi. Un pătrat ce încadra un alt pătrat şi în interiorul acestuia încă unul. La jumătatea laturilor celui mai mare, o linie pornea spre interior, împărţind în două următoarea formă şi oprindu-se pe muchia celui de-al treilea pătrat. Nu toate liniile supravieţuiseră, dar erau suficiente ca el să-şi formeze în minte imaginea completă.

— Aceasta este dovada, adăugă ghidul, că dalele de marmură au fost la început pardoseală romană. Aceasta este tabla folosită în trecut pentru a se juca ţintar, o combinaţie între jocurile de dame, şah şi table. Era un joc simplu, pe care romanii îl iubeau. Gravau pătratele într-o piatră şi dădeau drumul la joc. Jocul era popular şi în vremea lui Carol cel Mare şi se mai practică şi astăzi.

— Ce caută pe un tron regal? întrebă cineva.

Femeia scutură din cap.

— Nimeni nu ştie. Dar este un aspect interesant, nu vi se pare?

El îi făcu semn lui Christl să se îndepărteze. Însoţitoarea vorbi tărăgănat în continuare despre galeria superioară şi alte aparate de fotografiat intrară în funcţiune. Tronul părea a fi o ocazie unică de a realiza o fotografie memorabilă şi, din fericire, toţi îşi etalau brăţările oficiale.

El şi Christl înconjurară una dintre arcadele înalte şi acum erau în afara câmpului vizual al grupului.

Ochii lui căutară prin semiîntuneric.

De jos, din locul destinat corului, el presupusese că tronul se afla în galeria vestică. Undeva sus, sperase el, avea să fie un loc bun de ascunzătoare.

O conduse pe Christl într-o nişă întunecată a peretelui exterior şi dispărură amândoi în umbră. El îi făcu semn să păstreze liniştea. Ascultară cum grupul se îndepărta de galeria superioară şi cobora înapoi la parter.

El se uită la ceas: 7.00 P.M.

Ora închiderii.

39

GARMISCH, 8.30 P.M.

Dorothea era într-o dilemă. Aparent, soţul ei ştia totul despre Sterling Wilkerson, ceea ce o surprindea. Dar el mai ştia şi de întrecerea cu Christl, iar asta o preocupa – împreună cu faptul că, din câte se părea, Werner îl ţinea prizonier pe Wilkerson.

Ce naiba se întâmpla?

Se urcaseră într-un tren ce pleca la 6.40 P.M. Din München şi mergea în sud spre Garmisch. În timpul călătoriei de optzeci de minute, Werner nu spusese nimic, stătuse pur şi simplu şi a citise calm un ziar din München. Întotdeauna i se păruse iritant felul în care el devora fiecare cuvânt, citind chiar şi anunţurile mortuare şi reclamele, comentând ici şi colo asupra articolelor care îi stârneau interesul. Dorea să ştie ce voise el să spună prin „să mergem să ne vedem fiul”, dar decise să nu întrebe. Pentru prima dată în douăzeci şi trei de ani, acest bărbat dăduse dovadă de hotărâre, aşa că ea alese să tacă şi să vadă unde duceau lucrurile.

Acum rulau spre nord, pe o autostradă întunecată, îndepărtându-se de Garmisch, mănăstirea Ettal şi Reichshoffen. O maşină îi aşteptase în faţa gării, cu cheile sub bord. În sfârşit, îşi dădu seama care le era destinaţia, un loc pe care ea îl evitase în ultimii trei ani.

— Nu sunt idiot, Dorothea, începu Werner în cele din urmă. Tu te gândeşti că sunt, dar nu este aşa.

Ea hotărî să nu-i dea nici o satisfacţie.

— De fapt, Werner, nu mă mai gândesc deloc la tine.

El îi ignoră împunsătura şi conduse mai departe prin frig. Din fericire, nu ningea. Călătoria pe acest drum îi readuse amintiri pe care ea luptase din greu să le îndepărteze. Din urmă cu cinci ani. Când maşina lui Georg căzuse de pe un drum principal fără balustradă în Alpii Tirolezi. Fusese acolo la schi şi sunase chiar înainte de accident să-i spună că avea să rămână la acelaşi han pe care îl frecventa întotdeauna. Sporovăiseră câteva minute – uşor, concis şi nepăsător, mamă şi fiu, genul acela de pălăvrăgeală inutilă, care apărea tot timpul.

Dar fusese ultima oară când stătuseră de vorbă.

Data următoare când îşi văzuse unicul fiu, acesta era întins într-un sicriu, îmbrăcat cu un costum gri şi pregătit pentru înmormântare.

Cimitirul familiei Oberhauser se afla lângă o biserică bavareză extrem de veche, la câţiva kilometri vest de Reichshoffen. După funeralii, familia înzestrase o capelă de acolo în memoria lui Georg şi, în primii doi ani, ea mersese regulat şi aprinsese lumânări.

Dar în ultimii trei ani se ţinuse departe.

În faţă observă biserica, ferestrele cu vitralii slab luminate. Werner parcă aproape de intrare.

— De ce trebuie să fim aici? întrebă ea.

— Crede-mă, dacă n-ar fi important, n-am fi venit.

El coborî în noapte. Dorothea îl urmă în biserică. Nu era nimeni înăuntru, dar poarta de fier a capelei lui Georg era deschisă.

— N-ai mai fost demult, rosti el.

— Asta este treaba mea.

— Eu am venit destul de des.

Nu o surprindea.

Se apropie de poartă. Un *prie-dieu*[14] de marmură se afla în faţa unui mic altar. Deasupra, Sfântul Gheorghe era sculptat în piatră cocoţat pe un cal argintiu. Se ruga rareori şi chiar se întreba dacă mai credea.

Tatăl ei fusese un ateu convins, mama o catolică nepracticantă. Dacă exista Dumnezeu, ea nu simţea nimic altceva decât mânie faţă de el, fiindcă o privase de singura persoană pe care o iubise vreodată necondiţionat.

— M-am săturat de asta, Werner. Ce vrei? Acesta este mormântul lui Georg. Merită respectul nostru. Nu este locul potrivit să ne aruncăm în faţă neînţelegerile.

— Şi tu îl respecţi pe *el* nerespectându-mă pe mine?

— Nu mă interesează persoana ta, Werner. Tu ai viaţa ta şi eu o am pe a mea.

— S-a terminat, Dorothea.

— Sunt de acord. Căsătoria noastră s-a terminat de multă

[14] În cultul catolic, *prie-dieu* este un scaun special pentru rostirea în genunchi a rugăciunilor, format dintr-o banchetă joasă pentru picioare şi un suport de care este prinsă o a doua banchetă pentru coate şi cartea de rugăciuni, (n.tr.).

vreme.

— Nu asta am vrut să spun. S-a terminat cu bărbaţii. Sunt soţul tău şi tu eşti soţia mea.

Ea râse.

— Probabil glumeşti.

— De fapt, sunt chiar serios.

— Şi ce te-a transformat brusc în bărbat?

El se retrase spre zid.

— Într-un anumit punct, viii trebuie să se desprindă de cei morţi. Am ajuns în acel punct.

— M-ai adus aici ca să-mi spui asta?

Relaţia lor începuse prin intermediul părinţilor. Nu fusese o căsătorie aranjată în sens clasic, ci una planificată. Din fericire, între ei înflorise atracţia şi primii ani fuseseră fericiţi. Naşterea lui Georg le adusese amândurora o bucurie imensă. Copilăria acestuia şi anii adolescenţei fuseseră de asemenea minunaţi. Dar moartea sa crease divergenţe ireconciliabile. Părea să existe o nevoie de a arunca vina şi amândoi îşi îndreptau frustrările unul asupra celuilalt.

— Te-am adus aici pentru că n-am avut încotro, explică el.

— N-am ajuns în punctul în care se pare că te afli tu.

— Ce păcat, spuse el, părând să nu o fi auzit. Ar fi fost un om mare.

Ea fu de acord.

— Băiatul avea vise, ambiţii, iar noi am fi putut să-i alimentăm orice dorinţă. Ar fi luat tot ce era mai bun de la amândoi. Se întoarse cu faţa spre ea. Mă întreb ce ar gândi oare acum despre noi?

Întrebarea o izbi în mod straniu.

— Ce vrei să spui?

— Nici unul nu l-a tratat pe celălalt cu bunăvoinţă.

Dorothea trebuia să afle:

— Werner, ce faci?

— Poate că ascultă şi vrea să-ţi cunoască gândurile.

Îi luă în nume de rău insistenţa.

— Fiul meu ar fi fost de acord cu orice aş fi făcut.

— Oare? Ar fi fost de acord cu ce ai făcut ieri? Ai omorât doi oameni.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Ulrich Henn a făcut curăţenie după tine.

Era confuză şi preocupată, dar nu avea de gând să discute despre asta aici, în acest loc sacru. Se îndreptă spre poartă, însă Werner îi blocă înaintarea şi continuă:

— De data aceasta nu poţi fugi.

O străbătu un val de îngrijorare. Îl ura pentru pângărirea sanctuarului lui Georg.

— Mişcă-te!

— Ai cumva idee ce faci?

— Du-te dracului, Werner.

— Habar nu ai ce se întâmplă în realitate.

Expresia lui nu era aceea a unui om furios sau temător, aşa că fu curioasă.

— Vrei să pierd în faţa lui Christl?

Expresia feţei lui se înmuie.

— Nu mi-am dat seama că este o competiţie. Am crezut că este mai degrabă o provocare. Dar de aceea sunt aici – ca să te ajut.

Ea trebuia să afle ce ştia el şi cum descoperise, dar nu putu spune altceva decât:

— Un copil mort nu susţine o căsătorie. Îl sfredeli cu privirea. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu mai am nevoie.

— Greşeşti.

— Vreau să plec, adăugă ea. Îmi dai voie să trec?

Soţul său rămase nemişcat şi, pentru o clipă, ei îi fu realmente teamă. Werner se agăţase întotdeauna de emoţii asemenea unui om gata să se înece, care se prinde disperat de un colac de salvare. Priceput la începerea certurilor, groaznic la încheierea lor. Aşa că atunci când el se retrase din cadrul uşii, ea nu se miră.

Trecu pe lângă el.

— Trebuie să vezi ceva, spuse bărbatul.

Dorothea rămase locului, se întoarse şi remarcă la acest bărbat ceva ce nu mai văzuse de multă vreme. Încredere. Din nou fu cuprinsă de frică.

Soţul său părăsi biserica şi se îndreptă spre maşină. Ea îl urmă. El găsi cheia şi deschise portbagajul. Înăuntru, o lumină slabă dezvălui chipul contorsionat şi lipsit de viaţă al lui Sterling Wilkerson, cu o gaură însângerată în centrul frunţii.

Femeia suspină convulsiv.

— Este foarte grav, Dorothea.

— De ce? întrebă aceasta. De ce ai făcut asta?

Soţul său ridică din umeri.

— Te foloseai de el, aşa cum el se folosea de tine. Uite cum stă treaba. El este mort. Eu nu.

40

WASHINGTON, D.C.
2.40 P.M.

Ramsey fu condus în camera de zi a amiralului Raymond Dyals Jr., patru stele, pensionar, Marina Statelor Unite. Bătrânul de nouăzeci şi patru de ani, originar din Missouri, luptase în al Doilea Război Mondial, în Coreea şi Vietnam, apoi se retrăsese la începutul anilor 1980. În 1971, când s-a pierdut NR-1A, Dyals fusese şeful operaţiunilor navale, omul care semnase ordinul strict secret de a nu lansa nici o acţiune de căutare şi salvare a submarinului dispărut. Pe atunci Ramsey era căpitan, cel ales de Dyals pentru misiune, după care îl pusese în legătură cu vizita secretă a lui *Holden* în Antarctica. Apoi fusese repede promovat la rangul de căpitan-comandor şi repartizat la cabinetul lui Dyals. De acolo, avansările fuseseră rapide şi uşoare.

Îi datora totul acestui bătrân.

Şi ştia că Dyals încă avea influenţă.

Era cel mai în vârstă ofiţer de rang înalt. Preşedinţii îi cereau sfatul, actualul nefăcând excepţie. Judecata sa era considerată sănătoasă şi plină de înţelepciune. Presa manifesta faţă de el multă curtoazie, iar senatorii se perindau prin camera în care Ramsey păşea acum, în faţa unui şemineu cu foc mistuitor, unde o pătură de lână era întinsă peste picioarele fusiforme ale bătrânului, o pisică cu blană stufoasă odihnindu-se în poala acestuia. Dyals chiar dobândise o etichetă – Winterhawk – care, din câte ştia Ramsey, îi făcea mare plăcere.

Ochii ridaţi sticliră în momentul în care Dyals îl observă intrând.

— Întotdeauna mă bucur când treci pe aici.

Ramsey rămase în picioare respectuos în faţa mentorului său până când fu invitat să ia loc.

— M-am gândit că s-ar putea să aud despre tine, continuă Dyals. Am aflat azi-dimineaţă ce s-a întâmplat cu Sylvian. Cândva a fost în subordinea mea. Un consilier bun, dar prea rigid. Cu toate astea, pare să se fi descurcat bine. Toată ziua numai relatări strălucite despre viaţa lui.

Ramsey decise să treacă direct la subiect.

— Vreau postul său.

Pupilele melancolice ale amiralului se luminară pline de simpatie.

— Membru în Statul-Major General. Eu n-am ajuns niciodată atât de departe.

— Ai fi putut.

Bătrânul scutură din cap.

— Eu şi Reagan nu ne-am înţeles prea bine. El a avut favoriţii săi, sau cel puţin consilierii săi au avut propriii favoriţi, iar eu nu figuram pe acea listă. De altfel, era timpul să mă retrag.

— Dar tu şi Daniels? Eşti pe lista lui de favoriţi?

Surprinse ceva dur şi inflexibil în expresia lui Dyals.

— Langford, răspunse acesta, tu ştii că preşedintele nu este prietenul nostru. A fost dur cu armata. Bugetele au fost reduse substanţial, programele scurtate. Nici măcar nu crede că avem nevoie de Statul-Major General.

— Greşeşte.

— Poate. Dar este preşedinte şi este popular. Aşa cum a fost şi Reagan, doar cu o filosofie diferită.

— Cu siguranţă există ofiţeri pe care îi respectă. Bărbaţi pe care tu îi cunoşti. Dacă aceştia mi-ar susţine candidatura, aş avea sorţi de izbândă.

Dyals mângâie uşor pisica.

— Mulţi ar vrea postul pentru ei înşişi.

Ramsey nu spuse nimic.

— Nu găseşti dezgustătoare această afacere? întrebă Dyals. Să cerşeşti favoruri? Să te bazezi pe nişte politicieni-târfe pentru carieră? Este unul dintre motivele pentru care am optat să mă retrag.

— Asta-i mersul lumii noastre. Noi nu facem regulile, doar jucăm după cele care există deja.

Ştia că mulţi ofiţeri de rang înalt şi un număr considerabil de „politicieni-târfe” îi puteau mulţumi lui Ray Dyals pentru posturile lor. Winterhawk avea mulţi prieteni şi ştia cum să-i folosească.

— N-am uitat niciodată ce ai făcut, murmură Dyals discret. Deseori mă gândesc la NR-1A. La acei oameni. Spune-mi din nou, Langford, cum era?

> O luminiscenţă albăstruie obsedantă, chinuitoare, pătrundea prin gheaţa de la suprafaţă, culoarea sa închizându-se gradat

odată cu adâncimea, transformându-se în cele din urmă într-un întuneric indigo. Ramsey purta un voluminos costum de scafandru cu închidere ermetică şi strat dublu, neavând expusă decât o mică suprafaţă de piele în jurul buzelor, care îl arsese când intrase la început în apă şi acum era amorţită. Mănuşile grele făceau ca mâinile sale să pară inutile. Din fericire, apa disipa toată greutatea şi, plutind în acea imensitate limpede ca aerul, el simţea mai degrabă că zboară, decât că înoată.

Semnalul dispozitivului de emisie-recepţie pe care îl detectase Herbert Rowland îi conduse peste întinderea de zăpadă spre un golfuleţ îngust unde oceanul glacial spăla ţărmul îngheţat, un loc unde focile şi păsările se adunaseră pentru perioada verii. Intensitatea semnalului impunea o inspecţie directă, aşa că îşi pusese costumul, Sayers şi Rowland ajutându-l să-şi aranjeze echipamentul. Ordinele lui erau clare. Doar el intra în apă.

Îşi verifică adâncimea. Doisprezece metri.

Imposibil de ştiut cât de departe era de fundul oceanului, dar spera să surprindă ceva, suficient cât să confirme soarta submarinului. Rowland îi spusese că sursa se afla mai departe în interior, spre munţii care se înălţau de pe ţărm.

Dădu din picioare în apă.

În stânga apăru un perete negru de rocă vulcanică acoperit cu o abundenţă orbitoare de anemone portocalii, bureţi, corali roz şi moluşte galbene-verzui. Dacă apa nu ar fi avut minus două grade Celsius, s-ar fi putut crede pe un recif de corali. Lumina slăbea în intensitate deasupra, în tavanul îngheţat şi ceea ce păruse asemănător cerului înnorat, în umbre variate de albastru, deveni treptat negru.

Gheaţa de deasupra fusese înlocuită în mod evident de stâncă.

Luă o lanternă de la centură şi o aprinse. Planctonul minuscul plutea în jurul său. Nu văzu nici un sediment. Mişcă lanterna şi fasciculul de lumină păru invizibil, căci nu exista nimic care să reflecte fotonii. Stăteau pur şi simplu în apă, ieşind la iveală doar când dădeau peste ceva.

De pildă o focă, ce trecu iute pe lângă el, de-abia contractându-şi un muşchi.

Apărură mai multe foci.

Le auzi chemarea în triluri şi chiar o simţi în corpul său, ca şi cum ar fi fost un şuierat de sonar. Ce misiune! Posibilitatea de a le demonstra de ce era în stare oamenilor care i-ar fi putut trasa la propriu cariera. De aceea se oferise voluntar imediat. De asemenea, îi alesese personal pe Sayers şi Rowland, doi bărbaţi pe care-i ştia demni de încredere. Rowland spusese că sursa semnalului era poate la 180 metri spre sud. Nu mai mult. Estimă

că înotase cel puţin pe atât. Cercetă adâncurile cu lumina care pătrundea la vreo cincisprezece metri. Spera să identifice turnul de control portocaliu al lui NR-1A ridicându-se din adânc.

Părea să plutească într-o largă peşteră subacvatică, care se deschidea direct în continentul Antarctica, fiind înconjurat de roca vulcanică.

Privirea lui căuta. Nimic. Doar apă ce se dizolva în întuneric.

Cu toate acestea, semnalul era acolo.

Decise să exploreze încă nouăzeci de metri.

O altă focă înotă ca o rachetă pe lângă el şi încă una. În faţa lui, baletul lor era fermecător. Le urmări cum alunecau uşor, fără efort. Una dintre ele se învârti dându-se peste cap într-o mişcare amplă, apoi zvâcni într-o retragere ascendentă pripită.

O urmări cu lumina lanternei.

Animalul dispăru.

O a doua focă plesni uşor din aripioare şi o luă în sus.

Şi aceasta ieşi la suprafaţă.

Cum era posibil?

Deasupra lui nu trebuia să fie decât rocă.

— Uimitor! exclamă Dyals. Ce aventură!

Ramsey fu de acord.

— Când am ieşit la suprafaţă, îmi simţeam buzele de parcă sărutasem o placă de metal îngheţat.

Amiralul râse pe înfundate.

— Mi-ar fi plăcut să fac ceea ce ai făcut tu.

— Aventura nu s-a terminat, amirale.

Teama îi sublinie cuvintele şi bătrânul înţelese acum că vizita avea un scop dublu.

— Spune-mi.

Relată amănunţit cum Magellan Billet încălcase protocolul legat de dosarul NR-1A. Implicarea lui Cotton Malone. Efortul său încununat de succes de a pune mâna pe acel dosar. Şi accesarea de către Casa Albă a dosarelor lui Zachary Alexander, Herbert Rowland şi Nick Sayers. Omise doar activitatea cu care se îndeletnicea Charlie Smith în acel moment.

— Cineva cercetează, conchise el.

— Era doar o chestiune de timp, spuse Dyals în şoaptă. Se pare că este extrem de greu să mai păstrezi secrete.

— Pot stopa asta, declară Ramsey.

Ochii bătrânului se îngustară.

— Atunci trebuie s-o faci.

— Am luat măsuri. Dar tu ai ordonat, cu mult timp în urmă, ca el să fie lăsat în pace.

Nu era nevoie de vreun nume. Ştiau amândoi cine era *el.*

— Deci ai venit să vezi dacă acel ordin mai este încă valabil?

Vizitatorul încuviinţă.

— Pentru a fi completă acţiunea şi *el* trebuie inclus.

— Nu-ţi mai pot da ordine.

— Eşti singurul om căruia mă supun de bunăvoie. Când l-am demobilizat, cu treizeci şi opt de ani în urmă, tu ai dat un ordin. *Să-l las în pace.*

— Mai trăieşte încă? întrebă Dyals.

Ramsey dădu din cap afirmativ.

— Are şaizeci şi opt de ani. Locuieşte în Tennessee. Predă la o universitate.

— Mai perorează acele prostii?

— Nu s-a schimbat nimic.

— Şi ceilalţi doi căpitani care au fost cu tine acolo?

Nu răspunse. Nici nu era nevoie.

— Ai fost ocupat, zise amiralul.

— Am fost învăţat bine.

Dyals continuă să dezmierde pisica.

— Am riscat în 1971. Este adevărat, echipajul lui Malone a fost de acord cu condiţiile înainte de a pleca, dar noi nu eram obligaţi să respectăm acele condiţii şi să-i condamnăm astfel. Am fi putut să-i căutăm. M-am întrebat întotdeauna dacă am luat cea mai bună decizie.

— Ai luat-o.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

— Erau alte timpuri. Acel submarin era arma noastră secretă. N-am fi putut sub nici o formă să-i dezvăluim existenţa, cu atât mai puţin să mărturisim că se scufundase. Cât ar fi trecut până când găseau sovieticii resturile navei naufragiate? Şi mai era şi NR-1. Atunci era în misiuni şi astăzi încă navighează. Fără discuţie, ai luat cea mai bună decizie.

— Crezi că preşedintele încearcă să afle ce s-a întâmplat?

— Nu. Omul care tulbură apele este la câteva trepte mai jos în ierarhie, dar se bucură de atenţia lui Daniels.

— Şi consideri că toate acestea ţi-ar putea distruge şansele de a fi ales?

— Fără îndoială.

Nu era nevoie să adauge ceea ce era evident. „Şi ţi-ar distruge şi ţie reputaţia.”

— Atunci revoc ordinul. Fă ceea ce crezi de cuviinţă.

41

AACHEN, 9.50 P.M.

Malone stătea jos, pe pardoseala unei camere strâmte şi goale, ce se deschidea din galeria superioară. El şi Christl se refugiaseră acolo după ce evitaseră grupul. Printr-un spaţiu de doi centimetri şi jumătate aflat sub uşă, urmărise cum luminile din interiorul capelei slăbeau în intensitate şi cum uşile erau încuiate pe durata nopţii. Asta se întâmplase în urmă cu peste două ore şi de atunci nu se mai auzise nici un sunet, cu excepţia murmurelor şoptite din târgul de Crăciun, care pătrundeau înăuntru prin singura fereastră a încăperii şi a şuieratului slab al vântului care devasta zidurile exterioare.

— Este straniu aici, şopti Christl. Atâta linişte.

— Avem nevoie de timp ca să studiem acest loc netulburaţi.

De asemenea, el spera ca dispariţia lor să-l pună în încurcătură pe Faţă-de-Topor.

— Cât timp aşteptăm? întrebă ea.

— Trebuie să se liniştească lucrurile afară. Nu ştii niciodată, încă ar putea să mai fie nişte vizitatori înăuntru. Decise să profite de solitudinea din jur. Trebuie să aflu nişte lucruri.

În lumina verzuie provenită de la proiectoarele exterioare, el îi văzu chipul îmbujorându-se.

— Chiar mă întrebam când o să spui asta.

— Cei Sfinţi. Ce te face să crezi că sunt reali?

Ea păru surprinsă de interogaţia lui, de parcă se aştepta se la altceva. Mai personal. Dar îşi păstră calmul şi răspunse:

— Ai auzit vreodată de harta Piri Reis?

Auzise. Se presupunea că fusese creată de un pirat turc şi datată la 1513.

— A fost descoperită în 1929, continuă ea. Doar un fragment al originalului, dar arată America de Sud şi Africa de Vest pe coordonatele longitudinale corecte. Navigatorii secolului al şaisprezecelea nu aveau cum să confirme longitudinea – acest concept a fost perfecţionat de-abia în secolul al optsprezecelea. Gerardus Mercator avea un an când a fost întocmită harta Piri Reis, aşa că aceasta a precedat metoda sa de proiecţie a

globului terestru pe o suprafaţă plană şi de marcare a latitudinii şi longitudinii. Dar harta aceea face exact acelaşi lucru. De asemenea, detaliază coasta nordică a Antarcticii, continent care nu a fost descoperit până în 1818. Tocmai în 1949 au fost făcute primele sondări cu sonarul sub gheaţă. De atunci, mult mai sofisticatul radar de sol a făcut acelaşi lucru. Există o potrivire aproape perfectă între harta Piri Reis şi actualul ţărm al Antarcticii, aflat sub gheaţă.

O notaţie pe hartă indică faptul că acel cartograf s-a bazat pe informaţii din vremea lui Alexandru cel Mare. Acesta a trăit în partea de început a secolului al IV-lea î.Hr. Pe atunci, Antarctica era acoperită de kilometri întregi de gheaţă. Aşa că acele izvoare descriind ţărmul iniţial trebuiau să fie datate undeva în jur de 10 000 şi ceva î.Hr., când acolo exista mult mai puţină gheaţă, până spre 50 000 î.Hr. În plus, aminteşte-ţi că o hartă nu este de nici un folos fără notaţii care să indice la ce te uiţi. Imaginează-ţi o hartă a Europei fără legendă. Nu ţi-ar spune prea multe. Este general acceptat că scrisul ca atare datează din vremea sumerienilor, în jur de 3 500 î.Hr. Reis a utilizat nişte hărţi-sursă care ar trebui să fie mult mai vechi de trei mii cinci sute de ani, ceea ce înseamnă că arta scrisului este mult mai veche decât am crezut noi.

— Această argumentare are o mulţime de salturi logice.

— Întotdeauna eşti aşa de sceptic?

— Am descoperit că este o atitudine sănătoasă când e în joc pielea mea.

— Ca parte a lucrării mele de masterat, am studiat hărţile medievale şi am descoperit o dihotomie interesantă. Hărţile uscatului din vremea respectivă erau primitive – Italia unită cu Spania, Anglia diformă, munţii neaşezaţi la locul lor, râurile trasate incorect. Dar hărţile maritime erau cu totul altceva. Erau numite portulane – înseamnă „port la port”. Şi erau incredibil de exacte.

— Şi crezi că desenatorii au avut ajutor?

— Am studiat multe portulane. Dulcert Galway din 1339 arată Rusia cu foarte mare corectitudine. O altă hartă turcească din 1559 redă lumea printr-o proiecţie nordică, ca şi cum ai fi suspendat deasupra Polului Nord. Cum a fost oare posibil? O hartă a Antarcticii publicată în 1737 prezenta continentul divizat în două insule, ceea ce ştim acum că este adevărat. O hartă din

1531, pe care am examinat-o, arăta Antarctica fără gheaţă, cu râuri, chiar şi cu munţi, despre care avem date că sunt îngropaţi sub gheaţă. Nici una dintre acele informaţii nu era disponibilă când au fost create hărţile respective. Dar sunt remarcabil de precise – cu o eroare de doar *jumătate de grad* în longitudine. Este incredibil, luând în considerare faptul că desenatorii, se presupune, nici măcar nu cunoşteau conceptul.

— Dar Cei Sfinţi ştiau despre longitudine?

— Ca să străbată oceanele lumii, aceştia trebuiau să înţeleagă orientarea după stele sau longitudinea şi latitudinea. În cercetarea mea am observat similarităţi între portulane. Prea multe ca să fie o simplă coincidenţă. Aşa că, dacă a existat cu mult timp în urmă o societate de navigatori, una care a efectuat studii amănunţite pe tot cuprinsul globului cu secole înainte de marile catastrofe geologice şi meteorologice care au măturat pământul cu aproximativ zece mii de ani înainte de Hristos, era logic ca informaţia să fie transmisă; astfel, a supravieţuit şi se regăseşte în acele hărţi.

Malone era încă sceptic, dar după turul rapid al capelei şi gândindu-se la testamentul lui Einhard, începea să reevalueze lucrurile.

Se târî spre uşă şi privi atent pe dedesubt. Tot linişte. Se sprijini de lemnul acesteia.

— Mai este ceva, adăugă Christl.

El asculta.

— Primul meridian. Practic, fiecare naţiune care a navigat pe mări şi-a ales unul. Trebuia să existe un punct longitudinal de pornire. În cele din urmă, în 1884, reprezentanţii marilor puteri s-au întâlnit la Washington, D.C. Şi au ales o linie imaginară ce trece prin Greenwich ca longitudinea de zero grade. O constantă a întregii lumi pe care o folosim de atunci. Dar portulanele spun o altă istorie. În mod uimitor, toate par să folosească ca meridian de zero grade un punct aflat la 31 de grade şi 8 minute longitudine estică.

El nu înţelese semnificaţia acelor coordonate, altceva decât că erau la răsărit de Greenwich, undeva dincolo de Grecia.

— Acea linie trece direct prin Marea Piramidă de la Gizeh, explică Christl. La aceeaşi conferinţă de la Washington din 1884, s-a avansat un argument în favoarea trecerii meridianului zero prin acel punct, dar a fost respins.

Malone era depăşit.

— Toate portulanele pe care le-am găsit utilizau conceptul de longitudine. Să nu mă înţelegi greşit, acele hărţi antice nu conţineau linii latitudinale şi longitudinale aşa cum le cunoaştem noi astăzi. Foloseau o metodă mai simplă, alegând un punct central, apoi desenând un cerc în jurul acestuia şi divizându-l. Continuau să facă asta în exterior, generând o formă primitivă de măsurare. Fiecare dintre acele portulane pe care le-am menţionat foloseau acelaşi centru. Un punct din Egipt, lângă actualul Cairo, în locul unde se află piramida de la Gizeh.

O grămadă de coincidenţe, trebuia el să admită.

— Acel meridian care trece prin Gizeh se îndreaptă în sud spre Antarctica exact în locul pe care naziştii l-au explorat în 1938, Neuschwabenland-ul lor. Făcu o scurtă pauză. Atât bunicul, cât şi tata erau conştienţi de asta. Am aflat prima dată despre aceste concepte citindu-le notiţele.

— Am crezut că bunicul tău era senil.

— A lăsat câteva notiţe istorice. Nu multe. Tata, de asemenea. Ce bine ar fi fost dacă ei ar fi vorbit mai mult despre această căutare!

— Este o nebunie, spuse Cotton.

— Câte realităţi ştiinţifice de astăzi nu au început în acelaşi fel? Nu este o nebunie. Este realitatea. Există ceva acolo ce aşteaptă să fie descoperit.

Pentru care tatăl său este posibil să-şi fi pierdut viaţa, îşi privi ceasul.

— Cred că putem să coborâm. Trebuie să verific câteva lucruri, îşi mută greutatea pe un genunchi şi se ridică de pe podea. Dar ea îl opri, cu mâna pe un crac al pantalonilor lui. Malone îi ascultase explicaţiile şi trăsese concluzia că nu avea de-a face cu o trăsnită.

— Apreciez ceea ce faci, îi mărturisi ea, vorbind tot în şoaptă.

— Nu fac nimic.

— Eşti aici.

— După cum ai spus şi tu foarte clar, ce s-a întâmplat cu tatăl meu este legat de toată această poveste.

Christl se aplecă mai mult şi îl sărută, zăbovind suficient de mult încât să arate că era un gest din toată inima.

— Întotdeauna săruţi la prima întâlnire? o întrebă el.

— Doar pe bărbaţii care îmi plac.

42

BAVARIA

Dorothea stătea în stare de şoc, ochii lipsiţi de viaţă ai lui Sterling Wilkerson holbându-se în sus la ea.

— Tu l-ai ucis? îşi întrebă soţul.

Werner scutură din cap.

— Nu eu. Dar am fost acolo când s-a întâmplat.

Trânti capacul portbagajului.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl tău, dar mi se spune că eu şi el semănăm mult. Le permitem soţiilor să facă tot ce vor, cu condiţia ca şi nouă să ni se permită acelaşi lux.

Mintea ei se umplu cu un furnicar de gânduri confuze.

— De unde ştii tu asta despre tatăl meu?

— Eu i-am spus, îi răspunse o nouă voce.

Se răsuci brusc.

Mama ei stătea în uşa bisericii. În spate, ca întotdeauna, se întrezărea Ulrich Henn. Acum înţelese.

— Ulrich l-a omorât pe Sterling, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume.

Werner trecu în grabă pe lângă ea, împingând-o.

— Într-adevăr. Şi îndrăznesc că spun că ne-ar omorî pe toţi, dacă nu ne comportăm cum trebuie.

Malone ieşi primul din ascunzătoarea lor şi se întoarse în galeria superioară a octogonului. Se opri la balustrada de bronz – carolingiană şi-o aminti pe Christl spunând, originară de pe vremea lui Carol cel Mare – şi privi în jos. Câteva candelabre de perete erau aprinse ca lămpi de veghe. Vântul continua să-şi verse prăpădul asupra zidurilor exterioare, iar târgul de Crăciun părea să-şi piardă din entuziasm. Se concentra dincolo de spaţiul deschis, asupra tronului din partea opusă, care avea pe fundal ferestre montante ce răspândeau o lumină strălucitoare asupra scaunului înălţat. Studie mozaicul latin ce dădea roată octogonului aflat dedesubt. Provocarea lui Einhard nu mai era atât de dificilă.

Slavă Domnului pentru existenţa ghidurilor şi a femeilor

inteligente.

O privi pe Christl.

— Există aici un amvon, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— În locul destinat corului. Acel *ambo.* Destul de vechi. Secolul al unsprezecelea.

Cotton zâmbi.

— Întotdeauna ai pregătită o lecţie de istorie.

Ea ridică din umeri.

— Este ceea ce ştiu.

Malone înconjură galeria de sus, trecu pe lângă tron şi coborî la parter pe scara circulară. Interesant, poarta de fier era lăsată deschisă în timpul nopţii. Jos, traversă octogonul şi reintră în cor. Un amvon placat cu cupru şi presărat cu ornamentaţii unice era aşezat pe peretele sudic, deasupra intrării uneia dintre capelele laterale. O scară scurtă ducea sus. Săltă o frânghie de catifea şi urcă treptele de lemn. Din fericire, ceea ce căuta era acolo. O Biblie.

Aşeză cartea pe pupitrul aurit şi o deschise la Apocalipsă. Capitolul 21.

Christl rămase jos şi îşi ridică privirea spre el în timp ce acesta citea cu voce tare.

> — Şi m-a purtat, în Duhul, departe, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu şi care era înconjurată de un zid mare şi înalt. Avea douăsprezece porţi, iar la porţi, doisprezece îngeri. Pe ele erau scrise nişte nume, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel. Şi zidul cetăţii avea douăsprezece temelii şi pe ele erau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Îngerul care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca să măsoare cetatea, porţile şi zidul ei. Cetatea era în patru colţuri, lungimea ei era cât lăţimea şi a măsurat cetatea cu trestia, douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lăţimea şi înălţimea acesteia erau deopotrivă, l-a măsurat şi zidul, o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura oamenilor, căci astfel măsura şi îngerul. Temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu douăsprezece pietre preţioase. Şi cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare.

— Apocalipsa este decisivă pentru acest loc. Candelabrul pe care l-a donat împăratul Barbarossa are notaţii din ea. Mozaicul

din cupolă se bazează pe ea. Carol cel Mare numea capela în mod specific „noul său Ierusalim”. Şi această conexiune nu este un secret – am citit despre ea în toate ghidurile. Un picior carolingian măsura aproximativ o treime dintr-un metru, ceea ce înseamnă cu puţin mai mult decât piciorul de astăzi. Poligonul exterior cu şaisprezece laturi are treizeci şi şase de picioare carolingiene în lungime. Asta se traduce într-un perimetru de o sută patruzeci şi patru de picioare actuale. Perimetrul exterior al poligonului este acelaşi, treizeci şi şase de picioare carolingiene, ceea ce înseamnă o sută patruzeci de picioare de astăzi. Înălţimea este şi ea precisă. Iniţial optzeci şi patru de picioare actuale, fără cupola ca o cască, care a fost adăugată secole mai târziu. Întreaga capelă este construită într-un raport de şapte la doisprezece, cu lăţimea şi înălţimea egale. Arătă spre Biblie. Au transpus pur şi simplu în acest edificiu dimensiunile cetăţii cereşti din Apocalipsă, „noul Ierusalim”.

— Acest lucru s-a studiat de secole, admise ea. Cum are legătură cu ceea ce facem noi?

— Aminteşte-ţi ce a scris Einhard. „Revelaţiile vor fi limpezi odată ce taina acelui loc minunat va fi dezlegată.” A folosit înţelept acel cuvânt. Nu doar Revelaţia[15] este evidentă. Arătă spre Biblie. De asemenea şi alte revelaţii sunt clare.

Pentru prima dată în ani de zile, Dorothea simţi că nu mai avea controlul asupra situaţiei. Nu prevăzuse nimic din toate acestea. Şi acum, stând din nou în biserică, faţă în faţă cu mama şi cu soţul său, pe când Ulrich Henn rămăsese supus într-o parte, se luptă să-şi păstreze calmul obişnuit.

— Să nu plângi pierderea acelui american, zise Isabel. Era un oportunist.

Se întoarse spre Werner.

— Şi tu nu eşti?

— Eu sunt soţul tău.

— Doar cu numele.

— Asta pentru că tu ai ales aşa, răspunse din nou Isabel, cu vocea ridicându-se, apoi făcu o pauză. Înţeleg situaţia legată de Georg. Privirea bătrânei devie spre laterala capelei. Şi eu îi simt lipsa. Dar nu mai este şi nici unul dintre noi nu poate face nimic în sensul acesta.

[15] Cartea Revelaţiei este o altă denumire a Apocalipsei, (n.tr.).

Dorothea dispreţuise întotdeauna felul în care mama sa respingea durerea. Nu-şi amintea nici o lacrimă vărsată de ea când tatăl lor dispăruse. Nimic nu părea să o şocheze. Cu toate acestea, nu putea să-şi alunge din memorie privirea fără viaţă a lui Wilkerson. Adevărat, era un oportunist. Dar ea crezuse că relaţia lor ar fi putut realmente evolua în ceva mult mai substanţial.

— De ce l-ai ucis? îşi întrebă mama.

— Ar fi adus necazuri incomensurabile acestei familii. Şi, oricum, americanii l-ar fi omorât în cele din urmă.

— Tu eşti cea care i-a implicat pe americani. Tu ai vrut acel dosar despre submarin. Tu m-ai pus să mă ocup de asta prin Wilkerson. Tu ai vrut ca eu să iau dosarul, să intru în contact cu Malone şi apoi să scap de el. Tu ai vrut ca eu să fur hârtiile tatei şi pietrele de la mănăstire. Am făcut exact cum ai cerut *tu.*

— Şi eu ţi-am spus să omori femeia? Nu. A fost ideea amantului tău. Ţigări otrăvite. Ridicol. Şi casa ta? Acum este în ruină. Doi oameni morţi înăuntru. Oameni pe care i-au trimis americanii. Pe care i-ai ucis tu, Dorothea?

— Trebuia să o fac.

Mama ei măsură cu pasul pardoseala de marmură.

— Întotdeauna atât de practică. *Trebuia să o fac.* Ai dreptate, din cauza americanului *tău!* Dacă ar fi continuat să acţioneze, ar fi existat consecinţe devastatoare. Asta nu era problema lui, aşa că am pus capăt intervenţiei sale. Bătrâna se apropie la câţiva centimetri distanţă. L-au trimis să ne spioneze. Eu doar te-am încurajat să-i hrăneşti slăbiciunile. Dar ai mers prea departe. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că le-am subestimat interesul pentru familia noastră.

Dorothea făcu semn spre Werner.

— De ce l-ai amestecat şi pe el?

— Ai nevoie de sprijin. El ţi-l va oferi.

— Nu am nevoie de nimic de la el. Făcu o pauză. Sau de la tine, babo.

Braţul mamei sale se ridică şi o plesni peste faţă.

— Să nu mi te adresezi în asemenea mod! Nici acum, nici altădată.

Ea nu se mişcă, ştiind că, deşi era capabilă să o dovedească pe bătrână, cu Ulrich Henn ar fi fost cu totul altceva. Îşi mângâie obrazul pe interior, cu limba.

Tâmpla îi zvâcnea.

— Am venit în seara asta aici, adăugă Isabel, ca să lămuresc lucrurile. Acum, Werner participă şi el. Eu l-am implicat. Această căutare este decisă de mine. Dacă tu nu vrei să accepţi aceste reguli, atunci se poate termina acum şi surorii tale i se va da controlul asupra întregii averi.

Ochii tăioşi o cântăriră. Înţelese că mama sa nu aruncase doar o vorbă în vânt.

— Tu vrei asta, Dorothea. Eu ştiu că vrei. Tu semeni mult mai mult cu mine. Am observat. Ai muncit din greu în afacerile familiei, eşti bună în ceea ce faci. Ai împuşcat acel om la cabana de vânătoare. Ai curaj, ceea ce sora ta uneori nu are. Ea are viziune, ceea ce tu uneori ignori. Ce păcat că trăsăturile voastre cele mai bune nu au putut fi contopite într-o singură persoană! Cu mult timp în urmă s-a dus o luptă în interiorul meu şi trist este că fiecare dintre voi a avut de suferit.

Dorothea se uită lung la Werner.

Poate că nu-l mai iubea, dar, la naiba, uneori avea nevoie de el în feluri pe care numai aceia care supravieţuiesc propriilor copii le pot înţelege. Relaţia lor fusese marcată de durere. Agonia paralizantă a morţii lui Georg ridicase bariere pe care amândoi învăţaseră să le respecte. Şi totuşi, în timp ce căsnicia i se clătina, viaţa ei în afara acesteia prospera. Mama sa avea dreptate. Afacerile erau pasiunea ei. Ambiţia era un drog puternic ce amorţea totul, inclusiv atenţia oferită celorlalţi.

Werner îşi duse mâinile la spate şi rămase drept, asemenea unui războinic.

— Poate că, înainte de a muri, ar trebui să ne bucurăm de viaţa care ne-a mai rămas.

— Nu te-am ştiut niciodată să ai vreo dorinţă legată de moarte. Chiar eşti sănătos şi ai putea trăi mulţi ani.

— Nu, Dorothea. Pot *respira* mulţi ani. A trăi este o chestiune cu totul diferită.

— Ce vrei, Werner?

El îşi plecă fruntea şi se apropie de una dintre ferestrele întunecate.

— Dorothea, suntem la o răscruce. Apogeul întregii tale vieţi ar putea fi atins în următoarele câteva zile.

— *Ar putea?* Câtă încredere.

Colţurile gurii i se lăsară în jos.

— Nu am vrut să par lipsit de respect. Deşi nu suntem de acord asupra multor lucruri, eu nu sunt duşmanul tău.

— Şi cine este, Werner?

Ochii lui se înăspriră precum fierul.

— De fapt, tu nici nu ai nevoie de vreunul. Eşti propriul tău duşman.

Malone coborî din amvon.

— Apocalipsa este ultima carte a Noului Testament, unde Ioan îşi descrie viziunea legată de noul cer, noul pământ, noua realitate. Se mişcă în interiorul octogonului. Această clădire îi simbolizează viziunea. „Ei vor fi poporul Lui şi El va locui printre ei.” Asta spune Apocalipsa. Carol cel Mare a construit-o pe aceasta şi a trăit aici, în mijlocul poporului său. Două lucruri, totuşi, erau decisive. Lungimea, lăţimea şi înălţimea trebuie să fie la fel şi zidurile ar trebui să măsoare o sută patruzeci şi patru de coţi. De douăsprezece ori câte doisprezece.

— Eşti chiar bun la asta, remarcă ea.

— Opt era şi el un număr important. Lumea a fost creată în şase zile şi Dumnezeu s-a odihnit într-a şaptea. A opta zi, când totul era terminat, îl reprezenta pe Iisus, învierea Sa, începutul glorioasei lucrări de desăvârşire. De aceea există un octogon înconjurat de un poligon cu şaisprezece laturi. Apoi, arhitecţii acestei capele au făcut un pas mai departe.

„Înfăptuieşte această căutare invocând desăvârşirea îngerului la sanctificarea Maiestăţii Sale.” Asta a spus Einhard. Apocalipsa este despre îngeri şi ce au făcut ei pentru formarea „noului Ierusalim”. Douăsprezece porţi, doisprezece îngeri, douăsprezece seminţii ale copiilor lui Israel, douăsprezece temelii, doisprezece apostoli, douăsprezece mii de prăjini, douăsprezece pietre preţioase, douăsprezece porţi erau, douăsprezece mărgăritare. Se opri. Numărul doisprezece, considerat desăvârşit de către îngeri.

Părăsi locul rezervat corului şi reintră în octogon.

Făcu semn spre banda de mozaic aflată de jur împrejur.

— Poţi să traduci? Latina mea este acceptabilă, dar a ta este mai bună.

O bufnitură răsună în ziduri. Ca şi cum s-ar fi forţat pătrunderea.

Din nou.

El identifică direcţia. Dinăuntrul uneia dintre capelele laterale – cea a Sfântului Mihail. Unde se afla cealaltă ieşire.

Alergă într-acolo şi ocoli stranele goale spre uşa masivă de lemn ţinută închisă cu ajutorul unui zăvor de fier. Auzi o plesnitură de armă de dincolo de uşă.

— Ăştia forţează uşa!

— Care *ăştia?* întrebă Christl.

El puse mâna pe pistol.

— Avem necazuri.

43

Dorothea voia să plece, dar nu avea scăpare. Era la mila mamei şi a soţului său. Fără să-l mai pună la socoteală şi pe Ulrich. Henn lucra pentru familie de mai bine de zece ani, aparent ocupându-se de întreţinerea domeniului Reichshoffen, dar ea bănuise întotdeauna că asigura o gamă mai largă de servicii. Acum ştia. Acest om era un asasin.

— Dorothea, i se adresă Isabel. Soţul tău vrea să se revanşeze. Vrea ca voi doi să fiţi cum eraţi odată. Evident, încă există sentimente, altfel ai fi divorţat de el cu mult timp în urmă.

— Am stat pentru fiul nostru.

— Fiul vostru este mort.

— Nu şi amintirea lui.

— Într-adevăr. Dar ai intrat în lupta pentru moştenirea ta. Gândeşte-te. Ia ceea ce ţi se oferă.

— De ce îţi pasă?

Isabel scutură din cap.

— Sora ta caută gloria, reabilitarea familiei noastre. Dar asta ar presupune o examinare publică minuţioasă. Eu şi cu tine nu am căutat asta niciodată. Este datoria ta să o împiedici.

— Cum a devenit asta datoria mea?

Mama sa păru dezgustată.

— Semănaţi amândouă aşa de mult cu tatăl vostru! Chiar nu aveţi nimic de la mine? Ascultă-mă, copilă. Drumul pe care apuci este inutil. Eu încerc doar să te ajut.

O jigneau lipsa de încredere şi tonul plin de superioritate.

— Am aflat multe din citirea acelor periodice şi note Ahnenerbe. Bunicul a scris un raport despre ceea ce au văzut în Antarctica.

— Hermann era un visător, un om care trăia în lumea fanteziei.

— A vorbit despre zone unde zăpada făcea loc stâncii. Unde existau lacuri neîngheţate în locuri în care n-ar fi trebuit să fie nici unul. A vorbit despre munţi cavernoşi şi peşteri de gheaţă.

— Şi ce confirmare avem pentru toate acele fantasmagorii? Spune-mi, Dorothea. Suntem mai aproape de a găsi ceva?

— Avem un bărbat mort în portbagajul maşinii de afară.

Mama sa oftă îndelung.

— Eşti incorigibilă.

Dar şi răbdarea ei ajunsese la limită.

— Tu ai stabilit regulile acestei provocări. Tu ai vrut să ştii ce s-a întâmplat cu tata. Tu ai vrut ca eu şi Christl să lucrăm împreună. Tu ne-ai dat fiecăreia o parte a acestui puzzle. Dacă eşti aşa de deşteaptă, de ce facem *noi* toată chestia asta?

— Lasă-mă să-ţi spun ceva. Ce mi-a zis tatăl tău cu mult timp în urmă.

> Carol cel Mare ascultă cu veneraţie în timp ce Einhard vorbea. Erau în siguranţă în capela palatului, în camera pe care el o păstra în galeria superioară a octogonului. În cele din urmă se lăsase noaptea de vară, ferestrele exterioare erau întunecate, capela la fel de tăcută. Einhard de-abia se întorsese în ajun din lunga sa călătorie. Regele îl admira. Un om mărunţel, dar, asemenea unei albine ce face miere fină sau asemenea unei furnici harnice, capabil de lucruri măreţe. El îl numea Bezalell, din Cartea Exodului, o referire la măiestria sa. Pe nimeni altcineva nu ar fi trimis şi acum asculta cum Einhard îi povestea despre o călătorie anevoioasă pe mare spre un loc cu ziduri de zăpadă aşa de strălucitoare, încât lumina soarelui le îmbrăca crestele în umbre de albastru şi jad verde. Pe unul se formase o cascadă, căderea acesteia era precum argintul, iar Carol cel Mare îşi aminti de munţii zimţaţi de la miazăzi şi răsărit. Un frig de neînchipuit, spunea Einhard şi una din mâini îi tremură la amintirea aceasta. Vântul bătea cu o asemenea putere, încât nici măcar capela din jurul lor nu ar fi putut rezista. Carol cel Mare se îndoi de această afirmaţie, dar nu îl contrazise. Oamenii de aici locuiesc în colibe de lut, zicea Einhard, fără ferestre, doar cu o gaură în acoperiş ca să lase fumul să iasă. Paturile sunt folosite doar de cei avuţi, hainele sunt din piele necăptuşită. Acolo, totul este atât de diferit! Casele sunt toate din piatră, mobilate şi încălzite. Hainele sunt groase şi călduroase. Nu există clase sociale, nici bogăţie, nici sărăcie. Un ţinut al egalilor, unde noaptea vine fără sfârşit şi apa rămâne nemişcată precum moartea, dar e atât de frumoasă.

— Asta este ceea ce a scris Einhard, adăugă Isabel. Tatăl tău mi-a spus, aşa cum tatăl său îi spusese şi lui. Este din cartea pe care ţi-am dat-o, cea din mormântul lui Carol cel Mare. Hermann învăţase să o citească. Acum putem şi noi. De aceea am iniţiat această provocare. Vreau ca tu şi sora ta să găsiţi răspunsurile de care avem nevoie.

Dar cartea pe care i-o dăduse mama ei era scrisă într-o limbă indescifrabilă, plină de imagini fantastice ale unor lucruri de nerecunoscut.

— Adu-ţi aminte de cuvintele testamentului lui Einhard, completă Isabel. „Pătrunderea deplină a înţelepciunii Cerurilor ce aşteaptă cu Maiestatea Sa Carol, începe în noul Ierusalim.” Sora ta este acolo chiar acum, în noul Ierusalim, cu mulţi paşi înaintea ta.

Nu-i veni să creadă ceea ce auzea.

— Asta nu este ficţiune, Dorothea. Trecutul nu este ficţiune. Cuvântul „ceruri” din vremea lui Carol cel Mare avea un înţeles diferit decât are astăzi. Carolingienii îl numeau *ha shemin.* Însemna „ţinuturi muntoase”. Nu vorbim despre religie sau Dumnezeu, vorbim despre un popor care trăia foarte departe, într-un ţinut muntos al zăpezii, al gheţii şi al nopţilor nesfârşite. Un loc pe care Einhard l-a vizitat. Un loc unde tatăl *tău* a murit. Nu vrei să ştii de ce?

Voia! Blestemată fie, voia!

— Soţul tău este aici să te ajute, mai spuse mama sa. Am eliminat o potenţială problemă cu *Herr* Wilkerson. Acum această căutare poate continua fără vreo piedică. Voi avea grijă ca americanii să-i găsească trupul.

— Nu era nevoie să-l ucizi, repetă ea.

— Oare? Ieri, un om a dat buzna în casa noastră şi a încercat să-l omoare pe *Herr* Malone. A confundat-o pe sora ta cu tine şi a vrut să o ucidă. Din fericire, Ulrich a împiedicat punerea în aplicare a unui asemenea plan. Americanii au puţină consideraţie faţă de tine, Dorothea.

Ochii ei îl căutară şi îl găsiră pe Henn, care încuviinţă din cap, semnalând că vorbele mamei sale erau adevărate.

— Am ştiut atunci că trebuia să acţionăm. Din moment ce tu eşti o creatură cu anumite apucături, te-am găsit la München, unde ştiam că vei fi. Imaginează-ţi, dacă eu te-am putut găsi atât de uşor, cât crezi că le-ar fi luat americanilor?

Ea îşi aminti de panica lui Wilkerson la telefon.

— Am făcut ceea ce trebuia făcut. Acum, copilă, fă şi tu la fel.

Dar ea era derutată.

— Ce trebuie să fac? Ai spus că îmi pierdeam timpul cu ceea ce am obţinut.

Mama ei scutură din cap.

— Sunt sigură că informaţiile pe care le-ai dobândit despre Ahnenerbe vor fi de ajutor. Materialele sunt la München?

Dorothea confirmă.

— Îl voi trimite pe Ulrich să le recupereze. În scurt timp, sora ta va urma calea cea corectă – este imperativ ca tu să i te alături. Trebuie să fie temperată. Secretele noastre trebuie să rămână în familie.

— Unde este Christl? întrebă ea din nou.

— E pe cale să comită aceeaşi greşeală ca tine.

Ea aşteptă.

— Se încrede într-un american.

44

AACHEN

Malone o apucă pe Christl şi fugi din capela Sfântului Mihail, revenind în poligonul cu şaisprezece laturi. Se întoarse spre portal şi ieşirea principală.

Mai multe împuşcături se auziră din capela respectivă.

Găsi uşile principale, pe care spera să le poată deschide dinăuntru, dar auzi un zgomot. Cineva forţa încuietorile exterioare. Se părea că Faţă-de-Topor nu lucra singur.

— Ce se întâmplă? întrebă Christl.

— Prietenii noştri de noaptea trecută ne-au găsit. Ne-au urmărit toată ziua.

— Şi tu de-abia acum îmi spui asta?

El se îndepărtă de intrare şi reintră în octogon. Ochii săi cercetau interiorul slab luminat.

— Mi-am imaginat că nu vrei să fii deranjată de detalii.

— Detalii?

Auzi cum cedează uşa din capela Sfântului Mihail. În spatele său, scârţâitul balamalelor antice confirmă că uşile principale fuseseră şi ele date de perete. Zări scara şi alergară în sus pe treptele circulare, toată prudenţa fiind abandonată în favoarea vitezei.

Auzi voci dedesubt şi îi făcu semn lui Christl să păstreze liniştea.

Trebuia s-o pună la adăpost undeva, aşa că sub nici o formă nu se puteau afişa în galeria de sus. Tronul imperial se afla în faţa lui.

Sub scaunul de marmură brută era deschiderea întunecată pe unde treceau pelerinii odinioară, îşi aminti el de explicaţiile ghidului – un spaţiu gol scobit sub catafalc şi sub cele şase trepte de piatră. Sub altarul care ieşea în afară din spate era o altă deschidere, protejată de o uşă de lemn cu scoabe de fier. Îi indică să se târască sub tron. Femeia îi răspunse cu o privire ironică. El nu avea tocmai dispoziţia pentru discuţie în contradictoriu, aşa că o smuci spre lanţul de fier şi îi făcu semn din nou să se târască dedesubt.

„Stai liniştită”, îi spuse doar din buze.

Se auziră paşi dinspre scara întortocheată. Nu mai aveau la dispoziţie decât vreo câteva secunde. Ea păru să conştientizeze situaţia critică şi se înduplecă, dispărând sub tron.

Malone trebuia să le distragă atenţia. Mai devreme, când cercetase galeria superioară, observase o margine îngustă cu un contur ce se continua deasupra arcadelor de jos, reprezentând linia de demarcaţie dintre niveluri, suficient de largă încât să stai în picioare pe ea.

Se târî pe lângă tron, înconjură catafalcul şi sări peste grilajul de bronz ce-i venea până la talie. Îşi menţinu echilibrul pe cornişă, cu spatele lipit de coloanele superioare care susţineau cele opt arcade ale octogonului interior. Slavă Domnului că acele coloane erau unite câte două, late de vreo 60 de centimetri fiecare, cea ce însemna că avea 120 de centimetri de marmură care să-l adăpostească.

Auzi tălpi de cauciuc străbătând pardoseala galeriei superioare.

Începu să reevalueze ceea ce făcea acolo sus, stând pe o margine lată de 25 de centimetri şi ţinând în mână un pistol cu doar cinci gloanţe, la o înălţime de 6 metri. Riscă şi aruncă o privire rapidă, văzând două siluete în partea opusă. Unul din oamenii înarmaţi avansă în spatele catafalcului, celălalt ocupă o poziţie mai departe – unul cerceta, celălalt îl acoperea. Tactica inteligentă demonstra că sunt bine antrenaţi.

Îşi lipi din nou capul de marmura coloanei şi privi în faţă, dincolo de octogon. Lumina ce intra pe ferestrele din spatele tronului arunca o licărire pe coloanele lucioase din partea îndepărtată, iar umbra neregulată a scaunului imperial era clar vizibilă. Urmări cum o altă umbră ocoli prin spatele jilţului şi ajunse acum pe laterala cea mai apropiată de locul unde stătea el.

Trebuia să-l atragă pe atacator mai aproape.

Cu grijă, căută cu mâna stângă în buzunarul jachetei şi găsi o monedă de un euro de la restaurant. O scoase, balansă mâna într-o parte, apoi o aruncă uşurel pe marginea aflată în faţa grilajului de bronz, la trei metri depărtare, unde se ridica următorul grup de coloane. Moneda zornăi, apoi căzu pe pardoseala de marmură aflată dedesubt, un clinchet răsunând în liniştea din jur. El spera ca atacatorul să înţeleagă că el era sursa

zgomotului, să vină în faţă şi să se uite spre stânga, în timp ce el îl lovea din dreapta.

Dar asta nu lua în calcul intenţiile celuilalt agresor.

Umbra aflată în partea dinspre el a tronului crescu în dimensiuni.

Trebuia să-şi coordoneze perfect mişcarea. Îşi mută pistolul din mâna dreaptă în stânga.

Umbra se apropie de grilaj.

Apăru un pistol.

Malone se roti, îl apucă pe individ de haină şi îl trase brusc peste balustradă.

Trupul căzu în gol în interiorul octogonului.

Malone se rostogoli peste balustradă, în timp ce se trase un foc de armă şi glonţul celuilalt atacator izbi cu putere marmura. Auzi corpul celui căzut izbindu-se de pardoseală la şase metri dedesubt, scaunele zdruncinându-se împrăştiate. Trase un glonţ în direcţia tronului, apoi folosi reculul pentru a se ridica în picioare şi a-şi găsi refugiu în spatele coloanei de marmură, doar că de data aceasta în interiorul galeriei, cu spatele la marginea pe care stătuse înainte.

Dar piciorul său drept alunecă şi genunchiul se lovi de dale. Coloana vertebrală îi vibră de durere. Încercă să alunge suferinţa şi să-şi recâştige echilibrul, însă pierduse orice avantaj.

— *Nein, Herr* Malone, rosti un bărbat.

El stătea în patru labe, ţinând în mână pistolul.

— Ridică-te! ordonă adversarul.

Cotton se înălţă şovăitor în picioare.

Faţă-de-Topor înconjurase tronul şi acum stătea în partea cea mai apropiată de el.

— Aruncă arma! porunci din nou bărbatul.

Nu avea de gând să se predea atât de uşor.

— Pentru cine lucrezi?

— Aruncă arma!

Trebuia să tragă de timp, dar se îndoia că acest om avea să-i permită prea multe întrebări. În spatele lui Faţă-de-Topor se mişcă ceva. Zări în obscuritate două tălpi ridicate în aer. Picioarele lui Christl ţâşniră din ascunzătoarea ei şi se izbiră de genunchii agresorului.

Acesta, luat prin surprindere, se încovoie spre spate.

Malone folosi momentul pentru a trage cu arma, glonţul

pătrunzând cu o bufnitură surdă în pieptul bărbatului. Faţă-de-Topor urlă de durere, dar păru să-şi recapete imediat simţurile, ridicând pistolul. Malone trase din nou şi bărbatul se prăbuşi la pământ, fără să se mai mişte.

Christl ieşi de sub catafalc.

— Eşti o doamnă vitează, comentă el.

— Aveai nevoie de ajutor.

Îl durea genunchiul.

— Într-adevăr, chiar aveam.

Verifică pulsul lui Faţă-de-Topor, dar nu găsi nici un semn de viaţă. Apoi se îndreptă spre balustradă şi privi în jos. Trupul celuilalt atacator zăcea schimonosit în mijlocul unei grămezi de scaune, sângele curgând pe pardoseala de marmură.

Christl se apropie. Pentru o femeie care nu dorise să vadă cadavrul din mănăstire, părea să nu aibă nici o problemă cu acestea două.

— Şi acum? întrebă ea.

Malone făcu semn în jos.

— Aşa cum ţi-am cerut şi înainte de a fi întrerupţi, vreau să traduci acea inscripţie din latină.

45

VIRGINIA, 5.30 P.M.

Ramsey îşi arătă autorizaţia şi intră cu maşina în Fort Lee. Călătoria la sud de Washington durase puţin peste două ore. Baza era unul dintre cele şaisprezece cantonamente militare construite la începutul Primului Război Mondial, fiind numită după fiul preferat al Virginiei, Robert E. Lee[16]. Demolat în anii 1920 şi transformat în rezervaţie naţională de conservare a naturii, locul a fost reactivat în 1940 şi a devenit un centru tumultuos de pregătiri militare. În ultimii douăzeci de ani, datorită apropierii de Washington, clădirile şi infrastructura fuseseră atât extinse, cât şi modernizate.

Îşi croi drum printr-un labirint de barăci destinate antrenamentului şi operaţiunilor de comandă, construcţii ce veneau în întâmpinarea unor nevoi variate ale armatei, în special de logistică şi suport managerial. Marina închiriase trei depozite într-un colţ îndepărtat, aflate la acelaşi nivel cu alte unităţi militare de depozitare. Accesul la ele era restricţionat de încuietori prevăzute cu tastatură numerică şi control digital. Două dintre depozite erau gestionate de comandamentul central al marinei, al treilea de către Serviciul de Informaţii al Marinei.

Ramsey parcă şi coborî din maşină, strângându-şi haina mai tare în jurul umerilor. Păşi sub un portal metalic şi tastă un cod, apoi îşi introduse degetul mare în scanerul digital.

Uşa se deschise cu un clic.

Intră într-o mică anticameră ale cărei plafoniere se aprinseră la apariţia sa. Se îndreptă către un tablou de comandă cu întrerupătoare şi ilumină spaţiul cavernos de dincolo, vizibil printr-o fereastră cu panou de sticlă.

Când fusese el aici ultima oară? În urmă cu şase ani?

Nu, mai degrabă opt sau nouă.

De la prima lui vizită trecuseră însă treizeci şi opt de ani. Observă că, în afară de elementele de securitate moderne,

[16] Născut în statul Virginia, a fost conducătorul armatei confederate în timpul Războiului Civil american, unul dintre cei mai respectaţi generali din istoria Statelor Unite, (n.tr.).

lucrurile din interior nu erau prea diferite. Amiralul Dyals îl adusese aici iniţial. O altă zi promiţătoare de iarnă. Februarie. Cam la două luni după întoarcerea sa din Antarctica.

— Suntem aici cu un motiv, spuse Dyals.

Avusese şi el întrebări în legătură cu această călătorie. Îşi petrecuse mult timp la depozit luna trecută, dar totul se terminase brusc cu câteva zile în urmă, când echipa fusese desfiinţată. Rowland şi Sayers se întorseseră la unităţile lor, depozitul fusese sigilat, iar el fusese transferat la Pentagon. Pe drumul de la Washington către sud, amiralul nu spusese prea multe. Aşa era Dyals. Mulţi se temeau de acest om – nu de temperamentul său, pe care rareori şi-l manifesta şi nici de abuzul verbal, pe care îl evita ca pe un semn al lipsei de respect. Mai degrabă de căutătura de gheaţă a ochilor săi, ce păreau că nu clipesc niciodată.

— Ai studiat dosarul referitor la Operaţiunea Highjump? întrebă Dyals. Cel pe care ţi l-am procurat?

— În detaliu.

— Şi ce ai observat?

— Că locul în care am fost în Antarctica corespundea întocmai cu zona pe care o explorase echipa Highjump.

Cu trei zile înainte, Dyals îi înmânase un document marcat STRICT SECRET. Informaţiile conţinute de acesta nu făceau parte din raportul oficial pe care amiralii Cruzen şi Byrd îl întocmiseră după misiunea lor antarctică. În schimb, raportul era de la o echipă de specialişti ai armatei de uscat, care fuseseră incluşi printre cei patru mii şapte sute de membri ai operaţiunii Highjump. Byrd însuşi îi condusese într-o acţiune de recunoaştere a ţărmului nordic. Ei îi raportaseră doar lui, care în mod personal adusese totul la cunoştinţa şefului de atunci al operaţiunilor navale. Informaţiile din document îl uimiseră.

— Înainte de Highjump, spuse Dyals, eram convinşi că nemţii construiseră baze antarctice în anii 1940. Submarinele lor cutreieraseră tot Atlanticul de Sud atât în timpul războiului, cât şi puţin după aceea. Germanii au întreprins acolo o misiune majoră de explorare în 1938. Aveau planuri să se întoarcă. Credeam că o făcuseră şi că nu spuseseră nimănui. Dar totul era praf, Langford. Praf de aruncat în ochi. Naziştii nu se duseseră în Antarctica să stabilească baze.

El aşteptă.

— Au mers să-şi găsească trecutul.

Dyals îl conduse în depozit şi îşi croi cu greu drum printre lăzile de lemn şi rafturile de metal. Se opri şi făcu semn spre un şir de

rafturi încărcate cu pietre acoperite cu un amestec curios de vârtejuri şi înflorituri.

— Oamenii noştri din Highjump au localizat o parte din ceea ce au găsit naziştii în 1938. Nemţii se bazau pe nişte informaţii care datau din vremea lui Carol cel Mare. Unul dintre ai lor, Hermann Oberhauser, le-a descoperit.

El recunoscu numele de familie, din lista echipajului de pe NR-1A. Dietz Oberhauser, specialist de teren.

— L-am abordat pe Dietz Oberhauser cu aproape un an în urmă, explică Dyals. Unii dintre oamenii noştri de la Cercetare şi dezvoltare studiau arhivele germane capturate în război. Nemţii credeau că în Antarctica s-ar putea să existe lucruri interesante. Hermann Oberhauser devenise convins că acolo a locuit o civilizaţie avansată, una care a precedat-o pe a noastră. El credea că aceştia erau de mult pierduţii arieni, iar Hitler şi Himmler au vrut să ştie dacă avea dreptate. De asemenea, îşi imaginau că, dacă civilizaţia era mai avansată, ar fi putut deţine cunoştinţe utile. În acele zile, toţi căutau o posibilitate salvatoare.

Ceea ce nu se schimbase.

— Dar Oberhauser a căzut în dizgraţie. L-a înfuriat pe Hitler. Aşa că i s-a închis gura şi a fost trecut pe linie moartă. Ideile lui, abandonate. Ramsey arătă spre pietre. Se pare că el a avut dreptate. Era ceva de descoperit. Ai citit dosarul. Ai fost acolo. Spune-mi, ce crezi?

— N-am găsit nimic de felul acesta.

— Şi totuşi Statele Unite au cheltuit milioane de dolari ca să trimită aproape cinci mii de oameni în Antarctica. Patru militari au murit în timpul acelei acţiuni riscante. Acum alţi unsprezece sunt pe lumea cealaltă şi am pierdut un submarin de o sută de milioane de dolari. Haide, Ramsey. Gândeşte.

Nu voia să-l dezamăgească pe omul acesta, care manifestase atât de multă încredere în capacităţile sale.

— Imaginează-ţi o cultură, continuă Dyals, care s-a dezvoltat cu zeci de mii de ani înainte de orice am cunoaşte noi. Înainte de sumerieni, chinezi şi egipteni. Observaţii astronomice şi măsurători, greutăţi, volume, o concepţie realistă despre globul terestru, cartografie avansată, geometrie sferică, abilităţi de navigaţie, matematică. Să zicem că excelau în toate acestea, cu secole înaintea noastră. Îţi poţi imagina ce ar fi putut ei afla? Dietz Oberhauser ne-a spus că tatăl său a mers în Antarctica în 1938. A văzut lucruri, a învăţat lucruri. Naziştii au fost proşti de-a binelea –

pedanţi, limitaţi, aroganţi – aşa că n-au putut aprecia ce însemnau toate acelea.

— Dar se pare, domnule amiral, că şi noi am suferit de ignoranţă. Am citit dosarul. Concluziile operaţiunii Highjump erau că pietrele aflate în acest depozit proveneau de la un fel de rasă antică, poate o rasă ariană. Toată lumea a părut preocupată de asta. Se pare că am devenit interesaţi de mitul pe care naziştii îl formulaseră despre ei înşişi.

— Asta am făcut, ceea ce a reprezentat greşeala noastră. Dar era altă epocă. Oamenii lui Truman au considerat întreaga chestiune prea politică ca să o trateze în mod public. Nu doreau nimic care să dea dreptate lui Hitler sau germanilor. Aşa că au pus ştampila STRICT SECRET pe întreaga operaţiune Highjump şi au sigilat totul departe de ochii lumii. Dar ne-am făcut singuri un mare deserviciu.

Dyals arătă în faţă, spre o uşă de oţel închisă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceea ce nu ai văzut niciodată, cât timp ai fost acolo.

Ramsey stătea acum cu faţa spre aceeaşi uşă.

Un compartiment frigorific.

Acela în care intrase, pentru prima şi singura oară, cu treizeci şi opt de ani în urmă. În ziua aceea, amiralul Dyals îi dăduse un ordin – unul pe care îl urmase de atunci – „Lasă-l în pace”. Acel ordin fusese acum anulat, dar, înainte de a acţiona, venise să se asigure că erau încă acolo.

Puse mâna pe mâner.

46

AACHEN

Malone şi Christl coborâră la parter. Geanta cu ghidurile se afla pe un scaun de lemn, nederanjat de la locul lui. Într-o broşură, Malone localiză o traducere a mozaicului latin.

DACĂ PIETRELE VII S-AR POTRIVI UNA CU ALTA ÎN UNITATE
DACĂ NUMERELE ŞI DIMENSIUNILE AR CORESPUNDE
ATUNCI LUCRAREA DOMNULUI CARE A RIDICAT
ACEASTĂ MARE SALĂ VA LUMINA STRĂLUCITOARE ŞI VA ÎNCUNUNA CU
SUCCES EFORTURILE CUCERNICE ALE OMULUI
ALE CĂRUI LUCRĂRI RĂMÂN ÎNTOTDEAUNA
CA O PODOABĂ VEŞNICĂ
DACĂ ATOTPUTERNICUL SFĂTUITOR O PROTEJEAZĂ
ŞI VEGHEAZĂ ASUPRA EI
DOAMNE AJUTĂ CA ACEST TEMPLU ÎNTREG SĂ EXISTE
PE TEMELIA NECLINTITĂ AŞEZATĂ DE ÎMPĂRATUL CAROL

Îi înmână broşura lui Christl.

— Este corectă?

Observase în restaurant că şi alte cărţi conţineau traduceri, fiecare uşor diferită.

Ea studie textul, apoi scrută mozaicul, comparându-le unul cu altul. Cadavrul zăcea cam la un metru distanţă, cu membrele contorsionate în unghiuri ciudate, sângele păta pardoseala şi amândoi păreau a se preface că acesta nu se afla acolo. Era curios în legătură cu focurile de armă, dar se îndoi că le auzise cineva, ţinând cont de grosimea zidurilor şi de vântul de afară. Cel puţin până acum nu venise nimeni să investigheze.

— Este corectă, confirmă ea. Câteva variaţii minore, dar nimic care să schimbe înţelesul.

— Mi-ai spus mai devreme că inscripţia este originală, doar că pictura a fost înlocuită cu mozaic. Sfinţirea capelei – care este un alt cuvânt pentru „sanctificare”. „Înfăptuieşte această căutare invocând desăvârşirea îngerului la sanctificarea Maiestăţii Sale.” Numărul doisprezece este desăvârşirea îngerului, din Apocalipsă.

Acest octogon era simbolul acelei perfecţiuni. Arătă spre mozaic. Am putea alege fiecare a douăsprezecea literă, dar părerea mea este să numărăm fiecare al doisprezecelea cuvânt.

O cruce indica locul în care inscripţia începea şi se termina. El privi în timp ce ea calcula.

— *Claret,* spuse Christl, ajungând la doisprezece. Apoi găsi încă două cuvinte, pe poziţiile douăzeci şi patru şi treizeci şi şase. *Quorum. Deus.* Asta-i tot. Ultimul cuvânt, *velit,* este numărul unsprezece.

— Interesant, nu crezi? Trei cuvinte, ultimul oprindu-se la unsprezece, aşa că nu ar mai fi nici unul.

— *Claret quorum deus.* Strălucirea lui Dumnezeu.

— Felicitări. Tocmai ai lămurit căutarea.

— Deja ştiai, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Am încercat la restaurant cu una dintre traduceri şi am găsit aceleaşi trei cuvinte.

— Mi-ai fi putut spune asta, la fel şi faptul că eram urmăriţi.

— Aş fi putut, dar şi tu ai fi putut să-mi spui ceva.

Ea îi aruncă o privire nedumerită, dar Malone nu se mai lăsă păcălit, aşa că o întrebă direct:

— De ce mă duci cu zăhărelul?

Dorothea se uită fix la mama sa.

— Ştii unde este Christl?

Isabel înclină din cap afirmativ.

— Îmi protejez ambele fiice.

Ea încercă să-şi păstreze fizionomia calmă, dar o furie crescândă îi îngreuna sarcina.

— Sora ta a făcut echipă cu *Herr* Malone.

Cuvintele o înţepară.

— Tu m-ai pus să-l îndepărtez. Ai spus că este o problemă.

— A fost şi încă este, dar sora ta l-a găsit după ce el s-a întâlnit cu tine.

Sentimentul de îngrijorare se transformă în nebunie.

— Tu ai aranjat asta?

Mama sa încuviinţă.

— Îl aveai pe *Herr* Wilkerson. I l-am dat ei pe Malone.

Trupul Dorotheei păru amorţit, mintea paralizată.

— Sora ta este în Aachen, la capela lui Carol cel Mare, făcând

ceea ce trebuie. Acum, tu trebuie să faci la fel.

Chipul mamei rămase impasibil. În timp ce tatăl ei fusese fără griji, iubitor, cald, mama sa rămăsese disciplinată, rezervată, distantă. Guvernantele le crescuseră atât pe Christl, cât şi pe ea şi întotdeauna râvniseră după atenţia mamei lor, concurând pentru bruma de afecţiune de care se bucurau. Ceea ce, crezuse ea întotdeauna, dusese la mare parte din animozitatea resimţită între ele – dorinţa fiecărei fiice de a fi specială, complicată de faptul că erau identice.

— Ăsta-i doar un joc pentru tine? întrebă ea.

— Este cu mult mai mult decât atât. Este timpul ca fiicele mele să se maturizeze.

— Te dispreţuiesc.

— În sfârşit – furie. Dacă asta te va împiedica să faci lucruri prosteşti, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, urăşte-mă!

Dorothea ajunsese la limită şi înaintă spre mama sa. Dar Ulrich păşi între ele. Bătrâna ridică o mână şi îl opri, aşa cum ar fi procedat cu un animal dresat, iar Henn se retrase.

— Ce ai face? întrebă Isabel. M-ai ataca?

— Dacă aş putea.

— Şi ai obţine astfel ceea ce doreşti?

Întrebarea o opri în loc. Emoţiile negative scăzură în intensitate, lăsând loc numai vinovăţiei. Ca întotdeauna.

Un zâmbet se furişă pe buzele mamei sale.

— Trebuie să mă asculţi, Dorothea. Cu adevărat am venit să te ajut.

Werner privea cu o reticenţă temperată. Dorothea făcu un semn spre el.

— L-ai ucis pe Wilkerson şi acum mi l-ai dat pe el. Îl va păstra Christl pe american?

— Asta nu ar fi echitabil. Deşi Werner este soţul tău, el nu este totuşi un fost agent american. Mă voi ocupa de asta mâine.

— Şi cum de ştii unde va fi mâine?

— Asta este, copilă. Ştiu precis unde va fi şi am de gând să-ţi spun şi ţie.

— Ai două masterate şi totuşi testamentul lui Einhard ţi-a pus probleme? o întrebă Malone pe Christl. Să fim serioşi. Tu deja ştiai toate astea.

— Nu voi nega.

— Sunt un idiot că am ajuns în mijlocul acestui dezastru. În ultimele douăzeci şi patru de ore am ucis trei oameni din cauza familiei tale.

Ea se aşezase pe un scaun.

— Am fost în stare să rezolv enigma până în acest punct. Ai dreptate. A fost relativ uşor. Dar pentru cineva care trăia în Evul Mediu era probabil insurmontabil. Foarte puţini oameni aveau ştiinţă de carte. Dar trebuie să recunosc, eram curioasă să văd cât de bun eşti.

— Am trecut examenul?

— Destul de bine chiar.

— „Însă doar acei care iubesc tronul lui Solomon şi frivolitatea romană îşi vor găsi calea spre ceruri.” Asta urmează, aşadar încotro?

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, eu nu ştiu răspunsul. M-am oprit în acest punct acum trei zile şi m-am întors în Bavaria…

— Ca să mă aştepţi?

— M-a sunat mama acasă şi mi-a spus ce plănuia Dorothea.

Malone trebuia să clarifice lucrurile.

— Sunt aici doar datorită tatălui *meu.* Am rămas deoarece am supărat pe cineva aruncând o privire în acel dosar, iar firele duc direct spre Washington.

— Nu am contat în nici un fel în decizia pe care ai luat-o?

— Un sărut nu înseamnă o relaţie.

— Şi eu care am crezut că ţi-a plăcut.

Era timpul să analizeze chestiunea realist.

— Din moment ce amândoi ştim la fel de mult din această enigmă, acum putem rezolva restul separat.

Se îndreptă spre ieşire, dar se opri lângă cadavru. Câţi oameni omorâse de-a lungul anilor? Prea mulţi. Dar întotdeauna cu un motiv. Dumnezeu şi patria. Datorie şi onoare.

Dar de data asta?

Nici un răspuns.

Privi înapoi la Christl Falk, care stătea indiferentă.

Şi plecă.

47

CHARLOTTE, 5.20 P.M.

Stephanie şi Edwin Davis se ghemuiseră în pădure la cincizeci de metri de locuinţa lui Herbert Rowland de pe malul lacului. Acesta ajunsese acasă cu cincisprezece minute în urmă şi se grăbise înăuntru având în mână o cutie de pizza. Apoi revenise imediat afară şi luase trei buşteni groşi din stiva de lemne. Acum fumul ieşea pe coşul de piatră cioplită grosolan. Ea îşi dori ca şi ei să aibă un foc.

Îşi petrecuseră vreo două ore cumpărându-şi haine de iarnă suplimentare, mănuşi groase şi fesuri de lână. De asemenea, îşi făcuseră rezerve de mâncare şi de băutură, apoi se întorseseră şi îşi găsiseră o poziţie de unde puteau supraveghea casa în siguranţă. Davis se îndoia că ucigaşul avea să vină înainte de căderea nopţii, dar voia să fie la post pentru orice eventualitate.

— Nu va mai ieşi în seara aceasta, comentă Davis cu vocea şoptită.

Deşi copacii blocau orice adiere, aerul uscat era tot mai rece. Întunericul se lăsa uşor peste ei într-o curgere vâscoasă. Hainele lor cele noi erau veşminte vânătoreşti, cu o bună izolare termică. Nu vânase niciodată în viaţa ei şi se simţise ciudat achiziţionând produsele dintr-un magazin specializat în camping, de lângă unul dintre cele mai elegante malluri din Charlotte.

Se adăpostiseră la rădăcina unui conifer robust, pe un pat de ace de pin. Stephanie înfuleca un baton Twix. Dulciurile erau slăbiciunea ei. Un sertar al biroului ei din Atlanta era plin cu tentaţii.

Încă nu era sigură că făceau ceea ce trebuie.

— Ar trebui să sunăm la Serviciul Secret, murmură ea.

— Eşti întotdeauna atât de negativistă?

— Nu ar trebui să respingi ideea atât de repede.

— Aceasta este lupta mea.

— Acum pare să fie şi a mea.

— Herbert Rowland este în pericol. Sub nici o formă nu ne-ar crede, dacă am ciocăni la uşa lui şi i-am spune. Nici tipii de la Serviciul Secret nu ar crede. Nu avem nimic drept dovadă.

— Cu excepţia tipului de astăzi din casă.
— Ce tip? Cine este el? Spune-mi ce ştim până acum.
Nu-i putu oferi un răspuns.
— Se pare că va trebui să-l prindem asupra faptului, sugeră el.
— Fiindcă tu crezi că el a omorât-o pe Millicent?
— El a făcut-o.
— Ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă cu adevărat aici? Millicent nu are nimic de-a face cu un amiral mort, cu Zachary Alexander sau cu Operaţiunea Highjump. Este mai mult decât o oarecare vendetă personală.
— Ramsey este numitorul comun. Tu ştii asta.
— De fapt, tot ce ştiu este că am agenţi antrenaţi să facă genul ăsta de activitate şi totuşi iată-mă aici, congelându-mi fundul cu un angajat al Casei Albe, care are de obicei o atitudine ostilă.
Îşi termină batonul de ciocolată.
— Îţi plac chestiile alea? întrebă el.
— Nu va funcţiona.
— Fiindcă eu cred că sunt îngrozitoare. Uite, Baby Ruth. Ăsta da, baton de ciocolată.
Ea căută prin geanta de cumpărături şi găsi unul.
— Sunt de acord.
Davis i-l smulse din mână.
— Să nu te superi dacă şi mie îmi place.
Stephanie zâmbi. Bărbatul acesta era enervant, dar şi uluitor.
— De ce nu te-ai însurat niciodată? se interesă ea.
— De unde ştii că nu m-am însurat?
— Este evident.
El păru să-i aprecieze intuiţia.
— N-a fost niciodată o problemă stringentă.
Stephanie se întrebă oare a cui fusese vina.
— Muncesc, continuă el în timp ce mesteca batonul. Şi nu am vrut să sufăr.
Putea pricepe asta. Propria ei căsătorie fusese un dezastru, terminându-se într-o lungă înstrăinare, urmată de sinuciderea soţului său cu cincisprezece ani în urmă. O lungă perioadă în care stătuse singură. Dar Edwin Davis era unul dintre puţinii care înţelegeau.
— E mai mult decât suferinţă, comentă ea. Este şi multă bucurie.

— Dar există întotdeauna suferinţă. Asta este problema.

Ea se cuibări mai aproape de copac.

— După ce a murit Millicent, mărturisi Davis, am fost transferat la Londra. Într-o zi am găsit o pisică. Bolnăvioară. Gestantă. Am dus-o la veterinar, care a salvat-o pe ea, dar nu şi puii. După aceea, am adus pisica înapoi acasă. Bun animal. Să nu te zgârie ea niciodată! Blândă. Iubitoare. Mi-a plăcut să o am. Într-o zi a murit pur şi simplu. M-a durut. Rău de tot. Am decis atunci că fiinţele pe care le iubesc riscă să moară. Deci. Suficient pentru mine.

— Sună fatalist.

— Mai degrabă realist.

Telefonul ei mobil vibră la piept. Verifică ecranul – apel din Atlanta – şi răspunse. După ce ascultă un moment, decise:

— Fă-i legătura. Este Cotton, îi explică ea lui Davis. Este vremea să afle ce se întâmplă.

Însă Davis continuă să mănânce, privind casa cu insistenţă.

— Stephanie, începu Malone în urechea ei. Ai aflat informaţiile de care am nevoie?

— Lucrurile s-au complicat. Şi, acoperindu-şi gura cu mâna, îi relată desfăşurarea evenimentelor. Apoi îl chestionă: Dosarul?

— Probabil a dispărut.

Şi ea ascultă în timp ce el îi istorisi ce se întâmplase în Germania.

— Tu ce faci acum? o întrebă din nou Malone.

— Nu m-ai crede, dacă ţi-aş spune.

— Luând în considerare lucrurile extrem de prosteşti pe care le-am făcut eu în ultimele două zile, aş putea crede orice.

Ea îi povesti.

— Aş zice că nu este deloc stupid, comentă Malone. Eu însumi stau într-un frig de crapă pietrele, în faţa unei biserici carolingiene. Davis are dreptate. Tipul acela se va întoarce.

— De asta îmi este teamă.

— Cineva este extrem de interesat de *Blazek,* sau NR-1A, sau oricum ar fi numit submarinul ăla blestemat. Supărarea lui Malone părea să fi lăsat loc incertitudinii. Dacă chiar Casa Albă a spus că Serviciul de Informaţii al Marinei a pus întrebări, asta înseamnă că Ramsey este implicat. Suntem pe piste paralele, Stephanie.

— Am aici lângă mine un tip care înfulecă un baton Baby Ruth

şi zice acelaşi lucru. Aud că voi doi aţi vorbit.

— De fiecare dată când cineva îmi salvează fundul, sunt recunoscător.

Îşi aminti şi ea de Asia Centrală, dar era curioasă:

— Încotro duce calea pe care ai pornit, Cotton?

— Bună întrebare. O să revin cu un telefon. Aveţi grijă acolo.

— Şi tu.

Malone întrerupse convorbirea. Stătea în partea îndepărtată a curţii care găzduia târgul de Crăciun, în vârful pantei, lângă primăria din Aachen, cu faţa spre capela aflată la o sută de metri depărtare. Clădirea îmbrăcată în zăpadă radia un verde fosforescent. Ningea în linişte, dar cel puţin vântul încetase.

Îşi privi ceasul. Aproape unsprezece şi jumătate.

Toate chioşcurile erau închise, şuvoiul învolburat al vocilor şi al trupurilor se potolise până a doua zi. Doar câţiva oameni se mai învârteau în jur. Christl nu-l urmase afară din capelă şi, după ce vorbise cu Stephanie, era şi mai confuz.

Strălucirea lui Dumnezeu.

Termenul trebuia să fi fost relevant pentru vremea lui Einhard. Ceva cu un înţeles clar. Cuvintele mai posedau încă o anumită semnificaţie?

Uşor de aflat.

Accesă browser-ul SAFARI pe iPhone, se conectă la internet şi căută pe Google. Scrise STRĂLUCIREA LUI DUMNEZEU EINHARD şi apăsă căutare.

Ecranul pâlpâi, apoi afişă primele douăzeci şi cinci de link-uri.

Cel dintâi îi răspunse la întrebare.

48

JOI, 13 DECEMBRIE
CHARLOTTE, 12.40 A.M.

Stephanie auzi un foşnet. Nu tare, dar suficient de stăruitor încât să ştie că era cineva acolo. Davis aţipise. Îl lăsase să doarmă. Avea nevoie de odihnă. Era neliniştit, iar ea voia să-i fie de ajutor, aşa cum Malone o ajutase pe ea, dar continuă să se întrebe dacă era inteligent ceea ce făceau.

Ţinea în mână un pistol, cu ochii scrutând printre copaci întunericul din perimetrul defrişat ce înconjura casa lui Rowland. Ferestrele erau întunecate de cel puţin două ore. Urechile-i captau sunetele nopţii şi surprinse un alt trosnet. Din partea dreaptă. Crengile de pin fremătară. Stabili cu precizie locul. Poate la cincizeci de metri distanţă.

Îi puse lui Davis mâna peste gură şi îl bătu uşor cu pistolul peste umăr. Acesta se trezi cu o tresărire bruscă, dar ea îşi presă palma şi mai tare peste buzele lui.

— Avem musafiri, şopti ea.

El clătină din cap că a înţeles.

Stephanie arătă direcţia.

Un alt trosnet.

Apoi mişcare, lângă maşina de teren a lui Rowland. O umbră neagră apăru şi se contopi cu copacii, se pierdu complet pentru un moment, apoi se ivi din nou, îndreptându-se direct spre casă.

Charlie Smith se apropie de uşa din faţă. Trecuse destul timp de când se stinseseră luminile în căsuţa lui Herbert Rowland.

Îşi petrecuse după-amiaza la cinematograf şi se bucurase de friptura de la Ruth’s Chris pe care şi-o dorise cu înfocare. Una peste alta, o zi cât se poate de liniştită. Citise în ziare relatări despre moartea amiralului David Sylvian, bucurându-se că nu existau suspiciuni de crimă. Se întorsese cu două ore în urmă şi stătuse de veghe în pădurea rece, aşteptând.

Dar totul părea liniştit.

Intră în casă pe uşa principală, încuietoarea şi zăvorul fiind ridicol de uşor de deschis cu şperaclul şi îmbrăţişă căldura din

interior. Se furişă mai întâi la frigider şi verifică sticluţa de insulină. Nivelul era categoric mai jos. Ştia că fiecare conţinea patru doze şi estimă că dispăruse încă un sfert din serul fiziologic. Cu mănuşile în mâini, luă sticluţa şi o puse într-o pungă de plastic cu închidere etanşă.

Analiză şi sticlele reci de whisky şi observă că una era, de asemenea, considerabil mai goală. Se părea că Herbert Rowland se bucurase de beţia nocturnă. În coşul de gunoi din bucătărie găsi o seringă folosită şi o puse şi pe aceasta în punga de plastic.

Păşi neauzit în dormitor.

Rowland era cuibărit sub o plapumă confecţionată din petice diferite, respirând sporadic. Îi verifică pulsul. Slab. Ceasul de pe noptieră indica aproape ora unu. Probabil trecuseră şapte ore de la injecţie. Dosarul spunea că Rowland îşi făcea singur tratamentul în fiecare seară, înainte de ştirile de la ora şase, apoi începea să bea. În seara aceasta, fără pic de insulină în sânge, alcoolul îşi făcuse efectul repede, inducând o comă diabetică profundă. Moartea nu era departe.

Trase un scaun dintr-un colţ. Trebuia să rămână până când murea Rowland. Dar decise să nu fie nesăbuit. Încă îi stăruiau în minte cei doi oameni de la prima vizită, aşa că se întoarse în camera de zi şi înşfacă două dintre puştile de vânătoare pe care le observase mai devreme. Una din ele era o frumuseţe. Marca Mossberg, de mare viteză, cu percutor operat manual. Cu şapte gloanţe, calibru mare şi o lunetă impresionantă. Cealaltă era un Remington de calibru 12. Unul dintre modelele comemorative Ducks Unlimited, dacă nu cumva se înşela. Fusese şi el pe punctul de a-şi cumpăra una. Un dulap aflat sub rastel era plin cu cartuşe. Încărcă ambele arme şi se întoarse la punctul său de observaţie de lângă pat.

Acum era pregătit.

Stephanie îl apucă de braţ pe Davis. Acesta era deja în picioare, gata să pornească.

— Ce faci?

— Trebuie să mergem.

— Şi ce intenţionăm să facem odată ajunşi acolo?

— Să-l oprim. Îl ucide pe omul ăla chiar acum.

Ştia că Davis avea dreptate.

— Eu voi intra pe uşa principală, continuă Stephanie. Cealaltă

ieşire este prin uşile de sticlă dinspre terasă. Ţine-o tu sub observaţie. Hai să vedem dacă reuşim să-l speriem atât de tare încât să facă vreo greşeală.

Davis o luă înainte.

Ea îl urmă, întrebându-se dacă aliatul său se confruntase vreodată cu o asemenea ameninţare. Dacă nu, era un pungaş al naibii de curajos. Dacă da, atunci era un idiot.

Ajunseră la aleea cu pietriş şi se repeziră spre casă, făcând cât mai puţin zgomot. Davis ocoli clădirea îndreptându-se spre lac, iar ea îl urmări cum urcă tiptil treptele de lemn spre terasa înălţată. Văzu că uşile glisante de sticlă erau acoperite de perdele pe interior. În linişte, Davis traversă terasa. Mulţumită că acesta era pe poziţie, ea se îndreptă spre intrarea din faţă şi decise să aplice abordarea directă.

Izbi cu putere uşa.

Apoi părăsi veranda în fugă.

Smith se ridică de pe scaun ca un arc. Cineva tocmai lovise zdravăn uşa de la intrare. Apoi auzi un trosnet înăbuşit din direcţia terasei. Şi ciocănituri. În uşile de sticlă.

— Ieşi afară, nenorocitule! strigă un bărbat.

Herbert Rowland nu auzi nimic. Respiraţia sa rămase chinuită, în timp ce trupul îşi pierdea treptat funcţiile vitale.

Smith luă ambele arme şi se întoarse în camera de zi.

Stephanie îl auzi pe Davis strigând o provocare.

Ce naiba?

Smith se năpusti în camera de zi, aşeză puşca pe blatul din bucătărie şi trase două focuri de armă în perdelele care drapau uşile glisante de sticlă. Aerul rece năvăli înăuntru când sticla fu spulberată. Folosi momentul de confuzie ca să se retragă spre bucătărie, ghemuindu-se în spatele barului.

O serie de împuşcături din dreapta, în camera de zi, îl determină să se trântească la podea.

Stephanie trase un foc în fereastra adiacentă uşii de la intrare. Mai trase o dată. Poate că asta avea să fie suficient pentru a-i distrage intrusului atenţia de la pridvorul unde Davis stătea neînarmat.

Auzise două împuşcături. Plănuise doar să-l surprindă pe criminal cu prezenţa lor şi să aştepte o gafa din partea lui.
Din câte se părea, Davis avea un alt plan.

Smith nu era obişnuit să fie încolţit. Cei doi de mai devreme? Ei trebuiau să fie. Poliţia? Puţin probabil. Ciocăniseră la uşă, pentru numele lui Dumnezeu. Unul din ei chiar strigase, provocându-l la luptă. Nu, ăştia doi erau cu totul altceva. Dar putea lăsa analiza pentru mai târziu. În acest moment trebuia doar să-şi ia tălpăşiţa cât mai repede.
Ce ar fi făcut MacGyver?
Îi plăcea teribil serialul acela.
Foloseşte-ţi creierul.

Stephanie se retrase de pe verandă şi se repezi spre terasă, având grijă însă la ferestre şi folosind maşina de teren a lui Rowland pentru a se adăposti. Ţinea pistolul îndreptat spre casă, gata să tragă. Nu avea de unde să ştie dacă era suficient de sigur să avanseze, dar trebuia să-l găsească pe Davis. Ameninţarea pe care o lansaseră escaladase rapid.
Se deplasă zorit pe lângă casă, găsi treptele care duceau sus spre terasă şi ajunse exact la timp ca să-l vadă pe Edwin Davis cum azvârlea în uşile de sticlă ceva ce părea a fi un scaun de fier forjat.

Smith auzi ceva trecând cu forţă prin sticla rămasă şi spintecând perdelele prinse de perete. Ridică din nou arma şi trase altă rafală, apoi folosi momentul ca să înşface puşca pentru competiţii şi să părăsească bucătăria, reintrând în dormitor. Oricine era afară avea să ezite puţin, iar el trebuia să folosească la maximum acele câteva secunde, în avantaj propriu.
Herbert Rowland era tot întins în pat. Dacă nu murise încă, nu mai avea mult. Dar nici o dovadă a crimei nu era prezentă. Sticluţa cu conţinutul înlocuit şi seringa erau în siguranţă în buzunarul său. Adevărat, fuseseră folosite armele, dar nimic nu permitea identificarea lui.
Ajunse la una dintre ferestrele dormitorului şi ridică partea de jos, mobilă, a acesteia. Imediat se strecură afară. Se părea că nu era nimeni pe partea aceasta a casei. Închise la loc fereastra. Ar fi trebuit să-i vină de petrecanie celui care era aici, oricine ar fi

fost el, dar prea multe şanse fuseseră deja risipite.

Decise că cea mai bună soluţie era să joace inteligent.

Cu puşca în mână, se afundă în pădure.

— Ai înnebunit de tot? ţipă Stephanie la Davis.

Partenerul ei rămase pe terasă.

— A fugit, spuse Davis.

Ea urcă atentă treptele, nemaicrezând nici un cuvânt de-al lui.

— Am auzit o fereastră deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.

— Asta nu înseamnă că a fugit, înseamnă doar că o fereastră s-a deschis şi apoi s-a închis.

Davis păşi prin uşile de sticlă distruse.

— Edwin…

Acesta dispăru în întuneric, iar ea se grăbi să-l urmeze înăuntru. Se îndrepta spre dormitor. O lumină se aprinse şi ea ajunse la uşă. Davis îi lua pulsul lui Herbert Rowland.

— De-abia mai bate. Şi se pare că nu a auzit nimic. Este în comă.

Era încă îngrijorată din cauza acelui bărbat cu arma. Davis întinse mâna după telefon şi ea îl văzu tastând trei cifre.

911.

49

WASHINGTON, D.C.
1.30 A.M.

Ramsey auzi soneria de la intrare. Zâmbi. Stătea răbdător, citind un thriller de David Morrell, unul dintre scriitorii său preferaţi. Închise cartea şi îşi lăsă musafirul sosit în miez de noapte să asude puţin. În cele din urmă se ridică, se îndreptă spre hol şi deschise uşa.

Senatorul Aatos Kane stătea afară în frig.

— N-am venit să-ţi cer scuze, spuse acesta.

El ridică din umeri.

— De fapt, am crezut că răspunsul meu a fost mai degrabă blând, ţinând cont de impertinenţa pe care mi-a arătat-o consilierul tău.

Kane năvăli înăuntru ca o furtună.

Ramsey nu se oferi să-i ia haina. În mod limpede, agenta operativă de la magazinul de hărţi făcuse deja ceea ce i se indicase, trimiţând un mesaj prin consilierul lui Kane, acelaşi puţoi insolent care-l pusese pe el la zid în Capitol Mall, cum că ea ar avea în posesie informaţii legate de dispariţia unei consiliere care lucrase pentru Kane cu trei ani în urmă. Acea femeie fusese o roşcată atrăgătoare din Michigan care căzuse victimă în mod tragic unui criminal în serie ce băgase în sperieţi zona capitalei. Ucigaşul a fost găsit în cele din urmă, după ce s-a sinucis, întreaga afacere ocupând prima pagină a ziarelor din întreaga ţară.

— Ticălos nenorocit! ţipă Kane. Ai spus că s-a terminat!

— Să stăm jos.

— Nu vreau să stau. Vreau să te pocnesc până cazi lat.

— Ceea ce nu va schimba nimic. Îi plăcea la nebunie să răsucească cuţitul în rană. Tot te voi avea la mână. Aşa că va trebui să te întrebi în sinea ta. Vrei să ai şansa de a deveni preşedinte? Sau ai prefera o dezonoare sigură?

Furia lui Kane era însoţită de nelinişte. Perspectiva era foarte diferită, când se uita afară din interiorul capcanei.

Continuară să-şi arunce unul altuia priviri îndârjite, precum doi

lei ce decideau care să se ospăteze mai întâi. În cele din urmă, Kane clătină din cap în semn de acceptare. Ramsey îl conduse pe senator în camera de zi, unde luară loc. Încăperea era mică, ceea ce îi forţa la o intimitate incomodă. Kane se simţea stingherit, exact aşa cum şi trebuia.

— Am venit la tine noaptea trecută şi în această dimineaţă ca să-ţi cer ajutorul, începu Ramsey. O rugăminte sinceră adresată unui om pe care-l consideram prieten. Făcu o pauză. Nu mi s-a oferit nimic în schimb, decât aroganţă. Consilierul tău a fost impertinent şi insuportabil. Desigur, el nu făcea decât ceea ce îl instruiseşi tu. Prin urmare, iată răspunsul meu.

— Eşti un ticălos viclean.

— Iar tu eşti un soţ infidel care a reuşit să-şi ţină secretă greşeala prin moartea convenabilă a unui ucigaş în serie. Chiar ai atras, din câte îmi amintesc, simpatia publică pentru decesul tragic al consilierei tale, manifestându-ţi indignarea faţă de soarta ei. Ce ar crede alegătorii şi familia ta, dacă ar şti că ea tocmai avortase – şi că tu erai tatăl?

— Nu există nici o dovadă.

— Cu toate astea, erai foarte panicat la vremea respectivă.

— Ştii că ea ar fi putut să mă ruineze, indiferent dacă eram sau nu tatăl. Afirmaţiile ei ar fi fost singurele care ar fi contat.

Ramsey stătea drept ca o vergea de armă. Amiralul Dyals îl învăţase cum să transmită în mod clar cine avea comanda.

— Şi iubita ta ştia asta, spuse el, de aceea era în stare să te manipuleze, iată motivul pentru care mi-ai fost atât de recunoscător pentru ajutor.

Amintirea situaţiei neplăcute din trecut păru să calmeze furia lui Kane.

— Habar nu am avut ce plănuiseşi tu. N-aş fi fost niciodată de acord cu ceea ce ai făcut până la urmă.

— Chiar aşa? A fost cea mai inteligentă mişcare. Noi am omorât-o, am pus totul pe seama altui criminal, apoi l-am ucis şi pe el. Din câte îmi amintesc, presa a aplaudat rezultatul. Sinuciderea a scutit procesul şi execuţia şi a oferit ocazia relatării unor poveşti înspăimântătoare la ştiri. Se opri puţin. Şi nu-mi amintesc nici măcar o singură obiecţie ridicată de tine atunci.

El ştia că cea mai periculoasă ameninţare cu care se putea confrunta un politician era o acuzaţie din partea unei presupuse iubite. Atât de mulţi fuseseră doborâţi într-o manieră atât de

simplă! Nu conta că afirmaţiile erau imposibil de dovedit sau chiar evident false. Tot ce conta era că ele existau.

Kane stătea sprijinit de spătarul fotoliului.

— Nu am mai avut de ales, odată ce mi-am dat seama ce făcuseşi. Ce vrei, Ramsey?

Nu domnule *amiral,* nici măcar curtezia prenumelui.

— Vreau să mă asigur că devin următorul membru al Statului-Major General. Credeam că m-am exprimat destul de clar astăzi.

— Ştii câţi alţii doresc acel post?

— Mai mulţi, sunt sigur. Dar, vezi tu, Aatos, eu am *creat* acel post vacant, aşa că pe bună dreptate ar trebui să fie al meu.

Kane îl privi lung şi cu incertitudine, digerând confesiunea.

— Ar fi trebuit să mă prind.

— Îţi spun asta din trei motive. În primul rând, ştiu că o să-ţi ţii gura. În al doilea rând, trebuie să înţelegi cu cine ai de-a face. Şi în al treilea rând, ştiu că vrei să fii preşedinte. Experţii spun că ai şanse considerabile. Partidul te susţine, procentele tale în sondaje sunt excelente, concurenţa este slabă. Ai contactele şi mijloacele să strângi fonduri pentru campanie. Mi s-a spus că, în mod confidenţial, te-ai asigurat de treizeci de milioane de dolari ca sumă de pornire, din partea mai multor donatori.

— Ai fost ocupat, admise Kane cu un aer de politeţe forţată.

— Eşti rezonabil de tânăr, sănătos, soţia te susţine întru totul. Copiii tăi te adoră. Una peste alta, ai fi candidatul perfect.

— Cu excepţia faptului că i-am tras-o unei membre a echipei mele cu trei ani în urmă, care a rămas însărcinată, a avortat şi apoi a decis că mă iubea.

— Ceva de genul ăsta. Din nefericire pentru ea, a căzut victimă unui criminal în serie, unul care, în paroxismul demenţei şi-a luat propria viaţă. Din fericire, a lăsat în urmă foarte puţine dovezi care să-l lege de crimele săvârşite, inclusiv de a ei, astfel că un potenţial dezastru pentru tine s-a transformat într-un atu.

Şi Ramsey îşi protejase spatele în mod inteligent, obţinând de la clinica South Texas documentele legate de avort şi o copie video a şedinţei obligatorii de consiliere pe care legea din Texas o solicita înaintea efectuării oricărui avort. Femeia, deşi folosise o identitate falsă, izbucnise în lacrimi şi îi spusese consilierei, fără a da nume, despre o relaţie cu şeful ei. Nu multe detalii, dar suficiente încât să facă vâlvă la *Inside Edition, Extra* sau *The Maury Show* – şi să ruineze complet şansele lui Aatos Kane

pentru Casa Albă.

Agenta operativă de la magazinul de hărţi îşi făcuse bine treaba, explicându-i clar şefului de cabinet al lui Kane că ea era acea consilieră. Voia să vorbească cu senatorul, altfel avea de gând să sune la Fox News, care niciodată nu părea să aibă ceva bun de spus despre Kane. Reputaţia. Mai fragilă decât cristalul cel mai fin.

— Tu l-ai omorât pe Sylvian? întrebă senatorul.

— Tu ce crezi?

Kane îl studia cu un dispreţ nemascat. Dar era atât de nerăbdător, atât de dornic să candideze, atât de disperat, încât rezistenţa i se erodă în foarte scurt timp.

— Bine, cred că pot face ca numirea să aibă loc. Daniels are nevoie de mine.

Faţa lui Ramsey se relaxă într-un zâmbet liniştitor.

— Ştiam că se poate. Acum hai să discutăm cealaltă chestiune.

Nici un pic de haz, umor sau simpatie nu îi invadă privirea.

— Care chestiune?

— Voi candida alături de tine pentru postul de vicepreşedinte.

Kane râse.

— Eşti nebun.

— De fapt, nu sunt deloc. Următoarea cursă electorală nu va fi dificil de prezis. Trei candidaţi, poate patru, nici unul de calibrul tău. Vor fi câteva lupte iniţiale, dar tu ai prea multe resurse şi prea multă forţă ca să-ţi poată ţine cineva piept. Ai putea încerca să reduci divergenţele din interiorul partidului selectându-l pe cel mai puternic învins sau pe unul care nu pune deloc probleme, dar nici una din variante nu ar avea sens. Primul vine cu ranchiună, celălalt este lipsit de valoare în luptă. Ai putea încerca să găseşti pe cineva care să-ţi aducă o anumită parte a electoratului, dar asta ar presupune ca alegătorii să-l favorizeze pe primul de pe buletinele de vot datorită secundului său, ceea ce, după cum o demonstrează istoria, ar fi un nonsens. Mai realist, ai putea să optezi pentru cineva dintr-un stat unde candidatul la postul de vicepreşedinte ţi-ar aduce voturi. Şi asta e o aiureală. John Kerry l-a ales pe John Edwards în 2004, dar a pierdut în Carolina de Nord. A pierdut chiar şi în circumscripţia lui Edwards.

Kane rânji afectat.

— Marea ta slăbiciune este lipsa de experienţă în afacerile externe. Acolo senatorii nu prea au multe şanse, dacă nu au fost implicaţi în domeniul respectiv, ceea ce tu, în mod înţelept, nu ai făcut de-a lungul anilor. Eu te pot sprijini aici. Acesta e punctul meu forte. În timp ce tu nu ţi-ai efectuat stagiul militar, eu am patruzeci de ani în marină.

— Şi eşti de culoare.

Ramsey zâmbi.

— Ai observat? Nimic nu-ţi poate scăpa!

Kane îl cântări.

— Vicepreşedintele Langford Ramsey, la o clipă distanţă de…

Amiralul îl opri ridicându-şi mâna.

— Hai să nu ne gândim la asta. Vreau pur şi simplu opt ani ca vicepreşedinte.

Kane surâse trist.

— Ambele mandate?

— Bineînţeles.

— Ai făcut toate astea ca să-ţi asiguri o funcţie?

— Şi ce-i rău în asta? Nu este acesta şi scopul tău? Tu, dintre toţi oamenii, poţi înţelege ce înseamnă. N-aş putea fi niciodată *ales* preşedinte. Sunt amiral, fără experienţă politică. Dar am şanse la a doua funcţie în stat. Tot ce trebuie să fac este să impresionez o singură persoană. Pe tine. Lăsă timp suficient ca vorbele sale să prindă rădăcini. Cu siguranţă, Aatos, vezi beneficiile acestui aranjament. Pot fi un aliat valoros. Sau, dacă alegi să nu-ţi onorezi partea de înţelegere, pot deveni un adversar formidabil.

Privi cum Kane evalua situaţia. Îl ştia bine pe acest om. Era un ipocrit fără inimă şi fără conştiinţă, care-şi petrecuse toată viaţa în funcţii publice construindu-şi o reputaţie pe care acum plănuia să o folosească pentru a se propulsa la preşedinţie.

Nimic nu părea să-i stea în cale.

Şi sigur nimic nu avea să-i stea.

— În regulă, Langford, îţi voi da locul tău în istorie.

În sfârşit, un prenume. Era posibil să ajungă la o înţelegere.

— Îţi mai pot oferi ceva, continuă Ramsey. Poţi să-l numeşti un gest de bună credinţă, ca să-ţi demonstrez că nu sunt un diavol cum îţi închipui.

Depistă neîncredere în ochii atenţi ai lui Kane.

— Mi s-a spus că adversarul tău principal, mai ales în

confruntările iniţiale, va fi guvernatorul Carolinei de Sud. Aveţi relaţii proaste, aşa că lupta ar putea deveni repede personală. Ţi-ar putea pune probleme, mai ales în Sud. Să recunoaştem, nimeni nu poate câştiga Casa Albă fără Sud. Ar fi prea mulţi alegători de ignorat.

— Spune-mi ceva ce eu nu ştiu.

— Îi pot elimina candidatura.

Kane îşi ridică mâinile într-un gest categoric.

— Nu vreau să mai moară cineva.

— Mă crezi atât de idiot? Nu, am informaţii care vor pune capăt şanselor sale chiar înainte de a începe.

Observă o licărire amuzată brăzdând chipul lui Kane. Interlocutorul său învăţa repede, deja bucurându-se de aranjament. Nu era de mirare. În ciuda tuturor hibelor avute, Kane era adaptabil.

— Îndepărtarea lui acum ar face mult mai uşoară strângerea fondurilor.

— Atunci gândeşte-te că ai primit un cadou de la un aliat. Va dispărea, se opri el câteva clipe, de îndată ce voi depune jurământul în Statul-Major General.

50

Ramsey era încântat. Totul decursese exact cum prevăzuse. Aatos Kane putea fi sau nu următorul preşedinte, dar, dacă el reuşea performanţa, moştenirea lui Ramsey era asigurată. Dacă Kane nu era ales, atunci cel puţin el avea să se retragă din Marină ca membru al Statului-Major General.

În mod clar un câştig în ambele situaţii.

Stinse luminile şi urcă la etaj. Câteva ore de somn ar fi fost tocmai bune, căci urma o zi crucială. Odată ce Kane lua legătura cu Casa Albă, maşinăria zvonurilor avea să se pună în funcţiune. Trebuia să fie pregătit pentru a ţine piept presei, nici negând, dar nici confirmând ceva. Aceasta era o numire directă a Casei Albe şi el trebuia să pară copleşit chiar şi numai de simplul fapt că era luat în consideraţie. Până la finalul zilei, consilierii politici aveau să lase să se scurgă informaţii despre posibila sa numire pentru a testa reacţiile şi, exceptând o imensă răsturnare de situaţie total neprevăzută, până în dimineaţa următoare zvonul avea să devină realitate.

Îi sună telefonul din buzunarul halatului. Straniu la această oră.

Scoase aparatul şi observă că apelantul îşi ascundea identitatea.

Curiozitatea puse stăpânire pe el. Se opri pe scară şi răspunse.

— Domnule amiral Ramsey, sunt Isabel Oberhauser.

Rareori era surprins, dar introducerea aceasta îl făcu să tresară cu adevărat. Surprinse vocea îmbătrânită şi zgrunţuroasă, engleza cu accent nemţesc.

— Sunteţi plină de resurse, *Frau* Oberhauser. De ceva vreme, tot încercaţi să obţineţi informaţii din marină şi acum aţi reuşit un telefon direct către mine.

— Nu a fost chiar atât de dificil. Colonelul Wilkerson mi-a dat numărul. Cu o armă încărcată îndreptată spre cap, a fost extrem de cooperant.

Necazurile lui tocmai se multiplicaseră.

— Mi-a spus o mulţime de lucruri, domnule amiral. Voia cu disperare să trăiască şi credea că răspunzându-mi la întrebări putea avea şansa aceasta. Dar vai, nu a fost să fie.

— A murit?

— V-am scutit de efort.

Nu avea de gând să recunoască nimic.

— Ce doriţi?

— De fapt, am sunat ca să vă ofer ceva. Dar înainte de a o face, v-aş putea adresa o întrebare?

Urcă treptele şi se aşeză pe marginea patului.

— Spuneţi.

— De ce a murit soţul meu?

Surprinse o tremurare efemeră de emoţie în tonul ei de altfel glacial şi înţelese imediat slăbiciunea acestei femei. Decise că adevărul era cea mai bună soluţie.

— S-a oferit să meargă voluntar într-o misiune periculoasă. Una la care şi tatăl său participase cu mult timp în urmă. Dar ceva s-a petrecut cu submarinul.

— Îmi povestiţi doar lucruri bine cunoscute şi nu-mi răspundeţi la întrebare.

— Nu avem nici o idee cum s-a scufundat submarinul, ştim numai că s-a întâmplat.

— L-aţi găsit?

— Nu s-a întors niciodată în port.

— Din nou, nu este un răspuns.

— Este irelevant dacă a fost găsit sau nu. Echipajul tot şi-a pierdut viaţa.

— Pentru mine contează, domnule amiral. Aş fi preferat să-mi înmormântez soţul. Merita să se odihnească laolaltă cu strămoşii săi.

Acum el avea o întrebare.

— De ce l-aţi omorât pe Wilkerson?

— Nu era decât un oportunist. Voia să profite de averea acestei familii. Eu nu voi accepta una ca asta. De asemenea, era spionul dumneavoastră.

— Păreţi o femeie periculoasă.

— Wilkerson credea acelaşi lucru despre dumneavoastră. Mi-a spus că voiaţi să-l omorâţi. Că l-aţi minţit. Că l-aţi folosit. Era un om slab, domnule amiral. Dar mi-a dezvăluit ce i-aţi zis fiicei mele. Cum v-aţi exprimat oare? „Nici nu-ţi poţi imagina.” Asta aţi răspuns când ea v-a întrebat dacă era ceva de găsit în Antarctica. Acum aştept adevărul. De ce a murit soţul meu?

Această femeie credea că deţine avantajul, sunându-l în

mijlocul nopţii şi informându-l că şeful biroului său din Germania era mort. Îndrăzneaţă, trebuia să recunoască. Dar acţiona pe un teren neprielnic, din moment ce el ştia mult mai multe decât ea.

— Înainte ca soţul dumneavoastră să fie abordat în vederea călătoriei în Antarctica, atât el, cât şi tatăl său au fost verificaţi în detaliu. Ceea ce ne-a trezit interesul a fost obsesia naziştilor legată de cercetarea lor. O, da, ei au găsit acolo nişte lucruri importante în 1938 – ştiţi asta. Din nefericire, naziştii erau prea înguşti la minte ca să aprecieze descoperirea. I-au închis gura socrului dumneavoastră. Când a putut vorbi în cele din urmă, după război, nimeni nu mai asculta. Iar soţul dumneavoastră nu a izbutit să preia cunoştinţele tatălui său. Aşa că totul a stagnat – până când, desigur, am apărut noi.

— Şi ce aţi aflat?

Ramsey râse satisfăcut.

— Haideţi, ce distracţie ar mai fi dacă v-aş spune asta?

— Aşa cum am mai zis, am sunat ca să vă ofer ceva. Aţi trimis un om să-i omoare pe Cotton Malone şi pe fiica mea, Dorothea. Mi-a atacat locuinţa, însă ne-a subestimat apărarea. A murit. Nu vreau ca fiica mea să fie rănită, căci Dorothea nu constituie o ameninţare pentru dumneavoastră. Dar Cotton Malone pare să reprezinte un pericol, de vreme ce acum este la curent cu ancheta marinei legată de scufundarea acelui submarin. Greşesc?

— Ascult.

— Eu ştiu exact unde este, iar dumneavoastră nu.

— Cum de puteţi fi atât de sigură?

— Deoarece acum câteva ore, la Aachen, Malone a ucis doi oameni care veniseră să-l omoare. Oameni pe care tot dumneavoastră i-aţi trimis.

Informaţii noi, în timp ce el nu primise deocamdată nici un raport din Germania.

— Aveţi o reţea excelentă de informaţii.

— *Ja.* Vreţi să ştiţi unde este Malone?

Era curios.

— Ce fel de joc faceţi?

— Pur şi simplu vreau să vă exclud din afacerile familiei noastre. Pe de altă parte, nu ne vreţi în treburile dumneavoastră; ar fi cazul să ne separăm.

Simţi, exact aşa cum intuise şi Aatos Kane în privinţa lui, că

acea femeie putea fi un aliat valoros, prin urmare, decise să-i facă o ofertă.

— Am fost acolo, *Frau* Oberhauser. În Antarctica. Imediat după ce submarinul a fost dat dispărut. Am făcut scufundări în apă. Am văzut lucruri.

— Lucruri pe care noi nu ni le putem imagina?

— Lucruri care niciodată nu mi-au ieşit din minte.

— Totuşi le ţineţi secrete.

— Asta mi-e slujba.

— Vreau să cunosc acel secret. Înainte de a muri, vreau să ştiu de ce soţul meu nu s-a mai întors niciodată.

— Aş putea să vă ajut.

— În schimbul localizării lui Cotton Malone?

— Fără promisiuni, dar sunt singurul pe care aţi putea paria cu succes.

— De aceea am şi sunat.

— Deci spuneţi-mi ce vreau să ştiu, presă el.

— Malone se îndreaptă spre Franţa, satul Ossau. Ar trebui să ajungă acolo în patru ore. Timp mai mult decât suficient pentru a trimite oameni care să-l aştepte.

51

CHARLOTTE, 3.15 A.M.

Stephanie stătea în faţa rezervei de spital a lui Herbert Rowland, cu Edwin Davis lângă ea. Rowland fusese adus la urgenţe de-abia agăţându-se de viaţă, însă doctorii reuşiseră să-i stabilizeze starea. Era încă furioasă pe Davis.

— Îmi sun oamenii, îi spuse ea.

— Deja am contactat Casa Albă.

Dispăruse cu o jumătate de oră mai devreme şi ea chiar se întrebase ce punea la cale.

— Şi ce spune preşedintele?

— Doarme. Dar o echipă de la Serviciul Secret vine încoace.

— Era şi timpul să începi să gândeşti.

— Îl voiam pe ticălosul ăla.

— Eşti norocos că nu te-a ucis.

— Îl vom prinde.

— Cum? Mulţumită ţie, a fugit de mult. L-am fi putut speria, prinde în capcană în casă, cel puţin până când veneau poliţiştii. Dar nu. A trebuit să arunci un scaun prin geam.

— Stephanie, am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Eşti nestăpânit, Edwin. Ai vrut ajutorul meu şi eu ţi l-am acordat. Dacă vrei să sfârşeşti mort, foarte bine, fă-o, dar eu nu am de gând să fiu de faţă şi să privesc.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că ţie chiar îţi pasă.

Farmecul personal nu avea să funcţioneze.

— Edwin, ai avut dreptate, există acolo cineva care omoară oameni. Dar nu aceasta este calea, prietene. Absolut deloc. Nici măcar pe departe.

Sună telefonul mobil al lui Davis. Îi verifică ecranul.

— Preşedintele. Apăsă butonul de pornire. Da, domnule preşedinte.

Ea îl urmări pe Davis cum asculta, apoi acesta îi înmână aparatul şi spuse:

— Vrea să vorbească cu tine.

Stephanie apucă telefonul şi începu:

— Consilierul dumneavoastră nu e sănătos la cap.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îi povesti pe scurt întreaga tărăşenie.

După ce termină, Daniels îi zise:

— Ai dreptate, vreau să preiei tu controlul acolo. Edwin este prea emotiv. Ştiu despre Millicent. Este unul din motivele pentru care am fost de acord cu toată această chestiune. Ramsey într-adevăr a ucis-o, nu există urmă de îndoială în mintea mea. De asemenea, cred că el i-a ucis pe amiralul Sylvian şi pe căpitanul-comandor Alexander. Să demonstrăm asta, desigur, este cu totul altă treabă.

— Este posibil să fim într-o fundătură, admise ea.

— Am mai fost astfel. Hai să găsim o modalitate să mergem mai departe.

— De ce mi se întâmplă întotdeauna să fiu implicată în asemenea lucruri?

Daniels chicoti.

— Este un talent de-al tău. Dar uite, ca să ştii, am fost informat că două cadavre au fost găsite în catedrala de la Aachen cu câteva ore în urmă. Interiorul a fost deteriorat de focuri de armă. Unul dintre oameni a fost împuşcat, celălalt a căzut în gol. Amândoi erau auxiliari folosiţi în mod obişnuit de agenţiile noastre de informaţii. Nemţii au depus deja o solicitare oficială prin care ne cer explicaţii. Noutatea asta savuroasă mi-a fost inclusă în sinteza de dimineaţă.

Ea decise să nu mintă.

— Malone este la Aachen.

— De ce oare eram sigur că-mi vei spune asta?

— Ceva se întâmplă acolo şi Cotton crede că are legătură cu evenimentele de aici.

— Probabil că are dreptate. Vreau ca tu să te ocupi de asta în continuare, Stephanie.

Îl privi lung pe Edwin Davis, care stătea la mică distanţă, sprijinit de peretele tapetat.

Uşa rezervei lui Herbert Rowland se deschise şi un bărbat îmbrăcat într-o uniformă oliv îi anunţă:

— S-a trezit şi vrea să discute cu dumneavoastră.

— Trebuie să închid, îi spuse ea lui Daniels.

— Să ai grijă de băiatul meu.

Malone conducea maşina închiriată pe un drum în pantă. Zăpada acoperea peisajul stâncos de ambele părţi ale asfaltului, dar autorităţile locale făcuseră o treabă excelentă curăţând şoseaua. Era tocmai în inima Pirineilor, lângă graniţa cu Spania, îndreptându-se către satul Ossau.

Dimineaţă devreme luase un tren de la Aachen cu destinaţia Toulouse, apoi mersese cu maşina înspre sud-vest, în ţinutul muntos înzăpezit. Când căutase noaptea trecută pe Google STRĂLUCIREA LUI DUMNEZEU EINHARD, aflase imediat că expresia se referea la o mănăstire datând din secolul al optulea, situată în munţii francezi. Romanii care au ajuns primii în acea zonă au construit o adevărată metropolă a Pirineilor, care a devenit cu timpul un centru cultural şi comercial. Dar în războaiele fratricide ale regilor franci din secolul al şaselea, oraşul a fost pustiit, ars şi distrus. Nici măcar un singur locuitor nu a fost cruţat. Nici măcar o piatră nu a fost lăsată la locul ei. Doar o stâncă a rămas în mijlocul câmpurilor goale, creând, aşa cum scria un cronicar al epocii, „o solitudine a muţeniei”. Una care a durat până când a sosit Carol cel Mare, două sute de ani mai târziu şi a ordonat construirea unei mănăstiri care includea o biserică, un consiliu de canonici, chilii şi satul din apropiere. Însuşi Einhard a supravegheat construcţia, alegându-l pe primul episcop, Bertrand, care a devenit faimos atât pentru pietatea sa, cât şi pentru capacitatea sa administrativă. Bertrand a murit în 820 la piciorul altarului şi a fost înmormântat sub ceea ce el numise biserica Sf. Lestelle.

Drumul de la Toulouse îl purtase printr-o sumedenie de sate pitoreşti de munte. Vizitase regiunea de mai multe ori, ultima dată cu o vară înainte. Cu excepţia numelor şi a datelor, erau mici diferenţele între nenumăratele localităţi. În Ossau, o linie neregulată de case se răzleţea pe străzi întortocheate, toate având faţadele de piatră grosieră şi fiind împodobite cu ornamente, blazoane şi console. Doar vârfurile acoperişurilor din ţiglă expuneau o confuzie de unghiuri, asemenea cărămizilor aruncate în zăpadă. Coşurile expirau în aerul rece al dimineţii. Aproape o mie de oameni locuiau aici şi patru hanuri găzduiau turiştii.

Malone ajunse în centrul satului şi parcă. O alee îngustă ducea înapoi spre o piaţă deschisă. Oameni în haine groase, cu ochi imposibil de descifrat, se învârteau de la un magazin la altul.

Ceasul lui indica ora 9.40.

Privi spre cerul senin al dimineţii, urmărind în sus coasta unui versant abrupt spre locul unde un turn pătrat se ridica dintr-un pinten stâncos. Resturile altor turnuri, pe ambele sale laturi păreau să se înlănţuie de acesta.

Ruinele mănăstirii Sf. Lestelle.

Stephanie stătea lângă patul de spital al lui Herbert Rowland, iar Davis de cealaltă parte, în faţa ei. Rowland era ameţit, dar treaz.

— Mi-aţi salvat viaţa? îngăimă Rowland cu o voce nu cu mult mai puternică decât o şoaptă.

— Domnule Rowland, spuse Davis. Suntem trimişi de guvern. Nu avem mult timp la dispoziţie. Trebuie să vă adresăm câteva întrebări.

— Mi-aţi salvat viaţa?

Ea îi aruncă lui Davis o privire care însemna: „Lasă-mă pe mine să fac asta”.

— Domnule Rowland, un om a venit să vă ucidă în noaptea aceasta. Nu ştim sigur cum, dar v-a declanşat o comă diabetică. Din fericire, noi am fost acolo. Vă simţiţi suficient de bine încât să răspundeţi la câteva întrebări?

— De ce m-ar vrea mort?

— Vă amintiţi de *Holden* şi de Antarctica?

Ea îl urmări cum părea să-şi scotocească prin memorie.

— Cu mult timp în urmă, răspunse bătrânul.

Ea încuviinţă.

— Aşa este. Dar de aceea a venit să vă ucidă.

— Pentru cine lucraţi voi?

— Pentru un serviciu de informaţii. Stephanie făcu semn spre Davis. Dumnealui lucrează la Casa Albă. Căpitanul-comandor Alexander, care a comandat *Holden,* a fost ucis noaptea trecută. Unul dintre căpitanii care au mers pe ţărm cu dumneavoastră, Nick Sayers, a murit acum câţiva ani. Am crezut că dumneavoastră aţi putea fi următoarea ţintă şi am avut dreptate.

— Nu ştiu nimic.

— Ce aţi descoperit în Antarctica? întrebă Davis.

Rowland închise ochii şi Stephanie se întrebă dacă nu cumva aţipise. După câteva secunde, îi deschise şi scutură din cap.

— Mi s-a ordonat să nu vorbesc niciodată despre asta. Cu

absolut nimeni. Însuşi amiralul Dyals mi-a spus-o cu gura lui.

Ea auzise despre Raymond Dyals. Fostul şef al operaţiunilor navale.

— El i-a ordonat lui NR-1A să meargă acolo, interveni Davis.

Nu ştiuse asta.

— Aţi aflat despre submarin? întrebă Rowland.

Femeia înclină din cap afirmativ.

— Am citit raportul despre scufundarea lui şi am vorbit cu căpitanul-comandor Alexander înainte să moară. Aşa că spuneţi-ne tot ce ştiţi. Decise să arate clar miza. Viaţa dumneavoastră ar putea depinde de asta.

— Trebuie să nu mai beau, admise Rowland. Doctorul mi-a spus că mă va ucide în cele din urmă. Îmi injectez insulină…

— Aseară v-aţi injectat-o?

El încuviinţă.

Stephanie devenea nerăbdătoare.

— Doctorii ne-au spus mai devreme că nu aveaţi deloc insulină în sânge. De aceea aţi intrat în şoc – asta şi alcoolul. Dar toate acestea sunt irelevante acum. Trebuie să aflăm ce aţi descoperit în Antarctica.

52

Malone cercetă cele patru hanuri din Ossau şi decise că *L'Arlequin* era cea mai bună alegere – afişând o austeritate montană în exterior, dar elegant în interior, decorat pentru Crăciun cu ramuri de pin frumos mirositoare, o scenă a Naşterii sculptată şi vâsc deasupra uşilor. Proprietarul hanului îi arătă cartea de oaspeţi – care, explică el, conţinea numele tuturor faimoşilor exploratori ai Pirineilor, împreună cu multe personalităţi din secolele al nouăsprezecelea şi al douăzecilea. Restaurantul său servea un minunat peşte undiţar la tavă cu multe cubuleţe de şuncă, aşa că se bucură de un prânz timpuriu şi zăbovi mai bine de o oră aşteptând şi, în cele din urmă, savurând un tort în formă de buturugă din ciocolată şi castane. Când ceasul indică ora unsprezece, îşi dădu seama că era posibil să fi ales greşit.

Află de la chelner că Sf. Lestelle era închisă pentru iarnă şi că se deschidea doar din mai până în august, pentru a-i găzdui pe turiştii care se îngrămădeau în această regiune ca să se bucure de ţinuturile muntoase pe timpul verii. Nu erau multe de văzut, spunea omul, în mare parte doar ruine. În fiecare an se efectuau lucrări de restaurare, finanţate de societatea istorică locală şi încurajate de dioceza catolică. Cu excepţia lor, situl rămânea scufundat în amorţire.

Decise că se impunea o vizită. Noaptea avea să vină repede, cu siguranţă înainte de ora cinci, aşa că trebuia să profite de lumina zilei cât mai putea.

Părăsi hanul înarmat, cu trei gloanţe rămase în pistol. Estimă că temperatura era undeva pe la minus cinci grade Celsius. Fără gheaţă, dar multă zăpadă uscată ce crănţănea precum cerealele sub ghetele sale. Ştiind că se îndrepta spre un teren accidentat, era bucuros că îşi cumpărase încălţările cu o zi înainte din Aachen. Un nou pulover pe sub jachetă îi ţinea pieptul bine încălzit. Mâinile îi erau acoperite cu mănuşi de piele care nu lăsau frigul să pătrundă.

Era pregătit.

Pentru ce?

Nu era sigur.

Stephanie aştepta ca Herbert Rowland să-i răspundă la întrebarea legată de ceea ce se întâmplase în 1971.

— Nu le datorez nimic acestor jigodii, murmură Rowland. Mi-am respectat jurământul. N-am spus nimic niciodată. Dar ei tot au venit să mă omoare.

— Trebuie să ştim de ce, insistă ea.

Rowland inhală oxigen.

— A fost cea mai a dracului treabă. Ramsey a venit la bază, ne-a ales pe mine şi pe Sayers şi a spus că mergem în Antarctica. Eram toţi agenţi special antrenaţi pentru activităţi operative, obişnuiţi cu lucruri ciudate, dar acesta a fost cel mai straniu. Şi cel mai departe de casă. Savură încă o gură de aer. Am zburat spre Argentina, ne-am urcat la bordul lui *Holden* şi am rămas acolo. Ni s-a spus să căutăm cu sonarul o sursă de impulsuri acustice, dar nu am detectat nimic până când nu ne-am dus, în cele din urmă, pe ţărm. Acela a fost momentul când Ramsey şi-a îmbrăcat costumul de scafandru şi s-a scufundat în apă. S-a întors după vreo cincizeci de minute.

— Ce ai descoperit? întrebă Rowland, ajutându-l pe Ramsey să iasă din apa rece ca gheaţa, cu mâna încleştată pe umărul costumului de scafandru, ridicând omul şi echipamentul pe mal.

Nick Sayers îl smucea de celălalt umăr.

— Este ceva acolo?

Ramsey îşi scoase repede masca şi gluga.

— Sunt rece ca fundul unui săpător de şanţuri din Siberia. Chiar şi cu acest costum. O scufundare blestemată.

— Ai fost în apă aproape o oră. Ai avut probleme cu adâncimea? se interesă Rowland.

Ramsey scutură din cap.

— Am stat la mai puţin de nouă metri tot timpul. Arătă spre dreapta. Oceanul înaintează mult aici, direct spre munte.

Îşi scoase mănuşile acvatice şi Sayers îi oferi o pereche uscată. Neprotejată, pielea nu putea sta expusă mai mult de un minut în acest mediu.

— Trebuie să-mi dau jos costumul şi să mă îmbrac la loc cu hainele mele.

— Este ceva acolo? întrebă din nou Sayers.

— Doar apă limpede, blestemată. Locul este plin de culoare, asemenea unui recif de corali.

Rowland îşi dădu seama că erau ignoraţi, dar în acelaşi timp observă o taşcă prinsă strâns de mijlocul lui Ramsey. Fusese goală cu cincizeci de minute în urmă.

Acum se afla ceva în ea.

— Ce este înăuntru? vru el să ştie.

— Nu mi-a răspuns, şopti Rowland. Şi nici nu ne-a lăsat pe mine sau pe Sayers să ne atingem de ea.

— Ce s-a întâmplat după aceea? îl îndemnă Stephanie.

— Am plecat. Ramsey conducea misiunea. Am mai făcut câteva verificări ale radiaţiilor, nu am găsit nimic, apoi Ramsey a ordonat ca *Holden* să se îndrepte spre nord. Nu a rostit nici măcar un cuvânt despre ce a văzut în timpul scufundării.

— Nu înţeleg, interveni Davis. Cum de sunteţi dumneavoastră o ameninţare?

Bătrânul îşi umezi buzele cu limba.

— Probabil din cauza celor petrecute pe drumul de întoarcere.

Rowland şi Sayers îşi încercau norocul. Ramsey era pe puntea superioară cu căpitanul-comandor Alexander, jucând cărţi cu alţi ofiţeri. Aşa că se deciseseră în cele din urmă să vadă ce descoperise colegul lor în timpul scufundării. Nici unuia nu-i plăcea să fie ţinut în întuneric.

— Eşti sigur că ştii combinaţia? întrebă Sayers.

— Mi-a spus, timonierul-şef. Ramsey o face pe bossul pe aici, dar asta nu este nava lui, aşa că omul a fost mai mult decât bucuros să mă ajute.

Un mic seif se afla pe punte lângă dulapul lui Ramsey. Indiferent ce adusese cu el după scufundare, rămăsese înăuntru în ultimele trei zile, câtă vreme părăsiseră Cercul Antarctic şi intraseră în Atlanticul de Sud.

— Fii cu ochii pe uşă, îi spuse lui Sayers.

El se aşeză în genunchi şi încercă atent combinaţia care-i fusese furnizată.

Trei clicuri confirmară că numerele erau cele potrivite.

Deschise seiful şi zări taşca. O trase afară şi îi simţi conturul dreptunghiular, 20 pe 25 centimetri sau ceva de genul ăsta, poate o grosime de 2 centimetri şi jumătate. Desfăcu fermoarul din partea de deasupra, trase afară conţinutul şi imediat recunoscu jurnalul de bord al unei nave. Pe prima pagină, mâzgălit în cerneală albastră şi cu un scris colţuros, era notat MISIUNE ÎNCEPUTĂ PE 17 OCTOMBRIE 1971, TERMINATĂ PE___. A doua dată ar fi fost adăugată după ce submarinul se întorcea în port.

Dar căpitanul care făcuse acele însemnări nu avea să mai revină niciodată.

Sayers se apropie.

— Ce este?

Uşa compartimentului se deschise larg.

Ramsey păşi înăuntru.

— Mi-am imaginat că voi doi veţi încerca ceva de felul ăsta.

— Bagă-ţi-l în cur, spuse Rowland. Avem toţi acelaşi grad. Nu eşti superiorul nostru.

Un zâmbet se furişă pe buzele vinete ale lui Ramsey.

— De fapt, aici sunt. Dar poate că este mai bine că aţi reuşit să vedeţi. Acum vă daţi seama care este miza.

— Bineînţeles, îi răspunse Sayers. Ne-am oferit voluntari, exact ca tine şi vrem recompensa, tot la fel ca tine.

— Puteţi crede sau nu, continuă Ramsey, aveam de gând să vă spun înainte de a acosta. Sunt lucruri care trebuie făcute şi nu le pot face de unul singur.

Stephanie voia să ştie:

— De ce era atât de important?

Davis păru să înţeleagă.

— Este evident.

— Nu şi pentru mine.

— Jurnalul de bord, explică Rowland, era de pe NR-1A.

Malone urcă poteca stâncoasă, un pic mai lată decât un prag îngust de stâncă, ce şerpuia la fiecare treizeci de metri pe panta împădurită. Pe o parte se întindeau, într-o procesiune solemnă, puncte de staţionare din fier forjat pentru pelerini, reprezentând Drumul Crucii, de cealaltă parte perspectiva aflată la picioarele sale se transforma încet-încet într-o vedere panoramică. Lumina soarelui scălda valea prăpăstioasă şi el observă, în depărtare, trecători crestate adânc. Clopotele anunţau miezul zilei.

Se îndrepta spre unul dintre circuri, acele căldări adânci aşezate în buzunare muntoase, accesibile doar cu piciorul, obişnuite în Pirinei. Versanţii erau susţinuţi de fagi piperniciţi şi răsuciţi, crengile lor desfrunzite şi acoperite de zăpadă împletindu-se în noduri diforme. Continuă să cerceteze cu atenţie poteca accidentată, dar nu observă nici o urmă, ceea ce nu însemna prea multe, ţinând cont de vânt şi de omătul făcut suluri.

O ultimă curbă şi în faţă apăru intrarea mănăstirii, cocoţată

deasupra prăpastiei. Se opri să tragă aer în piept şi se bucură de încă o panoramă uimitoare. Zăpada, îngheţată de rafalele reci se învolbura în depărtare.

În stânga şi în dreapta se întindeau ziduri înalte. Dacă era să dea crezare celor citite, acele pietre fuseseră martore romanilor, vizigoţilor, sarazinilor, francilor şi cruciaţilor din războaiele catare. Multe bătălii fuseseră date pentru acest punct strategic. Tăcerea părea o prezenţă fizică, ce dădea locului o atmosferă solemnă. Istoria lui zăcea probabil îngropată cu cei morţi, adevărata cronică a gloriei sale nefiind înscrisă nici în piatră, nici în pergament.

Strălucirea lui Dumnezeu.

Mai mult ficţiune? Sau realitate?

Parcurse şi ultimii cincisprezece metri, se apropie de o poartă de fier şi observă un lanţ închis cu lacăt.

Minunat.

Nu avea nici o posibilitate de escaladare a zidurilor, întinse mâna şi apucă poarta. Răceala i se infiltră prin mănuşi. Şi acum? Să cutreiere perimetrul şi să vadă dacă era vreo spărtură? Părea singura cale. Era obosit şi cunoştea bine acest stadiu de epuizare – mintea se pierdea uşor într-un labirint de posibilităţi, fiecare soluţie oprindu-se într-o fundătură.

Zgudui poarta plin de frustrare.

Lanţul de fier alunecă în zăpadă.

53

CHARLOTTE

Stephanie analiză cu atenţie ceea ce Herbert Rowland tocmai îi relatase şi îl întrebă:

— Vreţi să spuneţi că NR-1A era intact?

Rowland părea obosit, dar trebuia să facă asta.

— Spun că Ramsey a adus jurnalul de bord când s-a întors din apă.

Davis îi aruncă o privire.

— Ţi-am zis că nenorocitul era adânc implicat în asta.

— Ramsey a fost cel care a încercat să mă omoare? vru Rowland să ştie.

Stephanie nu avea de gând să-i răspundă, dar văzu că Davis era de altă părere.

— Merită să afle, comentă el.

— Situaţia a scăpat deja de sub control. Vrei mai mult?

Davis se întoarse cu faţa spre Rowland:

— Credem că el se află în spate.

— Nu *ştim* asta, adăugă Stephanie iute. Dar este o posibilitate clară.

— A fost întotdeauna o canalie, recunoscu Rowland. După ce ne-am întors, el a fost cel care şi-a atras toate beneficiile. Nu eu sau Sayers. Sigur, am obţinut câteva promovări, dar niciodată nu am primit ceea ce a reuşit Ramsey. Se opri, vizibil ostenit. Amiral. Toate gradele, până în vârf.

— Poate ar trebui să continuăm mai târziu, propuse ea.

— În nici un caz, replică Rowland. Nimeni nu vine să-mi ia viaţa ca apoi să scape de consecinţe. Dacă n-aş fi în acest pat, l-aş omorî chiar eu.

Bravada nu era foarte credibilă.

— În noaptea aceasta am băut ultimul pahar, stărui bătrânul. A fost ultimul. Vorbesc serios.

Furia părea un drog eficace. Ochii lui Rowland erau în flăcări.

— Spuneţi-ne totul, îl rugă ea.

— Cât de mult ştiţi despre Operaţiunea Highjump?

— Doar versiunea oficială, recunoscu Davis.

— Care este o minciună gogonată.

> Amiralul Byrd a adus cu el şase avioane R4-D în Antarctica. Fiecare era echipat cu aparate de fotografiat sofisticate şi magnetometre de urmărire. Acestea au fost lansate de pe puntea unui portavion folosind butelii de propulsie pentru rachete, ca să ajute la decolare. Aparatele de zbor au petrecut mai bine de două sute de ore în aer şi au parcurs 36 800 de kilometri de-a lungul şi de-a latul continentului. În unul dintre zborurile finale de cartografiere, avionul lui Byrd s-a întors din misiune cu trei ore mai târziu. Explicaţia oficială a fost că pierduse un motor, ceea ce i-a îngreunat returul. Dar jurnalele private ale lui Byrd, aduse acasă şi analizate de către şeful operaţiunilor navale din vremea respectivă, dezvăluiau o explicaţie diferită.
>
> Byrd zburase peste ceea ce nemţii numeau *Neuschwabenland.* Era deasupra uscatului, îndreptându-se spre vest peste un teritoriu alb fără caracteristici definite, când a zărit o zonă fără zăpadă, cu trei lacuri separate de o mulţime de roci golaşe de un maro-roşcat. Chiar şi lacurile erau colorate în umbre de roşu, albastru şi verde. Le-a notat poziţia şi în ziua următoare a trimis acolo o echipă specială, care a descoperit că apa lacurilor era caldă şi plină de alge, ceea ce explica pigmentarea. De asemenea, era şi uşor sărată la gust, sugerând o legătură cu oceanul.
>
> Descoperirea l-a entuziasmat pe Byrd. Era la curent cu informaţiile obţinute de expediţia germană din 1938, care raportase observaţii similare. Se îndoise de afirmaţiile acelea, deoarece vizitase continentul şi îi cunoştea natura neospitalieră, dar echipa specială de teren a explorat zona în următoarele câteva zile.

— Nu ştiam că Byrd a ţinut un jurnal personal, recunoscu Davis.

— L-am văzut, întări Rowland. Întreaga operaţiune Highjump a fost strict secretă, dar noi am lucrat cu o sumedenie de lucruri când ne-am întors şi am văzut multe. Doar în ultimii douăzeci de ani s-a dezvăluit câte ceva despre Highjump – şi, fiindcă veni vorba, majoritatea erau falsuri.

Ea întrebă:

— Ce aţi făcut dumneavoastră, Sayers şi Ramsey când v-aţi întors?

— Am mutat tot materialul adus acasă de Byrd în 1947.

— Exista încă?

Rowland clătină din cap în semn că da.

— Fiecare părticică. Lăzi întregi. Administraţia nu aruncă nimic.

— Ce era în interiorul lor?

— Nu am idee. Noi le-am transportat pur şi simplu, nu am deschis niciodată nimic. Şi apropo, sunt îngrijorat din cauza soţiei mele. Este la sora ei.

— Daţi-mi adresa, spuse Davis şi voi cere Serviciului Secret să ia legătura cu ea. Dar Ramsey pe dumneavoastră vă vrea. Şi încă nu ne-aţi spus de ce vă consideră o ameninţare.

Rowland rămase nemişcat, cu ambele braţe conectate la perfuziile intravenoase.

— Nu pot să cred că am fost atât de aproape de moarte.

— Tipul pe care l-am surprins v-a intrat în casă ieri, în timp ce eraţi plecat, adăugă Davis. Presupun că v-a aranjat insulina.

— Îmi zvâcneşte capul.

Stephanie vru să forţeze mai tare, dar ştia că acest bătrân avea să vorbească doar când era pregătit.

— Ne vom asigura că sunteţi păzit de acum înainte. Vrem doar să ştim de ce este necesar.

Chipul lui Rowland era un caleidoscop de emoţii. Se lupta cu ceva. Respiraţia îi deveni neregulată, ochii săi apoşi se fixară într-o privire dispreţuitoare.

— Lucrul ăla blestemat era uscat ca un os. Nici urmă de apă pe vreo pagină.

Ea îi înregistra cuvintele.

— Jurnalul de bord?

Bătrânul încuviinţă.

— Ramsey l-a adus din ocean în taşcă. Asta însemna că nu s-a udat niciodată înainte să-l găsească.

— Maica Domnului! murmură Davis.

Acum îşi dădu şi ea seama.

— NR-1A era intact?

— Doar Ramsey ştie asta.

— De aceea îi vrea pe toţi morţi, conchise Davis. Când i-ai trimis acel dosar lui Malone, a intrat în panică. Nu poate lăsa adevărul să iasă la iveală. Îţi imaginezi ce ar însemna asta pentru marină?

Ea nu era însă la fel de convinsă. Trebuia să mai fie şi altceva în această poveste.

Davis îl privi lung pe Rowland.

— Cine mai e la curent?

— Eu. Sayers, dar el este mort. Amiralul Dyals. El ştia. El a comandat întreaga operaţiune şi ne-a dat ordinul să păstrăm tăcerea.

Winterhawk. Astfel îl numea presa pe Dyals, referindu-se atât la vârsta lui, cât şi la tendinţele sale politice. Mult timp fusese comparat cu un alt ofiţer de marină, bătrân şi arogant, care de asemenea a trebuit să fie, în cele din urmă, forţat să se retragă. Hyman Rickover.

— Ramsey a devenit favoritul lui Dyals, explică Rowland. A fost transferat în staff-ul personal al amiralului. Ramsey îl venera.

— Suficient de mult încât să-i protejeze reputaţia, chiar şi acum? se interesă ea.

— Greu de spus. Dar Ramsey este o pasăre ciudată. Nu gândeşte ca restul lumii. Eu am fost bucuros să scap de el după ce ne-am întors.

— Deci Dyals este singurul rămas? întrebă Davis.

Rowland scutură din cap.

— Mai ştia încă unul.

Oare auzise ea bine?

— Întotdeauna există un expert. Era un cercetător cu abilităţi uimitoare pe care l-a angajat marina. Un tip ciudat. Noi îl numeam Vrăjitorul din Oz. Ştiţi, tipul din spatele cortinei pe care nu-l vedea nimeni niciodată. Dyals însuşi l-a recrutat şi acesta le raporta doar lui Ramsey şi amiralului. El este cel care a deschis acele lăzi, de unul singur.

— Avem nevoie de un nume, zise Davis.

— Douglas Scofield, doctor în ştiinţe. Tot timpul îi plăcea să ne amintească asta. *Dr. Scofield,* se recomanda. Însă nici unul dintre noi nu era impresionat. Avea capul atât de adânc înfipt în fundul lui Dyals, încât nu vedea niciodată lumina zilei.

— Ce s-a întâmplat cu el? îl chestionă Stephanie.

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

Trebuiau să plece, dar mai era un lucru de lămurit.

— Şi acele lăzi din Antarctica?

— Am dus totul într-un depozit din Fort Lee. În Virginia. Şi le-am lăsat cu Scofield. După aceea, habar n-am ce s-a mai întâmplat cu ele.

54

OSSAU, FRANŢA

Malone privi în jos lanţul de fier căzut în zăpadă. Gândeşte. Fii atent. O grămadă de lucruri nu sunt în regulă aici. Mai ales tăietura evidentă a lanţului. Cineva venise pregătit cu cleştele de tăiat buloane.

Îşi scoase pistolul de sub jachetă şi împinse poarta să se deschidă.

Balamalele îngheţate scârţâiră strident.

Păşi între ruine peste zidăria fărâmiţată şi se apropie de boltele împuţinate ale unei intrări romane. Coborî câteva trepte din lespezi sfărâmate spre un interior întunecos ca cerneala. Puţina lumină existentă pătrundea înăuntru, împreună cu vântul, prin ramele fără geam ale ferestrelor. Grosimea zidurilor, înclinarea deschiderilor, poarta de fier de la intrare, toate indicau vremurile de mult trecute în care acestea fuseseră create. Privi în jur la ceea ce odată fusese important – jumătate lăcaş de închinare, jumătate citadelă, un punct fortificat la marginea unui imperiu.

Fiecare respiraţie i se vaporiza în faţa ochilor.

Privirea sa continuă să scormonească pământul, dar nu văzu nici un semn că ar fi fost şi alţii acolo.

Avansă într-un labirint de pilaştri ce susţineau un acoperiş intact. Sentimentul imensităţii dispărea în sus, printre bolţile tenebroase. Hoinări printre pilaştri de parcă era printre copacii înalţi dintr-o pădure pietrificată. Nu ştia sigur ce căuta sau la ce să se aştepte şi rezistă impulsului de a se lăsa prins în mrejele împrejurimilor înfricoşătoare.

Din ceea ce citise pe internet, Bertrand, primul episcop, îşi crease un renume extraordinar. Legenda punea multe minuni pe seama puterilor sale miraculoase. Căpeteniile spaniolilor din apropiere lăsau în mod obişnuit dâre de foc şi de sânge de-a curmezişul Pirineilor şi populaţia locală era înspăimântată din cauza lor. Dar înaintea lui Bertrand, aceştia şi-au predat prizonierii şi s-au retras, fără să se mai întoarcă vreodată.

Şi s-a produs miracolul.

O femeie şi-a adus copilaşul şi s-a plâns că tatăl nu voia să-i întreţină. Când bărbatul a negat paternitatea, Bertrand a ordonat ca un vas cu apă rece să fie pus în faţa lor şi a băgat o piatră înăuntru. I-a spus bărbatului să scoată piatra din apă şi, dacă acesta minţea, Dumnezeu avea să trimită un semn. Omul a ridicat piatra, dar mâinile sale au ieşit din apă opărite, ca şi cum ar fi fost fierte. Tatăl a recunoscut imediat că acel copil era al său şi a căutat să-şi repare greşeala în modul cuvenit. Pentru evlavia sa, Bertrand şi-a câştigat în cele din urmă un supranume – Strălucirea lui Dumnezeu. Se spune că s-a ferit de această etichetare, dar a permis să fie aplicată mănăstirii, din câte se pare amintită de Einhard, zeci de ani mai târziu, în timp ce îşi redacta propriul testament.

Malone părăsi pilaştrii şi păşi în incinta mănăstirii, un trapez cu acoperiş neregulat brăzdat de arcade, coloane şi capiteluri. Căpriorii acoperişului, care păreau a fi noi, păreau să fi fost ţinta recentelor restaurări. Partea dreaptă a incintei dădea spre două încăperi, ambele goale, una fără acoperiş, cealaltă cu pereţii prăbuşiţi. Fuseseră cu siguranţă săli de mese pentru călugări şi pelerini, dar acum le stăpâneau doar stihiile naturii şi animalele.

Dădu colţul şi avansă de-a lungul părţii înguste a galeriei, trecând pe lângă alte câteva spaţii prăbuşite, toate acoperite cu zăpadă aşternută fie prin ramele goale ale ferestrelor, fie prin acoperişurile deschise, cotloanele fiind invadate de urzici maro şi bălării. De deasupra unei uşi veghea un basorelief şters al Fecioarei Maria. Aruncă o privire dincolo de intrare, într-o încăpere spaţioasă. Probabil sala de consiliu a canonicilor, unde se adunau călugării. Se uită înapoi în grădina mânăstirii, la un bazin năruit cu decoraţii vagi de frunze şi capete umane. Zăpada îl înghiţise aproape complet.

Ceva se mişcă în cealaltă parte a incintei.

În galeria opusă. Iute şi neclar, dar acolo.

Se ghemui şi se furişă după colţ.

Latura cea mai lungă a incintei se întindea pe cincisprezece metri în faţa lui, terminându-se într-o arcadă dublă fără uşi. Biserica. Presupuse că orice ar fi fost de descoperit, acolo se afla, însă asta era doar o părere. Oricum, cineva tăiase lanţul de afară.

Studie peretele interior din partea dreaptă.

Trei intrări se deschideau între el şi capătul incintei. Arcadele

din stânga sa, care încadrau grădina bătută de vânturi, erau toate austere, neavând aproape nici o ornamentaţie. Timpul şi fenomenele naturii făcuseră ravagii. Observă un heruvim singuratic care supravieţuise, purtând un scut heraldic. Auzi ceva din stânga lui, în galeria principală.

Paşi.

Îndreptându-se spre el.

Ramsey coborî din maşină în frig şi se grăbi să intre în principala clădire administrativă a Serviciului de Informaţii al Marinei. Nu era obligat să treacă prin nici un punct de control al securităţii. În schimb, un căpitan din staff-ul său aştepta la uşă. Pe drum spre birou, primi sinteza matinală obişnuită.

Hovey îl aştepta în birou.

— A fost găsit cadavrul lui Wilkerson.

— Detalii.

— La München, lângă Parcul Olimpic. Împuşcat în cap.

— Ar trebui să fii satisfăcut.

— Călătorie sprâncenată!

Dar Ramsey nu era la fel de încântat. Conversaţia cu Isabel Oberhauser îi stăruia încă în minte.

— Vrei să autorizez plata către cei care s-au ocupat de această misiune?

— Nu încă. Deja sunase dincolo de ocean. Pentru moment i-am trimis să rezolve altceva în Franţa.

Charlie Smith era în restaurantul Shoney's şi îşi termina bolul de crupe. Îi plăceau la nebunie, mai ales cu sare şi trei bucăţi de unt. Nu dormise prea mult. Noaptea trecută fusese problematică. Cei doi veniseră după el.

Părăsise în fugă proprietatea şi parcase la câţiva kilometri distanţă pe autostradă. Zărise o ambulanţă grăbindu-se spre locul faptei şi o urmărise până la un spital situat la periferia oraşului Charlotte. Intenţionase să meargă înăuntru, dar se răzgândise. În schimb, se întorsese la hotel şi încercase să doarmă.

În scurt timp trebuia să-l sune pe Ramsey. Singurul raport acceptat era că toate cele trei ţinte fuseseră eliminate. Orice sugestie legată de vreo posibilă problemă şi Smith ar fi devenit el însuşi o ţintă. Îl tachina pe Ramsey, profita de relaţia lor de lungă

durată, îi exploata succesul, toate astea fiindcă ştia că Ramsey avea nevoie de el.

Dar asta s-ar fi schimbat într-o clipă dacă dădea greş.

Se uită la ceas.

Exact 6.15 dimineaţa.

Trebuia să rişte.

Observase un telefon afară, aşa că îşi achită nota de plată şi formă numărul. Când meniul automat al spitalului îi fu recitat în ureche, alese opţiunea „informaţii despre pacienţi”. Din moment ce nu ştia numărul camerei, aşteptă până când o operatoare veni pe fir.

— Vreau să aflu veşti despre Herbert Rowland. Este unchiul meu şi a fost adus astă-noapte.

I se spuse să aştepte un moment, apoi femeia reveni.

— Ne pare rău să vă anunţăm, dar domnul Rowland a decedat la scurt timp după sosire.

Se prefăcu şocat.

— Dar este îngrozitor!

Femeia îşi exprimă condoleanţele. El îi mulţumi, închise şi răsuflă uşurat.

Fusese cât pe ce.

Îşi recăpătă calmul, scoase telefonul mobil şi formă un număr familiar. Când răspunse Ramsey, îl anunţă vesel:

— Trei din trei! Lovituri de o mie de puncte, ca de obicei.

— Mă bucur că eşti mândru de ceea ce faci.

— Scopul nostru este să ne mulţumim clienţii.

— Atunci mulţumeşte-mă încă o dată. A patra oară. Ai undă verde. Fă-o.

Malone asculta. Era cineva atât în spatele, cât şi în faţa lui. Rămase aplecat şi se repezi într-una din camerele care se deschideau din galerie, aceasta, văzu el, cu pereţi şi tavan. Se lipi cu spatele de zidul interior, adiacent intrării. Întunericul amplifica colţurile tenebroase ale încăperii. Se afla la şase metri de intrarea în biserică.

Şi mai mulţi paşi.

Din galeria aflată în spate, departe de biserică.

Strânse pistolul în mână şi aşteptă.

Indiferent cine era acolo, continua să se apropie. Îl văzuseră strecurându-se înăuntru? Se părea că nu, din moment ce nu

făcuseră nici un efort să-şi mascheze paşii prin zăpada sfărâmicioasă. Malone se pregăti şi îşi înălţă capul, folosindu-şi vederea periferică doar ca să urmărească intrarea. Paşii erau acum de cealaltă parte a zidului de care se sprijinea el.

Apăru o siluetă, îndreptându-se spre biserică.

Se răsuci brusc şi încercă să-l apuce de umăr, balansând pistolul şi înghesuindu-l, oricine era el, în peretele exterior, cu pistolul îndesat în coaste.

Îi răspunse o privire şocată.

Un bărbat.

55

CHARLOTTE, 6.27 A.M.

Stephanie dădu un telefon la sediul organizaţiei Magellan Billet şi ceru informaţii legate de dr. Douglas Scofield. Ea şi Davis erau singuri. Cu o jumătate de oră în urmă sosiseră doi agenţi de la Serviciul Secret aducând cu ei un laptop securizat, pe care Davis îl rechiziţionase. Agenţilor li s-a dat ordin să aibă grijă de Herbert Rowland, care era mutat într-o nouă rezervă sub un alt nume. Davis vorbise cu managerul spitalului şi îi obţinuse acordul pentru a anunţa că Rowland murise. Sigur cineva intenţiona să verifice. Cum era de aşteptat, operatoarea de la dispecerat care oferea informaţii despre pacienţi deja raportase un telefon cu douăzeci de minute în urmă – de la un bărbat care se identificase drept nepot – prin care se solicitau relaţii despre starea lui Rowland.

— Asta ar trebui să-l facă fericit, comentă Davis. Mă îndoiesc că ucigaşul nostru va risca o incursiune în spital. Ca să fim siguri însă, va apărea un necrolog în ziare. Le-am spus agenţilor să le explice totul lui Rowland şi soţiei şi să le obţină cooperarea.

— Va fi un pic cam dur pentru prieteni şi familie, remarcă ea.

— Va fi şi mai dur dacă tipul îşi dă seama de greşeală şi se întoarce să termine ce a început.

Laptopul semnală sosirea unui e-mail. Stephanie deschise mesajul provenit de la biroul său:

> Douglas Scofield este profesor de antropologie la East Tennessee State University. A lucrat pentru Forţele Navale în perioada 1968-1972, pe bază de contract, activităţile sale fiind strict secrete. Accesul este posibil, dar va lăsa urme, aşa că nu s-a întreprins nimic din moment ce tu ai solicitat discreţie în timpul acestor cercetări. Lucrările sale publicate sunt numeroase. Pe lângă jurnalele obişnuite de antropologie, scrie pentru reviste de ocultism şi New Age. O rapidă căutare pe internet a dezvăluit subiecte cum ar fi Atlantida, OZN-urile, astronauţii antici şi evenimentele paranormale. Este autorul lucrării *Hărţi ale exploratorilor antici* (1986), o relatare bine-cunoscută despre modul în care cartografia ar fi fost influenţată de civilizaţiile

> dispărute. În prezent susţine o conferinţă la Asheville, Carolina de Nord, cu titlul „Mistere antice dezvăluite”. Are loc la hotelul de pe proprietatea Biltmore. Aproximativ 150 de participanţi înregistraţi. El este unul dintre organizatori şi un vorbitor experimentat. Se pare că e un eveniment anual, din moment ce actuala conferinţă este anunţată ca fiind a paisprezecea.

— Doar el a mai rămas, murmură Davis. Citise peste umărul ei. Asheville nu este departe de aici.

Stephanie ştia ce-i trecea prin cap.

— Tu glumeşti.

— Eu mă duc. Poţi veni, dacă vrei. Trebuie să fie abordat.

— Atunci trimite-i pe cei de la Serviciul Secret.

— Stephanie, ultimul lucru de care avem nevoie este un spectacol de forţă. Hai doar să mergem şi să vedem unde ajungem.

— S-ar putea ca şi prietenul nostru de noaptea trecută să fie acolo.

— Nu putem decât să sperăm.

Un alt clinchet semnală răspunsul la a doua ei solicitare, aşa că Stephanie deschise mesajul şi citi:

> Marina închiriază spaţiu de depozitare la Fort Lee, Virginia. O fac din al Doilea Război Mondial. În prezent controlează trei clădiri. Doar una este de securitate maximă şi conţine un compartiment frigorific instalat în 1972. Accesul este restricţionat de un cod digital şi de un sistem de verificare a amprentelor prin Serviciul de Informaţii al Marinei. Am reuşit să accesez jurnalul de vizitare, stocat în baza de date a marinei. Interesant, nu este secret. O singură persoană care nu aparţine personalului din Fort Lee a intrat în ultimele 180 de zile. Amiralul Langford Ramsey, ieri.

— Tot mai vrei să te contrazici cu mine? întrebă Davis. Ştii că am dreptate.

— Încă un motiv în plus să apelăm la ajutoare.

Davis scutură din cap.

— Preşedintele nu ne va permite.

— Greşit. *Tu* nu ne vei permite.

Chipul lui Davis exprima temeritate şi, în acelaşi timp, resemnare.

— Trebuie să fac asta. Poate trebuie să o faci şi tu acum. Adu-

ţi aminte: tatăl lui Malone a fost pe acea navă.

— Ceea ce Cotton ar trebui să ştie.

— Hai să-i dăm câteva răspunsuri mai întâi.

— Edwin, ai fi putut fi ucis noaptea trecută.

— Dar nu am fost.

— Răzbunarea este cea mai rapidă modalitate de a te lăsa ucis. De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup de asta? Am agenţi.

Rămăseseră singuri într-o mică sală de conferinţe pe care directorul spitalului le-o pusese la dispoziţie.

— Asta nu se va întâmpla, declară el.

Ea înţelese că nu mai avea nici un rost să continue disputa. Forrest Malone fusese pe acel submarin – şi Davis avea dreptate, pentru ea lucrul acesta era suficient de mobilizator.

Opri laptopul şi se ridică.

— Aş zice că avem o călătorie de vreo trei ore până la Asheville.

— Cine eşti? îl chestionă Malone.

— M-ai speriat de moarte.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Werner Lindauer.

El făcu legătura.

— Soţul Dorotheei?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Paşaportul meu este în buzunar.

Nu avea timp de aşa ceva. Retrase pistolul şi îmbrânci captivul înapoi în camera laterală, în afara galeriei.

— Ce cauţi aici?

— Dorothea a intrat în mănăstire acum trei ore. Am venit să văd dacă este în regulă.

— Cum a găsit acest loc?

— Se pare că nu o cunoşti prea bine pe Dorothea. Ea nu dă explicaţii. Şi Christl este aici.

La asta se aşteptase. Zăbovise la hotel, crezând că ea ori ştia despre acest loc, ori avea să-l descopere în acelaşi mod în care reuşise şi el.

— Christl a ajuns aici înaintea Dorotheei.

Malone îşi îndreptă din nou atenţia spre incintă. Era timpul să vadă ce se afla în biserică. Făcu semn cu pistolul.

— Tu primul. La dreapta şi prin intrarea din capăt.

— Este înţelept?

— Nimic din toate astea nu este înţelept.

Îl urmă pe Werner în galerie, apoi prin arcada dublă din capăt şi imediat căută adăpost în spatele unei coloane groase. În faţa lui se întindea un vast naos, făcut să pară îngust de mai mulţi pilaştri ce îi extindeau lungimea. Aceştia formau un semicerc în spatele altarului, urmărind curba absidei. Pereţii goi de pe ambele părţi erau înalţi, lateralele naosului spaţioase. Nici o decoraţiune sau ornamentaţie pe nicăieri, biserica era practic o ruină. Muzica fantomatică a vântului răsuna printre ramele goale ale ferestrelor, compartimentate prin cruci de piatră. Zări altarul, un stâlp de granit poros, dar ceea ce se afla în faţa lui îi atrase atenţia.

Două persoane. Cu căluş la gură.

Una de fiecare parte, pe pardoseală, cu braţele legate la spate în jurul unei coloane.

Dorothea şi Christl.

56

WASHINGTON, D.C.
7.24 A.M.

Ramsey se îndrepta spre biroul său. Aştepta un raport din Franţa şi le explicase clar oamenilor trimişi în misiune că nu voia să audă decât că Malone era mort. După aceea avea să-şi îndrepte atenţia spre Isabel Oberhauser, dar încă nu se hotărâse cum era cel mai bine să trateze problema. Se gândise la ea în timpul şedinţei la care participase, amintindu-şi ceea ce auzise odată. „Am avut dreptate şi am fost paranoic. Este mai bine să fii paranoic.”

Era de acord.

Din fericire, ştia multe despre bătrână.

Se căsătorise cu Dietz Oberhauser la sfârşitul anilor 1950. El era vlăstarul unei familii bavareze bogate şi aristocrate, ea – fiica unui primar din regiune. Tatăl ei fusese asociat cu naziştii în timpul războiului şi folosit de americani în anii ce au urmat. Ea preluase întregul control al averii Oberhauser în 1972, după ce Dietz dispăruse. În cele din urmă reuşise să-l declare decedat, din punct de vedere legal. Acest lucru i-a activat testamentul, prin care lăsa totul în grija ei, spre beneficiul fiicelor lor. Înainte ca Ramsey să-l trimită pe Wilkerson să stabilească atunci contactul, studiase acel testament. Interesant era că decizia referitoare la momentul în care controlul financiar avea să le fie trecut fiicelor fusese lăsată în întregime în seama lui Isabel. Trecuseră treizeci şi opt de ani şi tot ea era la conducere.

Wilkerson raportase că între surori exista o mare animozitate, ceea ce putea explica unele lucruri, dar până în acea zi discordia din familia Oberhauser nu însemnase nimic pentru el.

Ştia că Isabel era de multă vreme interesată de *Blazek* şi nu ţinuse secretă dorinţa ei de a afla ceea ce se întâmplase. Angajase avocaţi care încercaseră să obţină informaţii prin canale oficiale, iar când această abordare eşuase, căutase în secret să afle tot ce se putea prin mită. Oamenii lui de la contrainformaţii detectaseră tentativele ei şi i le raportaseră. Atunci, el intervenise şi îi încredinţase misiunea lui Wilkerson.

Acum omul său murise. Cum?

Ştia că Isabel angajase un est-german numit Ulrich Henn. Raportul de fond nota că bunicul matern al acestuia comandase unul dintre lagărele naziste de triere a prizonierilor şi supravegheasе aruncarea unui număr de 28 000 de ucraineni într-o prăpastie. La procesul său pentru crime de război, nu negase acuzaţiile, declarând mândru: „Am fost acolo”. Ceea ce a uşurat sarcina Aliaţilor de a-l spânzura.

Henn a fost crescut de un tată vitreg care şi-a asimilat noua familie în societatea comunistă. Şi-a făcut stagiul militar în armata est-germană, a fost membru al Stasi, iar actuala sa binefăcătoare nu era foarte diferită de şefii lui comunişti, atât ea, cât şi aceştia luând decizii în maniera calculată a unui contabil, apoi punându-le în aplicare cu mustrarea de cuget indiscutabilă a unui despot.

Isabel era, într-adevăr, o femeie formidabilă.

Avea bani, putere şi curaj. Dar slăbiciunea ei era soţul ei. Voia să ştie de ce a murit. Obsesia ei nu pusese probleme până în momentul în care Stephanie Nelle a accesat dosarul lui NR-1A şi i l-a trimis lui Cotton Malone, dincolo de Atlantic.

Acum era o problemă.

Una care, spera el, era rezolvată chiar în acel moment, în Franţa.

Zărindu-l pe Malone, Christl se zbătu în strânsoare. Avea gura acoperită cu bandă adezivă şi scutură din cap disperată.

Din spatele pilaştrilor îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Cel din stânga era înalt, subţire şi brunet, celălalt robust şi blond. El se întrebă câţi alţii mai stăteau ascunşi.

— Am venit după tine, îi spuse Negriciosul şi le-am găsit pe astea două deja aici.

Malone rămase în spatele unei coloane, cu arma pregătită. Ei nu ştiau că trebuia să se limiteze la trei focuri.

— Şi de ce sunt atât de interesant?

— Mă depăşeşte cu totul. Sunt doar bucuros că eşti.

Blondul aduse ţeava armei aproape de capul Dorotheei Lindauer.

— Vom începe cu ea, spuse Negriciosul.

El se gândea, evalua, observând că nu fusese făcută nici o menţiune referitoare la Werner. Se întoarse spre Lindauer şi îi

şopti:
— Ai împuşcat vreodată un om?
— Nu.
— Poţi?
Acesta ezită.
— Dacă n-aş avea încotro. Pentru Dorothea.
— Ştii să tragi cu arma?
— Am vânat toată viaţa.
Decise să mai adauge ceva pe lista, aflată în continuă creştere, de lucruri prosteşti şi îi înmână lui Werner pistolul automat.
— Ce vrei să fac? întrebă Werner.
— Să-l împuşti pe unul din ei.
— Pe care?
— Nu-mi pasă. Important este să tragi înainte ca ăştia să mă omoare pe mine.
Werner încuviinţă din cap.
Malone trase adânc de câteva ori aer în piept, se încordă şi păşi în afara coloanei, cu mâinile ridicate.
— Bine, iată-mă.
Nici unul dintre agresori nu se mişcă. Aparent, îi luase prin surprindere. Asta fusese, de fapt, întreaga şmecherie. Blondul îşi retrase arma dinspre Dorothea Lindauer şi ieşi complet din spatele pilastrului. Era tânăr, atent şi în gardă, cu arma automată ridicată.
Se auzi o împuşcătură şi pieptul Blondului explodă în urma unei lovituri directe.
Se părea că Werner Lindauer era un ţintaş bun.
Malone se aruncă în partea dreaptă, căutând adăpost în spatele altui pilastru, conştient că Negriciosului nu-i trebuia decât o nanosecundă să-şi revină. O rafală promptă de foc automat şi gloanţele şuierară izbind piatra la câţiva centimetri de capul său. Privi dincolo de naos la Werner, care era şi el în siguranţă, în spatele unei coloane.
Negriciosul rosti printre dinţi o serie de obscenităţi, apoi ţipă:
— O să le omor pe amândouă! Chiar acum!
— Nu-mi pasă deloc, răspunse el, tot tare.
— Zău? Eşti sigur?
Trebuia să forţeze o greşeală. Îi semnală lui Werner că intenţiona să avanseze, de-a lungul transeptului bisericii, folosind

coloanele drept acoperire.

Acum, adevăratul test. Îi făcu semn lui Werner să-i azvârle pistolul.

Bărbatul îi aruncă în sus arma. O prinse şi îi indică să rămână pe loc.

Malone se roti spre stânga şi se avântă în spaţiul deschis spre următoarea coloană.

Alte gloanţe se îndreptară spre el.

Aruncă o privire spre Dorothea şi Christl, care erau încă legate de acel pilastru. Doar două gloanţe rămăseseră în pistol, aşa că apucă o piatră de mărimea unei mingi de baseball şi o azvârli spre Negricios, apoi se îndreptă spre următoarea coloană. Proiectilul se izbi de ceva şi produse un zgomot înfundat.

Încă cinci coloane rămâneau între el şi Dorothea Lindauer, care se afla în partea apropiată a naosului.

— Ia, uită-te! spuse Negriciosul.

Riscă o privire.

Christl era căzută pe pardoseala dură. Sforile i se legănau la încheieturi; fuseseră tăiate, eliberând-o. Negriciosul se ascundea, însă Malone îi zări capătul puştii îndreptat în jos.

— Nu-ţi pasă? strigă din nou atacatorul. Vrei s-o vezi cum moare?

O rafală de gloanţe ricoşă din pardoseală chiar în spatele locului în care se afla Christl. Frica o împinse de-a buşilea pe solul infestat de licheni.

— Stai! răcni la ea Negriciosul.

Femeia se opri.

— La următoarea salvă n-o să mai aibă picioare.

Malone rămase stană de piatră, încordându-şi simţurile şi întrebându-se unde putea fi Werner Lindauer.

— Presupun că nu există nici o modalitate de a discuta? întrebă el.

— Aruncă arma şi adu-ţi fundul aici.

Nici un semn de la Werner. Agresorul ştia sigur că mai era cineva în biserică.

— Aşa cum ţi-am mai spus. Nu-mi pasă deloc. Ucide-o.

Se roti spre dreapta în timp ce rostea provocarea, unghiul său fiind mai bun acum, căci se găsea mai aproape de altar. În lumina nefirească şi verzuie a după-amiezii care începea să se estompeze, îl văzu pe Negricios dându-se uşor înapoi o jumătate

de metru de lângă coloana sa, căutând o poziţie mai bună să tragă în Christl.

Malone trase, însă glonţul nu nimeri ţinta.

Mai avea doar unul.

Negriciosul se adăposti din nou.

Malone se avântă spre următorul pilastru. Zări o umbră apropiindu-se de atacator dinspre rândul de coloane ce se întindea către spatele naosului. Atenţia acestuia era îndreptată spre Malone, aşa că umbra era liberă să se apropie nestingherită. Forma şi mărimea sa îi confirmară identitatea. Werner Lindauer era îndrăzneţ.

— Bine, ai o armă, spuse Negriciosul. Eu o împuşc pe ea, tu mă împuşti pe mine. Dar o pot doborî pe cealaltă soră fără să-ţi dau şansa de a mă ţinti.

Malone auzi un geamăt, apoi un zgomot înăbuşit în vreme ce carnea şi oasele izbeau puternic ceva ce nu cedase imediat. Privi de după coloană şi îl văzu pe Werner Lindauer peste Negricios, cu pumnul ridicat. Ce doi bărbaţi încăieraţi se rostogoliră în naos şi Negriciosul îl împinse pe Werner cu forţă, ambele mâini fiindu-i încă încleştate pe armă.

Christl sări în picioare.

Negriciosul încercă să se ridice.

Malone ţinti.

Pocnetul unei puşti reverberă de-a lungul pereţilor cavernoşi.

Sângele curgea din gâtul agresorului. Arma îi căzu în timp ce îşi dădu seama că fusese împuşcat şi întinse mâna spre gât, sforţându-se să respire. Malone auzi încă un pocnet – o a doua împuşcătură – şi trupul Negriciosului se crispă, apoi căzu, aterizând dur, pe spate.

Biserica se scufundă în tăcere.

Werner zăcea la pământ. Christl stătea în picioare. Dorothea era jos. Malone privi în stânga sa.

Într-o galerie de sus, deasupra antreului bisericii, unde poate cu secole în urmă ar fi cântat un cor, Ulrich Henn lăsă în jos o puşcă cu lunetă. Lângă el, necruţătoare şi sfidătoare, uitându-se în jos din poziţia sa dominantă, stătea Isabel Oberhauser.

57

WASHINGTON, D.C.

Ramsey o urmări cu privirea pe Diane McCoy cum deschise portiera maşinii şi se aşeză pe bancheta din dreapta. O aşteptase să sosească în faţa clădirii administrative. Telefonul ei, primit cu un sfert de oră în urmă, sunase alarma.

— Ce dracu’ ai făcut? întrebă ea.

El nu intenţiona să ofere informaţii gratis.

— Daniels m-a chemat în Biroul Oval acum o oră şi mi-a făcut fundul arşice.

— Şi ai de gând să-mi spui de ce?

— Nu o face pe niznaiul cu mine. Te-ai folosit de Aatos Kane, nu-i aşa?

— Am vorbit cu el.

— Şi el a vorbit cu preşedintele.

Rămase răbdător şi tăcut. O cunoştea pe McCoy de mai mulţi ani. Îi studiase caracterul. Era atentă şi prevăzătoare. Natura meseriei sale cerea răbdare. Cu toate acestea, acum era cu desăvârşire scoasă din minţi. De ce?

Mobilul său, aşezat pe bordul maşinii, se lumină, semnalând sosirea unui mesaj.

— Scuză-mă. Nu pot fi indisponibil. Verifică ecranul, dar nu răspunse. Poate aştepta. Ce s-a întâmplat, Diane? Am cerut pur şi simplu ajutorul senatorului. Vrei să-mi spui că nimeni altcineva n-a mai luat legătura cu Casa Albă încercând acelaşi lucru?

— Da, însă Aatos Kane este un altfel de animal politic. Ce ai făcut?

— Nu prea multe. A fost încântat că am luat legătura cu el. A spus că aş fi o achiziţie excelentă pentru Statul-Major General. Eu i-am zis că, dacă el crede asta, atunci aş aprecia orice suport pe care mi l-ar putea oferi.

— Langford, suntem doar noi doi aici, aşa că las-o baltă. Daniels era turbat de furie. I-a displăcut implicarea lui Kane, a dat vina pe mine. A zis că sunt în cârdăşie cu tine.

Amiralul îşi schimonosi faţa într-o încruntătură.

— În cârdăşie pentru ce?

— Eşti o canalie. Mi-ai spus acum două nopţi că l-ai putea manevra pe Kane şi ai făcut-o al naibii de bine. Nu vreau să ştiu cum sau de ce, dar ceea ce vreau să ştiu este cum de m-a asociat Daniels cu tine. Aici este fundul meu în joc.

— Şi este un fund bine făcut.

Ea oftă.

— Cum dă asta rezultate?

— Nu dă. Este doar o observaţie sinceră.

— Ai de gând să-mi oferi ceva care să mă ajute? Am muncit mult să ajung aici.

— Ce a spus mai exact preşedintele?

Trebuia să afle.

Ea îi anulă întrebarea cu dosul palmei.

— De parcă o să-ţi dezvălui asta.

— De ce nu? Mă acuzi de ceva nepotrivit, aşa că aş vrea să ştiu ce a avut de spus Daniels.

— O atitudine foarte diferită faţă de când am vorbit ultima oară. Vocea ei scăzuse în intensitate.

El ridică din umeri.

— Din câte îmi amintesc şi tu credeai că aş fi o bună achiziţie pentru Statul-Major General. Nu este datoria ta, în calitate de consilier pe probleme de securitate naţională, să-i recomanzi preşedintelui oameni capabili?

— Bine, amirale. Joacă-ţi rolul în continuare, fii un bun soldat. Dar preşedintele Statelor Unite este încă enervat la culme, la fel şi senatorul Kane.

— Nu pot să-mi imaginez de ce. Conversaţia mea cu senatorul a fost extrem de plăcută şi eu nici măcar nu am vorbit cu preşedintele, aşa că nu înţeleg de ce este supărat pe mine.

— Mergi la funeraliile amiralului Sylvian?

Observă schimbarea de subiect.

— Bineînţeles. Mi s-a cerut să particip în garda de onoare.

— Ai tupeu, nu glumă.

El îi lansă cel mai încântător zâmbet.

— De fapt, am fost chiar emoţionat de această solicitare.

— Am venit fiindcă trebuia să discutăm. Stau aici, într-o maşină parcată, ca o fraieră, fiindcă m-am încurcat cu tine…

— Încurcat în ce?

— Ştii foarte bine în ce. Acum două seri ai spus clar că va apărea un post vacant în Statul-Major General. Unul care nu

exista atunci.

— Eu nu-mi amintesc de aşa ceva. Tu ai fost cea care a vrut să vorbească cu mine. Era târziu, dar ai insistat. Ai venit la mine acasă. Erai neliniştită din cauza lui Daniels şi a atitudinii lui vizavi de armată. Am vorbit despre statul-major la modul general. Nici unul dintre noi nu era conştient că va apărea un post vacant. Şi, cu siguranţă, nu a doua zi. Este o tragedie că David Sylvian a murit. Era un om de treabă, dar nu reuşesc să văd cum de ne-am încurcat unul cu altul în vreun fel.

Ea scutură din cap nevenindu-i să creadă.

— Trebuie să plec.

Ramsey nu o opri.

— O zi bună, amirale.

Şi trânti portiera.

El reluă rapid conversaţia în minte. Procedase bine, expunându-şi intenţiile într-o manieră neprotocolară. Cu două nopţi în urmă, când el şi Diane McCoy vorbiseră, ea îi fusese aliat. De asta era sigur. Dar lucrurile se schimbaseră.

Servieta lui Ramsey era pe bancheta din spate. Înăuntru se afla un detector sofisticat folosit să determine dacă vreun dispozitiv electronic înregistra sau emitea în apropiere. Ramsey ţinea un astfel de aparat şi în casă, astfel ştia că nimeni nu ascultase.

Hovey cercetase parcarea, folosind o serie de camere de securitate instalate acolo. Pe telefonul său primise un mesaj scris: MAŞINA EI PARCATĂ ÎN PARTEA VESTICĂ. ACCESATĂ. RECEPTOR ŞI APARAT DE ÎNREGISTRARE ÎNĂUNTRU. Detectorul din spate trimisese şi el un semnal, aşa că partea finală a mesajului fusese clară. ESTE PUSĂ SUB ASCULTARE.

Ieşi din maşină şi încuie portierele.

Nu putea fi Kane. Fusese prea interesat de beneficiile care-i reveneau şi nu putea risca nici măcar posibilitatea dezvăluirii. Senatorul ştia că trădarea ar fi adus consecinţe rapide şi devastatoare.

Nu.

Asta era în întregime marca Diane McCoy.

Malone urmări cum Werner o dezlegă de coloană pe Dorothea şi ea îşi smulse banda adezivă de la gură.

— Ce-a fost în capul tău? ţipă ea. Eşti nebun?

— Avea de gând să te împuşte, îi răspunse calm soţul ei. Ştiam că *Herr* Malone este aici, cu arma.

Malone stătea în naos, cu atenţia îndreptată spre galeria de sus, unde erau Isabel şi Ulrich Henn.

— Văd că nu eşti chiar atât de necunoscătoare într-ale vieţii precum ai vrut să te cred.

— Acei oameni erau aici ca să te omoare, replică bătrâna.

— Şi cum de ai ştiut că vor fi aici?

— Am venit să mă asigur că fiicele mele nu păţesc nimic.

Nu era un răspuns, aşa că o privi pe Christl. Ochii ei nu-i dezvăluiră gândurile.

— Te-am aşteptat să soseşti în sat, dar tu erai cu mult înaintea mea.

— Nu a fost greu să găsesc legătura dintre Einhard şi Strălucirea lui Dumnezeu.

El făcu semn în sus.

— Dar asta nu explică cum de au aflat mama şi sora ta.

— Am vorbit cu mama aseară, după ce ai plecat.

Malone se îndreptă spre Werner.

— Sunt de acord cu soţia ta. Ceea ce ai făcut a fost un lucru necugetat.

— Aveai nevoie ca cineva să-i distragă atenţia. Nu aveam o armă, aşa că am făcut ceea ce am crezut că va da rezultate.

— Te-ar fi putut împuşca, interveni Dorothea.

— Asta ar fi pus capăt problemei noastre maritale.

— Nu am spus niciodată că te vreau mort.

Malone înţelegea tipul acesta de căsnicie năbădăioasă bazată pe iubire şi ură deopotrivă. A lui fusese la fel, chiar şi după ani de zile de când se despărţiseră. Din fericire, el făcuse pace cu fosta soţie, deşi nu fusese uşor. Aceştia doi, însă, păreau departe de orice soluţionare.

— Am făcut ceea ce trebuia, replică Werner. Şi aş face-o din nou.

Malone privi din nou în sus, la cor. Henn îşi părăsi postul de observaţie de lângă balustradă şi dispăru în spatele lui Isabel.

— Putem găsi acum ceea ce este aici de găsit? întrebă aceasta.

Henn reapăru şi Cotton îl văzu şoptindu-i ceva patroanei sale.

— *Herr* Malone, spuse Isabel. Au fost trimişi patru oameni. Am crezut că ceilalţi doi nu vor fi o problemă, dar tocmai au intrat pe

poarta mănăstirii.

58

ASHEVILLE, NORTH CAROLINA
10.40 AM

Charlie Smith studia dosarul despre Douglas Scofield. Pregătise această ţintă de mai bine de un an, dar, spre deosebire de ceilalţi, acest om fusese întotdeauna etichetat drept opţional.

Acum însă, gata.

Se părea că planurile se schimbaseră, aşa că trebuia să-şi reîmprospăteze memoria.

Plecase din Charlotte, îndreptându-se către nord pe US 321 spre Hickory, de unde schimbase direcţia pe I-40 şi accelerase către vest, spre Munţii Smoky. Verificase pe internet să vadă dacă informaţia din dosar rămăsese corectă. Dr. Scofield era programat să vorbească la un simpozion pe care îl găzduia în fiecare iarnă, anul acesta pe teritoriul faimoasei proprietăţi Biltmore. Evenimentul părea o adunare a excentricilor. Ufologie, fantome, necrologie, răpiri extraterestre, cripto-zoologie. O mulţime de subiecte bizare. Scofield, deşi profesor de antropologie la o universitate din Tennessee, era adânc implicat în pseudoştiinţă, fiind autorul unei multitudini de cărţi şi de articole. Din moment ce Smith nu ştiuse când sau dacă i se va ordona să acţioneze asupra lui Douglas Scofield, el nu se gândise prea mult cum urma să-l omoare.

Acum era parcat în faţa unui McDonald's, la o sută de metri de intrarea pe proprietatea Biltmore.

Parcurgea dosarul neglijent.

Interesele lui Scofield erau variate. Îi plăcea vânătoarea, petrecând în timpul iernii multe sfârşituri de săptămână în căutarea unei căprioare sau a unui mistreţ. Arcul era arma lui preferată, deşi poseda o colecţie impresionantă de puşti de mare putere. Smith încă o avea pe cea pe care o luase din casa lui Herbert Rowland, aşezată în portbagaj, încărcată, pentru orice eventualitate. Pescuitul şi raftingul erau alte pasiuni ale lui Scofield, deşi în perioada aceasta a anului oportunităţile şi pentru una şi pentru cealaltă erau limitate.

Descărcase programul conferinţei, încercând să asimileze

orice aspecte care s-ar fi putut dovedi folositoare. Era tulburat de escapada din noaptea precedentă. Cei doi nu fuseseră acolo din întâmplare. Deşi savura fiecare părticică de satisfacţie care i se învolbura în minte – până la urmă, încrederea în sine era totul – n-avea nici un rost să fie nesăbuit.

Trebuia să se pregătească perfect.

Două aspecte ale programului conferinţei îi atraseră atenţia, furnizându-i două idei.

Una defensivă, cealaltă ofensivă.

Nu-i plăceau misiunile făcute în grabă, dar nici nu avea de gând să recunoască în faţa lui Ramsey că nu era în stare să se ocupe de asta.

Înşfacă telefonul mobil şi găsi numărul din Atlanta.

Slavă Domnului că Georgia era în apropiere.

Malone, reacţionând la avertizarea lui Isabel, îi spuse:

— Nu mai am decât un singur glonţ.

Aceasta vorbi cu Henn, care căută sub haină, scoase la iveală un pistol şi i-l aruncă jos. Malone prinse arma. Urmară două încărcătoare de gloanţe suplimentare.

— Aţi venit pregătiţi, observă el.

— Întotdeauna, răspunse Isabel.

Îşi puse în buzunar încărcătoarele.

— Ai fost destul de curajos să te încrezi în mine mai devreme, comentă Werner.

— De parcă am avut de ales.

— Şi totuşi.

Malone se uită la Christl şi Dorothea.

— Voi trei adăpostiţi-vă undeva. Făcu semn dincolo de altar, spre absidă. Acolo, în spate, pare a fi un loc potrivit. Îi urmări cu privirea în timp ce aceştia se grăbiră într-acolo, apoi strigă la Isabel: L-am putea păstra cel puţin pe unul în viaţă?

Henn deja plecase.

Bătrâna clătină din cap.

— Depinde de ei.

El auzi două împuşcături din interiorul bisericii.

— Ulrich a intrat deja în luptă, continuă ea.

Malone traversă în grabă naosul, ajunse înapoi în antreu şi ieşi în incintă. Zări un atacator în partea îndepărtată, gonind printre arcade. Se întuneca. Temperatura scăzuse simţitor.

Alte împuşcături.
Din afara bisericii.

Stephanie ieşi de pe autostrada I-40 într-un bulevard aglomerat şi găsi intrarea principală a proprietăţii Biltmore. De fapt, ea mai vizitase locul de două ori înainte, o dată ca acum, în perioada Crăciunului. Proprietatea se întindea pe mii de hectare, punctul de atracţie central fiind un castel de 16 000 de metri pătraţi construit în stil francez renascentist, cea mai mare reşedinţă proprietate privată din America. Iniţial un refugiu la ţară pentru George Vanderbilt, construit spre finalul anilor 1880, acesta a evoluat într-o atracţie turistică elegantă, un testament strălucitor al apusei Epoci Aurite[17] americane.

O serie de case din cărămidă cu pereţii exteriori îmbrăcaţi în pietre rotunjite de râu încastrate în tencuială, multe cu acoperişuri având frontoane triunghiulare abrupte, lucarne căptuşite cu scânduri şi verande largi, îngrămădite toate în partea stângă. Trotuarele pavate mărgineau alei largi străjuite de copaci. Luminatoarele stradale erau decorate cu ramuri de pin şi panglici de Crăciun şi milioane de beculeţe albe împodobeau sărbătoreşte după-amiaza ce începuse să piardă teren în faţa înserării.

— Satul Biltmore, spuse ea. Unde trăiau odinioară muncitorii de pe proprietate şi servitorii. Vanderbilt le-a construit propriul orăşel.

— Parcă ar fi din Dickens.

— L-au făcut să semene cu un sat englezesc. Acum sunt magazine şi cafenele.

— Ştii multe despre această localitate.

— Este unul dintre locurile mele favorite. Ea observă un McDonald’s, arhitectura acestuia fiind în acord cu împrejurimile pitoreşti. Am nevoie de o pauză să merg la toaletă.

Încetini şi viră în parcarea restaurantului.

— Ar fi bun un milk shake, propuse Davis.

— Ai o dietă stranie.

---

[17] Gilded Age este termenul consacrat de Mark Twain pentru perioada de după Războiul Civil american, caracterizată prin cea mai mare creştere economică a Statelor Unite, ce a determinat crearea economiei industriale moderne şi apariţia unei pături sociale extrem de bogate, (n.tr.).

El ridică din umeri.
— Orice umple stomacul.
Ea se uită la ceas: 11.15.
— O oprire scurtă, apoi direct pe proprietate. Hotelul este cam la doi kilometri distanţă de porţile principale.

Charlie Smith îşi comandă un Big Mac fără sos şi ceapă, cartofi prăjiţi şi o cola dietetică mare. Una dintre mâncărurile lui preferate şi din moment ce cântărea îmbrăcat şi ud leoarcă aproximativ şaizeci şi opt de kilograme, greutatea nu fusese niciodată o problemă pentru el. Era binecuvântat cu un metabolism foarte dinamic – şi cu un stil de viaţă activ, exerciţii de trei ori pe săptămână şi o dietă sănătoasă. Da, precis! După el, să facă exerciţii însemna să tasteze numărul de la room-service sau să-şi ducă la maşină mâncarea comandată din oraş. Slujba sa îl solicita mai mult decât suficient.
Închiriase un apartament în afara oraşului Washington, D.C., dar rareori stătea acolo. Simţea nevoia să se stabilească definitiv undeva. Poate că era timpul să-şi cumpere un loc numai al lui – cum era Bailey Mill. Îi jucase o festă lui Ramsey zilele trecute, dar poate că ar fi putut să repare acea fermă veche din Maryland şi să trăiască acolo, la ţară. Ar fi fost ceva inedit. Asemenea clădirilor care îl înconjurau acum. Nici măcar McDonald's nu semăna cu restaurantele clasice pe care le mai întâlnise. Acesta avea forma unei case din cărţile de poveşti, cu pianină în sala de mese, dale de marmură şi o cascadă sclipitoare.
Stătea la masă cu tava în faţă.
După ce termina de mâncat, avea să se îndrepte direct spre hotelul Biltmore. Deja îşi rezervase online o cameră pentru următoarele două nopţi. Un loc şic şi destul de piperat. Dar lui îi plăcea calitatea. De fapt, o merita. Şi, pe lângă asta, Ramsey plătea cheltuielile suplimentare, aşa că de ce să-i pese cât costa?
Programul celei de-a paisprezecea conferinţe anuale a „Misterelor antice dezvăluite”, de asemenea postat pe internet, preciza că Douglas Scofield avea să fie în seara următoare vorbitorul principal la un dineu inclus în eveniment. În prealabil avea să se ţină un cocteil în foaierul hotelului.
Auzise de proprietatea Biltmore, dar nu vizitase locul niciodată. Poate că avea să facă un tur al palatului pentru a vedea cum trăise cândva cealaltă jumătate. Să ia câteva idei de

decorare. În definitiv, îşi putea permite calitatea. Cine a zis că nu se câştiga bine din asasinate la comandă? Acumulase aproape douăzeci de milioane de dolari din onorarii şi învestiţii. De asemenea, el chiar vorbise serios zilele trecute, când discutase cu Ramsey. Nu intenţiona să facă asta toată viaţa, indiferent cât de mult îi plăcea.

Îşi turnă pe Big Mac un strat subţire de muştar şi un strop de ketchup. Nu-i plăcea foarte condimentat, ci doar cât să dea gust. Muşcă cu poftă din burger şi privi oamenii, mulţi veniţi aici în mod evident să viziteze Biltmore de Crăciun şi să facă diverse cumpărături în sat.

Întregul loc părea dedicat turiştilor.

Ceea ce era splendid.

O mare de feţe necunoscute în care să treacă neobservat.

Malone avea două probleme. Prima, urmărea un atacator necunoscut într-o incintă îngheţată, în lumina slabă a înserării. A doua, se baza pe aliaţi în care nu putea avea deloc încredere.

Două lucruri îi dăduseră de gândit.

În primul rând, Werner Lindauer. „Ştiam că *Herr* Malone era aici, cu arma.” Zău? Din moment ce în scurta lor întâlnire Malone nu menţionase nici măcar o dată cine era, de unde ştia oare Werner? Nimeni nu-i rostise numele în biserică.

În al doilea rând, agresorul.

Nici măcar o clipă nu păruse preocupat de faptul că şi altcineva era acolo, cineva care-i împuşcase complicele. Christl recunoscuse că îi spusese mamei sale despre Ossau. I-ar fi putut menţiona şi faptul că urma să vină şi el. Dar asta nu explica prezenţa lui Werner Lindauer şi nici cum de a ştiut el imediat identitatea lui Malone. Şi dacă Christl furnizase acea informaţie, gestul arăta un nivel al cooperării în familia Oberhauser pe care el nu şi-l imaginase.

Toate acestea însemnau necazuri viitoare.

Se opri şi ascultă respiraţia şuierătoare a vântului. Rămase ghemuit sub arcade, cu genunchii torturaţi de o durere acută. În partea opusă a grădinii, prin zăpada ce se aşternea, nu zări nici o mişcare. Aerul îngheţat îi ardea gâtul şi plămânii.

Nu era o idee bună să dea frâu liber curiozităţii, dar nu se putea abţine. Deşi bănuia ce se întâmpla, trebuia neapărat să afle adevărul.

Dorothea îl privi pe Werner, care ţinea sigur pe sine pistolul oferit de Malone. În ultimele douăzeci şi patru de ore aflase multe despre acest om. Lucruri pe care nu le bănuise niciodată.

— Ies afară, spuse Christl.

Nu putu rezista.

— Am văzut cum îl priveai pe Malone. Ţii la el.

— Are nevoie de ajutor.

— Din partea ta?

Christl scutură din cap şi plecă.

— Eşti bine? întrebă Werner.

— Voi fi când se termină toată povestea asta. Este o mare greşeală să am încredere în Christl sau în mama. Ştii asta.

Frigul îi pătrundea în oase. Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi strânse pe lângă trup haina de lână. Urmaseră sfatul lui Malone, retrăgându-se în absidă şi jucându-şi rolurile până la capăt. Starea de ruină a bisericii arunca o vrajă prevestitoare. Oare bunicul său chiar găsise răspunsuri acolo?

Werner o apucă de braţ.

— Putem face asta.

— Nu *avem* de ales, răspunse ea, nemulţumită încă de opţiunile pe care mama ei i le oferise.

— Poţi ori să profiţi la maximum din asta, ori să te opui, dar în propriul tău dezavantaj. Nu contează pentru nimeni altcineva, dar ar trebui să conteze enorm pentru tine.

Ea surprinse o umbră de nesiguranţă în spatele vorbelor lui.

— Omul acela a fost cu adevărat prins cu garda jos, când l-ai atacat.

El ridică din umeri.

— Noi i-am spus să se aştepte la o surpriză sau două.

— Aşa este.

Ziua se scufunda în întuneric. Umbrele se alungeau înăuntru, temperatura cobora.

— Evident, el n-a crezut nici măcar o clipă că va muri, continuă Werner.

— Greşeala lui.

— Şi Malone? Crezi că el e conştient?

Ea ezită înainte de a răspunde, amintindu-şi reţinerile avute cu câteva zile în urmă, la mănăstire, când îl întâlnise prima oară.

— Ar face bine să-şi dea seama.

Malone stătea sub arcade şi se retrase spre una dintre camerele care se deschideau din incintă. Rămase înăuntru, printre dărâmăturile acoperite de zăpadă, evaluându-şi resursele. Avea un pistol şi gloanţe, aşa că de ce n-ar fi încercat aceeaşi tactică care funcţionase cu Werner? Poate că atacatorul aflat în partea opusă a incintei avea să se îndrepte spre el, încercând să-şi croiască drum spre biserică şi astfel putea să-l surprindă.

— Este acolo! auzi un bărbat strigând.

Privi spre intrare.

Un al doilea agresor se afla acum în incintă, pe latura îngustă, trecând de intrarea bisericii, dând colţul şi venind direct spre el. Se părea că Ulrich Henn nu reuşise să-l oprească.

Bărbatul îşi ridică pistolul şi trase direct către Malone.

Acesta se feri, în timp ce un glonţ nimeri zidul.

Un altul ricoşă pe lângă el, direct prin portalul de la intrare, de la celălalt trăgător. Adăpostul său nu avea ferestre, iar zidurile şi acoperişul erau intacte. Ceea ce păruse un loc sigur devenise brusc o problemă serioasă.

Nu avea pe unde ieşi.

Era prins în capcană.

PARTEA A PATRA

59

ASHEVILLE, 12.15 PM

Stephanie admiră hotelul de pe proprietatea Biltmore, o vastă clădire din piatră naturală şi stuc, care încorona un promontoriu acoperit de iarbă, dominând renumita podgorie cu cramă a domeniului. Accesul autoturismelor era îngăduit doar pentru oaspeţii hotelului, însă ei se opriseră la poarta principală de acces şi cumpăraseră un permis general de vizitare pentru a face turul împrejurimilor, care includea şi hotelul.

Ea evită rândul de vehicule care aşteptau să fie garate de valeţi şi îşi lăsă maşina într-una dintre parcările pavate aşezate în terase. Urcară o pantă amenajată conform principiilor arhitecturii peisagistice spre intrarea principală, unde uşierii în uniformă îi întâmpinară zâmbind. Interiorul sugera atmosfera unei vizite la familia Vanderbilt cu o sută de ani în urmă. Pereţi lambrisaţi lăcuiţi în culoarea mierii, pardoseală de marmură, obiecte de artă elegante şi bogate modele florale pe draperii şi tapiţerie. Verdeaţa se revărsa din abundenţă din ghivece de piatră şi încălzea decorul ireal ce se deschidea spre nivelul superior, cu tavanul casetat la şase metri deasupra. Priveliştile ce se puteau admira dincolo de uşile şi ferestrele de sticlă, trecând pe lângă o verandă presărată cu balansoare, erau ale Pădurii Naţionale Pisgah şi ale Munţilor Smoky.

Ea ascultă câteva momente un pianist ce cânta lângă un şemineu cu dale de piatră. O scară ducea în jos, spre ceea ce părea a fi restaurantul – după sunete şi miros, o procesiune constantă de clienţi urcând şi coborând. Se interesară la ghişeul de la intrare şi fură îndrumaţi prin foaier, pe lângă pianist, spre un coridor mărginit pe o parte de ferestre care ducea spre sălile de protocol şi centrul de conferinţe, unde găsiră biroul de

înregistrare pentru conferinţa „Misterele antice dezvăluite”.

Davis scoase o broşură dintr-un teanc şi studie programul zilei.

— Scofield nu vorbeşte în după-amiaza aceasta.

O tânără arogantă, cu părul negru ca tăciunele, îl auzi şi interveni:

— Domnul profesor vorbeşte mâine. Astăzi sunt sesiuni de informare.

— Ştii unde este dr. Scofield? întrebă Stephanie.

— Mai devreme era pe aici, dar nu l-am văzut recent. Se opri câteva secunde. Voi, oameni buni, sunteţi tot de la presă?

Ea sesiză calificativul.

— Au mai fost şi alţii?

Femeia făcu semn că da.

— Cu puţin timp în urmă. Un bărbat. Voia să-l vadă pe Scofield.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Davis.

Ea ridică din umeri.

— Acelaşi lucru. Că n-am nici cea mai vagă idee.

Stephanie decise să studieze programul şi observă următoarea sesiune, stabilită să înceapă la ora 13. „Înţelepciunea Pleiadelor pentru aceste vremuri provocatoare.” Citi rezumatul.

> Suzanne Johnson este un medium faimos în întreaga lume şi autoarea mai multor bestselleruri. Alăturaţi-vă Suzannei şi uluitoarelor Pleiade imateriale şi călătoare în timp, urmăriţi-o cum le canalizează pentru două ore antrenante de întrebări ce ascut mintea şi simţurile şi de răspunsuri ce îmbunătăţesc viaţa – uneori dificile, dar întotdeauna pozitive. Subiecte de interes legate de Pleiade: accelerarea energiei, astrologie, programe politice şi economice secrete, istorie planetară ascunsă, jocuri demiurgice, simboluri, controlul minţii, dezvoltarea abilităţilor psihice, vindecare pe axa timpului, abilitare autodirijată şi multe altele.

Restul după-amiezii prezenta o mulţime de alte ciudăţenii concentrate pe cercurile din lanuri, sfârşitul iminent al lumii, locurile sacre şi o sesiune vastă despre ascensiunea şi declinul civilizaţiei, incluzând mişcarea binară, schimbarea undelor electromagnetice şi impactul evenimentelor catastrofale, cu accent pe precesia echinocţiilor.

Ea scutură din cap. Ca privitul vopselei când se usucă. Ce pierdere de vreme!

Davis îi mulţumi tinerei şi se retrase de la masă, cu broşura încă în mână.

— Nici un reprezentant al presei nu este aici să-i ia vreun interviu.

Stephanie nu era atât de sigură.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar tipul nostru n-ar ieşi chiar aşa în evidenţă.

— S-ar putea să fie grăbit.

— S-ar putea să fie departe de locul ăsta.

Davis se îndreptă spre foaierul principal.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Este ora mesei. Hai să vedem dacă Scofield ia prânzul.

Ramsey se grăbi înapoi spre biroul său şi îl aşteptă pe Hovey, care sosi câteva momente mai târziu şi raportă:

— McCoy a părăsit zona imediat.

Era furios.

— Vreau tot ce avem despre ea.

Consilierul său încuviinţă.

— A fost o misiune solo, spuse acesta. Ştii asta.

— Sunt de acord, dar simte nevoia să mă înregistreze. Asta este o problemă.

Hovey era la curent cu eforturile superiorului său de a-şi asigura poziţia în Statul-Major General, dar nu cunoştea detaliile. Relaţia de lungă durată dintre Ramsey şi Charlie Smith era ştiută doar de el însuşi. Tocmai îi promisese consilierului său că-l va lua cu el la Pentagon – motivându-l suficient încât să participe activ. Din fericire pentru el, orice comandor voia să fie amiral.

— Adu-mi imediat informaţiile despre ea! ordonă el iarăşi.

Hovey ieşi din birou. El ridică telefonul şi tastă numărul lui Charlie Smith. Acesta răspunse după al patrulea apel.

— Unde eşti?

— Iau o masă delicioasă.

Nu voia detalii, dar ştia ce urma.

— Restaurantul este încântător. O încăpere spaţioasă cu şemineu, elegant decorată. Lumină delicată, farmec relaxant. Şi servirea! Superbă. Paharul meu cu apă nu rămâne gol nici măcar pe jumătate şi coşul de pâine este plin în permanenţă. Chiar

managerul s-a plimbat pe aici puţin mai devreme şi s-a asigurat că nu-mi lipseşte nimic.

— Charlie, tacă-ţi gura.

— Eşti sensibil astăzi.

— Ascultă-mă. Presupun că faci ceea ce ţi-am cerut.

— Ca întotdeauna.

— Mâine am nevoie de tine aici, aşa că fă-o repede.

— Tocmai mi-au adus mostre de desert: cremă de zahăr ars şi spumă de ciocolată. Pe bune, ar trebui să vii şi tu aici.

Nu voia să mai audă nici măcar un cuvânt.

— Charlie, fă-o şi întoarce-te până mâine după-amiază.

Smith închise telefonul şi îşi îndreptă din nou atenţia spre desert. În capătul celălalt al sălii principale Douglas Scofield stătea la masă cu alte trei persoane, luând prânzul.

Stephanie coborî scara mochetată şi intră în spaţiosul restaurant al hotelului, oprindu-se în zona şefului de sală. Un alt şemineu din lespezi de piatră adăpostea un foc ce trosnea. Majoritatea meselor îmbrăcate în alb erau ocupate. Observă vase de porţelan de calitate superioară, pahare de cristal, candelabre de bronz şi o mulţime de materiale de culori diferite: castaniu, auriu, verde şi bej. Sută la sută atmosferă sudistă. Davis încă ţinea în mână broşura conferinţei şi ea ştiu ce urmărea. Căuta un chip care să semene cu fotografia impozantă a lui Douglas Scofield.

Ea îl văzu prima, la o masă de lângă fereastră, cu alte trei persoane. Apoi îl zări şi Davis. Stephanie îl apucă de mânecă şi scutură din cap.

— Nu de data asta. Nu putem face o scenă.

— Nu am de gând.

— Are oameni cu el. Hai să luăm loc la o masă şi să aşteptăm până când termină, apoi îl abordăm.

— Nu avem timp pentru asta.

— Şi unde trebuie să ne grăbim?

— Nu ştiu ce faci tu, dar eu sunt nerăbdător să urmăresc conexiunea cu Pleiadele de la ora unu.

Ea zâmbi.

— Eşti imposibil.

— Dar începi să mă simpatizezi.

Decise să renunţe şi dădu drumul strânsorii.

Davis îşi făcu loc printre mese şi ea îl urmă.

Se apropiară de ţintă. Davis începu:

— Domnule doctor Scofield, mă întrebam dacă am putea vorbi o clipă.

Scofield părea să aibă în jur de şaizeci şi cinci de ani, avea nasul lat, chelie şi dinţi ce păreau prea drepţi şi prea albi ca să fie reali. Faţa insipidă îi trăda caracterul ţâfnos, pe care ochii săi negri îl confirmară imediat.

— În momentul acesta iau prânzul.

Chipul lui Davis rămase cordial.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Este foarte important.

Scofield puse furculiţa jos.

— După cum vedeţi, iau masa cu aceşti domni. Înţeleg că sunt aici, la conferinţă şi doriţi să petreceţi puţin timp cu mine, dar trebuie să-l drămuiesc cu grijă.

— De ce anume?

Lui Stephanie nu-i plăcu tonul întrebării. Se părea că şi Davis sesizase subtextul „Sunt important” în explicaţia lui Scofield.

Profesorul oftă şi făcu semn spre broşura pe care Davis o ţinea în mână.

— Fac asta în fiecare an, astfel pot fi disponibil pentru cei interesaţi de cercetările mele. Înţeleg că vreţi să discutăm unele chestiuni – şi asta este bine. Imediat ce termin aici, am putea sta de vorbă sus, lângă pian.

Tonul îi rămase iritat. Ceilalţi trei meseni păreau şi ei deranjaţi. Unul dintre ei interveni:

— Aşteptăm acest prânz de un an întreg.

— Şi îl veţi avea, răspunse Davis. De îndată ce rezolvăm problema.

— Cine sunteţi? întrebă Scofield.

— Numele meu este Raymond Dyals, ofiţer de marină pensionar.

Stephanie urmări cum recunoaşterea îşi făcu loc instantaneu pe chipul lui Scofield.

— Bine, domnule Dyals şi apropo, trebuie să fi descoperit fântâna tinereţii.

— Aţi fi surprins să aflaţi ce am descoperit.

Ochii lui Scofield clipiră.

— Atunci noi doi trebuie neapărat să stăm de vorbă.

60

OSSAU

Malone decise să acţioneze. Balansă pistolul în aer şi trase două focuri în direcţia grădinii. Habar nu avea care era poziţia atacatorului, însă mesajul era clar.

Era înarmat.

Un glonţ trecu prin cadrul uşii şi îl făcu să se retragă învârtindu-se.

Îi identifică originea.

Provenea de la al doilea atacator, pe partea dinspre el a galeriei, din dreapta.

Privi în sus. Acoperişul cu fronton triunghiular era susţinut de o grindă cu zăbrele formate din bârne cioplite grosolan, ce se întindeau pe lăţimea încăperii. O mulţime de pietre sfărâmate şi dărâmături acopereau pardoseala şi zăceau îngrămădite lângă unul dintre zidurile dărăpănate. Îşi îndesă pistolul în buzunarul jachetei şi se căţără ajungând în partea de sus a celor mai mari bucăţi, care îi asigurară alţi şaizeci de centimetri în înălţime. Sări, apucă bârna rece, îşi balansă picioarele în sus şi încălecă pe bârna de lemn ca pe un cal. Imediat se deplasă spre perete prin oscilaţii ale corpului, doar că acum era la trei metri deasupra intrării. Se ridică brusc în picioare, se ghemui şi îşi menţinu echilibrul pe grindă, punând din nou mâna pe armă şi având muşchii încordaţi asemenea unui ghem strâns.

Din incintă răsunară împuşcături. Mai multe.

Poate se alăturase şi Henn?

Auzi zgomotul produs de un alt impact, similar aceluia când Werner se năpustise asupra Negriciosului în biserică, urmat de gemete, respiraţie grea şi luptă. Nu putea vedea nimic, cu excepţia pietrelor din pardoseala aflată dedesubt, aproape învăluite în întuneric din cauza luminii foarte slabe.

Apăru o umbră.

Malone se pregăti.

Se traseră două focuri şi bărbatul se năpusti în încăpere.

Sări de pe grindă direct peste atacator, rostogolindu-se repede şi pregătindu-se de luptă.

Intrusul era voinic şi lat în umeri, cu trupul ţeapăn, de parcă avea metal pe sub piele. Se replie imediat după asalt şi sări în picioare – însă fără arma care îi căzuse din mână.

Malone îl izbi peste faţă cu laterala pistolului său automat, trimiţându-l în perete, ameţit. Îşi ridică arma şi se pregăti să tragă, dar o împuşcătură detună în spatele său şi bărbatul căzu în moloz.

Se roti.

Henn stătea cu arma la ochi, chiar în faţa intrării.

Apăru şi Christl.

Nu mai era nevoie să întrebe de ce fusese necesară împuşcătura. Ştia. Dar voia să afle:

— Celălalt?

— Mort, îi răspunse Christl în timp ce recupera arma de pe jos.

— Te superi dacă ţin eu asta? o întrebă el.

Ea încercă să-şi alunge uimirea din privire.

— Eşti un tip neîncrezător.

— Asta din cauza oamenilor care mă mint.

Femeia îi înmână pistolul.

Stephanie se aşeză cu Davis şi Scofield sus, în foaierul principal, acolo unde se deschidea un separeu presărat cu fotolii de pluş, având o privelişte panoramică dincolo de ferestre şi rafturi de cărţi încorporate în pereţi. Oamenii studiau titlurile şi ea observă un mic semn care informa că totul era disponibil pentru lectură.

Un chelner umbla de colo până colo, dar ea îi făcu semn din mână să nu se apropie de ei.

— Din moment ce în mod evident nu sunteţi amiralul Dyals, începu Scofield, cu cine am onoarea?

— Casa Albă, răspunse Davis. Doamna este de la Departamentul de Justiţie. Luptăm împotriva infracţionalităţii.

Scofield păru să-şi reprime un fior.

— Am acceptat să vorbesc cu dumneavoastră fiindcă am crezut că sunteţi serioşi.

— Ca întreaga aiureală de aici, comentă Davis.

Faţa lui Scofield se înroşi.

— Nici unul dintre noi nu consideră această conferinţă o aiureală.

— Chiar aşa? Chiar acum, într-o sală sunt – câţi? — o sută de

oameni care încearcă să contacteze o civilizaţie dispărută. Sunteţi un antropolog învăţat, un om pe care guvernul l-a folosit odată într-o cercetare strict secretă.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Aţi fi surprins să aflaţi cât de relevant este încă.

— Presupun că aveţi legitimaţii.

— Avem.

— Să le văd.

— Cineva l-a ucis pe Herbert Rowland noaptea trecută, continuă Davis. Cu o noapte înainte au omorât un fost căpitan-comandor de marină care avusese legături cu Rowland. Poate vă mai amintiţi sau nu de Rowland, dar acesta a lucrat cu dumneavoastră la Fort Lee, când aţi sortat toate rahaturile alea din Operaţiunea Highjump. Nu suntem siguri că sunteţi următorul care va muri, dar este o posibilitate destul de mare. Sunt suficiente aceste acreditări?

Scofield râse.

— Asta a fost acum treizeci şi opt de ani.

— Ceea ce nu pare să conteze, interveni şi Stephanie.

— Nu pot vorbi despre ce s-a întâmplat atunci. Este strict secret.

Rosti aceste cuvinte de parcă erau un fel de scut care-l proteja de rău.

— Din nou, spuse ea. Se pare că nici asta nu mai contează.

Scofield îşi încruntă sprâncenele.

— Îmi pierd timpul cu dumneavoastră. Am o mulţime de oameni cu care trebuie să vorbesc.

— Ce ziceţi de asta, propuse Stephanie. Spuneţi-ne ce puteţi.

Spera că odată pornit să turuie, acest nătărău înfumurat avea să continue.

Scofield îşi privi ceasul, apoi zise:

— Am scris o carte intitulată *Hărţi ale exploratorilor antici.* Ar trebui să o citiţi, deoarece conţine multe explicaţii. Puteţi obţine un exemplar de la standul de carte al conferinţei. Făcu semn spre stânga. În direcţia aceea.

— Faceţi-ne o scurtă prezentare, insistă Davis.

— De ce? Aţi spus că suntem cu toţii sonaţi. Ce contează ce cred eu?

Davis începu să vorbească, dar Stephanie îi făcu semn din mână să tacă.

— Convingeţi-ne. Nu am bătut atâta drum fără motiv.

Scofield se opri o clipă, aparent căutându-şi cuvintele potrivite pentru a-şi susţine punctul de vedere.

— Cunoaşteţi briciul lui Occam?

Ea scutură din cap.

— Este un principiu. Entităţile nu trebuie să se multiplice dincolo de necesar. În cuvinte mai simple: fără soluţii complicate acolo unde cele simple sunt corecte. Asta se aplică aproape la orice, inclusiv la civilizaţii.

Stephanie se întreba dacă nu cumva avea să regrete că solicitase părerea acestui om.

— Textele sumeriene vechi, inclusiv faimoasa *Epopee a lui Ghilgameş,* vorbesc în mod repetat despre oameni înalţi, asemănători zeilor, care locuiau printre băştinaşi. Îi numeau Veghetori. Textele antice evreieşti, inclusiv unele versiuni ale Bibliei, se referă la acei Veghetori sumerieni, care sunt descrişi ca zeităţi, îngeri şi fii ai cerului. Cartea lui Enoh ne spune cum aceşti oameni neobişnuiţi au trimis emisari peste tot în lume să-i înveţe pe oameni noi deprinderi. Uriel, îngerul care l-a învăţat pe Enoh despre astronomie, este descris ca unul dintre aceşti Veghetori. De fapt, în cartea lui Enoh sunt numiţi opt Veghetori. Erau aşa-zişi experţi în farmece, butăşire, în astrologie, constelaţii, meteorologie, geologie şi astronomie. Chiar şi Manuscrisele de la Marea Moartă fac referire la Veghetori, inclusiv în episodul în care tatăl lui Noe începe să-şi facă griji că fiul său este atât de frumos, încât crede că soţia sa s-ar fi culcat cu unul dintre aceştia.

— Asta este o aberaţie, comentă Davis.

Scofield îşi reprimă un zâmbet.

— Ştiţi de câte ori am auzit asta? Iată nişte adevăruri *istorice.* În Mexic, Quetzalcoatl, zeul blond cu pielea albă şi barbă, se credea că fusese învăţătorul civilizaţiei care îi precedase pe azteci. Venise pe mare şi purta haine ample brodate în cruci. Când Cortez a sosit în secolul al şaisprezecelea, a fost confundat cu Quetzalcoatl. Mayaşii au avut şi ei un astfel de învăţător, Kukulcan, care a venit de pe marea de unde răsare soarele. Spaniolii au ars toate textele mayaşe în secolul al şaptesprezecelea, dar un episcop a notat o însemnare care a supravieţuit. Vorbea despre vizitatori cu mantii lungi de blană care veneau în mod repetat, conduşi de cineva numit Votan.

Incaşii au avut un zeu-învăţător, Vinacocha[18], care venea de pe marele ocean din vest. Şi ei au făcut aceeaşi greşeală cu Pizarro, crezându-l zeul reîntors. Aşa că, domnule Casa Albă, oricine dracu' eşti, crede-mă, nu ştii despre ce vorbeşti.

Stephanie avusese dreptate. Acestui om îi plăcea să vorbească.

— În 1936, un arheolog german a descoperit un vas de lut, cu un cilindru de cupru care ţinea o tijă de fier, într-un mormânt part[19] datat din anul 250 î.Hr. Când se turna suc de fructe în interior era generată o diferenţă de potenţial de o jumătate de volt care dura timp de două săptămâni. Suficientă pentru placarea electrolitică, care ştim că se făcea în acea vreme. În 1837 a fost găsită în Marea Piramidă o placă de fier care fusese topită la peste o mie de grade Celsius. Conţinea nichel, ceea ce este foarte neobişnuit şi a fost datată cu două mii de ani înainte de Epoca Fierului. Când Columb a ajuns în Costa Rica în 1502, a fost primit cu mare respect şi dus în interiorul uscatului la mormântul unei persoane importante, cripta fiind decorată cu prora unei corăbii stranii. Tabloul funerar înfăţişa bărbaţi care semănau destul de bine cu Columb şi cu oamenii lui. Până în acel moment, nici un european nu vizitase acel ţinut. China este deosebit de interesantă, continuă Scofield. Marele filosof Lao-tzu a vorbit despre Cei Străvechi. La fel şi Confucius. Lao îi numea înţelepţi, bine informaţi, puternici, iubitori şi, cel mai important, umani. A scris despre ei în secolul al VII-lea î.Hr. Scrierile lui au supravieţuit. Vreţi să auziţi?

— De asta am venit, sublinie Stephanie.

— „Maeştrii din Vechime erau subtili, misterioşi, profunzi, cordiali. Adâncimea cunoaşterii lor este de nepătruns. Fiindcă este de nepătruns, tot ce putem face este să le descriem înfăţişarea. Vigilenţi, precum bărbaţii ce traversează un şuvoi iarna. Prevăzători, precum bărbaţii conştienţi de pericol. Binevoitori, precum oaspeţii sosiţi de departe. Îngăduitori, precum gheaţa care se topeşte. Naturali, precum buştenii necioplіţi încă." Interesante cuvinte, spuse cu foarte mult timp în

---

[18] *Viracocha* este cel mai vechi şi cel mai mare dintre zeii incaşi. S-a născut în apele lacului Titicaca şi se poartă ca un demiurg creând lumea, oamenii, soarele şi luna. În text probabil eroare tipografică.

[19] Poporul părţilor din Antichitate era de origine iraniană şi se afla între Eufrat şi Indus, (n.tr.).

urmă.

Ciudat, trebui să admită Stephanie.

— Ştiţi ce a schimbat lumea? Ce a alterat pentru totdeauna cursul existenţei umane? Scofield nu aşteptă un răspuns. Roata? Focul? Scutură din cap. Mai mult decât acestea. Scrisul. Exact asta a făcut. Când am învăţat să ne consemnăm gândurile pentru ca alţii, secole mai târziu, să le poată afla, asta a schimbat lumea. Atât sumerienii, cât şi egiptenii au lăsat însemnări scrise despre nişte oameni care i-au vizitat şi i-au învăţat diverse lucruri. Oameni care arătau normal, care trăiau şi mureau asemenea lor. Şi nu eu spun asta. Sunt dovezi istorice. Ştiaţi că guvernul canadian, chiar în acest moment, cercetează atent o aşezare aflată sub apă în largul Insulelor Queen Charlotte, căutând urmele unei civilizaţii despre care nu s-a ştiut până acum că ar fi existat? Este un fel de tabără centrală care se afla cândva pe malul unui lac antic.

— De unde veneau aceşti vizitatori? întrebă ea.

— De pe mare. Navigau cu o precizie de experţi. Recent au fost descoperite lângă Cipru unelte maritime antice, vechi de douăsprezece mii de ani, unele dintre cele mai vechi artefacte descoperite vreodată acolo. Asta înseamnă că cineva chiar naviga prin Mediterana şi ocupa Ciprul, cu două mii de ani mai devreme decât s-a crezut vreodată. În Canada, navigatorii ar fi fost atraşi de stratul bogat de alge varec. Este logic că aceşti oameni căutau cele mai bune locuri pentru hrană şi comerţ.

— Aşa cum am mai spus, interveni Davis. O grămadă de poveşti ştiinţifico-fantastice.

— Oare? Ştiaţi că profeţia referitoare la binefăcătorii asemănători zeilor ce veneau de pe mare reprezintă o componentă esenţială a folclorului amerindian? Însemnările mayaşe vorbesc despre Popol Vuh, un teritoriu unde lumina şi întunericul sălăşluiau împreună. Peşterile preistorice şi desenele în piatră din Africa şi Egipt arată un popor neidentificat al mării. Cele din Franţa, datând de acum zece mii de ani, înfăţişează bărbaţi şi femei cu haine confortabile, nu blănurile şi oasele ce sunt în mod obişnuit asociate cu oamenii vremii respective. O mină de cupru descoperită în Rhodesia are, conform estimărilor, o vechime de 47 000 de ani. Locul pare să fi fost exploatat cu un scop precis.

— Este cumva Atlantida? întrebă Davis.

— Nu există aşa ceva, spuse Scofield.

— Pun pariu că sunt o grămadă de oameni în acest hotel care nu ar fi de acord cu dumneavoastră.

— Şi ar greşi. Atlantida este o născocire. Este o temă recurentă în multe culturi, exact aşa cum Marele Potop este parte a religiilor lumii. E o idee romantică, însă realitatea nu este chiar aşa de fantastică. Construcţii megalitice antice, inundate, au fost descoperite peste tot în lume, pe fundul mărilor, în zone puţin adânci de lângă uscat. Malta, Egipt, Grecia, Liban, Spania, India, China, Japonia – sunt peste tot. Au fost construite înaintea ultimei ere glaciare şi, când gheaţa s-a topit, cu aproximativ 10 000 de ani înainte de Hristos, nivelul mărilor s-a ridicat şi le-a acoperit. Acestea sunt adevăratele Atlantide, care demonstrează teoria briciului lui Occam. Nu-i nevoie de soluţii elaborate atunci când cele simple sunt suficiente. Toate explicaţiile sunt raţionale.

— Şi cea raţională de aici este...? vru Davis să ştie.

— În timp ce oamenii cavernelor de-abia învăţau să lucreze pământul cu unelte de piatră şi să trăiască în sate rudimentare, exista un popor care construia vase capabile să străbată mările şi cartografiau globul cu mare precizie. Păreau să-şi înţeleagă scopul şi încercau să ne înveţe lucruri esenţiale. Erau paşnici. Niciodată nu s-a menţionat vreo agresiune sau ostilitate din partea lor. Dar mesajele lor s-au pierdut de-a lungul vremii, mai ales că lumea modernă a început să se considere culmea realizărilor intelectuale ale omenirii. Scofield îi aruncă lui Davis o privire încruntată. Aroganţa noastră ne va aduce pieirea.

— Prostia, comentă oficialul de la Casa Albă, ar putea avea acelaşi efect.

Scofield părea pregătit pentru acea mustrare.

— Peste tot în lume, aceşti oameni din vechime au lăsat mesaje: artefacte, hărţi sau manuscrise. Ele nu sunt nici clare, nici directe, ce-i drept, însă reprezintă o formă de comunicare, una care spune: „Civilizaţia voastră nu este prima şi nici culturile pe care le socotiţi a fi rădăcinile voastre nu sunt adevăratele începuturi. Cu mii de ani în urmă, noi ştiam ceea ce voi de-abia recent aţi descoperit. Am călătorit de-a lungul şi de-a latul lumii voastre tinere, când câmpurile de gheaţă acopereau nordul şi mările sudice erau încă navigabile. Am lăsat hărţi ale ţinuturilor pe care le-am parcurs. Am lăsat cunoştinţe despre lumea şi universul vostru, despre matematică, ştiinţă şi filosofie. Unele

dintre neamurile pe care le-am vizitat au reţinut acele informaţii, care v-au ajutat să construiţi civilizaţia. Amintiţi-vă de noi”.

Davis nu păru impresionat.

— Şi ce are asta a face cu Operaţiunea Highjump şi Raymond Dyals?

— Foarte multe. Dar din nou, este strict secret. Credeţi-mă, mi-aş dori să nu fie, însă nu pot schimba situaţia. Mi-am dat cuvântul şi mi l-am ţinut în toţi aceşti ani. Acum, din moment ce amândoi credeţi că sunt ţicnit – apropo, exact această opinie o am şi eu despre voi – plec. Scofield se ridică. Dar înainte să-i părăsească, ezită o clipă. Aţi putea lua totuşi în considerare un gând. În urmă cu un deceniu o echipă de savanţi de renume mondial a realizat la Universitatea Cambridge un studiu exhaustiv. Concluzia? Mai puţin de zece procente din documentele Antichităţii au supravieţuit până astăzi. Nouăzeci la sută din cunoştinţe s-au pierdut. Aşa că de unde ştim sigur dacă o teorie este cu adevărat absurdă?

61

WASHINGTON, D.C.
1.10 P.M.

Ramsey se plimba tacticos pe Capitol Mall, îndreptându-se spre locul unde îl întâlnise în ajun pe consilierul senatorului Aatos Kane. Acelaşi tânăr stătea în aceeaşi haină de lână, mişcându-şi picioarele pe loc din cauza frigului. De data aceasta, îl făcuse să aştepte patruzeci şi cinci de minute.

— Bine, amirale. Înţeleg mesajul. Ai câştigat, spuse consilierul când îl văzu. Mă chinui, nu glumă.

Ramsey îşi ridică sprânceana a uimire.

— Nu este o competiţie.

— Evident. Ţi-am tăbăcit fundul data trecută, după care tu i-ai făcut şefului meu fundul arşice, acum suntem cu toţii prieteni la cataramă. Este un joc, amirale şi tu l-ai câştigat.

Scoase un mic echipament de plastic, de mărimea unei telecomenzi şi îl porni.

— Iartă-mă.

Aparatul confirmă imediat că nu erau prezente dispozitive de ascultare. Hovey era în partea îndepărtată a Mall-ului şi supraveghea zona ca să fie sigur că nu era folosit nici un sistem parabolic. Dar Ramsey se îndoia că aveau să fie probleme. Acest lingău lucra pentru un profesionist care înţelegea că trebuie să dai, ca să primeşti.

— Vorbeşte, zise el.

— Senatorul a discutat cu preşedintele în această dimineaţă. I-a spus ce vrea. Preşedintele a dorit să afle care este interesul nostru, iar senatorul a răspuns că te admiră.

Se confirma acum un aspect al reprezentaţiei solo date de Diane McCoy. Rămase în picioare, cu mâinile în buzunarele hainei şi ascultă mai departe.

— Preşedintele a avut câteva reţineri. A spus că nu eşti un favorit al staff-ului său. Oamenii săi de la Casa Albă aveau alte nume în minte. Dar senatorul ştia ce dorea preşedintele.

Era curios să afle asta.

— Vorbeşte!

— În curând va fi un post vacant la Curtea Supremă. O demisie. Un judecător vrea să lase administraţia actuală să-i aleagă succesorul. Daniels se gândeşte la cineva şi vrea ca noi să-l susţinem pentru a obţine confirmarea Senatului.

Interesant.

— Avem conducerea Comisiei Juridice. Candidatul nominalizat este bun, aşa că nu-i nici o problemă. Putem aranja lucrurile. Consilierul părea mândru să facă parte din echipa câştigătoare.

— A avut preşedintele vreo obiecţie serioasă la adresa mea?

Celălalt îşi permise un rânjet, apoi o chicoteală.

— Ce vrei? O nenorocită de invitaţie gravată? Preşedinţilor nu le place să li se spună ce să facă şi nici să li se ceară favoruri. Le place să fie ei cei care cer. Daniels, totuşi, a părut receptiv la întreaga chestiune. Şi oricum, nu dă doi bani pe Statul-Major General.

— Din fericire pentru noi, i-au rămas mai puţin de trei ani de mandat.

— Nu ştiu cât de mare e norocul. Daniels este un negociator cu mare experienţă. Ştie cum să dea şi cum să ia. Nu am avut probleme când am avut de-a face cu el şi este al dracului de popular.

— Răul pe care îl cunoşti în comparaţie cu cel pe care nu-l cunoşti?

— Ceva de genul ăsta.

Trebuia să stoarcă de la această sursă tot ceea ce putea. Trebuia să afle cine altcineva, dacă exista o altă persoană, o ajuta pe Diane McCoy în cruciada ei surprinzătoare.

— Noi suntem interesaţi de momentul când vei face mişcarea împotriva guvernatorului Carolinei de Sud, mărturisi bărbatul.

— A doua zi după ce mă mut în noul meu birou de la Pentagon.

— Şi dacă nu ne poţi scăpa de guvernator?

— Atunci, fără doar şi poate, îţi voi distruge şeful. Permise unei plăceri aproape sexuale să i se strecoare în priviri: O vom face în felul meu. Clar?

— Şi care este felul tău?

— În primul rând, vreau să ştiu exact ce faceţi ca numirea mea să aibă loc. Fiecare detaliu, nu doar ceea ce vreţi voi să-mi spuneţi. Dacă răbdarea îmi este pusă la încercare, atunci cred că-ţi voi urma sugestia de data trecută, mă voi retrage şi voi

urmări cum toate carierele voastre se dezintegrează în neant.

Consilierul îşi ridică braţele ca şi cum s-ar fi predat în bătaie de joc.

— Uşurel, amirale. Nu am venit aici să mă cert cu tine. Am venit să te pun la curent.

— Atunci pune-mă la curent, rahat cu ochi ce eşti!

Consilierul acceptă mustrarea cu o ridicare din umeri.

— Daniels e de partea noastră. Spune că se va face. Kane poate furniza voturile în Comisia Juridică. Daniels ştie asta. Numirea ta se va face mâine.

— Înainte de funeraliile lui Sylvian?

Consilierul încuviinţă.

— N-are rost să aşteptăm.

Era de acord. Dar mai rămânea Diane McCoy.

— Vreo obiecţie ridicată de la Biroul Consilierului pe probleme de securitate naţională?

— Daniels nu a pomenit de aşa ceva. Dar de ce ar face-o?

— Nu crezi că ar trebui să ştim dacă membrii staff-ului plănuiesc să ne saboteze planurile?

Consilierul îi aruncă un zâmbet nostalgic.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă. Odată ce Daniels este de partea noastră, nimic altceva nu mai contează. Poate să-şi ţină oamenii în frâu. Care este problema, amirale? Ai duşmani acolo?

Nu. Doar o complicaţie. Dar începea să-i conştientizeze dimensiunile limitate.

— Spune-i senatorului că îi apreciez eforturile şi că păstrăm legătura.

— Sunt liber să plec?

Tăcerea lui semnală că da.

Consilierul păru bucuros că discuţia se terminase şi se îndepărtă.

Ramsey merse câţiva paşi şi se aşeză pe aceeaşi bancă pe care o încălzise şi data trecută. Hovey aşteptă cinci minute, apoi se apropie, se postă lângă el şi spuse:

— Zona este curată. Nu asculta nimeni.

— Suntem în regulă cu Kane. McCoy este problema. A pornit pe cont propriu.

— Poate crede că prinderea ta în cursă reprezintă biletul ei spre mai sus şi spre mai bine.

Era timpul să afle cât de tare dorea consilierul său „mai sus şi mai bine”.

— S-ar putea să trebuiască să fie eliminată. Exact ca Wilkerson.

Tăcerea lui Hovey fu mai explicită decât cuvintele.

— Avem multe despre ea? îl întrebă Ramsey pe comandor.

— Destule, dar tipa este relativ plictisitoare. Locuieşte singură, nu are relaţii, este dependentă de muncă. Iese cu diverşi colegi, dar nu este persoana lângă care toată lumea să dorească să stea la dineurile oficiale. Probabil foloseşte asta ca pe o modalitate de a-şi creşte valoarea.

Era plauzibil.

Telefonul mobil al lui Hovey sună estompat prin haina de lână. Convorbirea fu scurtă şi se termină rapid.

— Alte probleme.

Aşteptă.

— Diane McCoy tocmai a încercat să pătrundă în depozitul de la Fort Lee.

Malone intră în biserică, urmându-i pe Henn şi Christl. Isabel coborâse din cor şi stătea cu Dorothea şi Werner.

Decise să pună capăt şaradei şi se apropie de spatele lui Henn, îndesându-şi pistolul în gâtul acestuia şi luându-i arma.

Apoi se dădu un pas înapoi şi îndreptă ţeava spre Isabel.

— Spune-i majordomului dumitale să stea liniştit.

— Şi ce ai face, *Herr* Malone, dacă aş refuza? M-ai împuşca?

Lăsă arma în jos.

— Nu este nevoie. Totul a fost o mascaradă bine regizată. Cei patru trebuiau să moară. Deşi, în mod evident, nici unul dintre ei nu era conştient de asta. Nu ai vrut să ajung să vorbesc cu ei.

— Ce te face atât de sigur? întrebă Isabel.

— Sunt atent.

— În regulă. Am ştiut că vor fi aici şi ei, într-adevăr, ne credeau aliaţi.

— Atunci au fost nişte proşti mai mari ca mine.

— Poate nu ei, dar cu siguranţă omul care i-a trimis. Putem renunţa la teatru – de ambele părţi – şi să stăm de vorbă?

— Ascult.

— Ştiu cine încearcă să te ucidă, rosti Isabel. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Malone surprinse primele zvonuri ale nopţii dincolo de ramele goale ale ferestrelor, din aerul care devenea cu fiecare secundă mai rece.

De asemenea, percepu schimbarea de direcţie a cuvintelor ei.

— Serviciu contra serviciu?

— Îmi cer scuze pentru înşelătorie, dar părea singura modalitate prin care să-ţi atrag cooperarea.

— Ar fi trebuit doar să ceri.

— Am încercat asta la Reichshoffen. Am crezut că asta va funcţiona mai bine.

— Şi m-ar fi putut ucide.

— Haide, *Herr* Malone, am mult mai multă încredere în abilităţile dumitale decât se pare că ai dumneata însuţi.

Se săturase.

— Mă întorc la hotel.

Se întoarse să plece.

— Ştiu încotro se îndrepta Dietz, spuse Isabel. Unde anume în Antarctica îl ducea tatăl dumitale.

Dă-o dracului.

— Undeva în această biserică se află ceea ce îi lipsea lui Dietz. Lucrul pe care s-a dus *acolo* să-l găsească.

Vehemenţa lui se transformă într-o foame de lup.

— Mă duc să iau cina. Continuă să meargă. Sunt dispus să ascult în timp ce mănânc, dar dacă nu este o informaţie a naibii de bună, am întins-o.

— Te asigur, *Herr* Malone, este mai mult decât bună.

62

ASHEVILLE

— L-ai forţat prea tare pe Scofield, îi spuse Stephanie lui Edwin Davis.

Stăteau tot în separeu. Afară, o după-amiază splendidă lumina pădurile hibernale din depărtare. În stânga lor, spre sud-est, ea surprinse imaginea castelului principal cam la doi kilometri distanţă şi a propriului promontoriu.

— Scofield este un bou, mormăi Davis. Crede că lui Ramsey îi pasă că el şi-a ţinut gura în toţi aceşti ani.

— Nu ştim de ce îi pasă lui Ramsey.

— Cineva îl va ucide pe Scofield.

Ea nu era chiar aşa de sigură.

— Şi ce propui să facem în legătură cu asta?

— Să stăm pe lângă el.

— Am putea să-l arestăm.

— Şi să ne pierdem momeala?

— Dacă ai dreptate, este corect faţă de el?

— El crede că suntem idioţi.

Nici ei nu-i plăcea Douglas Scofield, dar asta nu trebuia să conteze în decizia lor. Mai era însă ceva.

— Îţi dai seama că noi nu avem încă nici o dovadă.

Davis se uită la ceasul din partea opusă a foaierului.

— Trebuie să dau un telefon.

Se ridică din fotoliu şi se apropie de ferestre, adâncindu-se într-o canapea înflorată la trei metri mai încolo, cu faţa îndreptată spre peisajul de afară. Ea îl urmări cu privirea. Era atât neliniştit, cât şi încurcat. Interesant de ştiut că, asemenea ei şi el se lupta cu emoţiile. Şi nici nu-i plăcea să vorbească despre ele.

Davis îi făcu semn să se apropie.

Ea se duse şi se aşeză lângă el.

— Vrea să vorbească din nou cu tine.

Duse telefonul mobil la ureche, ştiind exact cine era la celălalt capăt.

— Stephanie, rosti preşedintele Daniels, chestiunea devine tot

mai complexă. Ramsey îl manevrează pe Aatos Kane. Bunul senator vrea ca eu să-i acord lui Ramsey funcţia din Statul-Major General. Sub nici o formă nu se va întâmpla una ca asta, dar nu i-am spus asta lui Kane. Odată am auzit un vechi proverb indian: „Dacă trăieşti în râu, atunci ar trebui să te împrieteneşti cu crocodilii”. În mod evident, Ramsey practică acest truism.

— Sau ar putea fi exact viceversa.

— Ceea ce face ca situaţia să devină cu adevărat complexă. Ăştia doi nu şi-au unit forţele de bunăvoie. S-a întâmplat ceva. Eu pot tărăgăna lucrurile câteva zile, dar trebuie să progresăm pe pista voastră. Cum este băiatul meu?

— Nerăbdător.

Daniels râse satisfăcut.

— Acum vezi ce trebuie să îndur din partea voastră! Este greu să ţii lucrurile sub control?

— Aţi putea spune şi aşa.

— Teddy Roosevelt a zis-o cel mai bine. „Fă ce poţi, cu ce ai, unde eşti.” Ţine minte asta.

— Nu cred că am de ales, nu-i aşa?

— Nu, dar uite o ştire picantă. Şeful Biroului din Berlin al Serviciului de Informaţii al Marinei, un comandor pe nume Sterling Wilkerson, a fost găsit mort la München.

— Ceea ce, credeţi dumneavoastră, nu este o coincidenţă.

— La naiba, nu. Ramsey pune ceva la cale aici şi acolo. Nu pot s-o dovedesc, dar simt asta. Ce ştii de Malone?

— Nu am mai auzit de el.

— Spune-mi drept. Crezi că acest profesor este în pericol?

— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să mai rămânem prin preajmă până mâine, să fim siguri.

— Încă ceva despre care nu i-am spus lui Edwin. Afişează mai întâi o faţă impasibilă.

Stephanie zâmbi.

— În regulă.

— Am dubii în legătură cu Diane McCoy. Am învăţat cu mult timp în urmă să le acord atenţie duşmanilor mei, fiindcă ei sunt primii care îţi află greşelile. O urmăresc de ceva vreme. Edwin ştie asta. Ceea ce nu ştie el este că astăzi a părăsit clădirea şi a plecat cu maşina în Virginia. Chiar acum este la Fort Lee, inspectând un depozit pe care armata îl închiriază Serviciului de Informaţii al Marinei. Am verificat. Ramsey însuşi a fost ieri acolo.

Ceva ce ea deja ştia, mulţumită subordonaţilor ei.

Davis îi făcu semn că se duce să ia ceva de băut de pe o masă pregătită pentru vizitatori lângă şemineu şi tot prin gesturi o întrebă dacă dorea ceva. Scutură din cap că nu.

— A plecat, spuse ea în telefon. Presupun că îmi spui asta cu un motiv.

— Se pare că şi Diane s-a împrietenit cu crocodilii, dar îmi este teamă că va fi mâncată.

— La cât e de cumsecade…

— Eu chiar cred că ai o tendinţă spre meschinărie.

— Am o tendinţă spre realism.

— Stephanie, pari îngrijorată.

— Oricât de mult m-aş opune, am sentimentul că omul nostru este aici.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Daniels.

— Eu da, însă Davis nu vrea.

— De când îl asculţi tu pe el?

— Este spectacolul lui. Are o misiune.

— Dragostea este a dracului, dar nu o lăsa să-i aducă pieirea. Am nevoie de el.

Smith se delecta cu muzica pianului şi cu focul ce trosnea în şemineu. Prânzul fusese minunat. Salata şi aperitivul fuseseră amândouă superbe, iar supa delicioasă, însă mielul fraged cu legume de sezon fusese de departe cel mai bun.

Urcase în foaier după ce bărbatul şi femeia l-au abordat pe Scofield şi l-au ridicat de la masă. Nu reuşise să audă ce se discutase jos în restaurant sau aici. Se întrebă dacă nu cumva cei doi erau aceiaşi de noaptea trecută. Greu de spus.

În ultimele ore, Scofield fusese abordat de oameni, unul după altul. De fapt, întreaga conferinţă părea un prilej de manifestare a afecţiunii intense faţă de el. Profesorul era considerat drept unul dintre iniţiatorii acestui eveniment. Era vorbitorul principal din seara următoare. De asemenea, peste câteva ore avea să conducă un tur la lumina lumânărilor prin reşedinţa principală. A doua zi dimineaţă era programată ceea ce broşura numea „Aventura lui Scofield cu mistreţii”. Trei ore la vânătoare de mistreţi cu arcul şi săgeţile, într-o pădure din apropiere, acţiune orchestrată de profesorul însuşi. Femeia de la biroul de înregistrare spusese că plimbarea matinală era populară şi că

aproximativ treizeci de persoane participau în fiecare an. Doi oameni în plus interesaţi de doctorul Douglas Scofield nu erau neapărat un motiv de alarmă. Aşa că Smith îşi reprimă paranoia şi nu-i permise să-l tulbure. Nu voia să admită, dar era marcat de noaptea precedentă.

Urmări cum bărbatul se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre o masă îmbrăcată în verde de lângă şemineu, unde îşi turnă într-un pahar apă cu gheaţă.

Se ridică şi el şi se apropie nonşalant, umplându-şi din nou ceaşca de ceai dintr-un ceainic de argint. Serviciile erau ireproşabile. Răcoritoare pentru oaspeţi toată ziua. Adăugă puţin îndulcitor – ura zahărul – şi agită bine.

Luând câte o gură de apă, bărbatul se retrase spre separeu, unde femeia termina o convorbire telefonică. Focul din şemineu arsese mocnit, acum de-abia sfârâind. Unul dintre angajaţi deschise un grilaj de fier şi mai adăugă câţiva buşteni. Ştia că îi putea urmări pe cei doi să vadă unde ducea pista aceea, dar din fericire deja se decisese asupra unei schimbări mai categorice de tactică.

Ceva inovativ.

Garantat să producă rezultate.

Şi potrivit pentru măreţul Douglas Scofield.

Malone reintră în hanul *L'Arlequin* şi se îndreptă spre restaurant, unde podeaua din lemn de stejar era acoperită de carpete colorate. Suita lui îl urmă înăuntru şi toţi îşi dădură jos hainele groase. Isabel vorbi cu omul care fusese la recepţie mai devreme. Angajatul plecă, închizând uşile restaurantului în urma sa. Malone îşi scoase repede jacheta şi mănuşile şi îşi observă cămaşa udă de transpiraţie.

— Sunt doar opt camere sus, spuse Isabel şi le-am închiriat pe toate pentru noaptea aceasta. Proprietarul pregăteşte cina.

Malone se aşeză pe una dintre băncile aflate de-a lungul a două mese de stejar.

— Bun. Mi-e foame.

Christl, Dorothea şi Werner se aşezară pe cealaltă bancă, în faţa lui. Henn rămase la distanţă într-o parte, ţinând în mână o geantă. Isabel se aşeză în capul mesei.

— *Herr* Malone, am de gând să fiu sinceră cu dumneata.

— Mă îndoiesc serios de asta, dar continuă.

Mâinile ei se încordară şi degetele loviră cu nerăbdare masa.

— Nu sunt copilul dumitale, continuă el şi nu sunt în testament, aşa că treci la subiect.

— Ştiu că Hermann a fost aici de două ori, începu ea. O dată, înainte de război, în 1937. A doua oară în 1952. Soacra mea ne-a spus mie şi lui Dietz despre aceste călătorii cu puţin timp înainte de a muri. Dar nu ştia nimic despre ceea ce făcuse Hermann aici. Dietz însuşi a venit cam cu un an înainte să dispară.

— Nu ne-ai spus niciodată asta, interveni Christl.

Isabel scutură din cap.

— Nu am înţeles niciodată legătura dintre acest loc şi căutarea noastră. Ştiam doar că ambii fuseseră aici. Ieri, când mi-ai spus despre acest loc, am înţeles imediat legătura.

Afluxul de adrenalină resimţit în biserică scăzuse în intensitate şi Malone îşi simţea trupul greu din cauza oboselii. Însă trebuia să se concentreze.

— Aşadar, Hermann şi Dietz au fost aici. Asta nu este de mare ajutor, din moment ce se pare că doar Hermann a găsit ceva. Şi acesta nu a spus nimănui.

— Testamentul lui Einhard, observă Christl, spune limpede: „Înfăptuieşte această căutare invocând desăvârşirea îngerului la sanctificarea Maiestăţii Sale”. Asta te aduce de la Aachen, aici. Apoi, „doar acei care iubesc tronul lui Solomon şi frivolitatea romană îşi vor găsi calea spre Ceruri”.

Dorothea şi Werner rămaseră tăcuţi. Malone chiar se întreba ce căutau acolo. Poate îşi jucaseră deja rolul în biserică? Făcu semn spre ei şi îi întrebă:

— Voi doi v-aţi împăcat?

— Are asta vreo importanţă pentru ceva anume? întrebă Dorothea.

El ridică din umeri.

— Pentru mine.

— *Herr* Malone, rosti Isabel. Trebuie să soluţionăm această enigmă.

— Ai văzut biserica? E o ruină. Nu mai este nimic acolo de acum o mie două sute de ani. Zidurile de-abia mai stau în picioare şi acoperişul este nou. Pardoseala este spartă şi sfărâmată, altarul erodat. Cum ai de gând să soluţionezi ceva?

Isabel îi făcu semn lui Henn şi acesta îi înmână geanta. Ea desfăcu din catarame cureluşele de piele şi scoase la iveală o

hartă zdrenţuită, cu hârtia de un ruginiu pal. Despături cu grijă foaia, având cam 60 pe 45 de centimetri şi o aşeză pe masă. Malone observă că nu înfăţişa vreo ţară sau vreun continent, ci era o reprezentare în secţiune a unui litoral în zigzag.

— Aceasta este harta lui Hermann, folosită în timpul expediţiei naziste din 1938 în Antarctica. Este locul explorat de el.

— Nu e nimic scris, remarcă el.

Elementele erau marcate prin triunghiuri. X-urile păreau să reprezinte munţii. Un pătrat stabilea cu precizie un punct central şi un traseu era indicat spre şi de la acesta, dar nici măcar un cuvânt nicăieri.

— Soţul meu a lăsat asta în urmă când a plecat în America în 1971. A luat cu el un alt desen. Dar eu ştiu exact spre ce se îndrepta Dietz. Scoase din geantă o a doua hartă împăturită. Mai nouă, albastră, cu titlul *Harta internaţională de călătorie a Antarcticii,* Scara 1:8.000.000. Acele informaţii se regăsesc aici.

Căută din nou în geantă şi extrase încă două obiecte, ambele învelite în pungi de plastic. Cărţile. Una din mormântul lui Carol cel Mare, pe care Dorothea i-o arătase. Cealaltă din cripta lui Einhard, pe care o avusese Christl.

O aşeză pe masă pe cea a lui Christl şi o ridică pe cea a Dorotheei.

— Aceasta este cheia, dar nu ştim să o citim. Cheia cifrului se află aici, în mănăstire. Mi-e teamă că, deşi ştim unde să mergem în Antarctica, călătoria va fi neproductivă, dacă nu descoperim ce se află pe aceste pagini. Trebuie să avem, aşa cum scria Einhard, o înţelegere deplină a Cerurilor.

— Soţul tău a mers fără să cunoască.

— Greşeala lui, spuse Isabel.

— Putem mânca? întrebă Malone, plictisit să o tot asculte.

— Înţeleg că eşti frustrat din cauza noastră, admise Isabel. Dar am venit să cad la învoială cu dumneata.

— Nu, ai venit să-mi întinzi o capcană. Le privi pe ambele surori. Din nou.

— Dacă descoperim cum se citeşte această carte, continuă ea, dacă pare să merite călătoria – ceea ce cred că aşa va fi – atunci să presupun că vei merge în Antarctica?

— Nu m-am gândit până acum atât de departe.

— Vreau să-mi iei fiicele cu tine, împreună cu Werner şi Ulrich.

— Şi altceva? întrebă el, aproape amuzat.

— Vorbesc foarte serios. Este preţul pe care îl vei plăti ca să cunoşti locul precis. Fără acesta, călătoria va fi la fel de ineficientă ca şi cea a lui Dietz.

— Atunci presupun că voi rămâne ignorant, fiindcă asta este o nebunie. Nu vorbim despre o hârjoneală în zăpadă. Este Antarctica. Unul dintre cele mai dure locuri de pe pământ.

— Am verificat în dimineaţa aceasta. La Baza Halvorsen, care este cea mai apropiată pistă de aterizare faţă de zona noastră, temperatura era de minus şapte grade Celsius. Nu-i chiar aşa de rău. Vremea era, de asemenea, relativ calmă.

— Ceea ce se poate schimba în zece minute.

— O spui de parcă ai mai fost acolo, interveni şi Werner.

— Am fost. Nu este locul unde să vrei să-ţi pierzi vremea.

— Cotton, zise Christl. Mama ne-a explicat asta mai devreme. Ei se îndreptau spre o zonă anume. Făcu semn spre harta de pe masă. Îţi dai seama că submarinul ar putea fi scufundat în apropiere?

Aruncase în joc singura carte de care lui îi era groază. Deja admisese şi el acelaşi lucru. Raportul comisiei de anchetă notase ultima poziţie cunoscută a lui NR-1A – 73 grade sud, 15 grade vest, la aproximativ 240 kilometri nord de Capul Norvegia. Aceasta putea fi confruntată acum cu un alt punct de referinţă, permiţând eventual găsirea navei scufundate. Dar ca să fie în stare să facă asta, trebuia să intre pe teren.

— Presupun că, dacă sunt de acord să iau cu mine aceşti pasageri, nu mi se va spune nimic până în momentul în care vom fi în aer?

— De fapt, până când nu veţi ajunge din nou la sol, recunoscu Isabel. Ulrich a fost instruit în navigaţie de către Stasi. El vă va ghida, odată ajunşi acolo.

— Sunt de-a dreptul zdrobit de lipsa dumitale de încredere în mine.

— E o neîncredere reciprocă.

— Înţelegi că nu voi avea ultimul cuvânt în privinţa echipei. Voi avea nevoie de ajutor din partea armatei americane ca să ajung acolo. S-ar putea să nu permită nimănui altcuiva să meargă în acel loc.

Chipul ei ursuz şi ţeapăn se lumină de un zâmbet efemer.

— Haide, *Herr* Malone, poţi mai mult de atât. Vei avea puterea să organizezi totul. Sunt sigură de asta.

Se uită la cei aflaţi de cealaltă parte a mesei.

— Voi trei aveţi idee în ce vă băgaţi?

— Este preţul pe care noi trebuie să-l plătim, răspunse Dorothea. Acum înţelese. Jocul lor nu se terminase.

— Pot face faţă, continuă Dorothea.

Werner încuviinţă.

— Şi eu pot.

O privi lung pe Christl.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ei, zise ea, cu ochii mohorâţi. Asta voia şi el. Trebuia să fie nebun!

— Bine, *Frau* Oberhauser, dacă rezolvam enigma, batem palma.

63

Ramsey deschise trapa şi ieşi din elicopter. Zburase direct de la Washington la Fort Lee în aeronava pe care Serviciul de Informaţii al Marinei o menţinea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, la sediul său central.

Maşina care îl aştepta îl conduse în locul unde se afla sub pază Diane McCoy. El ordonase reţinerea acesteia în momentul în care Hovey îl informase despre vizita ei la bază. Oprirea unui consilier adjunct pe probleme de securitate naţională putea reprezenta o problemă, dar el îl asigurase pe comandantul bazei că îşi asuma întreaga responsabilitate.

Se îndoia că avea să se producă vreun efect negativ.

Aceasta era plimbarea de voie a Dianei McCoy şi ea nu avea de gând să implice Casa Albă. Concluzia era întărită de faptul că nu dăduse nici un telefon cât stătuse acolo.

Coborî din maşină şi intră în clădirea pazei, unde un plutonier major îl escortă la McCoy. Intră şi închise uşa. Femeia fusese adusă în biroul privat al şefului securităţii.

— Era şi timpul, rosti ea. Au trecut aproape două ore.

Ramsey îşi descheie nasturii hainei. I se spusese deja că fusese percheziţionată şi verificată electronic. Se aşeză pe un scaun lângă ea.

— Am crezut că noi doi avem o înţelegere.

— Nu, Langford. Tu ai avut o înţelegere doar pentru tine. Eu nu am avut nimic.

— Ţi-am spus că voi avea grijă ca tu să faci parte din următoarea administraţie.

— Nu poţi garanta asta.

— Nimic nu este cert în această lume, dar pot mări şansele de reuşită. Ceea ce fac chiar în acest moment, fiindcă tot veni vorba. Dar să mă înregistrezi? Să încerci să mă determini să recunosc anumite lucruri? Acum să vii aici? Nu aceasta este calea, Diane.

— Ce se găseşte în acel depozit?

Trebuia să ştie:

— Cum ai aflat despre el?

— Sunt consilier adjunct pe probleme de securitate naţională.

Se decise să fie parţial onest cu ea:

— Conţine artefacte descoperite în 1947 în timpul Operaţiunii Highjump şi în 1948 în timpul Operaţiunii Windmill. Nişte artefacte neobişnuite. Au legătură şi cu incidentul în care a fost implicat NR-1A în 1971. Respectivul submarin era într-o misiune ordonată pe baza acelor obiecte.

— Edwin Davis a vorbit cu preşedintele despre Highjump şi Windmill. L-am auzit.

— Diane, sigur vezi răul care ar putea fi făcut dacă s-ar descoperi că marina americană nu şi-a căutat unul dintre submarine după ce acesta s-a scufundat. Şi nu doar că nu l-a căutat, dar a şi fabricat o poveste falsă pentru muşamalizare. Familiile au fost minţite, rapoartele falsificate. Poate că atunci ai fi reuşit să scapi cu faţa curată – erau alte vremuri – dar nu astăzi. Consecinţele negative ar fi enorme.

— Şi ce rol ai tu în toate astea?

Interesant. Nu era chiar aşa de bine informată.

— Amiralul Dyals a dat ordinul să nu fie căutat NR-1A. Deşi echipajul a fost de acord cu aceste condiţii înainte de a pleca din port, reputaţia lui ar fi distrusă dacă adevărul ar ieşi la lumină. Îi datorez multe acelui om.

— Atunci de ce l-ai omorât pe Sylvian?

Nu avea de gând să se lase prins în capcană.

— Nu am omorât pe nimeni.

Ea vru să vorbească, dar el o opri cu o mână ridicată.

— Nu neg, totuşi, că vreau postul său.

În cameră crescu tensiunea, ca într-un joc de pocher clandestin – cu care semăna, în multe aspecte, această ciocnire. O sfredeli cu privirea.

— Sunt sincer cu tine în speranţa că şi tu vei fi sinceră cu mine.

Ramsey ştia de la consilierul lui Aatos Kane că Daniels fusese receptiv la ideea numirii sale, ceea ce o punea pe McCoy într-o situaţie proastă. Era vital să menţină o pereche de ochi şi de urechi în interiorul Biroului Oval. Deciziile cele mai bune se bazau întotdeauna pe informaţii precise. Indiferent cât de puţină încredere prezenta, avea totuşi nevoie de această femeie.

— Ştiam că vei veni, recunoscu ea. Interesant este că execuţi un control personal asupra acelui depozit.

Ramsey ridică din umeri.

— Aparţine Serviciului de Informaţii al Marinei. Înainte să deţin şefia acestei agenţii, alţii l-au avut în grijă. Nu este singurul depozit pe care îl menţinem.

— Îmi imaginez că nu este. Dar aici se întâmplă mult mai multe decât vrei tu să recunoşti. Şi ce-i cu şeful Biroului din Berlin, Wilkerson? Cum de a murit?

Presupuse că acea picanterie îşi făcuse loc în sintezele zilnice al tuturor. Dar nu trebuia să confirme vreo legătură.

— Se investighează chiar acum. Totuşi, motivaţiile pot fi personale – avea o relaţie cu o femeie căsătorită. Oamenii noştri lucrează chiar acum la acest caz. Este prea curând ca să dau vreo explicaţie sinistră.

— Vreau să văd ce se află în acel depozit.

El îi analiză chipul, nici ostil şi nici neprietenos.

— Şi ce ar dovedi asta?

— Vreau să văd despre ce este vorba.

— Nu, nu vrei.

O privi din nou. Avea gura bosumflată. Părul ei deschis la culoare atârna ca două draperii curbate în interior de ambele părţi ale feţei sale în formă de inimă. Era atrăgătoare şi Ramsey se întrebă dacă şarmul ar fi dat rezultate.

— Diane, ascultă-mă. Nu este nevoie să faci asta. Voi onora înţelegerea noastră. Dar ca să fiu în stare să fac asta, trebuie să procedez în felul meu. Venirea ta aici pune totul în primejdie.

— Nu sunt pregătită să-mi las cariera în seama ta.

Ştia puţine despre ea. Tatăl ei era un politician local din Indiana care îşi făcuse un renume fiind ales guvernator adjunct, după care izbutise să enerveze la culme jumătate din populaţie. Oare era martor la manifestarea aceleiaşi trăsături rebele? Poate. Dar trebuia să clarifice lucrurile.

— Atunci mi-e teamă că eşti pe cont propriu.

Simţi cum femeia era inundată de înţelegerea realităţii.

— Şi voi sfârşi moartă?

— Am spus eu asta?

— Nici nu era nevoie.

Nu, nu era nevoie. Dar exista încă problema limitării daunelor.

— Ce spui de asta? Vom anunţa că a avut loc o neînţelegere. Tu ai venit aici într-o misiune de verificare şi Casa Albă, împreună cu Serviciul de Informaţii al Marinei, au încheiat un acord prin care informaţiile pe care le doreşti vor fi furnizate.

Astfel, comandantul bazei va fi satisfăcut şi nu vor mai fi puse alte întrebări, cu excepţia celor deja ridicate. Plecăm zâmbind fericiţi.

Surprinse înfrângerea în ochii ei.

— Să nu-ţi baţi joc de mine, murmură ea.

— Nu am făcut nimic. Tu eşti cea care acţionează pripit.

— Îţi jur, Langford, te voi doborî. Să nu-ţi baţi joc de mine.

Ramsey decise că diplomaţia era o cale mai bună. Cel puţin pentru moment.

— Aşa cum am spus în mod repetat, îmi voi îndeplini partea din înţelegerea noastră.

Malone savură cina, mai ales că mâncase puţin toată ziua. Interesant cum, atunci când lucra în librărie, foamea venea cu o regularitate previzibilă. Dar pe teren, în timpul misiunii, impulsul părea să dispară complet.

Le ascultase pe Isabel şi pe fiicele acesteia, împreună cu Werner Lindauer, vorbind despre Hermann şi Dietz Oberhauser. Tensiunea dintre surori se desluşea ameninţătoare. Şi Ulrich Henn mâncase cu ei şi Malone îl urmărise cu atenţie. Est-germanul stătuse tăcut, nelăsând nici măcar o clipă impresia că ar fi auzit, dar nepierzând nici un cuvânt.

Isabel era în mod evident la conducere şi Cotton observase emoţiile oscilante ale celorlalţi pe măsură ce navigau pe curentul ei nestatornic. Nici una dintre fiice nu se ridică să o înfrunte. Acestea ori erau de acord, ori nu spuneau nimic. Iar Werner vorbi puţin şi fără rost.

Renunţând la desert, decise să se ducă în camera sa.

În holul cu aspect de foaier, lemnele ardeau cu o strălucire caldă, umplând încăperea cu parfumul răşinii. Se opri să se bucure de foc şi observă în rame, pe pereţi, trei desene în creion ale mănăstirii. Unul era o schiţă exterioară a turnurilor, din vremea când erau intacte şi el remarcă o dată într-un colţ: 1784. Celelalte două reprezentau imagini interioare. Unul zugrăvea incinta – arcadele şi coloanele sale nu mai erau despuiate. În schimb, imagini cioplite izvorau din pietre cu regularitate matematică. În grădina din mijloc, fântâna se afla în toată splendoarea sa, apa revărsându-se din bazinul de fier. Îşi imagină siluete cu glugă mişcându-se încoace şi încolo printre arcade.

Ultimul desen era din interiorul bisericii.

O vedere unghiulară spre altar din vestibulul aflat în spate, din partea dreaptă, de unde el avansase printre pilaştri spre atacator. Nici un semn de ruină nu era vizibil. În schimb, piatră, lemn şi sticlă se adunau într-o îmbinare miraculoasă – parte gotică, parte romanică. Pe pilaştri abundau opere de artă, dar cu o modestie delicată, greu de remarcat, în contrast izbitor cu descompunerea actuală a bisericii. Observă că un grilaj de bronz închidea sanctuarul, înfloriturile şi spiralele carolingiene amintindu-i de cele pe care le văzuse în Aachen. Pardoseala era în bună stare şi prezentată cu toate detaliile, diferite umbre de gri şi negru indicând ceea ce fusese cu siguranţă culoare şi varietate. Datele de pe fiecare gravură indicau 1772.

Proprietarul era ocupat în spatele biroului de la recepţie. Îl întrebă:

— Sunt originale?

Bărbatul încuviinţă.

— Atârnă aici de multă vreme. Mănăstirea noastră a fost cândva splendidă, dar s-a dus vremea aceea.

— Ce s-a întâmplat?

— Războiul. Neglijarea. Vremea. Toate au devorat locul.

Înainte de a se ridica de la masă, o auzise pe Isabel trimiţându-l pe Henn să se ocupe de cadavrele din biserică. Acum, angajatul ei îşi îmbrăcă haina şi dispăru în noapte.

Malone simţi un val de aer rece intrat pe uşa principală în timp ce proprietarul îi înmâna o cheie. Urcă scara de lemn spre camera sa. Nu-şi adusese haine de schimb, iar cele pe care le purta trebuiau curăţate, mai ales cămaşa. Odată ajuns, îşi azvârli jacheta şi mănuşile pe pat şi îşi scoase cămaşa. Intră în baia micuţă, unde şi-o spălă în chiuvetă, folosind un pic de săpun, apoi o aşeză de-a curmezişul radiatorului să se usuce.

Rămase în bluza de corp şi se studie în oglindă. Purta acest tip de lenjerie de la vârsta de şase ani – un obicei vârât în cap prin repetare constantă. „Este neplăcut să stai cu pieptul gol, îi spusese tatăl său. Vrei să-ţi miroasă hainele a transpiraţie?” Nu-i pusese niciodată la îndoială vorbele, ci îl imitase pur şi simplu, purtând întotdeauna bluză de corp – cu răscroiala de la gât adâncă şi în formă de V, din moment ce „una este să porţi bluză de corp şi alta să o vezi”. Interesant cum butonul amintirilor din copilărie putea fi atât de uşor de apăsat. Ei doi petrecuseră atât

de puţin timp împreună. Vreo trei ani, îşi amintea el, de când împlinise şapte ani până pe la zece. Încă păstra, într-o casetă de sticlă, lângă pat, steagul care fusese expus la comemorarea tatălui său. Mama lui refuzase la funeralii momentul de aducere aminte, spunând că i se făcuse lehamite de marină. Dar opt ani mai târziu, când o anunţase că se înrolează şi el, nu obiectase. „Ce altceva ar putea face fiul lui Forrest Malone?” îl întrebase ea.

Şi el fusese de acord. Ce altceva?

Auzi o uşoară bătaie în uşă şi ieşi din baie să deschidă. Christl era afară.

— Pot intra?

El încuviinţă dând din cap şi, fără zgomot, închise uşa după ea.

— Vreau să ştii că nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat acolo sus astăzi. De aceea am venit după tine. I-am spus mamei să nu te inducă în eroare.

— Spre deosebire de tine, bineînţeles.

— Hai să fim cinstiţi, bine? Dacă ţi-aş fi spus că deja făcusem legătura dintre testament şi inscripţie, ai mai fi venit oare la Aachen?

Probabil că nu. Dar nu zise nimic.

— Nici eu nu credeam asta, continuă ea, citindu-i răspunsul pe chip.

— Voi, oameni buni, vă asumaţi multe riscuri prosteşti.

— Miza este enormă. Mama a vrut să-ţi transmit ceva, dar nu în faţa Dorotheei şi a lui Werner.

Malone chiar se întrebase când avea de gând Isabel să-şi ţină promisiunea de a-i oferi o „informaţie a naibii de bună”.

— Bine, cine încearcă să mă ucidă?

— Un bărbat pe nume Langford Ramsey. Ea practic a vorbit cu el. Ramsey a trimis oamenii care au venit după noi la Garmisch, la Reichshoffen şi la Aachen. Tot el i-a trimis pe cei de astăzi. Te vrea mort. Este şeful Serviciului de Informaţii al Marinei americane. Mama l-a amăgit făcându-l să creadă că este aliata lui.

— Ei, asta este ceva neobişnuit. Să îmi pui viaţa în pericol ca să mi-o salvezi.

— Ea încearcă să te ajute.

— Spunându-i lui Ramsey că voi fi aici astăzi?

Christl încuviinţă.

— Cu acordul lor, noi am pus la cale scenariul cu ostatecii, ca

amândoi să fie ucişi. Nu am anticipat venirea celorlalţi doi. Trebuiau să rămână pe margine. Ulrich crede că i-au atras împuşcăturile. Ezită o clipă. Cotton, mă bucur că eşti aici. Şi în siguranţă. Voiam să ştii asta.

Malone se simţea asemenea unui om ce mergea la spânzurătoare după ce îşi pregătise singur ştreangul.

— Unde îţi este cămaşa? întrebă ea.

— Trăieşti singur, îţi speli rufele singur.

Christl schiţă un zâmbet prietenos, care îndulci atmosfera de altfel tensionată.

— Am trăit singură toată viaţa mea de adult.

— Credeam că ai fost căsătorită.

— De fapt, nu am locuit niciodată împreună. Una dintre acele greşeli de tinereţe care a fost însă rapid rectificată. Am avut câteva weekend-uri grozave, dar cam asta a fost tot. Tu cât timp ai fost căsătorit?

— Aproape douăzeci de ani.

— Copii?

— Un fiu.

— Îţi poartă numele?

— Numele lui este Gary.

O senzaţie de pace se îmbină cu tăcerea.

Ea purta blugi, o cămaşă gri şi un pulover albastru-închis, destul de decoltat şi cu nasturi. Malone încă şi-o imagina legată de coloană. Bineînţeles, femeile care îl minţeau nu erau o noutate pentru el. Fosta lui soţie îl minţise ani de-a rândul în legătură cu paternitatea lui Gary. Stephanie îl minţea în mod repetat, atunci când era nevoie. Chiar şi mama sa, un rezervor de emoţii ţinute în frâu, o femeie care rareori îşi manifesta vreun sentiment, îl minţise în privinţa tatălui său. Pentru ea, acea amintire era perfectă. Dar el ştia că nu era aşa. Şi voia cu disperare să cunoască omul. Nu un mit, sau o legendă, sau o amintire. Doar omul.

Era obosit.

— Este timpul să merg la culcare.

Ea se îndreptă spre lampa care ardea lângă pat. El stinsese lumina din baie când se dusese să deschidă uşa, aşa că, atunci când Christl trase de lănţişor şi stinse becul, camera fu scufundată în întuneric.

— Sunt de acord, rosti ea.

64

Dorothea privi prin crăpătura uşii cum sora sa intra în camera lui Cotton Malone. O văzuse pe mama sa vorbind cu Christl după cină şi era curioasă ce discutaseră. Îl zărise pe Ulrich plecând şi ştiuse ce sarcină îi fusese încredinţată. Se întrebă care avea să fie rolul ei. Din câte se părea, trebuia să caute să-şi repare greşelile făcute faţă de soţul său, din moment ce li se dăduse o cameră comună, cu un singur pat foarte mic. Când îl întrebase pe proprietar despre o alta, acesta îi spusese că nu mai era nici una disponibilă.

— Nu este chiar aşa de rău, îi spuse Werner.

— Depinde de ce înţelege fiecare prin *rău.*

De fapt, întreaga situaţie i se părea amuzantă. Se purtau ca doi adolescenţi la prima întâlnire. Într-un anume sens, stinghereala lor părea comică, în altul – tragică. Spaţiul îngust nu-i permitea să scape de mirosurile familiare ale aftershave-ului, tutunului de pipă şi esenţei de cuişoare de la guma pe care îi plăcea să o mestece. Şi combinaţia olfactivă îi amintea constant că nu era unul dintre bărbaţii fără număr cu care ea se desfătase în ultima perioadă.

— Este prea mult, Werner. Şi mult prea repede.

— Nu cred că ai de ales.

El stătea în picioare lângă fereastră, cu mâinile la spate. Era încă uluită de felul în care acţionase în biserică.

— Tu chiar ai crezut că acel individ mă va împuşca?

— Lucrurile s-au schimbat după ce l-am împuşcat pe celălalt. Era furios şi putea face orice.

— L-ai ucis pe omul acela atât de uşor!

Werner scutură din cap.

— Nu a fost uşor, dat trebuia să o fac. Nu e prea diferit de doborârea unui cerb.

— Niciodată nu am ştiut că eşti în stare de aşa ceva.

— În ultimele zile am descoperit o mulţime de lucruri despre mine.

— Bărbaţii aceia din biserică erau nişte proşti, căci se gândeau doar la răsplată. „Asemenea femeii din mănăstire”, îşi spuse în sinea ei. Nu aveau absolut nici un motiv să se încreadă în noi şi

totuşi au făcut-o.

Colţurile gurii lui se lăsară în jos.

— De ce eviţi ceea ce este evident?

— Nu cred că este locul sau timpul să discutăm despre viaţa noastră personală.

O sprânceană i se ridică a neîncredere.

— Nu există un moment mai potrivit. Suntem pe punctul de a lua nişte decizii ireversibile.

Distanţa ce se instalase între ei în ultimii ani îi diminuase abilitatea – odată perfectă – de a şti sigur când acesta o înşela. Îl ignorase atât de mult timp – îl lăsase pur şi simplu să-şi vadă de viaţa lui. Acum îşi blestema indiferenţa.

— Ce vrei, Werner?

— Aceleaşi lucruri pe care le vrei şi tu. Bani, putere, siguranţă. Dreptul obţinut de tine prin naştere.

— Ăsta-i al meu, nu al tău.

— Interesant, dreptul tău prin naştere. Bunicul tău a fost nazist. Un om care l-a adorat pe Adolf Hitler.

— Nu a fost nazist, declară ea.

— Doar i-a ajutat să-şi înfăptuiască ororile. Le-a uşurat misiunea de a măcelări oamenii.

— Asta-i ridicol!

— Teoriile alea bizare despre arieni? Presupusa noastră moştenire? Că eram o anume rasă specială care venea dintr-un loc special? Himmler era înnebunit după prostiile astea. Se potriveau perfect cu propaganda sângeroasă a naziştilor.

Prin minte i se învolburau gânduri tulburătoare. Lucruri pe care i le spusese mama sa, lucruri pe care le auzise în copilărie. Bine-cunoscuta filosofie de dreapta a bunicului ei. Refuzul acestuia de a vorbi vreodată de rău despre cel de-al Treilea Reich. Insistenţa tatălui său că Germania de după război nu era mai câştigată decât cea interbelică, o Germanie divizată fiind o nenorocire mai mare decât orice făcuse vreodată Hitler. Mama ei avea dreptate. Istoria familiei Oberhauser trebuia să rămână îngropată.

— Cu lucrurile astea trebuie să umbli cu mare grijă, şopti Werner.

Era ceva neliniştitor în tonul său. Ce ştia el?

— Poate că-ţi uşurează conştiinţa să mă crezi un nătărău, continuă el. Poate îţi justifică respingerea pe care ai avut-o faţă

de căsătoria noastră şi faţă de mine.

Îşi spuse să fie prudentă, căci el era expert în a o ademeni în greşeală.

— Dar nu sunt un nătărău.

Dorothea era curioasă:

— Ce ştii despre Christl?

El arătă spre uşă.

— Ştiu că este în cameră cu Malone. Înţelegi ce înseamnă asta?

— Spune-mi tu.

— Pune bazele unei alianţe. Malone are legături cu americanii. Mama ta şi-a ales cu grijă partenerii – Malone poate face lucrurile să se întâmple atunci când vrem noi să se întâmple. Cum altfel am putea ajunge în Antarctica? Christl îndeplineşte porunca mamei tale.

Avea dreptate.

— Spune-mi, Werner, te bucură posibilitatea eşecului meu?

— Dacă m-ar bucura, n-aş fi aici. Te-aş lăsa pur şi simplu să dai greş.

Ceva în tonul său îi sună alarma. În mod clar, ştia mai multe decât afirma şi ei nu-i plăceau deloc răspunsurile lui ambigue.

Îşi reprimă un fior neaşteptat când înţelese că acest om, mai mult străin decât soţ, o atrăgea.

— Când l-ai omorât pe omul de la cabana de vânătoare, întrebă el, *tu* ai simţit ceva?

— Uşurare.

Cuvântul îi ieşi printre dinţii încleştaţi.

Rămase impasibil, părând să-i cântărească răspunsul sincer.

— Trebuie să izbutim, Dorothea. Dacă asta înseamnă să cooperăm cu mama ta şi cu Christl, atunci asta vom face. Nu-i putem permite surorii tale să domine această misiune de căutare.

— Tu şi mama lucraţi împreună de ceva vreme, nu-i aşa?

— Şi ei îi lipseşte Georg la fel de mult ca şi nouă. El era viitorul acestei familii. Acum întreaga ei existenţă este nesigură. Nu mai sunt alţi Oberhauseri.

Surprinse în tonul lui un element pe care i-l văzu şi în privire. Ceea ce el voia cu adevărat.

— Nu poţi vorbi serios! exclamă.

— Ai doar patruzeci şi opt de ani. Este încă posibil să dai

naştere unui copil.

Werner se apropie de ea şi o sărută tandru pe gât.

Îl plesni peste faţă.

El râse.

— Emoţie intensă. Violenţă. Aşadar, la urma urmei, eşti şi tu fiinţă umană.

Pe frunte i se formară broboane de sudoare, deşi în cameră nu era cald. Nu mai avea de gând să-l asculte.

Se îndreptă spre uşă.

El făcu un pas înainte, o apucă de braţ şi o roti brusc.

— Nu vei pleca de lângă mine. Nu şi de data aceasta.

— Lasă-mă. Dar era un ordin slab. Eşti un ticălos abject. Vederea ta îmi face greaţă.

— Mama ta a spus clar că dacă vom concepe un copil, îţi va da ţie totul. O trase violent mai aproape. Ascultă-mă, femeie. Totul ţie. Christl nu are nevoie de copii sau de soţ. Dar cine ştie, poate aceeaşi ofertă i-a fost făcută şi ei? Unde este ea în momentul acesta? Werner era aproape. În faţa ei. Foloseşte-ţi creierul. Mama voastră v-a stârnit pe una împotriva celeilalte pentru a afla ce s-a întâmplat cu soţul ei. Dar mai presus de orice, vrea ca această familie să dăinuiască. Oberhauserii au bogăţie, statut, proprietăţi. Le lipsesc însă moştenitorii.

Se eliberă din strânsoare. El avea dreptate. Christl era cu Malone. Şi în mama ei nu putea avea niciodată încredere. Îi fusese oare făcută şi ei aceeaşi ofertă legată de un posibil moştenitor?

— Suntem înaintea ei, continuă el. Copilul nostru va fi legitim.

Ea se ura pe sine. Dar canalia avea dreptate.

— Începem? o întrebă acesta.

65

ASHEVILLE, 5.00 PM

Stephanie era puţin descumpănită. Davis decisese că aveau să rămână peste noapte la hotel şi rezervase o cameră pentru amândoi.

— De regulă nu sunt genul acesta de fată, îi spuse în timp ce el deschidea uşa. Care să meargă la hotel de la prima întâlnire.

— Nu ştiu. Am auzit că eşti uşuratică.

Îl plesni peste ceafa.

— Ai vrea tu.

Davis se întoarse spre ea.

— Iată-ne la un hotel romantic de patru stele. Noaptea trecută am avut o întâlnire grandioasă, zgribuliţi într-un frig de crăpau pietrele, apoi s-a tras în noi. Ne întărim relaţia pe zi ce trece.

Stephanie zâmbi.

— Nu-mi aminti. Şi fiindcă ai adus vorba, mi-a plăcut la nebunie subtilitatea de care ai dat dovadă cu Scofield. A funcţionat brici. A fost foarte receptiv la cuvintele tale.

— Este un tip atoateştiutor, arogant şi egocentric.

— Care a fost acolo în 1971 şi ştie mai multe decât noi doi.

El se trânti cu toată greutatea peste cuvertura înflorată de pe pat. Întreaga cameră părea scoasă din revista *Southern Living.* Mobilier rafinat, draperii elegante, decorul inspirat de conacele englezeşti şi franţuzeşti. Ei chiar i-ar fi plăcut să încerce cada adâncă. Nu mai făcuse baie din dimineaţa precedentă, de la Atlanta. Asta era ceea ce trăiau agenţii ei în mod obişnuit? Nu se presupunea oare că ea este şefa?

— Camera regală, explică el. Doar pe asta o aveau disponibilă. Preţul este cu mult peste baremul guvernamental, dar ce dracu'! Tu meriţi oricât.

Se afundă într-un fotoliu capitonat şi îşi rezemă călcâiele de un taburet special pentru picioare aflat în faţa sa.

— Dacă tu poţi suporta această intimitate, atunci şi eu pot. Oricum am sentimentul că nu vom apuca să dormim prea mult.

— Este aici, spuse Davis. Ştiu sigur.

Ea nu era aşa de sigură, dar nici nu putea nega un

presentiment ce i se învolbura în stomac.

— Scofield este în apartamentul Wharton de la etajul şase. Îl rezervă în fiecare an, explică Davis.

— Funcţionara de la recepţie ţi-a şoptit toate astea?

El încuviinţă.

— Nici ei nu-i place de Scofield.

Davis îşi scoase din buzunar broşura conferinţei.

— În scurt timp va conduce un tur al castelului Biltmore. Apoi, mâine dimineaţă, va merge la vânătoare de mistreţi.

— Dacă omul nostru este aici, atunci are o mulţime de ocazii să acţioneze, fără să mai punem la socoteală timpul petrecut în camera de hotel, în noaptea aceasta.

Urmări chipul bărbatului. De obicei trăsăturile sale nu dezvăluiau nimic, dar masca îi dispăruse. Era nerăbdător. Simţi o repulsie întunecată amestecându-se cu o curiozitate imensă, aşa că îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci în momentul în care îl prinzi?

— O să-l omor.

— Asta ar fi crimă.

— Poate. Dar mă îndoiesc că omul nostru se va preda fără luptă.

— Atât de mult ai iubit-o?

— Bărbaţii nu au dreptul să lovească femeile.

Stephanie se întrebă cui i se adresa de fapt. Ei? Lui Millicent? Lui Ramsey?

— Înainte nu am putut face nimic, recunoscu el. Acum pot. Faţa i se posomorî încă o dată, dezvăluindu-i toată emoţia. Acum spune-mi ce n-a vrut preşedintele să ştiu.

Ea aşteptase să-i pună acea întrebare.

— Este vorba despre colega ta. Îi povesti unde se dusese Diane McCoy. Preşedintele are încredere în tine, Edwin. Mai mult decât îţi imaginezi tu.

Stephanie văzu că el înţelese ceea ce ea nu rostise. „Nu-l decepţiona.”

— Nu-l voi dezamăgi.

— Nu poţi să-l omori pe omul acesta, Edwin. Avem nevoie de el în viaţă, ca să ajungem la Ramsey. Altfel, adevăratul vinovat scapă.

— Ştiu. Înfrângerea i se simţea în voce. Se ridică. Trebuie să mergem.

Înainte de a urca în cameră, se opriseră la biroul de înregistrare şi se înscriseseră la restul conferinţei, obţinând astfel două bilete pentru turul castelului la lumina lumânărilor.

— Trebuie să stăm aproape de Scofield, spuse el. Indiferent dacă lui îi place sau nu.

Charlie Smith intră în castelul Biltmore, urmând turul privat. Când se înregistrase sub un alt nume pentru participarea la conferinţa „Mistere antice dezvăluite”, i se oferise şi un bilet pentru acest eveniment. Un mic anunţ afişat în magazinul de suveniruri al complexului îl informase că din primele zile ale lunii noiembrie şi până la începutul noului an, complexul oferea aşa-numite seri magice, în care vizitatorii se puteau bucura de castelul plin de lumânări aprinse, şeminee dogoritoare, decoraţii de sărbătoare şi spectacole muzicale live. La acestea se intra doar cu rezervare şi evenimentul din această seară avea o însemnătate aparte, din moment ce era ultimul tur al zilei, disponibil doar pentru participanţii la conferinţă.

Fuseseră transportaţi de la hotel în două autobuze speciale Biltmore – vreo optzeci de persoane, estimă el. Era îmbrăcat ca şi ceilalţi, culori de iarnă, haină de lână, ghete negre. Pe durata călătoriei înfiripase o conversaţie despre *Star Trek* cu un alt participant. Discutaseră despre ce serie le plăcea cel mai mult, el susţinând că *Enterprise* era de departe superioară, deşi ascultătorul său preferase *Voyager.*

— Toată lumea să mă urmeze, spunea Scofield, în timp ce stăteau în faţa intrării principale în noaptea extrem de rece. Sunteţi aici pentru o adevărată desfătare.

Mulţimea intră printr-un grilaj de fier lucrat minuţios. El citise că fiecare cameră din interior era decorată pentru Crăciun, aşa cum o împodobise George Vanderbilt începând cu anul 1885, când proprietatea a fost prima dată deschisă vizitatorilor.

Charlie aştepta cu nerăbdare reprezentaţiile.

Atât pe cea a casei.

Cât şi pe a lui.

Malone se trezi. Christl dormea lângă el, cu trupul gol lipit de al lui. Îşi privi ceasul. 00.35. Începuse o altă zi – vineri, 14 decembrie.

Dormise două ore.

Un sentiment aprins de satisfacţie îi inunda corpul.

N-o mai făcuse de o bună bucată de vreme.

După aceea, odihna venise în ţara nimănui cea învăluită de amurg, unde imaginile detaliate rătăceau prin mintea lui neliniştită.

Asemenea desenului înrămat ce atârna pe perete cu un etaj mai jos.

Cel al bisericii, din 1772.

Ciudat felul în care se materializase o soluţie, răspunsul fiind dezvăluit în capul său asemenea unui rând de cărţi la Solitaire. La fel se întâmplase şi cu doi ani în urmă. La castelul Cassiopeei Vitt. Se gândi la Cassiopeia. Vizitele ei din ultima vreme fuseseră rare, iar acum Dumnezeu ştia pe unde umbla. La Aachen se gândise să o sune şi să-i ceară ajutorul, dar hotărâse că această luptă era doar a lui. Rămase nemişcat în pat şi medită la multitudinea alegerilor pe care le oferea viaţa. Îl călca pe nervi rapiditatea cu care răspunsese la avansurile lui Christl.

Dar cel puţin asta dusese la ceva mai mult.

La enigma lui Carol cel Mare.

Acum îi ştia soluţia.

66

ASHEVILLE

Stephanie şi Davis urmară grupul în grandiosul vestibul al castelului Biltmore printre ziduri înalte şi arcade din calcar. În dreapta, într-o grădină de iarnă cu acoperiş de sticlă, o paradă de arbuşti albi de poinsettia înconjura o fântână de marmură şi bronz. Aerul călduţ mirosea a verdeaţă şi a scorţişoară.

În timpul călătoriei cu autobuzul, o femeie le spusese că turul castelului la lumina lumânărilor era o sărbătoare de modă veche a luminilor, cu decoraţiuni într-un stil regal magnific, o ilustrată victoriană trezită la viaţă. Şi ca să nu-şi dezmintă reclama, un cor cânta colinde undeva, într-o cameră îndepărtată. Cum nu era garderobă la intrare, Stephanie îşi descheie haina. Rămaseră în urma grupului, ţinându-se departe de Scofield, care părea să-şi ia în serios rolul de gazdă.

— Casa este doar a noastră, spuse profesorul. Aceasta este tradiţia conferinţei. Două sute cincizeci de camere: treizeci şi patru de dormitoare, patruzeci şi trei de băi, şaizeci şi cinci de şeminee, trei bucătării şi o piscină interioară. E uimitor că îmi amintesc toate astea. Râse la propria glumă. Vă voi conduce înăuntru şi voi sublinia unele dintre cele mai interesante picanterii. Vom termina turul tot aici şi apoi sunteţi liberi să hoinăriţi încă vreo jumătate de oră, înainte ca autobuzele să ne ducă înapoi la hotel. Îşi trase sufletul câteva secunde. Pornim?

Scofield conduse mulţimea într-o galerie lungă, având peste douăzeci şi cinci de metri, de-a lungul căreia erau aliniate tapiserii de mătase şi lână care fuseseră ţesute, explică el, în Belgia în jurul anului 1530.

Vizitară biblioteca superbă, cu cele douăzeci şi trei de mii de volume şi tavan veneţian, apoi sala de muzică cu o gravură spectaculoasă realizată de Dürer. În cele din urmă pătrunseră într-o sală impozantă de banchet cu alte tapiserii flamande, orgă şi o masă de stejar masiv la care se puteau aşeza – numără Stephanie – şaizeci şi patru de persoane. Lumânările aprinse, focul din şeminee şi beculeţele intermitente din brazi asigurau o iluminare feerică.

— Cea mai vastă încăpere a casei, anunţă Scofield. Douăzeci şi doi de metri lungime, treisprezece metri lăţime, încoronată la douăzeci şi unu de metri înălţime de o cupolă boltită.

Un enorm brad nord-american, care se înălţa până la jumătate din distanţa până la tavan, era împodobit cu jucării, ornamente, flori uscate, mărgele aurii, îngeri, catifea şi dantelă. Acordurile festive de orgă umpleau sala cu aclamaţii de sărbătoare.

Ea îl observă pe Davis retrăgându-se spre masă, aşa că alunecă spre el şi îl întrebă şoptit:

— Ce este?

El făcu semn spre şemineul triplu, flancat de armuri, ca şi cum îl admira şi îi răspunse:

— Este un tip aici, scund şi subţire, cu pantaloni albaştri din stofa groasă, cămaşă din pânză, haină groasă sport cu guler de catifea raiată. În spatele nostru.

Stephanie ştiu că nu trebuia să se întoarcă şi să-l privească, aşa că se concentră asupra şemineului şi altoreliefului de deasupra acestuia, care semăna cu un element dintr-un templu grecesc.

— Îl urmăreşte cu privirea pe Scofield.

— Toată lumea face asta.

— Nu a vorbit cu nimeni şi de două ori a verificat ferestrele. O dată l-am privit direct în ochi, să văd ce face şi el s-a întors. Este prea neliniştit, în opinia mea.

Ea făcu semn spre alte decoraţiuni care împodobeau masivele candelabre de bronz aflate deasupra. Flamuri atârnau la înălţime peste tot în încăpere, replici ale steagurilor – îl auzise pe Scofield spunând – celor treisprezece colonii iniţiale din Revoluţia americană.

— N-ai nici o idee, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Numeşte-l presentiment. Tipul verifică din nou ferestrele. Ai venit pentru turul castelului, nu-i aşa? Nu pentru ce este afară.

— Te deranjează dacă vreau să mă conving singură? insistă Stephanie.

— Eşti invitata mea.

Davis continuă să privească sala, în timp ce ea traversă indiferentă podeaua de lemn masiv spre bradul de Crăciun, unde bărbatul subţirel în pantaloni albaştri stătea lângă un grup de turişti. Ea nu observă nimic ameninţător, doar că părea să-i dea prea multă atenţie lui Scofield, deşi gazda lor era antrenată într-o

conversaţie aprinsă cu alţi vizitatori.

Îl urmări cum se retrase de lângă bradul aromat şi se îndreptă nonşalant spre o uşă, unde aruncă ceva într-un mic coş de gunoi, după care plecă, trecând în următoarea încăpere.

Ea zăbovi un moment, apoi se luă după el, cercetând atent zona uşii.

Pantaloni Albaştri cutreieră o cameră masculină de biliard, ce semăna cu un club pentru gentlemeni din secolul al nouăsprezecelea, cu lambriu bogat din stejar, tavan cu zugrăveală ornamentală şi covoare orientale în nuanţe intense. El examina gravurile înrămate de pe perete – dar nu cu foarte mare atenţie, observă ea.

Stephanie îşi aruncă repede privirea în coşul de gunoi şi observă ceva deasupra. Se aplecă, recuperă obiectul, apoi se retrase în sala de banchet.

Analiză ce ţinea în mână.

Chibrituri, de la restaurantul Ruth's Chris.

Din Charlotte, Carolina de Nord.

Malone, incapabil să mai doarmă vreo secundă, căci mintea îi era parcă într-o cursă nebună, alunecă de sub cuvertura grea şi se ridică din pat. Simţea că trebuia să coboare la parter şi să studieze din nou gravura înrămată.

Christl se trezi.

— Unde te duci?

El îşi ridică pantalonii de pe duşumea.

— Să văd dacă am dreptate.

— Ţi-ai dat seama de ceva anume? Se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina de lângă pat. Ce este?

Părea să se simtă extrem de confortabil dezbrăcată şi el se simţea extrem de confortabil holbându-se la ea. Îşi trase fermoarul pantalonilor şi îşi puse cămaşa, fără să se îngrijoreze din cauza pantofilor.

— Stai, spuse ea, ridicându-se şi găsindu-şi hainele.

Parterul era slab luminat de două lămpi şi de tăciunii care ardeau încă în cămin. Nu se afla nimeni la recepţie şi nu auzi nici un zgomot dinspre restaurant. Ajunse la gravura de pe perete şi aprinse încă o lampă.

— Este din 1772. În mod clar, biserica era atunci într-o stare mult mai bună. Vezi ceva?

El o privi cum studia desenul.

— Ferestrele erau intacte. Cu vitralii. Statui. Grilajul din jurul altarului pare carolingian. Asemenea celui din Aachen.

— Altceva?

Lui Malone îi făcea plăcere să fie, în cele din urmă, cu un pas înaintea ei. Îi admira mijlocul îngust, şoldurile cochete şi buclele bine definite ale părului său lung şi blond. Nu-şi pusese nimic peste cămaşă, aşa că îi surprinse curba coloanei vertebrale în momentul în care ea întinse un braţ şi trasă pe sticlă conturul desenului.

Se întoarse spre el.

— Pardoseala.

Ochii ei de un căprui pal străluceau.

— Spune-mi, o încurajă el.

— Există un desen. Este greu de observat, dar se află acolo.

Avea dreptate. Gravura era realizată dintr-o perspectivă unghiulară, orientată mai mult spre înălţimile impozante ale zidurilor şi arcadelor decât spre pardoseală. Dar şi el observase asta mai devreme. Linii întunecate brăzdau lespezile mai luminoase, un pătrat încadrând un altul şi acesta încă unul într-o structură familiară.

— Este o tablă de ţintar, spuse Malone. Nu putem şti sigur până când nu mergem să vedem, dar cred că asta reprezenta pardoseala pe vremuri.

— Va fi greu de stabilit, îşi dădu ea cu părerea. Am parcurs-o târâş. Nu prea mai este nimic acolo.

— Parte a reprezentaţiei tale?

— A fost ideea mamei. Nu a mea.

— Şi nu-i putem spune „nu” mamei, nu-i aşa?

Un zâmbet i se destrămă din colţurile buzelor subţiri.

— Nu, nu putem.

— „Însă doar acei care iubesc tronul lui Solomon şi frivolitatea romană îşi vor găsi calea spre Ceruri”, repetă el.

— O tablă de ţintar pe tronul din Aachen şi una aici.

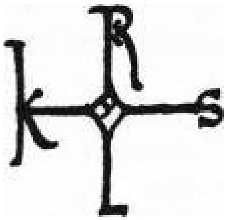
— Einhard a construit această biserică, adăugă el. Tot el, ani mai târziu, a pus bazele enigmei folosind capela din Aachen şi locul acesta ca puncte de referinţă. În mod evident, pe atunci tronul se afla deja în capela din Aachen. Bunicul tău a făcut legătura, aşa că putem şi noi. Arătă cu mâna. Uită-te în colţul din dreapta jos. Pe pardoseală, lângă centrul naosului, locul în jurul

căruia se întinde tabla de ţintar. Ce vezi?

Ea studie desenul.

— Se află ceva gravat în pardoseală. E greu de spus. Liniile sunt trunchiate. Seamănă cu o cruce micuţă ce are litere. Un R şi un L, dar restul este indescifrabil.

Malone observă cum recunoaşterea îşi făcea loc pe chipul lui Christl, pe măsură ce vizualiza în întregime ceea ce ar fi putut fi pe vremuri acolo.

— Este o parte din semnătura lui Carol cel Mare, spuse ea.

— Este greu de spus cu certitudine, dar există o singură cale să aflăm.

67

ASHEVILLE

Stephanie îl găsi pe Davis şi îi arătă chibriturile.

— Sunt prea multe coincidenţe pentru mine, spuse acesta. Nu este participant la această conferinţă. Îşi adulmecă ţinta.

Ucigaşul lor era cu certitudine îndrăzneţ şi sigur pe sine. Prezenţa lui acolo, afară din ascunzătoare, fără ca cineva din jur să ştie cine era, îi demonstra temeritatea. În definitiv, în ultimele patruzeci şi opt de ore reuşise să ucidă pe ascuns cel puţin trei persoane.

Totuşi.

Davis plecă hotărât.

— Edwin!

El continuă să meargă, îndreptându-se spre camera de biliard. Restul grupului era împrăştiat pe tot cuprinsul sălii de banchet, iar Scofield începea să-i organizeze în direcţia lui Pantaloni Albaştri.

Scutură din cap şi îl urmă.

Davis ocolea mesele de joc apropiindu-se de individ, aflat lângă un şemineu decorat cu o ghirlandă din crenguţe de pin, în faţa căruia era întinsă o blană de urs. Câţiva turişti erau deja în încăpere. Ceilalţi aveau să sosească numaidecât.

— Hei! rosti Davis. Tu!

Pantaloni Albaştri se întoarse, văzu cine i se adresa şi se dădu înapoi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, continuă Davis cu o voce fermă.

Bărbatul se năpusti înainte şi îl împinse pe Davis într-o parte. Mâna sa dreaptă alunecă sub haina descheiată.

— Edwin! ţipă Stephanie.

Se părea că şi Davis văzuse asta, căci plonjă sub o masă de biliard.

Ea îşi scoase pistolul, ţinti şi strigă:

— Stai pe loc!

Ceilalţi din încăpere îi văzură arma.

O femeie scoase un ţipăt.

Pantaloni Albaştri se făcu nevăzut printr-o uşă deschisă.

Davis sări în picioare şi se repezi pe urmele lui.

Malone şi Christl părăsiră hotelul. Liniştea îşi revendica dreptul de stăpânire asupra aerului îngheţat şi pătrunzător. Fiecare stea licărea cu o strălucire neverosimilă, învăluind Ossau într-o lumină incoloră.

Christl descoperise două lanterne sub biroul de la recepţie. Deşi Malone acţiona înconjurat de o negură de epuizare, un amalgam de gânduri bătăioase îi însufleţea vitalitatea. Tocmai făcuse dragoste cu o femeie frumoasă în care, pe de o parte, nu avea încredere şi căreia, pe de altă parte, nu-i putea rezista.

Christl îşi ridicase părul de pe ceafă şi îşi prinsese buclele în vârful capului, însă câţiva zulufi scăpaseră, încadrându-i chipul delicat. Umbrele jucau pe terenul accidentat. Aerul uscat purta aroma fumului. Urcară cu greu poteca acoperită de zăpadă, cu paşi apăsaţi, oprindu-se la poarta mănăstirii. El observă că Henn, care curăţase mizeria de mai devreme, aşezase din nou lanţul ciuntit astfel încât poarta să pară încuiată.

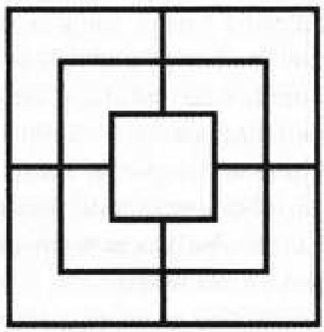
Desfăcu lanţul şi intrară.

O tăcere întunecată, netulburată de noapte sau de veacuri, se contura ameninţătoare peste tot în jur. Îşi folosiră lanternele şi aleseră pasajele obscure prin care să ajungă în incintă şi apoi în biserică. Malone se simţea de parcă era într-o ladă frigorifică, aerul glacial crăpându-i buzele.

La prima vizită nu luase în seamă pardoseala, dar acum cerceta cu lanterna pavajul pe care crescuse muşchi. Îmbinarea dintre lespezi era rudimentară şi cu rosturi largi, multe dintre plăci fiind ori crăpate în bucăţi mai mici, ori lipsă, lăsând să se vadă pământul îngheţat bocnă. Neliniştea i se furişă în oase. Pentru orice eventualitate, îşi adusese pistolul şi încărcătoarele de rezervă.

— Vezi? îi atrase el atenţia. Există un model. Greu de observat din ce a mai rămas astăzi. Privi în sus, spre cor, de unde apăruseră Isabel şi Henn. Vino!

Găsi scara şi urcară. Privirea de ansamblu îi ajută. Împreună văzură că pardoseala, dacă ar fi fost toate bucăţile la locul lor, ar fi format o tablă de ţintar.

Opri fasciculul de lumină în punctul în care, estimă el, ar fi fost centrul tablei.

— Einhard era precis, trebuie să recunosc. Se află în mijlocul naosului.

— E tulburător, comentă Christl. Este exact ceea ce a făcut şi bunicul meu.

— Atunci hai să coborâm acolo şi să vedem dacă putem găsi ceva.

— Ascultaţi-mă cu toţii, spuse Stephanie, încercând să restabilească ordinea.

Capetele se întoarseră şi tăcerea puse imediat stăpânire pe încăpere.

Scofield veni în fugă din sala de banchet.

— Ce se petrece aici?

— Domnule doctor Scofield, duceţi-i pe aceşti oameni înapoi la intrarea principală. Acolo vor fi în siguranţă. Turul s-a terminat.

Ea încă ţinea arma în mână, ceea ce părea să confere ordinului dat o aură suplimentară de autoritate. Dar nu putea aştepta să vadă dacă Scofield se supunea.

Se repezi după Davis. Nici nu voia să se gândească la ce făcea acesta în momentul respectiv.

Părăsi sala de biliard şi intră într-un hol slab luminat. Un afiş anunţa că se afla în aripa celibatarilor. Două camere de mici dimensiuni se deschideau în dreapta sa. O scară cobora în stânga. Nimic ornamentat, probabil ruta servitorilor. Auzi paşi bufnind dedesubt.

Mişcându-se repede.

Îi urmă.

Malone examină atent pardoseala din centrul naosului. Majoritatea dalelor erau la locul lor, spaţiile dintre ele fiind umplute cu pământ şi încrustate cu licheni. Coborâseră scara şi el îşi îndreptă fasciculul de lumină spre lespedea din mijloc, apoi se aplecă.

— Priveşte, zise el.

Nu rămăsese prea mult, dar se întrezăreau nişte linii vagi cioplite pe suprafaţa pietrei. Crestături din loc în loc, resturi ale unui triunghi şi rămăşiţele literelor K şi L.

— Ce altceva ar putea fi, decât pecetea lui Carol cel Mare? întrebă ea.

— Avem nevoie de o lopată.

— Există lângă incintă o magazie cu unelte. Am găsit-o ieri-dimineaţă, când am venit prima dată.

— Mergi şi adu una.

Christl se grăbi într-acolo.

El privi lung la piatra încastrată în solul îngheţat, în timp ce un lucru nu-i dădea pace. Dacă Hermann Oberhauser urmase acelaşi traseu, de ce ar mai fi rămas ceva de găsit acolo? Isabel spusese că el a venit prima dată spre sfârşitul anilor 1930, înainte de a călători în Antarctica, apoi s-a întors la începutul anilor 1950. Soţul ei venise în 1970.

Şi cu toate astea nu ştia nimeni nimic?

Lumina jucă în afara bisericii, crescând în intensitate. Christl se întoarse cu lopata în mână.

El înşfacă zorit coada lopeţii, lăsă lanterna jos şi fixă lama de metal între două lespezi. Exact cum se aşteptase, pământul era ca betonul. Ridică lopata şi izbi cu forţă vârful de sol, manevrând lama înainte şi înapoi. După mai multe lovituri, începu să progreseze şi solul cedă.

Înfipse din nou lopata între lespezi şi reuşi să o strecoare sub una dintre ele. Folosind coada ca pe o pârghie, dislocă piatra din îmbrăţişarea pământului.

Retrase unealta şi făcu acelaşi lucru şi pe celelalte laturi ale lespezii.

În cele din urmă, aceasta începu să se clatine. El o ridică, aplecând parul de lemn.

— Ţine lopata, îi spuse el, apoi se trânti la pământ şi îşi vârî mâinile înmănuşate sub dală, eliberându-i marginile.

Amândouă lanternele se aflau jos, lângă el. Ridică una şi

observă că era vizibil doar solul.

— Lasă-mă să încerc şi eu, propuse ea.

Christl frământă pământul dur cu împunsături scurte, răsucind lama lopeţii şi introducând-o din ce în ce mai adânc. Lovi ceva. Retrase unealta, iar Malone răscoli pământul afânat, dându-l la o parte până când zări partea de sus a ceea ce păru la început a fi o rocă, dar apoi se dovedi că era un obiect plat.

Înlătură şi restul de pământ.

Cioplită în centrul unei forme dreptunghiulare, clară şi distinctă, era semnătura lui Carol cel Mare. Curăţă şi mai mult pământ de pe laturi şi îşi dădu seama că se uita la o raclă de piatră. Posibil 40 de centimetri lungime, 25 de centimetri lăţime. Îşi strecură mâinile de o parte şi de alta şi descoperi că avea aproximativ 16 centimetri înălţime.

O ridică.

Christl se aplecă.

— Este carolingiană. Stilul. Designul. Marmura. Şi desigur, semnătura.

— Ai onoarea, zise Malone.

Un început de surâs fericit se ivi în colţurile gurii lui Christl şi ea apucă lateralele, ridicându-le. Racla se deschise la jumătate, partea de jos încadrând forma unui obiect învelit în pânză groasă.

El scoase pachetul şi îi dezlegă şnururile.

Cu mare atenţie, deschise săculeţul în momentul în care Christl lumină interiorul cu lanterna.

68

ASHEVILLE

Stephanie coborî scara care se învârtea în unghiuri drepte până la subsolul castelului.

Davis aştepta la capătul de jos.

— Ţi-a luat destul de mult. Îi smulse pistolul din mână. Am nevoie de ăsta.

— Ce ai de gând să faci?

— Aşa cum am mai spus, să omor scârnăvia.

— Edwin, nici măcar nu ştim cine este.

— M-a văzut şi a fugit.

Stephanie trebuia să preia controlul, aşa cum o instruise Daniels.

— Cum de te-a recunoscut? Nimeni nu ne-a văzut noaptea trecută şi nici noi nu l-am văzut pe el.

— Nu ştiu, Stephanie, dar asta a făcut.

Bărbatul fugise, ceea ce ridica semne de întrebare, dar ea nu era pregătită să ordone o sentinţă capitală.

Se auziră paşi din spate şi un agent de pază în uniformă îşi făcu apariţia. Văzu arma în mâna lui Davis şi reacţionă, dar ea, pe fază, îşi scoase legitimaţia Magellan Billet.

— Suntem agenţi federali şi avem un suspect aici. A fugit. Câte ieşiri sunt de la acest nivel?

— Încă o scară în cealaltă parte. Mai multe uşi spre exterior.

— Te poţi ocupa dumneata de ele?

Paznicul ezită un moment, apoi, decizând că aceştia erau agenţi adevăraţi, desprinse de la brâu un aparat de emisie-recepţie, dându-le indicaţii colegilor săi.

— Trebuie să-l prindem pe tipul acesta, dacă iese pe vreo fereastră. Pe oriunde. Ai înţeles? întrebă ea. Trimite oameni şi afară.

Bărbatul încuviinţă şi mai dădu câteva instrucţiuni, apoi spuse:

— Grupul de vizitatori este afară, în autobuze. Castelul este gol, cu excepţia voastră.

— Şi a lui, interveni Davis, îndepărtându-se.

Agentul de pază nu era înarmat. Foarte rău. Dar ea observase

în buzunarul cămăşii acestuia una dintre broşurile pe care le ţineau în mână unii membri ai grupului.

— Există în pliant vreo schiţă a acestui nivel?

Gardianul dădu din cap afirmativ.

— Una pentru fiecare din cele patru niveluri. Îi înmână broşura lui Stephanie. Acesta este subsolul. Sala de recreere, bucătării, zona servitorilor, magaziile de depozitare. O mulţime de locuri în care să te ascunzi.

Lucru pe care ea nu voia să-l audă.

— Cheamă poliţia locală. Adu-i pe toţi aici. Apoi ţine sub observaţie această scară. Tipul ăsta ar putea fi periculos.

— Nu ştiţi sigur?

— Asta este marea problemă. Nu prea ştim nimic.

Malone zări o carte în interiorul pachetului şi un plic de un albastru pal ieşind la iveală cam pe la jumătate. Întinse mâna după carte şi o scoase afară.

— Pune săculeţul jos, spuse el şi aşeză încetişor cartea deasupra, luându-şi apoi lanterna.

Christl extrase cu grijă plicul şi îl deschise, găsind înăuntru două foi de hârtie. Le despături. Amândouă erau umplute cu un scris apăsat, masculin – în limba germană – cu cerneală neagră.

— Este scrisul bunicului meu. I-am citit notiţele.

Stephanie se grăbi după Davis şi îl prinse din urmă acolo unde coridoarele de la subsol se intersectau, unul cotind spre stânga, celălalt drept înainte. În faţă se deschideau uşi cu geamuri de sticlă, spre încăperi ce păreau a fi cămări de alimente. Ea îşi verifică repede harta. În capătul holului identifică bucătăria principală.

Auzi un zgomot. Din stânga lor.

Schiţa din broşură menţiona că pasajul din faţă ducea spre dormitoarele servitorilor şi că nu mai avea legătură cu nici o altă parte a subsolului. O fundătură.

Davis porni pe coridorul cel lung din stânga, în direcţia zgomotului.

Trecură pe lângă o sală de sport dotată cu paralele, haltere, mingi medicinale şi un simulator de vâslit. În dreapta, găsiră piscina interioară, totul în jur – inclusiv bolta de deasupra – fiind îmbrăcat în faianţă albă, fără ferestre, doar cu lumină electrică

stridentă. Nici un strop de apă nu era în bazinul adânc şi strălucitor.

O umbră se strecură prin cealaltă uşă a sălii.

Ocoliră pe marginea protejată de balustradă, Davis fiind primul.

Ea consultă din nou schema.

— Aceasta este singura cale de ieşire din camerele aflate dincolo, în afară de scara principală, dar să sperăm că agenţii de pază o ţin sub observaţie.

— Atunci l-am prins. Trebuie să se întoarcă tot pe aici.

— Sau ne-a prins el pe noi.

Davis aruncă o privire grăbită pe hartă, apoi trecură de uşă şi coborâră câteva trepte scunde. Îi restitui pistolul.

— Voi aştepta. Făcu semn spre stânga. Acel culoar face un ocol şi ajunge tot aici.

O senzaţie de rău i se strecură în stomac:

— Edwin, este o nebunie.

— Mână-l doar în direcţia asta. Un tremur îi înfioră ochiul drept. Trebuie să fac asta. Trimite-l spre mine.

— Ce ai de gând să faci?

— Voi fi pregătit.

Ea încuviinţă, căutându-şi cuvintele potrivite, dar îi înţelegea dorinţa arzătoare.

— Bine.

Davis se retrase în sus, pe scările pe care veniseră.

Ea avansă spre stânga şi, în dreptul scării principale ce ducea la etaj, zări un alt agent de pază. Acesta scutură din cap pentru a-i face cunoscut că nimeni nu venise în direcţia sa. Confirmând printr-un gest, îi indică traseul pe care avea să-l urmeze.

Două coridoare şerpuite şi fără ferestre o conduseră într-o sală dreptunghiulară lungă, plină de exponate istorice şi fotografii alb-negru. Pereţii erau acoperiţi cu un colaj de imagini colorate. Sala Halloween. În broşură se relata cum pictaseră pereţii musafirii invitaţi la o petrecere de Halloween din anii 1920.

Îl zări pe Pantaloni Albaştri în partea opusă a încăperii, făcându-şi loc printre exponate şi îndreptându-se spre cealaltă ieşire.

— Stai! strigă ea.

El continuă să se îndepărteze.

Stephanie ţinti şi trase un foc de armă.

Îi ţiuiră urechile de la ecoul împuşcăturii. Glonţul nimeri unul dintre afişele expoziţiei. Nu încerca să-l rănească, ci doar să-l sperie. Însă bărbatul trecu în goană prin cadrul uşii şi continuă să fugă.

Ea îl urmă.

Surprinse doar o imagine efemeră a individului, aşa că îi fu imposibil să spună dacă era înarmat sau nu.

Trecu printr-o cameră de relaxare şi intră într-o sală de bowling, ce avea două piste echipate cu suprafaţă de lemn specială, mingi şi popice. Trebuia să fie un adevărat lux spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

Hotărî să încerce un truc.

— Ce rost are să alergi? Nu ai unde să te duci. Casa este împânzită de poliţişti.

Tăcere.

În stânga ei se deschideau mici vestiare, cu uşi una lângă alta. Îşi imagină doamne şi domni decenţi de acum o sută de ani, schimbându-se în haine comode pentru agrement. Coridorul din faţă se termina acolo unde Davis aştepta lângă piscină. Făcuse deja ocolul.

— Ieşi afară, continuă ea. Nu vei putea scăpa de aici.

Simţi că era pe aproape.

Pe neaşteptate, la şase metri depărtare, apăru ceva dintr-un vestiar.

Un popic de bowling, aruncat spre ea, şuieră prin aer ca un bumerang.

Se feri din calea lui.

Obiectul se izbi în peretele din spatele ei cu o lovitură înăbuşită şi zăngăni.

Pantaloni Albaştri reuşi să scape.

Stephanie îşi recâştigă echilibrul şi se repezi după el. La capătul coridorului privi atentă în jur. Nu era nimeni. Se grăbi spre scară şi urcă treptele înapoi spre încăperea piscinei. Pantaloni Albaştri era în partea opusă, îndepărtându-se în fugă spre capătul puţin adânc, unde se deschidea uşa sălii de sport. Ea ridică pistolul şi îi ţinti picioarele. Dar înainte să poată trage, Davis năvăli pe uşă şi se năpusti asupra lui. Se izbiră amândoi de balustrada din lemn ce înconjura piscina. Aceasta cedă imediat şi ambele trupuri căzură în gol un metru, în capătul de mică adâncime al bazinului.

Carnea şi oasele se izbiră dureros de faianţă.

69

> Pentru fiul meu, acesta ar putea fi ultimul gest lucid pe care îl săvârşesc în viaţa mea. Mintea mea alunecă rapid într-o ceaţă adâncă. Am încercat să rezist, dar fără succes. Înainte ca raţiunea să mă părăsească definitiv, trebuie să fac asta. Dacă citeşti aceste cuvinte, înseamnă că ai rezolvat enigma lui Carol cel Mare. Dumnezeu să te binecuvânteze. Să ştii că sunt mândru. Şi eu am căutat şi descoperit moştenirea trainică a măreţilor noştri strămoşi arieni. Ştiam că există. I-am spus-o şi Führer-ului, am încercat să-l conving că viziunea lui legată de trecutul nostru era incorectă, dar nu a vrut să mă asculte. Cel mai mare dintre regi, omul care a întrezărit primul un continent unificat, Carol cel Mare, ne cunoştea bine destinul. El a preţuit ce l-au învăţat Cei Sfinţi. Ştia că sunt înţelepţi şi le-a ascultat sfatul. Aici, în acest pământ sacru, Einhard a ascuns cheia spre limbajul Cerurilor. Einhard a fost învăţat de însuşi Marele Sfătuitor şi a protejat cu sfinţenie ceea ce fusese privilegiat să afle. Imaginează-ţi extazul meu, după mai bine de o mie de ani, la gândul că sunt primul care descopăr ce ştia Einhard, ce ştia Carol cel Mare, ceea ce noi, ca germani, trebuie să ştim. Dar nimeni nu a apreciat ceea ce descoperisem eu. În schimb, am fost stigmatizat drept periculos, considerat instabil şi redus la tăcere pentru totdeauna. După război, nimănui nu i-a mai păsat de moştenirea noastră germană. Să rosteşti cuvântul „arian” însemna să trezeşti amintiri ale atrocităţilor la care nimeni nu mai voia să se gândească. Asta m-a îmbolnăvit. Dacă ar şti ei! Dacă ar fi văzut! Aşa cum am văzut eu. Fiul meu, dacă ai ajuns atât de departe, asta se datorează lucrurilor pe care ţi le-am spus eu despre enigma lui Carol cel Mare. Einhard a precizat clar că nici el şi nici Cei Sfinţi nu au răbdare cu ignoranţa. Şi nici eu, fiule. Mi-ai demonstrat că am dreptate şi te-ai dovedit destoinic. Acum poţi afla limbajul Cerurilor. Savurează-l. Minunează-te de locul din care venim.

— Mama ta a spus că Hermann a venit aici a doua oară la începutul anilor 1950, zise Malone. Tatăl tău ar fi avut atunci treizeci şi ceva de ani?

Christl încuviinţă.

— S-a născut în 1921. A murit la cincizeci de ani.

— Aşadar, Hermann Oberhauser a adus înapoi ceea ce

descoperise, a pus la loc, ca fiul său să poată relua căutarea.

— Bunicul era un om cu idei stranii. În ultimii cincisprezece ani de viaţă, nu a părăsit niciodată Reichshoffen. Nu ne mai recunoştea pe nici unul când a murit. De-abia dacă a vorbit vreodată cu mine.

El îşi aminti şi alte lucruri pe care i le relatase Isabel.

— Mama ta a spus că Dietz a venit aici după moartea lui Hermann. Dar se pare că nu a găsit nimic, din moment ce cartea se află aici. Asta înseamnă că, într-adevăr, s-a dus în Antarctica fără să ştie prea multe.

Ea scutură din cap.

— Avea hărţile bunicului.

— Le-ai văzut. Nu era nici un înscris pe ele. Aşa cum ai spus la Aachen, hărţile sunt inutile fără legendă.

— Dar avea caietele de notiţe ale bunicului. Sunt informaţii acolo.

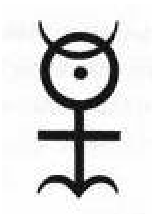
Malone făcu semn spre cartea era aşezată pe bucata de pânză groasă.

— Tatăl tău avea nevoie de asta ca să cunoască tot ce ştia Hermann.

Se întrebă de ce oare marina fusese de acord cu o asemenea călătorie nesăbuită. Ce le promisese Dietz Oberhauser? Ce speraseră ei să obţină?

Urechile îi erau amorţite din cauza frigului.

Privi coperta. Pe aceasta fusese marcat acelaşi simbol care se afla pe cartea găsită în mormântul lui Carol cel Mare.

Deschise tomul antic. Ca formă, mărime şi nuanţă era aproape identic cu cele două volume pe care le văzuse deja. În interior se găsea acelaşi scris ciudat, cu completări.

— Înfloriturile din cealaltă carte sunt litere, descoperi el, observând că fiecare pagină conţinea o modalitate de convertire a alfabetului în caractere latine. Este o traducere a limbajului

Cerurilor.

— Putem să o facem, declară ea.

— Ce vrei să spui?

— Mama are cartea lui Carol cel Mare scanată. Acum un an a angajat nişte lingvişti şi a încercat să o descifreze. Bineînţeles că au eşuat, din moment ce nu este în nici una dintre limbile cunoscute. Am anticipat asta, înţelegând că orice se găsea aici, trebuia să fie o modalitate de a traduce cartea. Ce altceva ar fi putut fi? Ieri, mama mi-a dat imaginile electronice. Am un program de traducere care ar trebui să meargă. Tot ce va trebui să facem este să scanăm aceste pagini şi să le introducem în el.

— Spune-mi că ai laptopul cu tine.

Ea încuviinţă.

— Mama l-a adus de la Reichshoffen. Împreună cu scanerul.

În sfârşit, ceva mergea bine.

Stephanie nu putea face mai nimic. Davis şi Pantaloni Albaştri se rostogoleau tot mai adânc în bazinul fără apă, de-a lungul plăcilor albe alunecoase, spre fundul plat al zonei celei mai adânci, la doi metri şi jumătate de suprafaţă.

S-au izbit de partea inferioară a unei scări de lemn care ducea în sus spre o platformă ce ar fi fost acoperită de apă, dacă piscina ar fi fost plină. Alte trei trepte uneau platforma cu nivelul la care se afla ea.

Davis îl îmbrânci pe Pantaloni Albaştri dându-l jos de pe el, apoi se ridică în picioare, întorcându-se brusc ca să-i blocheze orice posibilitate de scăpare. Bărbatul păru uşor indecis, mişcându-şi repede capul în stânga şi în dreapta, conştient că erau prinşi într-o arenă de luptă neobişnuită.

Davis îşi scoase repede haina.

Celălalt acceptă provocarea şi făcu la fel.

Stephanie voia să pună capăt acestei confruntări, dar ştia că Davis nu i-ar fi iertat-o niciodată. Pantaloni Albaştri părea să aibă vreo patruzeci de ani, în comparaţie cu cei aproape şaizeci ai lui Davis, dar furia putea echilibra şansele.

Ea auzi şuieratul unui pumn ce izbi osul în momentul în care Davis îl lovi direct în falcă şi îl trimise învârtindu-se pe plăcile de gresie. Bărbatul îşi reveni imediat şi se năpusti asupra lui Davis, dându-i un picior în stomac.

Femeia îl auzi pe partenerul său icnind.

Pantaloni Albaştri continuă să-şi mişte picioarele într-un dans frenetic, trimiţându-i în stomac lovituri scurte şi energice şi terminând cu una bruscă în stern.

Dezechilibrat, Davis se roti. Chiar în momentul în care încerca să-şi recapete coordonarea şi să se echilibreze, celălalt se năpusti spre el şi îl izbi în mărul lui Adam. Davis lansă un croşeu de dreapta, care însă întâlni doar aerul.

Un rânjet arogant brăzdă chipul bătăuşului.

Omul de la Casa Albă căzu în genunchi, aplecându-se în faţă, ca şi cum se ruga, cu capul înclinat şi braţele pe lângă corp. Celălalt stătea pregătit. Stephanie îl auzi pe Davis cum respira din greu. Ei i se uscă gura. Pantaloni Albaştri se apropie de el, părând hotărât să termine lupta. Însă Davis îşi adună toate puterile şi se înălţă brusc, năpustindu-se asupra adversarului şi lovindu-l năprasnic cu capul în coaste.

Oasele trosniră.

Pantaloni Albaştri răcni de durere şi căzu la pământ.

Davis îi cără pumni cu nemiluita.

Sângele ţâşni din nasul individului şi împroşcă pardoseala. Braţele şi picioarele îi rămaseră fără vlagă. Davis continuă să-l stâlcească în bătaie cu loviturile necruţătoare ale pumnului încleştat.

— Edwin! strigă ea.

El părea să nu mai audă.

— Edwin! ţipă iar.

Acesta se opri. Respira şuierător, dar stătea neclintit.

— S-a terminat! vorbi iar Stephanie.

Davis îi aruncă o privire ucigătoare.

În cele din urmă se dădu jos de pe adversarul său şi se ridică în picioare, dar genunchii săi se şubreziră imediat şi se poticni. Îşi întinse un braţ şi încercă să se proptească, însă îi fu imposibil.

Se prăbuşi.

70

OSSAU, 3.00 A.M.

Malone privi cum Christl scotea un laptop din geanta sa de călătorie. Se întorseseră la hotel fără să vadă ori să audă pe cineva. Afară începuse să ningă, iar vântul rotea fulgii în vârtejuri pufoase. Ea porni calculatorul, apoi scoase şi un scaner portabil pe care îl conectă la unul dintre orificiile USB.

— Va dura ceva timp, comentă ea. Nu este cel mai rapid scaner din câte există.

El ţinea în mână cartea din biserică. Răsfoiseră pagină cu pagină întregul volum, care părea o traducere completă a fiecărei litere a limbajului Cerurilor în echivalentul său latinesc.

— Îţi dai seama că nu va fi exactă, spuse Christl. Unele dintre litere ar putea avea înţelesuri duble. Pentru unele s-ar putea să nu existe caractere latine sau sunete corespunzătoare. Genul ăsta de situaţii.

— Bunicul tău a făcut-o.

Ea îl privi cu un amestec curios de iritare şi recunoştinţă.

— De asemenea, pot să convertesc instantaneu latina în germană sau engleză. Nu ştiam precis la ce să mă aştept. Nu am fost niciodată convinsă că bunicul era demn de crezare. Cu câteva luni în urmă, mama mi-a permis accesul la câteva dintre caietele lui cu notiţe. Şi ale tatălui meu, desigur. Dar nu mi-au dezvăluit prea multe. Evident, a ţinut doar pentru ea ceea ce socotea important. Hărţile, de exemplu. Cărţile din mormintele lui Einhard şi Carol cel Mare. Aşa că a existat întotdeauna suspiciunea sâcâitoare că bunicul ar fi putut să fie pur şi simplu un măscărici.

Malone se miră de francheţea cu care vorbea. Era reconfortantă. Dar în acelaşi timp suspectă.

— Ai văzut toate acele suveniruri naziste pe care le colecţiona. Era obsedat. Lucrul bizar este că a fost scutit de dezastrele celui de-al Treilea Reich, însă a părut să regrete că nu a participat şi el la prăbuşirea lor. În final, era doar plin de amărăciune. A fost aproape o binecuvântare faptul că şi-a pierdut minţile.

— Dar acum există încă o şansă să se dovedească totuşi că a

avut dreptate.

Aparatul produse un sunet, semnalând că era pregătit.

Ea îi luă cartea din mâini.

— Iar eu plănuiesc să-i dau toate şansele. Ce ai de gând să faci în timp ce eu lucrez?

El se întinse pe pat.

— Intenţionez să dorm. Trezeşte-mă când ai terminat.

Ramsey se asigură că Diane McCoy părăsi Fort Lee şi se întorsese la Washington. Nu vizită depozitul, ca să nu mai atragă atenţia şi îl lămuri pe comandantul bazei că fusese martor la o minoră dispută teritorială între Casa Albă şi Marină. Explicaţia păru să fi satisfăcut toate întrebările care s-ar fi putut ridica după atâtea vizite de nivel înalt petrecute în ultimele zile.

Îşi privi ceasul: 8.50 P.M.

Stătea la masă într-o mică trattoria de la periferia Washingtonului. Mâncare italienească bună, decor minimalist, la bar un vin excelent. În seara respectivă nu-i păsa însă de nici unul dintre aceste aspecte.

Îşi bea vinul pe îndelete.

O femeie intră în restaurant. Silueta ei înaltă şi suplă era îmbrăcată într-o haină scurtă, largă şi fără talie, tivită cu catifea şi în blugi clasici închişi la culoare. În jurul gâtului avea înfăşurat un fular bej de caşmir. Îşi croi drum printre mesele înţesate de clienţi şi se aşeză în faţa lui.

Femeia din magazinul de hărţi.

— Te-ai descurcat bine cu senatorul, îi spuse el. Drept la ţintă.

Ea îi răspunse la compliment printr-o înclinare a capului.

— Unde este ea în acest moment? întrebă Ramsey.

Ordonase ca Diane McCoy să fie ţinută sub supraveghere.

— Nu-ţi va plăcea.

Un nou frison îi străbătu şira spinării.

— Este cu Kane. Chiar acum.

— Unde?

— S-au plimbat prin Lincoln Memorial, apoi s-au îndreptat spre Washington Monument.

— O noapte cam rece pentru hoinăreală.

— Mie îmi spui! Chiar acum am un om după ea. Se îndreaptă spre casă.

Totul era îngrijorător. Singura conexiune dintre McCoy şi Kane

ar fi fost el. O crezuse împăcată, dar era posibil să-i fi subestimat determinarea.

Telefonul îi vibră în buzunar. Îi privi ecranul. Hovey.

— Trebuie să răspund, zise el. Ai putea aştepta la bar?

Ea înţelese şi plecă.

— Ce este? întrebă el în telefon.

— Casa Albă este pe fir. Vor să discute cu tine.

Nimic neobişnuit.

— Şi ce-i cu asta?

— Este preşedintele.

Asta *era* neobişnuit.

— Fă-mi legătura.

Câteva secunde mai târziu auzi vocea tunătoare pe care o ştia întreaga lume.

— Amirale, sper că te bucuri de o seară excelentă.

— Este frig, domnule preşedinte.

— Ai dreptate. Şi se face şi mai frig. Te sun deoarece Aatos Kane te vrea în Statul-Major General. Zice că eşti cel mai potrivit pentru acest post.

— Asta depinde cu totul de dumneavoastră, domnule preşedinte, dacă sunteţi de acord.

Îşi păstră vocea coborâtă, sub nivelul conversaţiilor înăbuşite din jurul său.

— Sunt. M-am gândit toată ziua la asta, dar sunt de acord. Ai vrea postul?

— Mi-aş face datoria din toată inima în orice post aţi dori.

— Ştii ce părere am despre această instituţie, dar să fim realişti. Nu se va schimba nimic, aşa că am nevoie de tine acolo.

— Sunt onorat. Când se va face publică hotărârea?

— Îţi voi lansa numele imediat. Vei fi ştirea principală a dimineţii. Pregăteşte-te, amirale – este un teren de joacă absolut diferit de Serviciul de Informaţii al Marinei.

— Voi fi pregătit, domnule preşedinte.

— Sunt bucuros să te am la bord.

Şi Daniels închise.

Trecu un moment ce-l lăsă fără respiraţie. Îi căzură toate zidurile de apărare. Temerile sale dispărură. Reuşise. Indiferent ce făcea Diane McCoy, nu mai conta.

Acum el era succesorul.

Dorothea era întinsă în pat, tremurând în acea stare dintre vis şi realitate, în care gândurile puteau fi uneori supuse controlului. Ce făcuse oare – iubindu-se din nou cu Werner? Acesta era un lucru pe care nu-l mai crezuse niciodată posibil, o parte a vieţii sale care se terminase definitiv.

Sau poate că nu.

Cu două ore în urmă auzise uşa camerei lui Malone deschizându-se, apoi închizându-se. Un murmur de voci se infiltra prin pereţii subţiri, dar nimic care să poată fi descifrat. Ce făcea oare sora ei în mijlocul nopţii?

Werner era lipit de ea în patul îngust. El avea dreptate. Erau căsătoriţi şi moştenitorul lor urma să fie legitim. Dar să aibă un copil la patruzeci şi opt de ani? Poate că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească. Aparent, mama sa şi Werner plăsmuiseră un fel de alianţă, suficient de puternică dacă Sterling Wilkerson trebuise să moară – suficient de puternică încât să-l transforme pe Werner aproape în bărbat.

Din nou se auziră voci din camera de alături.

Se ridică din pat şi se apropie de zidul despărţitor, dar nu putu înţelege nimic. Merse uşor spre fereastră, traversând podeaua acoperită cu o mochetă subţire. Fulgii mari de zăpadă cădeau în linişte. Toată viaţa şi-o trăise în munţi şi în zăpadă. Învăţase să vâneze, să tragă cu puşca şi să schieze la o vârstă fragedă. Nu-i era frică de prea multe lucruri – doar de eşec şi de mama ei. Frustrată şi îndoliată, îşi odihni trupul gol pe pervazul rece al ferestrei şi îşi privi soţul ghemuit sub cuvertură.

Se întrebă dacă înverşunarea ei la adresa lui Werner nu era cumva o reflectare a amărăciunii provocate de moartea fiului lor. Multă vreme după aceea, zilele şi nopţile căpătaseră o amprentă de coşmar, o senzaţie de alergare înainte fără un scop clar sau o destinaţie precisă.

Un val de frig străbătu camera şi îi înmuie curajul.

Îşi împreună braţele peste sânii goi.

Cu fiecare an care trecea, părea că devenea şi mai îndârjită şi mai nemulţumită. Îi era dor de Georg. Dar poate că Werner avea dreptate. Poate că era timpul să trăiască din nou. Să iubească. Să fie iubită.

Îşi contractă picioarele într-un pas lung. Camera de alături se cufundase în tăcere. Se întoarse şi privi din nou pe fereastră la întunericul copleşit de zăpadă.

Îşi mângâie abdomenul plat.
Un alt copil.
De ce nu?

71

ASHEVILLE, 11.15 P.M.

Stephanie şi Edwin Davis intrară din nou în hotelul de pe domeniul Biltmore. Davis ieşise din încăierare prins în ghearele durerii, cu faţa învineţită, dar cu mândria intactă. Pantaloni Albaştri fusese arestat, zăcând fără cunoştinţă la un spital din apropiere cu comoţie cerebrală şi multiple contuzii de la bătaia primită. Poliţiştii locali escortaseră ambulanţa şi aveau să rămână cu el până când sosea echipa de la Serviciul Secret, ceea ce trebuia să se întâmple în mai puţin de o oră. Doctorii le spuseseră deja agenţilor că interogatoriul trebuia să aştepte până dimineaţă. Castelul fusese sigilat şi alţi poliţişti îi cercetau amănunţit interiorul, căutând – dacă era ceva de găsit – ce lăsase criminalul în urmă. Înregistrările camerelor de securitate erau analizate cu mare atenţie în căutarea altor informaţii.

Davis nu vorbise prea mult de când ieşise din piscină. Un telefon la Casa Albă le confirmase atât identităţile, cât şi acreditările, aşa că nu fuseseră obligaţi să răspundă la întrebări. Ceea ce era un lucru bun. Ea vedea clar că Davis nu era în dispoziţia necesară pentru aşa ceva.

Şeful departamentului de securitate al proprietăţii îi însoţise înapoi la hotel. Se apropiară de biroul principal de la recepţie şi administratorul găsi ceea ce dorea Davis, înmânându-i acestuia o bucăţică de hârtie:

— Numărul apartamentului domnului doctor Scofield.

— Să mergem, îi spuse Davis partenerei sale.

Îl localizară la etajul şase şi Davis lovi cu putere în uşă.

Scofield răspunse, îmbrăcat în halat.

— Este târziu şi mâine-dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme. Ce aţi mai putea dori? N-aţi provocat suficientă agitaţie mai devreme?

Davis îl dădu la o parte pe profesor şi intră hotărât în apartamentul care conţinea o zonă generoasă de living cu o canapea şi fotolii, un bar prevăzut cu chiuvetă şi apă curentă şi ferestre care ofereau cu siguranţă privelişti montane spectaculoase.

— Ţi-am suportat după-amiază atitudinea măgărească, zise consilierul adjunct pentru securitate naţională, fiindcă n-am avut încotro. Ai crezut că suntem săriţi de pe fix. Dar tocmai ţi-am salvat fundul, aşa că am vrea nişte răspunsuri în semn de gratitudine.

— Cineva a venit aici să mă omoare?

Davis arătă spre vânătăile sale.

— Uită-te la faţa mea. Este în spital. Acum ar fi timpul să ne spui câteva lucruri, profesore. Lucruri strict secrete.

Scofield păru să-şi reducă din insolenţă.

— Aveţi dreptate. Astăzi am fost măgar cu voi, dar nu mi-am imaginat...

— Un bărbat a venit să vă ucidă, accentuă Stephanie. Deşi trebuie să-l anchetăm ca să fim convinşi, este mai mult ca sigur că avem în custodie exact persoana pe care o căutam.

Scofield încuviinţă şi le făcu semn să se aşeze.

— Nu pot să-mi imaginez de ce sunt o ameninţare după toţi aceşti ani. Mi-am ţinut jurământul. Nu am vorbit niciodată despre asta, deşi ar fi trebuit. Mi-aş fi putut crea un renume fantastic.

Ea îl aşteptă să se explice.

— Mi-am petrecut tot timpul din 1972 până astăzi încercând să demonstrez, prin alte mijloace, ceea ce ştiu că este adevărat.

Ea citise un sinopsis al cărţii lui Scofield, pe care subordonaţii i-l trimiseseră prin e-mail în ajun. Conform teoriei sale, o civilizaţie mult mai avansată şi răspândită în lumea întreagă a existat cu mii de ani înaintea Egiptului antic. Se baza pe o reconsiderare a hărţilor de mult cunoscute de savanţi, cum ar fi vestitul desen al lui Piri Reis, care fuseseră toate schiţate – conchidea Scofield – folosindu-se hărţi şi mai vechi, acum pierdute. El credea că acei cartografi din vechime erau mult mai avansaţi din punct de vedere ştiinţific decât civilizaţiile Greciei, Egiptului, Babilonului şi chiar decât europenii de mai târziu, trasând hărţile tuturor continentelor, conturând America de Nord cu mii de ani înaintea lui Columb şi întocmind harta Antarcticii când coastele acesteia nu erau acoperite de gheaţă. Nici un studiu ştiinţific riguros nu întărea afirmaţiile lui Scofield, dar, după cum i se subliniase în mesajul electronic, nici nu i le combătea.

— Domnule profesor, zise ea. Ca să înţelegem de ce vă vor mort, trebuie să ştim despre ce este vorba. Trebuie să ne spuneţi

despre colaborarea dumneavoastră cu marina.

Scofield îşi înclină capul.

— Cei trei căpitani mi-au adus lăzi pline de pietre. Fuseseră colectate în timpul operaţiunilor Highjump şi Windmill din anii 1940 – şi stătuseră până atunci într-un depozit. Nimeni nu le dăduse vreo atenţie. Vă puteţi imagina? Asemenea dovezi şi nimănui nu i-a păsat. Am fost singurul căruia i s-a permis să examineze lăzile, deşi Ramsey putea veni şi pleca după cum avea chef. Pietrele erau gravate cu un scris. Litere unice, asemenea înfloriturilor. Nici o limbă cunoscută nu le corespundea. Ce le făcea şi mai spectaculoase era faptul că veneau din Antarctica, un loc care este sub gheaţă de mii de ani. Şi totuşi le-am găsit. Sau, mai corect spus, nemţii le-au găsit. Au mers în Antarctica în 1938 şi au localizat amplasamentele iniţiale. Noi ne-am dus acolo în 1947 şi 1948 şi le-am colectat.

— Şi din nou în 1971, completă Davis.

Neîncrederea i se citi lui Scofield pe faţă.

— Vorbiţi serios?

Stephanie se convinse că el chiar nu era la curent, aşa că hotărî să-i ofere o informaţie:

— A mers un submarin, dar a dispărut. Asta a pus totul în mişcare. Există un element al acelei misiuni despre care cineva nu vrea să se afle.

— Nu mi s-a spus niciodată nimic despre asta. Dar nu este surprinzător – nici nu era nevoie să ştiu. Am fost angajat să analizez scrierea. Să văd dacă putea fi descifrată.

— Şi putea? întrebă Davis.

Scofield scutură din cap.

— Nu mi s-a dat voie să termin. Amiralul Dyals a oprit proiectul pe neaşteptate. Am fost pus să jur că voi păstra secretul şi apoi concediat. A fost cea mai tristă zi din viaţa mea. Înfăţişarea îi oglindea cuvintele. Asta era. Dovada că existase o civilizaţie dintâi. Aveam chiar şi limbajul lor. Dacă am putea în vreun fel să învăţăm cum să îl descifrăm, am şti totul despre ei – am şti cu certitudine dacă ei erau regii mărilor din vechime. Ceva îmi spunea că ei erau, dar niciodată nu mi s-a dat voie să aflu.

Părea deopotrivă emoţionat şi cu inima zdrobită.

— Cum aţi fi învăţat să citiţi acea limbă? întrebă Davis. Ar fi ca şi cum ai scrie cuvinte la întâmplare şi ai încerca să afli ce înseamnă.

— Aici greşiţi. Vedeţi dumneavoastră, pe acele pietre erau şi litere şi cuvinte pe care le recunoşteam. Atât latineşti, cât şi greceşti. Chiar şi câteva hieroglife. Nu înţelegeţi? Acea civilizaţie interacţionase cu noi. Existase contact. Acele pietre erau mesaje, înştiinţări, declaraţii. Cine ştie? Dar ofereau posibilitatea de a fi citite.

Supărarea lui Stephanie produsă de propria stupiditate se schimbă într-o nesiguranţă stranie; se gândi la Malone şi la ceea ce se întâmpla cu el în acel moment.

— Aţi auzit vreodată numele Oberhauser?

Scofield dădu din cap în semn că da.

— Hermann Oberhauser. El a mers în Antarctica în 1938 cu naziştii. În parte el este motivul pentru care ne-am întors acolo cu Highjump şi Windmill. Amiralul Byrd a devenit fascinat de părerile lui Oberhauser legate de arieni şi civilizaţiile dispărute. Bineînţeles, în acele vremuri, imediat după al Doilea Război Mondial, nu puteai vorbi prea tare despre asta, aşa că Byrd a condus o cercetare privată cât a fost acolo cu Highjump şi a găsit pietrele. Din moment ce el ar fi putut confirma ceea ce Oberhauser doar teoretizase, guvernul a trântit capacul peste întreaga chestiune. În cele din urmă, descoperirile sale au fost pur şi simplu uitate.

— De ce ar vrea cineva să ucidă pentru asta? murmură Davis cu voce tare. E absurd.

— Mai este ceva, adăugă Scofield.

Malone deschise ochii cu o tresărire şi o auzi pe Christl rostind:

— Haide, trezeşte-te.

Îşi alungă somnul de pe pleoape şi se uită la ceas. Dormise două ore. Când ochii i se acomodară cu lumina difuză din cameră, o văzu pe Christl privindu-l triumfător.

— Am reuşit.

Stephanie îl aşteptă pe Scofield să termine.

— Când priveşti lumea printr-o lentilă diferită, focalizarea se modifică. Noi măsurăm poziţiile geografice cu latitudinea şi longitudinea, dar acestea sunt concepte relativ moderne. Primul meridian trece prin Greenwich, Anglia, pentru că acesta a fost punctul ales în mod arbitrar spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Studiul hărţilor antice realizat de mine a scos

la iveală altceva, cu desăvârşire extraordinar.

Scofield se ridică în picioare şi căută hârtia de corespondenţă a hotelului şi un stilou. Stephanie îl urmări cum trasa o hartă a lumii grosolană, adăugând pe margini marcatori de latitudine şi longitudine. Desenă apoi o linie prin centru pornind de la meridianul de treizeci de grade longitudine estică.

— Aceasta nu este la scară, dar o voi face ca să înţelegeţi despre ce vorbesc. Credeţi-mă, în cazul unei hărţi la scară, tot ceea ce sunt pe cale să vă arăt se demonstrează clar. Această linie de centru, care reprezintă treizeci şi unu de grade şi opt minute est, trece direct prin Marea Piramidă de la Gizeh. Dacă aceasta devine acum meridianul de zero grade, iată ce se întâmplă.

El făcu semn spre un punct corespunzător Boliviei în America de Sud.

— Tiahuanaco. Construit în jur de 15 000 î.Hr. Capitala unei civilizaţii preincaşe necunoscute de lângă lacul Titicaca. Unii spun că ar fi cel mai vechi oraş de pe pământ. La o sută de grade vest de meridianul de la Gizeh.

Arătă apoi spre Mexic.

— Teotihuacan. La fel de vechi. Numele lui se traduce „locul de naştere al zeilor”. Nimeni nu ştie cine l-a construit. Un oraş mexican sacru, la o sută douăzeci de grade vest de meridianul Gizeh.

Vârful stiloului se odihni în Oceanul Pacific.

— Insula Paştelui. Încărcată cu monumente pe care noi nu le putem explica. O sută patruzeci de grade vest de meridianul Gizeh. Merse mai departe în Oceanul Pacific. Anticul centru polinezian de la Raiatea, sacru peste putinţă. O sută optzeci de grade vest de meridianul Gizeh.

— Merge şi în cealaltă direcţie? întrebă ea.

— Bineînţeles. Găsi Orientul Mijlociu. Irak. Oraşul biblic Ur din Caldeea, locul naşterii lui Avraam. Cincisprezece grade est de meridianul Gizeh. Mută vârful stiloului. Aici, Lhasa, oraşul sfânt tibetan, peste măsură de vechi. Şaizeci de grade est. Mai sunt multe alte locuri care cad la intervale definite faţă de meridianul Gizeh. Toate sacre. Majoritatea construite de popoare necunoscute şi implicând piramide sau alte tipuri de structuri înălţate. Nu poate fi o coincidenţă faptul că sunt situate în locuri exacte pe glob.

— Şi credeţi că oricine ar fi fost cei care au cioplit scrisul pe pietre sunt responsabili pentru toate astea? se interesă Davis.

— Aduceţi-vă aminte, toate explicaţiile sunt raţionale. Şi când luăm în considerare yardul megalitic, concluzia devine inevitabilă.

Ea nu auzise niciodată de acel termen.

— Din anii 1950 şi până pe la mijlocul anilor 1980, Alexander Thom, un inginer scoţian, a întreprins analiza unui număr de patruzeci şi şase de cercuri de piatră neolitice şi din Epoca Bronzului. A cercetat în total mai bine de trei sute de locuri şi a descoperit că exista o unitate de măsură comună folosită în fiecare dintre ele. A numit-o yardul megalitic.

— Cum este oare posibil, întrebă ea, ţinând cont de diversitatea culturilor?

— Ideea fundamentală este destul de plauzibilă. Monumentele precum Stonehenge, care există peste tot pe planetă, nu erau altceva decât observatoare antice. Constructorii lor au descoperit că, dacă stăteau în centrul unui cerc cu faţa spre răsărit, marcând în fiecare zi poziţia evenimentului, s-ar fi ales după un an cu 366 de semne. Distanţa dintre aceste puncte era o constantă de 16,32 inci[20]. Desigur, acei oameni străvechi nu măsurau în inci, adăugă Scofield, dar acesta este echivalentul modern obţinut prin reproducere a tehnicii respective. Aceiaşi oameni din vechime au descoperit apoi că o stea are nevoie de 3,93 minute ca să se mute de la un punct de marcaj la următorul. Din nou, ei nu utilizau minute; cu toate acestea, au observat şi consemnat o unitate constantă de timp. Scofield făcu o scurtă pauză. Iată partea interesantă. Ca un pendul să oscileze de 366 de ori în decursul a 3,93 minute, trebuie să aibă o lungime exactă de 16,32 inci. Uimitor, nu credeţi? Şi nu e nicidecum o coincidenţă. De aceea constanta de 16,32 inci a fost aleasă de constructorii din vechime pentru yardul megalitic.

Scofield păru să le surprindă neîncrederea.

— Nu este chiar aşa de uimitor, explică el. O metodă similară a fost propusă odată ca alternativă pentru determinarea lungimii unui metru standard. În cele din urmă, francezii au decis că ar fi mai bine să se folosească o diviziune a cvadrantului meridianului, căci nu aveau încredere în propriile ceasornice.

---

[20] Echivalentul a 41,4528 centimetri, un inci având 2,54 centimetri (n.tr.).

— De unde puteau şti oamenii din vechime toate acestea? întrebă Davis. Ar fi nevoie de o înţelegere sofisticată a matematicii şi a mecanicii cereşti.

— Iată din nou acea aroganţă modernă. Oamenii aceia nu erau nişte locuitori ignoranţi ai peşterilor. Aveau o inteligenţă intuitivă. Erau conştienţi de lumea lor. Noi ne îngustăm simţurile şi studiem puţine lucruri. Ei îşi lărgiseră percepţiile şi se familiarizaseră cu universul.

— Există vreo dovadă ştiinţifică însă care să demonstreze asta? vru ea să ştie.

— Tocmai v-am dat drept exemplu fizica şi matematica – pe care, apropo, acea societate de navigatori le-ar fi înţeles. Alexander Thom a postulat că nişte etaloane din lemn de lungimea unui yard megalitic ar fi putut fi folosite în scopuri topografice şi că ar fi trebuit să fie produse într-un loc central ca să se menţină consecvenţa pe care el o observase la construcţii. Aceşti oameni şi-au predat bine lecţiile unor elevi dispuşi să înveţe.

Stephanie vedea limpede că el credea absolut tot ce spunea.

— Există mai multe coincidenţe numerice cu alte sisteme de măsurare folosite de-a lungul istoriei, susţinând teoria yardului megalitic. Când a studiat civilizaţia minoică, arheologul J. Walter Graham a sugerat că oamenii din Creta foloseau o măsură standard, pe care el a numit-o piciorul minoic. Există o corelaţie. 366 de yarzi megalitici înseamnă exact o mie de picioare minoice. O altă coincidenţă uimitoare, nu-i aşa? De asemenea, avem o conexiune între măsura antică egipteană a cotului regal şi yardul megalitic. Un cerc cu diametrul de jumătate de cot regal va avea o circumferinţă egală cu un yard megalitic. Cum ar putea fi posibilă o asemenea corelaţie directă fără un numitor comun? Este ca şi cum minoicii şi egiptenii au fost învăţaţi despre yardul megalitic, după care au adaptat unitatea la propriile situaţii.

— De ce niciodată nu am citit sau auzit despre aceste lucruri? întrebă Davis.

— Oamenii de ştiinţă obişnuiţi nu pot nici confirma, dar nici nega yardul megalitic. Ei pretind că nu există dovezi ale faptului că pendulurile erau folosite în mod curent şi nici că principiul pendulului era cunoscut înainte de Galileu. Dar este vorba numai de acea aroganţă. Într-un fel suntem întotdeauna primii care

descoperim totul. Tot ei spun că oamenii din neolitic nu aveau un sistem de comunicare scrisă capabil să înregistreze informaţii despre orbite şi mişcările planetare. Dar…

— Pietrele, îl întrerupse ea. Ele conţineau o scriere.

Scofield zâmbi.

— Exact. O scriere antică într-o limbă necunoscută. Cu toate acestea, până când această scriere nu va fi descifrată, sau nu se va descoperi o unitate de măsură neolitică, această teorie va rămâne nedemonstrată.

Profesorul tăcu. Ea aştepta şi *mai mult.*

— Mi s-a dat voie să lucrez doar cu pietrele, continuă el. Totul a fost adus la un depozit de la Fort Lee. Dar exista şi o zonă frigorifică în acel depozit. Încuiată. Doar amiralul intra înăuntru. Conţinutul său era deja acolo când am sosit eu. Dyals mi-a promis că dacă rezolvam problema lingvistică, atunci puteam arunca o privire şi înăuntru.

— Nu aveţi idee ce era acolo? îl întrebă Davis.

Scofield scutură din cap.

— Amiralul era paranoic în privinţa secretelor. Îi ţinea întotdeauna pe căpitanii ăia după fundul meu. Nu am fost niciodată singur în clădire. Dar am simţit că lucrurile importante erau depozitate în acel frigider.

— Aţi ajuns să-l cunoaşteţi pe Ramsey? se interesă Davis.

— O, da. Favoritul lui Dyals. Era în mod clar la conducere.

— Ramsey este în spatele acestei situaţii, declară trimisul Casei Albe.

Mâhnirea şi enervarea lui Scofield părură să se amplifice.

— Are habar ce aş fi putut să scriu despre acele pietre? Ar fi trebuit să fie arătate lumii întregi. Mi-ar fi confirmat toate cercetările. O civilizaţie antică necunoscută, oameni ai mării, care au existat cu mult înainte ca civilizaţia noastră să fi apărut măcar, capabili să aibă propria scriere. Este revoluţionar.

— Lui Ramsey nici că i-ar putea păsa mai puţin de-atât, comentă Davis. Singurul său interes este legat de propria persoană.

Ea era curioasă:

— De unde aţi ştiut că această civilizaţie era de navigatori?

— Desenele în relief de pe pietre. Bărci lungi, ambarcaţiuni sofisticate, balene, aisberguri, foci, pinguini şi nu cei de mici dimensiuni. Unii înalţi, de mărimea unui om. Noi ştim astăzi că o

asemenea specie a existat cândva în Antarctica, dar au dispărut de mii de ani. Şi totuşi am văzut imagini de-ale lor.

— Şi ce s-a întâmplat cu această civilizaţie dispărută? întrebă ea.

Scofield ridică din umeri.

— Probabil acelaşi lucru care se întâmplă cu toate societăţile umane. Ne distrugem ori intenţionat, ori prin nepăsare. În ambele situaţii, dispărem.

Davis se întoarse spre ea.

— Trebuie să mergem la Fort Lee şi să vedem dacă lucrurile acelea mai sunt încă acolo.

— Totul este strict secret, spuse profesorul. Nu veţi ajunge niciodată nici măcar în apropiere.

Avea dreptate. Dar ea ştia că nimic nu avea să-l împiedice pe Davis.

— Nu fiţi aşa de sigur.

— Pot merge la culcare acum? se interesă Scofield. Trebuie să fiu în picioare peste câteva ore pentru vânătoarea noastră anuală. Mistreţi, arcuri şi săgeţi. În fiecare an, iau în pădure un grup de la conferinţă.

Davis se ridică.

— Sigur. Dimineaţă şi noi vom fi departe de aici.

Se ridică şi ea.

— Uitaţi ce e, mărturisi Scofield cu resemnare în voce. Îmi pare rău pentru atitudinea de mai devreme. Apreciez ce aţi făcut.

— Ar trebui să luaţi în calcul posibilitatea de a nu vă duce la vânătoare, spuse Stephanie.

El scutură din cap.

— Nu-i pot dezamăgi pe participanţi. O aşteaptă cu nerăbdare în fiecare an.

— Este decizia dumneavoastră, recunoscu Davis. Dar cred că sunteţi în siguranţă. Ramsey ar fi un prost să încerce din nou să vă omoare şi el este orice, numai prost nu.

72

Bacchus îmi spune că ei au comunicat cu multe popoare şi că respectă toate tipurile de limbi, găsind-o pe fiecare frumoasă în felul ei. Graiul acestui tărâm cenuşiu este un limbaj curgător, cu un alfabet perfecţionat cu mult timp în urmă. Asupra scrisului, ei au păreri contradictorii. Este necesar, însă ei avertizează că scrisul încurajează uitarea şi descurajează păstrarea în memorie – şi au dreptate. Mă plimb liber printre oameni fără nici o teamă. Fărădelegile sunt rare şi pedepsite prin izolare. Într-o zi am fost rugat să ajut la aşezarea pietrei de temelie a unui zid. Bacchus a fost mulţumit de implicarea mea şi m-a îndemnat să stimulez vasele pământului, căci ele distilează un vin straniu care creşte sub mâna mea şi acoperă întregul cer. Bacchus spune că ar trebui să venerăm acest lucru minunat, căci este dătător de viaţă. Aici lumea este frântă de vânturi teribile şi voci care urlă într-un grai pe care muritorii nu-l pot rosti. În sunetele acestei bucurii primare, intru în casa lui Hathor şi ofer cinci pietre preţioase pe un altar. Vântul cântă cu glas tare, aşa de asurzitor încât toţi cei care sunt acolo par căzuţi în transă şi eu cred cu adevărat că suntem în cer. În faţa unei statui îngenunchem şi aducem slavă. Sunetul unui flaut bântuie aerul. Zăpezile sunt veşnice şi un parfum straniu se ridică asemenea unui fum. Într-o noapte, Bacchus a rostit un discurs enorm pe care nu am putut să-l apreciez. Am cerut să mi se dea mijloacele de a-l înţelege şi Bacchus a fost de acord şi am îmbrăţişat din toată inima limbajul cerului. Sunt bucuros că regele meu mi-a permis să vin în această ţară sălbatică a soarelui aflat în descreştere. Aceşti oameni urlă şi strigă, spumegă de nebunie. O vreme mi-a fost teamă să stau singur. Visam la apusurile de soare călduţe, la florile strălucitoare şi la butucii deşi de viţă de vie. Dar nu mai visez. Aici sufletul este îmbătat. Viaţa este plină. Stă pe loc şi este de ajuns, dar niciodată nu dezamăgeşte.

*

Am observat o constantă stranie. Tot ce se roteşte, se roteşte în mod natural spre stânga. Oamenii dispăruţi se mişcă spre stânga. Zăpada face vârtejuri spre stânga. Urmele animalelor în omăt se îndreaptă tot spre stânga. Creaturile mării înoată în cercuri spre stânga de la mal. Stolurile de păsări se apropie din partea stângă. Vara, soarele se mişcă toată ziua în jurul orizontului, întotdeauna de la dreapta spre stânga. Cei mici sunt încurajaţi să-şi cunoască împrejurimile. Sunt învăţaţi cum să

anticipeze o furtună sau apropierea pericolului, ajung să fie conştienţi, împăcaţi cu ei înşişi, pregătiţi pentru viaţă. Într-o zi am mers cu ei într-o călătorie lungă şi anevoioasă. Le plac drumeţiile, dar acestea sunt îndeletniciri periculoase. Pentru ele au nevoie de un bun simţ al orientării şi de picioare sprintene. Am observat, chiar atunci când călăuza noastră o lua intenţionat la dreapta, că suma totală a întoarcerilor sale era întotdeauna spre stânga, astfel încât fără puncte de reper, care lipsesc cu desăvârşire în acest ţinut, este aproape imposibil să eviţi întoarcerea în punctul de pornire din orice direcţie, numai din stânga nu. Oamenii, păsările şi creaturile marine trăiesc în armonie. Pentru cei de aici, acest mecanism cu întoarcere spre stânga pare cu totul inconştient. Nici unul dintre cei care locuiesc în acest ţinut cenuşiu nu-şi dă seama de acest obicei şi, atunci când eu fac această observaţie, ei ridică din umeri pur şi simplu şi zâmbesc.

*

Astăzi, eu şi Bacchus l-am vizitat pe Adonai, căruia i se spusese despre interesul meu pentru matematică şi arhitectură. Le împărtăşeşte oamenilor deprinderi de tot felul şi mi-a arătat unităţi de măsură folosite atât pentru proiectare, cât şi pentru construcţie. Să fii consecvent înseamnă să fii exact, mi se spune. I-am povestit cum proiectarea capelei regelui de la Aachen a fost influenţată în foarte mare măsură de elevii săi şi el a fost mulţumit. În loc să fie temător, neîncrezător sau necunoscător în ceea ce priveşte restul lumii, Adonai stăruie că ar trebui să învăţăm din ce a creat natura. Conturul pământului, localizarea căldurii subpământene, unghiul soarelui şi marea sunt toţi factori de luat în seamă când vrem să ridicăm atât un oraş, cât şi o clădire. Înţelepciunea lui Adonai este profundă şi îi mulţumesc pentru lecţie. De asemenea, mi se arată o grădină. Multe plante sunt păstrate acolo, dar şi mai multe au pierit. Plantele sunt crescute în interior, într-un sol bogat în cenuşă, piatră ponce, nisip şi minerale. Plantele mai sunt crescute şi în apă, atât în apă de mare, cât şi dulce. Se mănâncă rareori carne. Mi se spune că epuizează energia corpului şi că îl face mai predispus la boală. Niciodată nu m-am simţit mai bine ca acum, când mănânc în principal plante şi ocazional feluri de peşte.

*

Ce plăcere să văd din nou soarele. S-a încheiat lungul întuneric al iernii. Pereţii de cristal se trezesc la viaţă cu o sclipire de lumină colorată. Un cor cântă şoptit un imn monoton, suav şi ritmat. Nivelul acestuia creşte pe măsură ce soarele urcă pe noul cer. Trâmbiţele sună nota finală şi toţi îşi pleacă frunţile ca semn de respect pentru puterea vieţii. Oraşul întâmpină cu bucurie

sosirea verii. Oamenii joacă diverse jocuri, asistă la cuvântări, se vizitează reciproc şi se bucură de Sărbătoarea Anului. De fiecare dată când pendulul din piaţa centrală se opreşte, toţi îşi îndreaptă capetele spre templu şi urmăresc cum un cristal îmbracă în culori întregul oraş. După iarna cea lungă, spectacolul este extrem de apreciat. Soseşte timpul căsătoriilor şi mulţi apar să-şi tăgăduiască solemn iubirea şi apartenenţa. Primesc câte o brăţară ca simbol al promisiunii făcute şi îşi mărturisesc apartenenţa unul altuia. Acest moment aduce multă veselie. Ţelul este să trăieşti armonios, aşa mi se spune. Dar cu această ocazie, trei căsătorii au cerut să fie desfăcute. Două dintre perechi aveau copii şi părinţii au fost de acord să-şi împartă responsabilitatea, cu toate că nu mai locuiau împreună. Cea de-a treia pereche a refuzat. Nici unul nu dorea copiii. Aşa că aceştia au fost încredinţaţi unora care îşi doriseră multă vreme să fie părinţi şi a fost din nou mare veselie.

*

Stau într-o casă unde patru camere încercuiesc o curte interioară. Nici o fereastră în pereţi, dar încăperile sunt splendid luminate de deasupra printr-un tavan de cristal şi rămân întotdeauna pline de căldură şi lumină. Conductele se întind prin tot oraşul şi intră în fiecare casă, asemenea rădăcinilor ce se târăsc pe pământ şi aduc o căldură permanentă. Nu există decât două reguli care conduc fiecare gospodărie. Înăuntru nu se mănâncă şi nu există grupuri sanitare. Camerele nu pot fi desacralizate prin mâncare, mi se spune. Toţi mănâncă laolaltă în sălile de mese speciale. Spălatul lucrurilor, baia corporală şi toate celelalte elemente de salubritate au loc în alte săli. Cer detalii despre aceste reguli şi mi se spune că toate substanţele impure sunt trimise instantaneu din sălile de mese şi din băi în focul care nu se stinge niciodată şi unde sunt distruse. Asta menţine Tartarul curat şi sănătos. Cele două reguli sunt sacrificiile pe care fiecare persoană le face pentru curăţenia oraşului.

*

Acest ţinut cenuşiu este divizat în nouă Loturi, fiecare cu un oraş care se răspândeşte dintr-o piaţă centrală, ce pare a fi un loc de întâlnire. Un Sfătuitor administrează fiecare Lot, ales dintre oamenii acelui Lot printr-un vot la care participă atât bărbaţii, cât şi femeile. Legile sunt decretate de cei nouă Sfătuitori şi înscrise pe Coloanele Dreptăţii aflate în pieţele centrale ale fiecărui oraş, ca toţi să le cunoască. Se fac înţelegeri solemne în concordanţă cu legea. Sfătuitorii se întâlnesc o dată, în timpul Sărbătorii Anului, în piaţa centrală din Tartar şi aleg pe unul dintre ei să fie Marele Sfătuitor. O singură normă îi guvernează: Tratează

pământul şi pe cei din jurul tău aşa cum ai dori să fii tratat. Sfătuitorii deliberează pentru binele tuturor sub simbolul dreptăţii. În partea de sus este soarele, strălucind pe jumătate în toată gloria sa. Apoi pământul, un singur cerc şi planetele reprezentate de un punct în centrul acestuia. Crucea le aminteşte de pământ, în timp ce marea se unduieşte dedesubt. Iartă-mi schiţa brută, dar uite cum apare:

73

ASHEVILLE

Stephanie fu trezită din somn de telefonul aflat pe noptieră. Aruncă o privire la ceasul digital: 5.10. Davis era întins pe celălalt pat din cameră, de asemenea complet îmbrăcat şi adormit. Nici unul din ei nu se deranjase măcar să-şi pregătească patul înainte de culcare.

Ea înşfacă receptorul, ascultă un moment, apoi se ridică în capul oaselor.

— Spune încă o dată.

— Bărbatul reţinut este Chuck Walters. I-am găsit amprentele. Există în baza de date mai ales pentru mărunţişuri, nimic legat de situaţia de aici. Trăieşte şi munceşte în Atlanta. I-am verificat alibiul. Martorii îl plasează în Georgia cu două nopţi în urmă. Fără îndoială. I-am chestionat pe toţi şi se confirmă.

Îşi limpezi mintea.

— De ce a fugit?

— A zis că un bărbat a venit după el învinovăţindu-l de ceva. În ultimele luni s-a culcat cu o femeie căsătorită şi a crezut că era soţul ei. Am verificat femeia şi aceasta a confirmat relaţia cu el. Când Davis l-a abordat, s-a panicat şi a fugit. Când ai tras spre el, s-a înspăimântat de-a binelea şi a aruncat popicul. Nu ştia ce se întâmplă. Apoi Davis l-a bătut de a scos untul din el. Zice că are de gând să-l dea în judecată.

— Există vreo posibilitate să mintă?

— Nu vreuna pe care să o vedem noi. Tipul ăsta nu este un asasin profesionist.

— Ce făcea în Asheville?

— Soţia lui l-a alungat de acasă cu două zile în urmă, aşa că s-a hotărât să vină aici. Asta este tot. Nimic sinistru.

— Şi presupun că soţia a confirmat toată tărăşenia.

— Pentru asta suntem plătiţi.

Clătină din cap. La naiba!

— Ce vrei să fac cu el?

— Lasă-l să plece. Ce altceva?

Ea puse receptorul jos şi anunţă:

— Nu este el.

Davis stătea pe marginea patului. Conştientizarea teribilei realităţi îi izbi pe amândoi în acelaşi moment.

Scofield.

Şi se năpustiră spre uşă.

Charlie Smith era cocoţat într-un copac de aproape o oră. Iarna îi acoperise membrele cu răşină aromatică, acele dese fiind ascunzătoarea ideală într-un pâlc de pini înalţi. Aerul dimineţii era muşcător de rece, iar abundenţa umidităţii îi amplifica disconfortul. Din fericire, se îmbrăcase gros şi îşi alesese locul cu grijă.

Spectacolul de noaptea trecută din interiorul castelului Biltmore fusese un clasic al genului. El organizase şarada în stil mare şi privise cum femeia nu doar că înghiţise momeala, dar înfulecase şi firul, undiţa, mulineta şi întreaga barcă. Trebuise să ştie dacă urma să cadă în capcană, aşa că sunase la Atlanta şi-l contactase pe agentul operativ pe care îl mai angajase şi cu alte ocazii. Instrucţiunile acestuia fuseseră clare. „Să aştepte un semnal şi apoi să atragă atenţia asupra lui.” Smith îi observase pe cei doi din hol, când se urcaseră în autobuzul care transporta grupul de turişti la castel. Bănuise că ei erau cei care îi creaseră probleme, dar odată intrat în reşedinţă, devenise sigur. Aşa că dăduse semnalul, iar omul său oferise o reprezentaţie demnă de un premiu Oscar. El rămăsese în partea îndepărtată a enormului brad de Crăciun din sala de banchet şi asistase la dezlănţuirea iadului.

Ordinele date agentului special fuseseră clare. Fără arme. Nu faci altceva decât să fugi. Lasă-i să te prindă, apoi fă-o pe ignorantul. Se asigurase că omul său avea un alibi clar pentru acum două nopţi, din moment ce ştia sigur că totul avea să fie verificat la sânge. Faptul că ajutorul său trecea într-adevăr prin probleme conjugale şi avea o relaţie cu o femeie căsătorită îi întărise credibilitatea şi oferise motivele perfecte pentru fugă.

Una peste alta, spectacolul se derulase la perfecţie.

Acum *el* venise să-şi termine treaba.

Stephanie izbi cu putere în uşa coordonatoarei conferinţei şi în cele din urmă i se răspunse. Recepţia le dăduse numărul camerei.

— Cine dracu'…

Stephanie îi flutură legitimaţia prin faţa ochilor.

— Agenţi federali. Trebuie să ştim unde va avea loc vânătoarea în această dimineaţă.

Femeia ezită o secundă, apoi răspunse:

— Este pe proprietate, cam la douăzeci de minute distanţă de aici.

— O hartă, interveni Davis. Deseneaz-o, te rog.

Smith urmări grupul de vânători printr-un binoclu pe care îl cumpărase în după-amiaza precedentă de la un magazin Target. Era bucuros că păstrase puşca din casa lui Herbert Rowland. Avea patru gloanţe, mai mult decât suficiente. De fapt, lui îi trebuia doar unul.

Vânătoarea de mistreţi nu era, cu siguranţă, pentru oricine. El ştia puţine despre acest sport. Mistreţii erau feroce, dezgustători şi îşi aveau habitatul în zonele bogate în vegetaţie, departe de poteca umblată. Dosarul despre Scofield arăta că acesta iubea la nebunie vânătoarea de mistreţi. Când Smith aflase despre această pasiune, mintea lui găsise imediat cea mai bună modalitate de a-şi elimina ţinta.

Privi în jur. Mediul era ideal. O mulţime de copaci. Nici o casă. Păduri dese întinse pe kilometri întregi. Vălătuci de ceaţă înconjurau vârfurile împădurite. Din fericire, Scofield nu adusese nici un câine – aceştia ar fi fost o problemă. Aflase de la organizatorii conferinţei că participanţii se întâlneau întotdeauna într-un loc de pornire cam la cinci kilometri de hotel, lângă râu şi urmau o rută bine demarcată. Fără arme de foc. Doar arcuri şi săgeţi. Şi nici nu era necesar să ucidă vreun mistreţ. Esenţial era timpul petrecut cu profesorul, discuţiile cu acesta pe temele comune de interes, bucurându-se de o dimineaţă de iarnă în pădure. Aşa că el sosise cu două ore în urmă, cu mult înainte de revărsatul zorilor şi îşi croise drum pe potecă, hotărându-se într-un final asupra celui mai înalt şi mai bun loc, lângă punctul de start al vânătorii, sperând că avea să i se ivească o ocazie.

Dacă nu, trebuia să improvizeze.

Stephanie conducea, iar Davis o dirija pe post de copilot. Plecaseră în trombă de la hotel, în partea vestică a suprafeţei de 3 200 de hectare ce forma proprietatea Biltmore. Drumul era o

alee îngustă, asfaltată şi netedă, care la un moment dat traversa Râul Francez, după care intra în pădurea deasă. Coordonatoarea conferinţei spusese că zona de start a vânătorii nu era departe de râu şi că poteca avea să fie uşor de urmat printre copaci.

În faţă se zăreau mai multe vehicule.

De îndată ce parcă într-o zonă defrişată, coborârâ în grabă din maşină. O urmă palidă a zorilor dilua cerul. Chipul ei era înfrigurat de aerul umed.

Descoperi cărarea şi o luă la fugă.

Smith surprinse ceva portocaliu prin frunzişul iernii, poate la cinci sute de metri depărtare. Era ascuns pe o creangă, ţinând în braţe un trunchi de pin. Un vânt tăios sufla sub cerul azuriu de decembrie, care încet-încet începea să fie vizibil, înviorător şi glacial.

Prin binoclu, urmări cum Scofield şi grupul său înaintau cu greu spre nord. Mersese pe ghicite în privinţa rutei lor finale, sperând că aveau să rămână pe traseul marcat. Acum, cu Scofield în câmpul vizual, constata că avusese noroc.

Agăţă cureluşa binoclului de o ramură proeminentă, duse puşca la ochi şi o mişcă uşor, concentrându-se printr-o lunetă puternică. Ar fi preferat să lucreze mai discret, folosind un amortizor de zgomote de înaltă presiune, dar nu-şi adusese unul de acasă şi achiziţionarea acestora era ilegală. Cuprinse patul de lemn al armei şi aşteptă răbdător să se apropie ţinta.

Încă vreo două minute.

Stephanie alerga în faţă, panica străbătându-i corpul în izbucniri ascuţite. Cu ochii săi antrenaţi privea drept înainte, cercetând pădurea în căutarea oricărei mişcări. Respiraţia îi sfâşia plămânii.

Nu purtau toţi veste în culori aprinse?

Era criminalul acolo?

Smith zări mişcare în spatele grupului de vânători. Apucă binoclul şi se concentră asupra celor doi de noaptea trecută, care avansau în mare grabă, la vreo cincizeci de metri în spate, pe traseul şerpuitor.

Se părea că şiretlicul său funcţionase doar parţial.

Îşi imagină ce avea să se întâmple după ce murea Scofield.

Urma să se presupună imediat că a fost un accident de vânătoare, deşi cele două personaje brave ce se apropiau fulgerător aveau să strige „crimă”. Şeriful local şi Departamentul de stat al resurselor naturale aveau să întreprindă o anchetă. Investigatorii aveau să măsoare, să fotografieze şi să cerceteze, unghiurile şi traiectoriile urmau să fie observate. Odată descoperit faptul că glonţul venise de deasupra, copacii aveau să fie examinaţi minuţios. Dar la naiba! Erau zeci de mii în jur.

Pe care aveau să-i studieze?

Scofield se afla cam la cinci sute de metri, cei doi salvatori ai săi apropiindu-se. În câteva momente, aveau să cotească pe potecă şi să-şi zărească ţinta.

Se concentră din nou prin luneta puştii.

Accidente se întâmplă tot timpul. Vânătorii îşi confundă tovarăşii cu prada.

Trei sute şaizeci de metri.

Chiar şi când poartă veste portocalii fluorescente.

Obiectivul îi apăru întreg în reticulul puştii, împuşcătura trebuia să fie în piept. Dar ţintirea capului ar fi eliminat necesitatea unui al doilea foc.

Două sute şaptezeci de metri.

Prezenţa celor doi reprezenta o problemă, însă Ramsey aştepta ca doctorul Douglas Scofield să moară în acea zi.

Apăsă pe trăgaci.

Puşca răsună peste întreaga vale şi capul lui Scofield erupse. Aşa că trebuia să rişte cu orice preţ.

PARTEA A CINCEA

74

OSSAU, FRANŢA
1.20 P.M.

Malone citise suficient din traducerea lui Christl încât să înţeleagă că era necesar să se ducă în Antarctica. Dacă trebuia să ia cu el patru pasageri, atunci asta era. Einhard trăise în mod evident o experienţă ieşită de comun, ceva care îl fermecase şi pe Hermann Oberhauser. Din nefericire, bătrânul german îşi simţise decăderea mentală iminentă şi adusese cartea înapoi, în locul în care stătuse o mie două sute de ani, cu speranţa că fiul său s-ar fi putut întoarce în locurile acelea. Dietz eşuase însă şi trăsese după el şi echipajul lui NR-1A. Dacă exista o singură şansă blestemată de a găsi submarinul scufundat, trebuia să rişte.

Vorbiseră cu Isabel, spunându-i ce descoperiseră.

Christl definitiva traducerea, cizelând prima versiune şi asigurându-se că aveau în posesie informaţiile exacte.

Aşa că el ieşi din han în după-amiaza rece şi se îndreptă spre piaţa centrală din Ossau, fiecare pas pe zăpada proaspătă scârţâind de parcă ar fi călcat pe spumă poliuretanică. Îşi luase telefonul şi, în timp ce mergea, formă numărul lui Stephanie. Ea răspunse la al patrulea apel şi începu:

— Aşteptam să-mi dai veşti.

— Asta nu sună prea bine.

— Niciodată nu sună bine, când eşti dus de nas ca un fraier.

El o ascultă povestindu-i despre ultimele douăsprezece ore şi evenimentele de pe proprietatea Biltmore.

— Am văzut cum i-a zburat creierii.

— Ai încercat să-l convingi să nu meargă, dar nu a vrut să te

asculte. Nici urmă de trăgător?

— Prea mulţi copaci între noi şi el. Imposibil de găsit. Şi-a ales bine locul.

Îi înţelese frustrarea, dar observă:

— Încă mai ai o pistă spre Ramsey.

— Mai degrabă ne are el la mână pe noi.

— Dar ştii legătura. Trebuie să facă o greşeală la un moment dat. Şi Daniels ţi-a zis că Diane McCoy a mers la Fort Lee, unde s-a dus şi Ramsey ieri. Gândeşte-te, Stephanie. Preşedintele nu ţi-a spus asta degeaba.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru.

— Cred că îţi ştii deja următoarea mişcare.

— E nasol, Cotton. Scofield este mort fiindcă eu nu am analizat bine situaţia.

— Nimeni nu a spus că este un joc cinstit. Regulile sunt dure, iar consecinţele şi mai dure. Aşa cum mi-ai spune şi tu mie. Fă-ţi treaba şi nu te descuraja, dar ai grijă să n-o mai dai în bară.

— Discipolul îşi învaţă maestrul?

— Cam aşa ceva. Acum am nevoie de o favoare. Una mare de tot.

Stephanie telefonă la Casa Albă. Ascultase cererea lui Malone şi îi spusese să aştepte. Era de acord cu el. Trebuia să o facă. De asemenea, înţelegea că Danny Daniels punea ceva la cale.

Formase un număr privat, direct la şeful de cabinet. Când acesta răspunse, ea îi explică de ce avea nevoie. Câteva momente mai târziu, preşedintele se auzi la celălalt capăt al firului:

— Scofield este mort?

— Şi încă din vina noastră.

— Ce face Edwin?

— E înfuriat la culme. Ce puneţi la cale dumneavoastră şi Diane McCoy?

— Te-ai prins. Am crezut că pe asta am ascuns-o bine.

— Nu, Cotton Malone este cel deştept. Eu am fost doar suficient de inteligentă să-l ascult.

— Este complicat, Stephanie. Dar hai să spunem doar că nu am fost aşa de încrezător în maniera de abordare a lui Edwin pe cât aş fi vrut şi se pare că am avut dreptate.

Ea nu-l putu contrazice.

— Cotton are nevoie de o favoare legată de întreaga poveste.

— Spune.

— A făcut conexiunea dintre Ramsey, NR-1A, Antarctica şi acel depozit de la Fort Lee. Acele pietre cu inscripţii – a găsit o modalitate de a le citi.

— Speram să se întâmple asta, mărturisi Daniels.

— Îmi trimite în acest moment prin poşta electronică un program de traducere. Presupun că acesta este motivul pentru care NR-1A a mers acolo în 1971 – să afle mai multe despre acele roci. Acum Malone vrea să se ducă în Antarctica. La Baza Halvorsen. Imediat. Cu patru pasageri.

— Civili?

— Mi-e teamă că da. Dar sunt parte a înţelegerii. Ei deţin coordonatele poziţiei. Fără ei, nu ştie amplasamentul. Va avea nevoie de transport aerian şi terestru şi de echipament. Crede că ar putea fi în stare să rezolve misterul lui NR-1A.

— Îi datorăm asta. S-a făcut.

— Revenind la întrebarea mea, ce puneţi la cale dumneavoastră şi Diane McCoy?

— Îmi pare rău. Secret prezidenţial. Dar trebuie să ştiu: mergeţi la Fort Lee?

— Putem folosi avionul privat care i-a adus aici pe tipii de la Serviciul Secret?

Daniels râse pe înfundate.

— Astăzi este la dispoziţia voastră.

— Atunci da, vom merge.

Malone stătea pe o bancă îngheţată şi privea grupurile de oameni trecând pe lângă el, toţi râzând, plini de veselie. Ce se aştepta să găsească în Antarctica? Imposibil de spus. Dar, dintr-un anumit motiv, se temea.

Stătea singur, sentimentele sale fiind la fel de fragile şi de reci ca aerul din jur. De-abia şi-l mai amintea pe tatăl său, însă, de la vârsta de zece ani, nu fusese zi în care să nu se gândească la el. Când se înrolase în Marină, întâlnise mulţi colegi de generaţie de-ai tatălui său şi aflase că Forrest Malone fusese un ofiţer foarte respectat. Nu simţise niciodată vreo presiune să ajungă la un nivel similar – poate fiindcă nu cunoscuse niciodată standardul – dar i se spusese că semăna foarte mult cu tatăl său. Drept, hotărât, loial. O luase întotdeauna ca pe un compliment, dar să

fie al naibii dacă n-ar fi vrut să-l cunoască în persoană!

Din nefericire, intervenise moartea.

Şi încă era furios pe marină că minţise.

Stephanie şi raportul comisiei de anchetă explicaseră câteva dintre raţiunile acelei înşelătorii. Construirea în secret a submarinului NR-1A, Războiul Rece, unicitatea misiunii, faptul că echipajul fusese de acord să nu fie căutat şi salvat. Dar nu se putea mulţumi cu atât. Tatăl său murise într-o acţiune temerară, căutând un nonsens, însă Marina Statelor Unite autorizase acea nebunie şi fabricase o muşamalizare îndrăzneaţă.

De ce?

Telefonul îi vibră în mână.

— Preşedintele şi-a dat acordul pentru tot, îl anunţă Stephanie. De obicei există o mulţime de pregătiri şi proceduri care trebuie urmate înainte ca cineva să meargă în Antarctica – antrenament, vaccinări, examene medicale – dar el a ordonat ca toate să fie suspendate în acest caz. Chiar acum, un elicopter se îndreaptă spre tine. Şeful îţi urează succes.

— Voi trimite programul de traducere prin e-mail.

— Cotton, ce speri să găseşti?

Trase adânc aer în piept ca să-şi calmeze nervii întinşi la maximum.

— Nu sunt sigur. Dar trebuie să facem această călătorie.

— Uneori este mai bine ca fantomele trecutului să fie lăsate în pace.

— Nu-mi amintesc ca tu să fi crezut asta cu vreo doi ani în urmă, când fantomele trecutului erau ale tale.

— Ceea ce eşti pe punctul de a face este periculos, în mai multe privinţe.

Avea fruntea aplecată spre zăpadă şi telefonul la ureche.

— Ştiu.

— Să ai grijă de data asta, Cotton.

— Şi tu.

75

FORT LEE
2.40 P.M.

Stephanie conducea o maşină închiriată de la aeroportul Richmond, unde aterizase avionul Serviciului Secret după zborul său scurt de la Asheville. Davis stătea lângă ea, cu faţa şi orgoliul încă boţite. De două ori fusese tras pe sfoară ca un idiot. Prima dată cu mulţi ani în urmă, de Ramsey în cazul lui Millicent şi în ajun de către omul care îl ucisese cu îndemânare pe Douglas Scofield. Poliţia locală trata moartea acestuia ca pe o crimă, doar pe baza informaţiilor pe care Stephanie şi Edwin le furnizaseră, deşi nu fusese găsită nici o urmă a ucigaşului. Ambii erau conştienţi că acesta plecase de mult, misiunea lor fiind să stabilească încotro. Dar mai întâi trebuiau să vadă pentru ce se stârnise toată tevatura.

— Cum intenţionezi să intri în depozit? îl întrebă ea pe Davis. Diane McCoy nu a reuşit.

— Nu cred că asta va fi o problemă.

Ea ştia ce însemna asta sau, mai bine zis, cine decidea acum.

Se apropie de poarta principală a bazei şi se opri la punctul de securitate. Îi prezentă santinelei în uniformă legitimaţiile lor şi spuse:

— Avem treabă cu comandantul bazei. Strict secret.

Caporalul se retrase în ghereta sa şi se întoarse repede, ţinând în mână un plic.

— Acesta este pentru dumneavoastră, doamnă.

Ea îl luă, iar tânărul le făcu semn să treacă. Îi dădu plicul lui Davis şi conduse mai departe în timp ce partenerul ei îl deschise.

— Este o notă, o informă el. Zice să urmăm aceste indicaţii.

Davis îşi luă în serios rolul de copilot şi Stephanie conduse în interiorul bazei până când intrară într-un complex plin cu depozite metalice, aliniate unul lângă altul asemenea pâinilor de la brutărie.

— Cel marcat 12E, indică Davis.

Ea văzu un bărbat aşteptându-i afară. Cu pielea întunecată, părul negru tăciune tuns scurt, trăsături mai mult arabe decât

europene. Parcă maşina şi coborâră.

— Bine aţi venit la Fort Lee, rosti bărbatul. Sunt colonelul William Gross.

Era îmbrăcat în jeanşi, ghete şi o cămaşă în carouri.

— Aveţi o uniformă destul de ciudată, remarcă Davis.

— Astăzi eram la vânătoare. Am fost chemat, mi s-a spus să vin aşa cum sunt şi să fiu discret. Înţeleg că vreţi să aruncaţi o privire înăuntru.

— Şi cine v-a zis asta? îl întrebă Stephanie.

— Practic, preşedintele Statelor Unite. Nu pot spune că am mai fost vreodată sunat de unul, dar s-a întâmplat astăzi.

Ramsey privi peste masa de conferinţe la jurnalista de la *Washington Post.* Acesta era al nouălea interviu pe care îl acorda în ziua respectivă şi primul la care participa direct. Toate celelalte fuseseră la telefon, ceea ce devenise o procedură operaţională standard pentru presa cu termene-limită foarte strânse. Daniels, ţinându-se de promisiune, îi anunţase numirea cu patru ore în urmă.

— Trebuie să fiţi încântat, spuse femeia.

Aceasta se ocupa de mai mulţi ani de subiectele militare şi îl intervievase şi cu alte ocazii. Nu era foarte deşteaptă, dar în mod evident se credea astfel.

— Este un post bun în care să-mi termin cariera din marină. Râse. Să recunoaştem că aceasta a fost întotdeauna ultima şansă pentru cei aleşi. Nu sunt prea multe locuri în care să poţi avansa ierarhic din această poziţie.

— Casa Albă.

Se întrebă dacă femeia era informată sau pur şi simplu îl încerca. Cu siguranţă a doua variantă. Aşa că luă hotărârea să se amuze.

— Adevărat, aş putea să mă retrag din activitate şi să candidez la preşedinţie. Pare un plan interesant.

Ea zâmbi.

— Doisprezece foşti militari au făcut-o până acum.

Ramsey ridică o mână în semn că se preda.

— Te asigur, nu am asemenea planuri. Absolut deloc.

— Mai mulţi oameni cu care am vorbit astăzi au menţionat că aţi fi un candidat politic excelent. Cariera dumneavoastră a fost exemplară. Nici o urmă de scandal. Părerile dumneavoastră

politice sunt necunoscute, ceea ce înseamnă că ar putea fi modelate în orice direcţie aţi alege. Nu sunteţi afiliat la un partid politic, ceea ce vă oferă posibilităţi vaste. Şi poporul american iubeşte întotdeauna un bărbat în uniformă.

Exact raţionamentul său. Credea cu tărie că un sondaj de opinie ar fi arătat un consimţământ general în privinţa sa, atât ca persoană, cât şi ca lider. Deşi numele său nu era faimos, cariera sa spunea totul, îşi dedicase întreaga viaţă serviciului militar, fusese în misiuni peste tot în lume, servindu-şi ţara în orice zonă de conflict imaginabilă. Primise douăzeci şi trei de medalii. Prietenii săi politici erau numeroşi. Pe unii îi cultivase el însuşi, cum erau Winterhawk Dyals şi senatorul Kane, dar alţii gravitau spre el pur şi simplu pentru că era un ofiţer de rang înalt într-o poziţie cheie, ce putea fi de ajutor la nevoie.

— Uite cum stă treaba, las această onoare unei alte persoane din armată. Nu aştept decât să-mi servesc ţara ca membru al Statului-Major General. Va fi o provocare fantastică.

— Am auzit că Aatos Kane vă este un suporter înfocat. Aveţi vreun comentariu?

Această femeie era cu mult mai informată decât crezuse el.

— Dacă senatorul şi-a exprimat sprijinul pentru mine, îi sunt recunoscător. Întrucât confirmarea se profilează la orizont, este întotdeauna bine să ai prieteni în Senat.

— Credeţi că vor fi probleme la vot?

El ridică din umeri.

— Nu presupun nimic. Sper doar ca senatorii să mă considere potrivit pentru postul acela. Dacă nu, voi fi mulţumit să-mi închei cariera exact în punctul în care sunt acum.

— Vorbiţi de parcă nu contează dacă sunteţi numit sau nu.

Un mic sfat, pe care mulţi candidaţi uitaseră să-l ia în seamă, era simplu şi clar. Să nu pari niciodată nerăbdător sau îndreptăţit să primeşti funcţia respectivă.

— Nu asta am spus şi dumneata ştii lucrul acesta. Care este problema aici? Nu există o poveste în spatele acestei numiri, aşa că încerci să creezi una?

Ei păru să nu-i placă observaţia, oricât de subtilă fusese.

— Să recunoaştem, domnule amiral. Numele dumneavoastră nu era cel la care s-ar fi aşteptat majoritatea. Rose de la Pentagon, Blackwood de la NATO – aceştia doi erau favoriţii. Dar Ramsey? Aţi apărut de nicăieri. Asta mă fascinează.

— Poate că cei doi pe care i-ai menţionat nu erau interesaţi.

— Erau, am verificat. Dar Casa Albă s-a îndreptat direct spre dumneavoastră şi sursele mele spun că asta i se datorează lui Aatos Kane.

— Atunci trebuie să-l întrebi pe Kane.

— L-am întrebat. Biroul său de presă a promis că îmi va trimite un comentariu. Asta s-a întâmplat cu trei ore în urmă.

Era timpul să o împace.

— Mi-e teamă că nu este nimic necurat la mijloc. Cel puţin nu din partea mea. Sunt doar un bătrân om al marinei, recunoscător că-şi mai poate servi ţara câţiva ani în plus.

Stephanie îl urmă pe colonelul Gross în depozit. El obţinuse dreptul de intrare printr-un cod numeric şi cu o scanare digitală a policarului.

— Eu personal supraveghez întreţinerea tuturor acestor depozite, spuse militarul. Venirea mea aici nu va ridica nici o suspiciune.

Acesta, credea Stephanie, era exact motivul pentru care Daniels apelase la ajutorul său.

— Înţelegeţi caracterul secret al acestei vizite? îl întrebă Davis.

— Comandantul meu mi-a explicat, la fel şi preşedintele.

Pătrunseră într-o mică anticameră. Restul suprafeţei de depozitare slab iluminate se întrevedea drept în faţă, printr-o fereastră ce dezvăluia rând după rând de rafturi metalice.

— Mi s-a spus să vă prezint istoricul complexului, urmă Gross. Această clădire este dată spre închiriere marinei din octombrie 1971.

— Adică înainte ca NR-1A să plece în misiune, observă Davis.

— Nu ştiu nimic legat de asta, preciza Gross. Dar ştiu că marina deţine această clădire de atunci. Este echipată cu un compartiment frigorific separat – făcu semn cu mâna prin fereastră – aflat dincolo de ultimul rând de rafturi, care este încă operaţional.

— Ce se află în el? întrebă ea.

Ofiţerul ezită.

— Cred că trebuie să vedeţi cu propriii dumneavoastră ochi.

— Pentru asta suntem aici?

Gross ridică din umeri.

— Habar nu am. Dar Fort Lee a avut grijă ca acest depozit să fie într-o stare de funcţionare excelentă din toate punctele de vedere în ultimii treizeci şi opt de ani. Eu sunt în funcţie de şase ani. Nimeni, cu excepţia amiralului Ramsey, nu intră în această clădire fără ca eu să fiu de faţă. Însoţesc tot timpul orice echipă venită pentru curăţenie sau pentru reparaţii. Predecesorii mei au făcut la fel. Scanerele şi încuietorile electronice au fost instalate cu cinci ani în urmă. Toţi cei care intră sunt înregistraţi într-un document electronic şi acesta este transmis zilnic Serviciului de Informaţii al Marinei, care are depozitul sub supraveghere managerială directă. Indiferent ce vede cineva aici este strict secret şi tot personalul înţelege ce înseamnă acest lucru.

— De câte ori l-a vizitat Ramsey? se interesă Davis.

— Doar o dată în ultimii cinci ani – asta arată documentul electronic. Cu două zile în urmă. De asemenea, a intrat şi în compartimentul frigorific. Acela are o încuietoare separată ce înregistrează vizitele.

Ea era curioasă.

— Duceţi-ne acolo.

Ramsey o conduse afară din birou pe jurnalista de la *Post.* Hovey deja îl anunţase despre alte trei interviuri. Două pentru televiziune, unul pentru un post de radio şi acestea aveau să se desfăşoare jos, în sala de conferinţe, unde echipele făceau ultimele pregătiri. Începea să-i placă asta. Era cu totul altceva în comparaţie cu viaţa în umbră pe care o dusese. Avea de gând să fie un membru remarcabil al Statului-Major General şi, dacă totul mergea conform planului, un şi mai bun vicepreşedinte.

Nu înţelesese niciodată de ce a doua funcţie în stat nu putea fi mai activă. Dick Cheney îi demonstrase posibilităţile, devenind un făuritor tăcut al diplomaţiei fără atenţia pe care preşedinţia o atrăgea în mod continuu. Ca vicepreşedinte, putea să se implice în ceea ce dorea, când dorea. Şi la fel de repede să se şi distanţeze, din moment ce – aşa cum observase într-un mod atât de inteligent John Nance Gamer, primul vicepreşedinte al lui Franklin D. Roosevelt – majoritatea oamenilor credeau că acel post nu merita nici măcar „o găleată caldă de scuipat”, deşi legenda spune că reporterii au modificat scrierea ultimului cuvânt pentru a-l putea publica.

Zâmbi.

Vicepreşedintele Langford Ramsey.

Îi plăcea.

Telefonul mobil îl alertă cu o melodie abia perceptibilă. Îl ridică de pe birou şi văzu cine suna. Diane McCoy.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea.

— Nu prea cred.

— Fără şmecherii, Langford. Tu stabileşti locul.

— Nu am timp.

— Fă-ţi timp, altfel nu va fi nici o numire.

— De ce continui să mă ameninţi?

— Voi veni la biroul tău. Acolo te simţi precis în siguranţă.

Aşa era, dar îşi punea întrebări.

— Despre ce este vorba?

— Un bărbat numit Charles C. Smith Jr. Este o poreclă, dar aşa îi spui tu.

Nu mai auzise pe nimeni până atunci rostind acel nume. Hovey se ocupa de toate plăţile, dar acestea se făceau pe un alt nume într-o bancă străină, transferurile fiind protejate de Legea Naţională privind Securitatea.

Cu toate acestea, Diane McCoy ştia.

Îşi privi ceasul de pe birou: 4.05 P.M.

— Bine, treci pe aici.

76

Malone începea să se obişnuiască în LE-130. Tocmai încheiaseră un zbor de zece ore din Franţa la Cape Town, Africa de Sud. Un elicopter militar francez îi transportase din Ossau până la Cazau, Teste-de-Buch, cea mai apropiată bază militară franceză, aflată la vreo 240 de kilometri. De acolo, un C-21A – versiunea militară a unui Learjet – traversase Marea Mediterană şi continentul african pe lungime, cu doar două opriri scurte pentru realimentare.

La Cape Town îi aştepta cu motoarele pornite un avion militar LE-130 Hercules cu plinul făcut şi cu două echipaje aparţinând celei de-a 109-a unităţi aeriene a Gărzii Naţionale de Aviaţie din New York. Malone îşi dăduse seama că deplasarea într-un Learjet avea să pară călătorie de lux pe lângă ce erau pe punctul de a experimenta el şi însoţitorii săi, pe distanţa de 4 300 de kilometri spre Antarctica – peste oceanul unde furtunile aveau să-i zdruncine dintr-o parte în alta – mai puţin ultimii 1 100 kilometri, care aveau să fie parcurşi deasupra suprafeţei solide de gheaţă.

Cu adevărat, un tărâm al nimănui.

Echipamentul îi aştepta la bord. El ştia cuvântul-cheie. *Straturi.* Şi ştia scopul. Să elimine umiditatea corpului, fără ca acesta să îngheţe. Cămaşa şi pantalonii de protecţie marca Under Armour, confecţionaţi dintr-un material ce evacua rapid transpiraţia formau primul strat pentru a menţine pielea uscată. După acesta venea un costum de corp din lână dintr-o singură bucată, care lăsa aerul să circule şi avea aceeaşi proprietate de a îndepărta transpiraţia, apoi un set de nailon format din jachetă şi pantaloni cu interior flauşat. În cele din urmă, un hanorac marca Gore-Tex căptuşit cu lână şi pantaloni groşi prin care nu putea pătrunde vântul. Totul cu un imprimeu de camuflaj, prin amabilitatea armatei Statelor Unite. Mănuşile şi ghetele Gore-Tex, împreună cu două perechi de şosete, protejau extremităţile. Cu câteva ore în urmă le furnizase militarilor măsurile fiecăruia şi observă că ghetele erau exact cu o jumătate de număr mai mari, lăsând loc pentru şosetele groase. O cagulă neagră de lână proteja faţa şi gâtul cu deschideri doar pentru ochi, care aveau să fie apăraţi de ochelari fumurii de protecţie. De parcă se

pregăteau pentru o plimbare în spaţiul cosmic, gândi el, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Auzise cum frigul antarctic provocase în unele cazuri contractarea plombelor din gură şi căderea acestora.

Fiecare participant îşi adusese un rucsac cu lucruri personale. Observă că li se pusese la dispoziţie o versiune specială mai groasă şi mai bine izolată, pentru vreme extrem de rece.

Avionul Hercules se mişcă greoi spre pista de decolare.

Malone se uită la ceilalţi, care stăteau în faţa lui pe scaune din pânză cu suporturi din împletituri pentru spate. Nici unul nu-şi pusese cagula de lână, aşa că feţele le rămăseseră expuse.

— Toată lumea este în regulă?

Christl, care stătea lângă el, înclină din cap în semn că da.

Observă că toţi se simţeau incomod în hainele lor groase.

— Vă asigur că acest zbor nu va fi unul călduros şi aceste haine sunt pe cale să devină cei mai buni prieteni ai voştri.

— S-ar putea să fie prea mult, spuse Werner.

— Aceasta este partea uşoară, îi asigură încă o dată. Dar dacă nu reuşiţi să faceţi faţă, puteţi rămâne la bază. Taberele antarctice sunt cât se poate de confortabile.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva, mărturisi Dorothea. Pentru mine este o adevărată aventură.

Mai curând aventura vieţii, din moment ce se presupunea că nici un om nu atinsese malul Antarcticii înainte de 1820 şi astăzi doar câţiva norocoşi reuşeau să ajungă acolo. El ştia de existenţa unui tratat semnat de douăzeci şi cinci de naţiuni care desemna întregul continent drept un loc al păcii, cu schimb liber de informaţii ştiinţifice, fără noi revendicări teritoriale, fără activităţi militare şi fără exploatare minieră, dacă nu erau de acord toţi semnatarii documentului. Paisprezece milioane de kilometri pătraţi, aproximativ suprafaţa totală a Statelor Unite şi a Mexicului, din care 80% era acoperită cu un strat de gheaţă gros de 1,6 kilometri – adică 70% din apa dulce a planetei – platoul de gheaţă rezultat fiind astfel unul dintre cele mai înalte de pe pământ, cu o înălţime medie de mai bine de 2 400 de metri.

Viaţă exista doar pe margini, din moment ce continentul primea anual mai puţin de 80 de mililitri de ploaie pe metru pătrat. Uscat ca un deşert. Suprafaţa sa albă nu avea capacitatea de a absorbi lumina sau căldura, ci reflecta înapoi toate radiaţiile şi păstra temperatura medie undeva în jurul

valorii de 56 de grade Celsius sub zero.

De asemenea, Malone era la curent cu situaţia politică, din cele două vizite anterioare, când lucrase pentru Magellan Billet. În prezent, şapte ţări – Argentina, Marea Britanie, Norvegia, Chile, Australia, Franţa şi Noua Zeelandă – ridicau pretenţii legate de opt teritorii, marcate prin grade longitudinale ce se intersectau la Polul Sud. Ei zburau spre regiunea revendicată de Norvegia, cunoscută sub numele de teritoriul Dronning Maud, care se întindea de la 44 de grade şi 38 de minute est până la 20 de grade vest. O bucată de mărime considerabilă din porţiunea sa occidentală – de la 20 de grade est până la 10 grade vest – fusese pretinsă de Germania în 1938 ca Neuschwabenland. Şi cu toate că războiul pusese capăt acelei revendicări, regiunea rămânea una dintre cele mai puţin cunoscute de pe continent. Destinaţia lor era Baza Halvorsen, administrată de Australia în sectorul norvegian, situată pe coasta nordică, în dreptul extremităţii sudice a Africii.

Li se dăduseră dopuri de urechi – pe care, observă el, toţi şi le puseseră – dar zgomotul încă se auzea. Mirosul înţepător al combustibilului i se învârtea în jurul capului, dar ştia de la zborurile anterioare că în curând duhoarea avea să treacă neobservată. Se aflau în faţă, lângă cabina piloţilor, la care se ajungea pe o scară de cinci trepte. Pentru zborul acesta lung le fuseseră puse la dispoziţie două echipaje. Odată, Malone stătuse în cabina piloţilor în timpul unei aterizări pe zăpada antarctică. Ce experienţă! Acum iată-l din nou acolo.

Ulrich Henn nu spusese nimic pe durata călătoriei din Franţa şi stătea indiferent pe locul său de lângă Werner Lindauer. Malone ştia că acest om aducea necazuri, dar nu-şi putea da seama dacă el sau vreun alt membru al grupului erau obiectul interesului său. Nu conta, Henn deţinea informaţia de care aveau nevoie odată ajunşi la sol şi o înţelegere era o înţelegere.

Christl îl lovi uşor peste braţ şi mimă un „Mulţumesc”.

El dădu din cap în semn de recunoştinţă.

Turbopropulsoarele avionului militar Hercules erau turate la maximum şi aparatul acceleră pe pista de decolare. Mai întâi încet, apoi mai repede, înălţându-se în aer şi ridicându-se deasupra oceanului vast.

Era aproape miezul nopţii.

Şi ei se îndreptau spre necunoscut.

77

FORT LEE, VIRGINIA

Stephanie privi cum colonelul Gross decuplă încuietoarea electronică şi deschise uşa de oţel a compartimentului frigorific. Aerul îngheţat se grăbi să iasă de acolo într-o ceaţă rece. Ofiţerul aşteptă câteva secunde până când aerul se limpezi, apoi le făcu semn invitându-i înăuntru.

— După dumneavoastră.

Ea intră prima. Davis o urmă. Compartimentul avea o suprafaţă de aproximativ 0,75 metri pătraţi, doi pereţi erau de metal, pe al treilea se sprijinea, de la podea până la tavan, un suport de rafturi pe care se aflau cărţi. Cinci rânduri. Unul după altul. În estimarea ei, vreo două sute de volume.

— Sunt aici din 1971, explică Gross. Înainte de asta, habar nu am unde au fost ţinute. Dar trebuie să fie un loc rece, din moment ce sunt într-o stare foarte bună, după cum puteţi vedea.

— De unde provin? întrebă Davis.

Gross ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar rocile din depozit au fost aduse toate în timpul operaţiunilor Highjump din 1947 şi Windmill din 1948. Astfel, este logic să presupun că acestea provin tot de atunci.

Ea se apropie de rafturi şi studie volumele. Erau de mici dimensiuni, poate 15 x 20 centimetri, cu ferecături de lemn, ţinute la un loc de sfori strânse şi aveau paginile aspre şi groase.

— Pot să văd una? îl rugă ea pe Gross.

— Mi s-a spus să vă las să faceţi orice doriţi.

Cu mare grijă, scoase din raft un exemplar îngheţat. Colonelul avea dreptate. Era perfect conservat. Un termometru de lângă uşă indica temperatura de minus 12 grade Celsius. Citise odată o relatare despre dublele expediţii la Polul Sud ale lui Amundsen şi Scott – cum zeci de ani mai târziu, când fuseseră descoperite rezervele lor de hrană, brânza şi legumele erau încă comestibile. Biscuiţii rămăseseră crocanţi. Sarea, muştarul şi condimentele erau în stare perfectă. Chiar şi paginile revistelor arătau ca în ziua în care fuseseră tipărite. Antarctica era un congelator natural. Fără putrezire, rugină, fermentaţie, mucegai sau vreo

boală. Fără umezeală, praf sau insecte. Nimic care să descompună rămăşiţele organice.

Cum ar fi cărţile cu coperţi de lemn.

— Am citit cândva o propunere, spuse Davis. Cineva sugera că Antarctica ar fi spaţiul perfect pentru o bibliotecă mondială. Climatul nu ar afecta nici măcar o pagină. Am crezut că este o idee ridicolă.

— Poate că nu.

Stephanie aşeză cartea pe raft. Pe coperta de un bej-deschis era imprimat în relief un simbol de nerecunoscut.

Cu atenţie sporită, ea examină paginile rigide, fiecare acoperită cu scris de sus până jos. Înflorituri, spirale, cercuri. Un scris straniu şi cursiv – strâns şi compact. De asemenea, desene. Plante, oameni, dispozitive. Fiecare pagină era la fel – totul era scris cu cerneală maro, într-un stil clar şi precis, nici o mâzgăleală pe nicăieri.

Înainte ca Gross să deschidă compartimentul frigorific, le arătase rafturile depozitului, care conţineau o multitudine de fragmente de piatră cu inscripţii similare.

— Un fel de bibliotecă? o întrebă Davis.

Ea ridică din umeri.

— Doamnă, interveni Gross.

Se întoarse. Colonelul întinse mâna spre raftul de deasupra şi extrase un carnet legat în piele învelit într-o fâşie îngustă de material.

— Preşedintele a spus să vă dau asta. Este jurnalul privat al amiralului Byrd.

Ea îşi aminti instantaneu ce spusese Herbert Rowland despre vederea acestuia.

— Este strict secret din 1948, adăugă Gross. Aici este din 1971. Observă mai multe benzi de hârtie ce marcau anumite locuri.

— Părţile relevante sunt evidenţiate.

— De către cine? se interesă Davis.

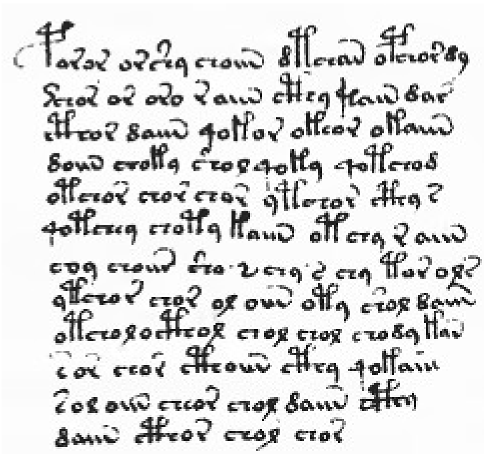
Gross zâmbi.

— Preşedintele a zis că o să întrebaţi asta.

— Şi care este răspunsul?

— Am dus jurnalul la Casa Albă ceva mai devreme şi am aşteptat în timp ce preşedintele l-a citit. Mi-a zis să vă spun că, în pofida părerii pe care dumneavoastră şi alţi membri ai staff-ului aţi avea-o, dumnealui a învăţat să citească cu mult timp în urmă.

> Ne-am întors în valea uscată, Locul 1345. Am ridicat tabăra. Vreme bună. Cer fără nori. Puţin vânt. Am localizat aşezarea germană anterioară. Reviste, depozite de hrană, echipamente, toate indică explorarea din 1938. Baraca de lemn ridicată atunci stă încă în picioare. Mobilată auster cu masă, scaune, sobă, aparat radio. Nimic semnificativ la faţa locului. Ne-am deplasat 22 de kilometri spre est, Locul 1356, o altă vale uscată. Am localizat pietre gravate la baza muntelui. Majoritatea prea mari să fie transportate, aşa că le-am ales pe cele mai mici. Am chemat elicopterele. Am examinat pietrele şi am desenat o schiţă.

> Oberhauser a raportat descoperiri similare în 1938. Acestea reprezintă confirmarea arhivelor de război. Germanii au fost într-adevăr aici. Dovezi materiale ce nu mai lasă loc nici unui dubiu.

*

> La Locul 1578 am investigat o crăpătură în munte care se deschidea într-o mică încăpere săpată în stâncă. Pe pereţi am găsit inscripţii şi desene similare celor din Locul 1356. Oameni, bărci, animale, care, Soarele, reprezentări ale cerului, planetelor

şi Lunii. Au fost făcute fotografii. O observaţie personală: Oberhauser a venit în 1938 în căutarea arienilor dispăruţi. În mod clar, o anumită civilizaţie a existat odată aici. Reprezentările fizice ale populaţiei indică o rasă înaltă, cu păr des, voinică, cu trăsături caucaziene. Femeile au sâni considerabili şi părul lung. Am fost tulburat privindu-le. Cine erau ei? Până astăzi am crezut că teoriile lui Oberhauser despre arieni erau ridicole. Acum nu mai ştiu.

*

Am sosit în Locul 1590. Mi s-a arătat o altă încăpere. Mică. Din nou inscripţii pe pereţi. Câteva imagini. Înăuntru au fost găsite 212 volume legate în lemn, aşezate unele peste altele pe o masă de piatră. S-au făcut fotografii. Acelaşi scris necunoscut de pe pietre este şi în interiorul cărţilor. Timpul este scurt. Operaţiunea se termină în optsprezece zile. Vara se apropie de sfârşit. Vasele trebuie să plece în larg înainte ca gheaţa să se formeze. Am ordonat aşezarea cărţilor în lăzi şi transportul acestora la navă.

Stephanie îşi ridică privirea de la jurnalul lui Byrd.

— Este uimitor. Uite ce au descoperit – şi totuşi nu au făcut nimic cu asta.

— Un semn al vremurilor de atunci, spuse Davis într-un mod sobru. Erau prea ocupaţi cu Stalin şi cu refacerea Europei distruse. Civilizaţiile dispărute contau prea puţin, mai ales una care putea avea vreo legătură cu germanii. Byrd era în mod clar pasionat de acest aspect. Davis îl privi pe Gross. Sunt menţionate fotografii. Le putem vedea?

— A încercat şi preşedintele. Au dispărut. De fapt, totul a dispărut, cu excepţia jurnalului.

— Şi a acestor cărţi şi pietre, adăugă ea.

Davis răsfoi jurnalul, citind şi alte pasaje cu voce tare.

— Byrd a vizitat o mulţime de locuri. Ce păcat că nu avem o hartă. Acestea sunt identificate doar prin numere, nu au coordonate.

Şi ea dorea acelaşi lucru, mai ales de dragul lui Malone. Dar exista o soluţie. Programul de traducere de care vorbise Malone. Ceea ce Hermann Oberhauser descoperise în Franţa. Stephanie ieşi din congelator, îşi căută telefonul mobil şi formă numărul din Atlanta. Când asistenta sa îi spuse că un e-mail fusese trimis de Malone, zâmbi şi închise.

— Am nevoie de una dintre aceste cărţi, i se adresă ea lui Gross.

— Trebuie să fie ţinute îngheţate. Doar aşa se păstrează.

— Atunci vreau să mi se permită să mă întorc aici. Am un laptop, dar voi avea nevoie de acces la internet.

— Preşedintele a spus orice doriţi.

— Ai dat de un fir? o întrebă Davis.

— Cred că da.

78

6.30 P.M.

Ramsey reintră în biroul său, după ce terminase cu ultimul interviu al zilei. Diane McCoy era înăuntru, unde el îi spusese lui Hovey să o invite ca să-l aştepte. Închise uşa.

— OK, ce este aşa de important?

Femeia fusese controlată electronic şi nu avea nici un dispozitiv de ascultare. El ştia că biroul său este sigur, aşa că luă loc încrezător.

— Vreau mai mult, declară ea.

Purta un costum în carouri din tweed în nuanţe liniştitoare de maro şi bej, iar pe dedesubt o bluză neagră pe gât. O înfăţişare oarecum neoficială şi costisitoare pentru o angajată a Casei Albe, dar totuşi elegantă. Haina îi era aşezată pe spătarul unui scaun.

— Mai mult din ce? întrebă el.

— Există un om cunoscut sub numele de Charles C. Smith Jr. Lucrează pentru tine şi o face de multă vreme. Îl plăteşti bine, cu toate că o faci printr-o varietate de nume false şi conturi cu identitatea secretă a titularului. El este ucigaşul tău, cel care a avut grijă de amiralul Sylvian şi de mulţi alţii.

Era consternat, dar rămase calm.

— Ai vreo dovadă?

Ea râse.

— De parcă am de gând să-ţi spun. E suficient să te anunţ că ştiu şi asta este tot ce contează. Zâmbi. Ai putea fi prima persoană din istoria forţelor armate ale Statelor Unite care să-şi fi pavat cu crime drumul spre vârful ierarhiei. La naiba, Langford, eşti cu adevărat o canalie ambiţioasă!

Ramsey trebuia să afle neapărat:

— Ce vrei?

— Ai obţinut numirea. Asta voiai *tu.* Sunt sigură că nu este tot, dar este tot pentru moment. Până acum reacţia la alegerea ta a fost bună, aşa că pari a fi pe val.

Era de acord. Orice probleme serioase ar fi ieşit la suprafaţă imediat ce publicul afla că el era favoritul preşedintelui. Acesta era momentul când începeau telefoanele anonime date presei şi

când politicile de distrugere preluau controlul. După opt ore, încă nu se ivise nimic, dar ea avea dreptate. Îşi pavase cu crime drumul spre vârful ierarhiei, aşa că, graţie lui Charlie Smith, toate sursele posibile de necazuri, erau deja moarte.

Ceea ce îi aminti un lucru. Unde era Smith?

Fusese atât de ocupat cu interviurile, încât uitase cu totul de el. Îi spusese idiotului să-i facă de petrecanie profesorului şi să se întoarcă până la căderea nopţii, iar acum soarele apunea.

— Ai fost o fată foarte harnică, recunoscu el.

— Am fost o fată inteligentă. Am acces la nişte reţele de informaţii la care tu nu poţi decât să visezi.

Nu se îndoia de asta.

— Şi ai de gând să mă răneşti?

— Plănuiesc să-ţi distrug viaţa din temelii.

— Dacă nu ce?

Un hohot de râs amuzat îi traversă chipul. Categoric, această căţea se distra grozav.

— Totul are legătură cu tine, Langford.

El ridică din umeri.

— Vrei să iei parte la ce se întâmplă după Daniels? Voi face să ţi se îndeplinească dorinţa.

— Chiar par una care tocmai a căzut de sus când s-a răsturnat carul cu proşti?

El râse.

— Acum parcă ai fi Daniels.

— Fiindcă îmi spune asta cel puţin de două ori pe săptămână. De obicei o merit, din moment ce îl trag pe sfoară. Este inteligent, trebuie să recunosc asta. Dar nici eu nu sunt proastă. Vreau cât se poate de mult.

Ramsey trebuia să asculte tot ce avea ea de zis, dar o îngrijorare stranie îi însoţi răbdarea forţată.

— Vreau bani.

— Câţi?

— Douăzeci de milioane de dolari.

— Cum ai ajuns la această sumă?

— Pot trăi confortabil din dobândă tot restul vieţii mele. Am făcut socoteala.

O plăcere aproape sexuală îi dansa în priviri.

— Presupun că îi vei dori într-o bancă din afară, într-un cont cu numele titularului secret, accesibil doar ţie?

— Exact ca Charles C. Smith Jr. Cu câteva prevederi în plus, dar acestea pot veni mai târziu.

El încercă să-şi păstreze calmul.

— Ce te-a determinat să faci asta?

— Intenţionezi să-mi tragi ţeapă. O ştiu, o ştii şi tu. Am încercat să te înregistrez, dar ai fost prea deştept. Aşa că mi-am zis: „Pun cărţile pe masă. Îi spun ce am aflat. Fac o înţelegere. Obţin ceva, în mod deschis”. Numeşte-l un acont. O investiţie. Astfel te vei gândi de două ori înainte să mă ţepuieşti mai târziu. Voi fi cumpărată şi plătită deja, gata de utilizare.

— Şi dacă refuz?

— Atunci vei sfârşi în închisoare sau, chiar mai bine, poate că îl voi găsi pe Charles C. Smith Jr. Şi voi vedea ce are de povestit.

El nu spuse nimic.

— Sau poate că doar te voi trâmbiţa în presă.

— Şi ce le vei spune reporterilor?

— Voi începe cu Millicent Senn.

— Şi ce ai putea şti tu despre ea?

— Tânără, ofiţer de marină, repartizată în staff-ul tău de la Bruxelles. Ai avut o relaţie cu ea. Şi apoi, pe nepusă masă, rămâne însărcinată şi câteva săptămâni mai târziu este moartă. I-a cedat inima. Belgienii au decis că a fost din cauze naturale. Caz închis.

Această femeie era bine informată. Îngrijorat că tăcerea sa putea fi mai explicită decât orice răspuns, o contracară:

— Nimeni nu ar crede aşa ceva.

— Poate nu acum, dar este un subiect excelent. Genul pe care presa îl iubeşte. Mai ales *Extra* şi *Inside Edition.* Ştiai că tatăl lui Millicent continuă să creadă, până în ziua de astăzi, că ea a fost ucisă? Ar apărea bucuros în faţa camerelor. Fratele ei – care, apropo, este avocat – are şi el dubii. Desigur, ei nu ştiu nimic despre tine sau despre relaţia dintre voi. De asemenea, ei nu ştiu nici că îţi plăcea s-o baţi până ieşea untul din ea. Ce crezi că ar face cu toate aceste informaţii ei, autorităţile belgiene sau presa? Îl prinsese şi o ştia bine. Nu este o înscenare, Langford. Nu mă interesează să te fac să recunoşti ceva. Nu am nevoie de mărturisirea ta. Este vorba despre cum să-mi port singură de grijă. Eu. Vreau. Bani.

— Şi, doar de dragul discuţiei, dacă aş fi de acord, ce te-ar opri să mă şantajezi din nou?

— Absolut nimic, răspunse ea cu dinţii încleştaţi.

Ramsey îşi permise un rânjet, apoi un chicotit.

— Eşti o drăcoaică.

Femeia îi întoarse complimentul.

— Se pare că suntem perfecţi unul pentru celălalt.

Lui îi plăcu tonul amical din vocea ei. Niciodată nu bănuise că i-ar putea curge prin vene o dorinţă aşa de mare de a fura. Lui Aatos Kane nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să scape de obligaţie şi chiar şi cea mai mică aluzie la vreun scandal i-ar fi oferit senatorului ocazia perfectă. „Eu sunt dispus să-mi ţin promisiunea, ar fi spus Kane, tu eşti cel cu probleme."

Şi el nu ar fi putut face nimic.

Le-ar fi luat reporterilor mai puţin de o oră să verifice dacă perioada în care el a fost la post în Bruxelles coincidea cu cea a lui Millicent. Edwin Davis fusese şi el acolo şi prostănacul ăla sensibil simţise ceva pentru ea. Ramsey ştiuse asta la vremea respectivă, dar nici că i-ar fi putut păsa mai puţin. Davis fusese moale şi neimportant. Acum însă nu mai era. Dumnezeu ştia pe unde umbla. Nu mai auzise nimic despre el de câteva zile. Dar cu femeia care stătea în faţa lui era o cu totul altă situaţie. Aceasta avea o armă încărcată ţintită direct spre el şi ştia exact unde să tragă.

— Bine, voi plăti.

Diane scoase din buzunarul sacoului o foaie de hârtie.

— Iată banca şi codul de nouă cifre. Fă plata, toată odată, în următoarea oră.

Aruncă hârtia pe birou.

Ramsey nu se mişcă.

Ea zâmbi.

— Nu mai fi aşa de încruntat.

Amiralul nu spuse nimic.

— Uite cum stă treaba, adăugă Diane, ca să-ţi arăt buna mea credinţă şi faptul că sunt dispusă să colaborez cu tine de acum încolo, odată ce plata este confirmată, am de gând să-ţi dau în schimb ceva ce-ţi doreşti cu adevărat.

Se ridică din fotoliu.

— Ce anume? întrebă el.

— Pe mine. Sunt a ta mâine-seară. Atâta vreme cât primesc banii în următoarea oră.

79

SÂMBĂTĂ, 15 DECEMBRIE
12.50 A.M.

Dorothea nu era fericită. Avionul îşi croia drum ciocnindu-se de aerul dur asemenea unui camion zdruncinându-se pe o şosea plină de gropi şi de noroaie, ceea ce-i readuse în memorie vremea copilăriei şi excursiile la cabană cu tatăl său. Le plăcuse la nebunie să-şi petreacă timpul în natură. În timp ce Christl evita armele şi vânătoarea, ea le adora pe amândouă. Fusese un lucru pe care ea şi tatăl său îl avuseseră în comun. Din nefericire, nu se bucuraseră decât de câteva anotimpuri. Avea zece ani când el murise. Sau, mai bine spus, când nu s-a mai întors acasă. Şi gândul acela trist îi săpă un alt crater în stomac, adâncind golul care părea să nu se diminueze niciodată.

După dispariţia tatălui lor, ea şi Christl fuseseră purtate de curent tot mai departe una de alta. Totul era diferit: prieteni, interese, gusturi. Vieţi. Cum au putut două fiinţe care au ieşit din acelaşi ovul să crească înstrăinându-se atât de mult?

Doar o singură explicaţie avea logică.

Mama lor.

Zeci de ani le forţase să fie în competiţie. Şi acele bătălii dăduseră naştere la resentimente. A urmat apoi antipatia. De aici, un salt uşor la ură.

Stătea prinsă în chingi de scaun, înfofolită în echipament. Malone avusese dreptate cu privire la îmbrăcăminte. Această suferinţă avea să mai dureze încă cinci ore cel puţin. Echipajul distribuise caserole cu masa de prânz când se îmbarcaseră. Ştrudel cu brânză, fursecuri, o ciocolată întreagă, partea inferioară a unei pulpe de pui şi un măr. Nu putea lua nici măcar o înghiţitură. Numai gândul la mâncare era suficient ca să i se facă greaţă. Se sprijini de spătar şi încercă să se aşeze cât mai confortabil. Cu o oră în urmă, Malone dispăruse sus în cabina piloţilor. Henn şi Werner erau adormiţi, dar Christl părea foarte lucidă.

Poate că şi ea era neliniştită.

Această deplasare era cea mai urâtă din viaţa ei şi nu doar din

cauza disconfortului. Zburau spre propriul lor destin. Era ceva acolo? Şi dacă da, era bun sau rău?

După ce se echipaseră, fiecare îşi pregătise propriul rucsac din material izolant. Ea nu-şi adusese decât un rând de haine, o periuţă de dinţi, câteva obiecte de toaletă şi un pistol automat. Isabel i-l strecurase când erau la Ossau. Din moment ce acesta nu era un zbor comercial, nu avuseseră loc nici inspecţii de securitate. Deşi îi displăcea să-i permită mamei să ia încă o decizie în numele ei, se simţea totuşi mai bine cu arma la îndemână.

Christl întoarse capul.

Privirile li se întâlniră în semiîntuneric.

Ce ironie dureroasă să fie amândouă aici, în acest avion, împungându-se reciproc. Ar fi dus oare la ceva bun dacă vorbea cu ea?

Decise să încerce.

Îşi desfăcu cataramele centurii de siguranţă şi se ridică de pe scaun. Traversă intervalul îngust şi se aşeză lângă sora sa.

— Trebuie să punem capăt acestei situaţii, începu ea străduindu-se să acopere zgomotul.

— Asta şi intenţionez. Când vom găsi ceea ce ştiu că se află acolo.

Expresia lui Christl era la fel de rece ca şi interiorul avionului.

Dorothea făcu o nouă tentativă.

— Nimic din astea nu contează.

— Nu pentru tine. Nu a contat niciodată. Nimic nu te-a interesat în afară de modul în care să-i laşi moştenire întreaga avere preţiosului tău Georg.

Cuvintele o străpunseră şi vru să afle mai multe:

— De ce n-ai putut să-l suferi?

— Era singurul lucru pe care nu-l puteam niciodată oferi, dragă surioară.

Îi surprinse amărăciunea în timp ce nişte emoţii contradictorii se ciocneau în sufletul ei. Dorothea jelise lângă sicriul lui Georg două zile, încercând, cu tot ce-i stătea în putinţă, să se elibereze de amintirea lui. Christl venise la înmormântare, dar plecase imediat. Nici măcar o dată nu-i prezentase condoleanţe.

Nimic.

Moartea lui Georg fusese un moment de cotitură în viaţa Dorotheei. Totul se schimbase. Căsnicia sa, familia. Şi, cel mai

important, ea însăşi. Nu-i plăcea transformarea pe care o suferise, dar acceptase fără greutate furia şi resentimentele ca substitute pentru copilul adorat.

— Eşti stearpă? întrebă ea.

— Îţi pasă?

— Mama ştie că nu poţi avea copii?

— Ce mai contează? Nu mai este vorba despre copii. Acum este vorba despre moştenirea Oberhauser. Despre ce a crezut familia aceasta.

Vedea clar că efortul său era zadarnic. Prăpastia dintre ele era prea adâncă ca să poată fi umplută sau traversată de un pod.

Vru să se ridice.

Christl o apucă sever de încheietura mâinii.

— Aşa că nu mi-am exprimat părerea de rău când a murit. Cel puţin tu ştii cum este să ai un copil.

Meschinăria comentariului o năuci.

— Dumnezeu să fi păzit orice copil ai fi avut! Nu ai fi putut niciodată să-l iubeşti. Eşti incapabilă să simţi acel fel de dragoste.

— Se pare că nici tu nu te-ai descurcat prea strălucit. Al tău este mort.

Blestemata!

Mâna dreaptă a Dorotheei formă un pumn încleştat, iar braţul i se ridică plin de forţă, izbind-o pe Christl drept în faţă.

Ramsey stătea la biroul său şi se pregătea pentru ceea ce urma. Cu siguranţă şi mai multe interviuri şi atenţie din partea presei. Funeraliile amiralului Sylvian erau a doua zi la Cimitirul Naţional Arlington şi îşi propuse să menţioneze acel trist eveniment fiecărui reporter. „Concentrează-te asupra camaradului căzut. Fii smerit că ai fost ales să-i calci pe urme. Regretă pierderea unui coleg ofiţer de rang înalt.” Înmormântarea avea să respecte protocolul cel mai strict. Armata ştia cu siguranţă cum să-şi conducă oamenii pe ultimul drum. O făcuse suficient de des.

Sună telefonul mobil. Un număr internaţional. Germania. Era şi timpul.

— Bună seara, amirale, spuse o voce răguşită de femeie.

— *Frau* Oberhauser, îţi aşteptam telefonul.

— Şi de unde ai ştiut că voi suna?

— Fiindcă eşti o căţea bătrână nerăbdătoare, căreia îi place să deţină controlul.

Ea râse satisfăcută.

— Asta cam aşa este. Oamenii tăi au făcut o treabă bună. Malone este mort.

— Prefer să aştept până când ei îmi vor raporta personal acest fapt.

— Mi-e teamă că acest lucru este imposibil. Şi ei sunt morţi.

— Atunci tu eşti cea care are o problemă. Trebuie să am confirmarea.

— Ai auzit ceva despre Malone în ultimele douăsprezece ore? Vreun raport legat de ceea ce ar putea el întreprinde în acest moment?

Nu, nu auzise nimic.

— L-am văzut murind.

— Atunci nu mai avem nimic să ne spunem.

— Cu excepţia faptului că îmi datorezi un răspuns la întrebarea mea. De ce nu s-a mai întors niciodată soţul meu?

„Ce dracu'? Spune-i."

— Submarinul s-a defectat.

— Şi echipajul? Soţul meu?

— Nu au supravieţuit.

Tăcere.

În cele din urmă, ea continuă:

— Ai văzut submarinul şi echipajul?

— I-am văzut.

— Spune-mi ce ai văzut.

— Nu vrei să ştii.

Încă o pauză lungă, apoi:

— De ce a fost necesar să muşamalizezi totul?

— Submarinul era ultrasecret. Misiunea lui era secretă. La acea vreme nu exista alternativă. Nu puteam risca să fie găsit de sovietici. Doar unsprezece oameni la bord, aşa că a fost uşor să ascundem faptele.

— Şi i-ai lăsat acolo?

— Soţul tău a fost de acord cu acele condiţii. Cunoştea riscurile.

— Şi voi, americanii, spuneţi că nemţii sunt lipsiţi de inimă!

— Suntem practici, *Frau* Oberhauser. Protejăm lumea pe când voi, oameni buni, aţi încercat să o cuceriţi. Soţul tău s-a angajat

într-o misiune dificilă. De fapt, a fost ideea lui. Nu era primul care a făcut acea alegere.

Ramsey spera că era ultima lor conversaţie. Nu avea nevoie de bătaia de cap pe care i-o dădea bătrâna.

— Adio, amirale. Sper să putrezeşti în iad.

Îi auzi emoţia în voce, dar nu-i păsă câtuşi de puţin.

— Acelaşi lucru îţi doresc şi eu.

Şi închise.

Îşi făcu o adnotare mentală să-şi schimbe numărul de telefon. Astfel nu avea să mai fie nevoit niciodată să vorbească din nou cu nemţoaica asta nebună.

Lui Charlie Smith îi plăceau la nebunie provocările. Ramsey îi delegase o a cincea ţintă, dar precizase clar că misiunea trebuia dusă la îndeplinire în acea zi. Absolut nimic nu avea voie să dea naştere la suspiciuni. O moarte curată, fără semne de întrebare. De obicei, asta nu ar fi fost o problemă. Dar acum lucra fără dosar, doar cu câteva elemente insuficiente oferite de Ramsey şi cu un interval de timp de douăsprezece ore în faţă. Dacă avea succes, Ramsey îi promisese un bonus impresionant. Suficient cât să plătească pentru Bailey Mill şi să-i rămână destul de mulţi bani pentru renovare şi mobilare.

Revenise în apartamentul său, prima dată acasă după vreo două luni. Reuşise să doarmă câteva ore şi acum era pregătit pentru ce avea să urmeze. Auzi un clinchet delicat de pe masa din bucătărie şi verifică ecranul telefonului mobil. Nu era un număr pe care să-l recunoască, deşi era un apel din zona Washingtonului. Poate că suna Ramsey de pe un telefon anonim. Uneori făcea asta. Omul era devorat de paranoia.

Răspunse.

— Aş dori să vorbesc cu Charlie Smith, spuse o voce de femeie.

Folosirea acelui nume îi alertă toate simţurile. Utiliza pseudonimul respectiv numai cu Ramsey.

— Aţi format un număr greşit.

— Nu, nu cred.

— Mi-e teamă că da.

— Eu nu aş închide, insistă aceasta. Ceea ce am de spus ar putea să-ţi îmbunătăţească viaţa sau să ţi-o distrugă.

— Aşa cum am mai spus, doamnă, este un număr greşit.

— Tu l-ai omorât pe Douglas Scofield.

Un fior rece îl străbătu în timp ce îşi dădea seama de situaţie.

— Tu ai fost acolo, cu tipul acela?

— Nu eu, dar ei lucrează pentru mine. Ştiu totul despre tine, Charlie.

Acesta nu spuse nimic, dar faptul că ea avea numărul lui de telefon şi că-i ştia porecla era o problemă majoră. De fapt, catastrofală.

— Ce vrei?

— Fundul tău.

El râse pe înfundate.

— Dar am de gând să-l negociez în schimbul altuia.

— Lasă-mă să ghicesc. Ramsey.

— Eşti un tip inteligent.

— Presupun că nu ai de gând să-mi spui cine eşti.

— Ba da. Spre deosebire de tine, eu nu trăiesc o viaţă falsă.

— Atunci cine dracu' eşti?

— Diane McCoy. Consilier adjunct pe probleme de securitate naţională al preşedintelui Statelor Unite.

80

Malone auzi pe cineva ţipând. Era în cabina piloţilor, vorbind cu echipajul şi se precipită spre uşa din spate, privind în jos la interiorul ca de tunel al lui LE-130. Dorothea era pe partea opusă a intervalului, lângă Christl, care se lupta să se elibereze din centura de siguranţă şi ţipa. Sângele îi ţâşnea din nas şi îi păta haina. Werner şi Henn se treziseră şi îşi desfăceau şi ei cataramele.

Cu palmele deschise, Malone alunecă pe balustrada scării şi se năpusti spre încăierare. Henn reuşise să o îndepărteze pe Dorothea cu o smucitură.

— Căţea nebună, strigă Christl. Ce te-a apucat?

Werner o apucă pe Dorothea. Malone se dădu înapoi şi privi.

— M-a lovit, explică Christl, ştergându-şi nasul cu mâneca hainei.

Malone găsi un prosop pe unul dintre grilajele de oţel şi i-l aruncă.

— Ar trebui să te ucid! se răsti Dorothea cu dispreţ. Nu meriţi să trăieşti.

— Vezi? ţipă Christl. Asta vreau să zic. Este nebună! Total nebună! Nebună de legat!

— Ce *faci?* îşi întrebă Werner soţia. De la ce a pornit tot scandalul?

— Îl ura pe Georg, răspunse Dorothea, zbătându-se în strânsoarea lui Werner.

Christl se ridică, înfruntându-şi sora.

Werner o eliberă pe Dorothea şi le dădu voie celor două leoaice să se cântărească una pe alta, fiecare încercând, din câte se părea, să identifice pe chipul celeilalte un scop ascuns. Malone privi femeile îmbrăcate în echipament gros identic, cu chipurile identice, dar cu minţile atât de diferite.

— Nici măcar nu ai fost acolo în momentul în care l-am îngropat, o acuză Dorothea. Noi, toţi ceilalţi, am rămas, numai tu nu.

— Urăsc înmormântările.

— Eu te urăsc pe tine.

Christl se întoarse spre Malone, cu prosopul presat de nas.

Acesta îi surprinse privirea şi imediat îi văzu ameninţarea din ochi. Înainte ca el să poată reacţiona, ea lăsă prosopul să cadă, se roti şi o pocni pe Dorothea direct în faţă, trimiţându-şi sora cu forţă înspre Werner.

Christl îşi strânse pumnul, pregătindu-se pentru o nouă lovitură.

Malone o prinse de încheietura mâinii.

— Îi erai datoare doar cu o lovitură. Acum gata!

Întreaga ei înfăţişare se întunecă şi o privire înverşunată îi transmise că nu era treaba lui.

Îşi eliberă braţul printr-o smucitură şi înşfăcă prosopul de jos.

Werner o ajută pe Dorothea să se aşeze. Henn doar privi, ca întotdeauna, fără să scoată vreun cuvânt.

— Gata, destul cu boxul! decretă Malone. Vă sugerez tuturor să trageţi un pui de somn. Mai avem mai puţin de cinci ore şi intenţionez să pornim la treabă imediat ce aterizăm. Toţi cei care caută scandal sau care nu pot ţine pasul rămân la bază.

Smith stătea în bucătărie şi privea lung la telefonul aflat pe masă. Se îndoise de identitatea celei care îl sunase, aşa că ea îi dăduse un număr de contact, apoi închisese. Luă aparatul şi formă numărul. Trei apeluri, apoi o voce plăcută îl informă că sunase la Casa Albă şi vru să ştie cum să-i redirecţioneze apelul.

— Biroul Consilierului pe probleme de securitate naţională, spuse el pe un ton lipsit de vlagă.

Aceasta îi făcu legătura.

— Ţi-a luat cam mult, Charlie, spuse o femeie. Aceeaşi voce. Satisfăcut?

— Ce doreşti?

— Să-ţi spun ceva.

— Ascult.

— Ramsey intenţionează să pună capăt relaţiei cu tine. Are planuri mari, planuri grandioase şi acestea nu te includ şi pe tine prin preajmă, ca nu cumva să-i pui beţe în roate.

— Eşti pe o pistă greşită.

— Şi eu aş spune acelaşi lucru, Charlie. Dar îţi voi uşura situaţia. Tu asculţi şi eu voi vorbi. Astfel, dacă crezi că eşti înregistrat, nu va conta. Ce zici?

— Dacă ai timp, dă-i bătaie.

— Eşti persoana de încredere care îi rezolvă lui Ramsey toate

problemele. Te foloseşte de ani de zile. Te plăteşte bine. În ultimele zile ai fost un tip foarte ocupat. Jacksonville. Charlotte. Asheville. Mă apropii, Charlie? Vrei să dau şi nume?

— Poţi spune orice doreşti.

— Acum Ramsey ţi-a dat o nouă ţintă. Se opri. Pe mine. Şi lasă-mă să ghicesc. Trebuie dusă la îndeplinire astăzi. Este logic, din moment ce ieri i-am smuls bani prin şantaj. Ţi-a povestit despre asta, Charlie?

El nu răspunse.

— Nu, nici nu credeam. Vezi, el face planuri şi astea nu te includ şi pe tine. Dar nu am de gând să sfârşesc precum ceilalţi. De aceea vorbim. O şi apropo, dacă aş fi duşmanul tău, oamenii de la Serviciul Secret ar fi chiar în acest moment la uşa ta şi am avea această discuţie într-un loc privat, doar tu, eu şi cineva mare şi puternic.

— Gândul acesta mi-a trecut şi mie prin minte.

— Ştiam că vei fi rezonabil. Şi ca să înţelegi că eu chiar ştiu despre ce vorbesc, dă-mi voie să-ţi aduc aminte de trei conturi pe care le ai dincolo de ocean, cele în care Ramsey îţi trimite banii. Ea recită în grabă numele băncilor şi numerele conturilor, chiar şi parolele, dintre care pe două el le schimbase doar cu o săptămână în urmă. Nici unul dintre aceste conturi nu este cu adevărat secret, Charlie. Trebuie doar să ştii unde şi cum să te uiţi. Din nefericire pentru tine, îţi pot confisca acele sume într-o clipă. Dar ca să-ţi arăt buna mea credinţă, nu m-am atins de ele.

În regulă. Ea era persoana cu care trebuia să discute.

— Ce vrei?

— Aşa cum am mai spus, Ramsey a decis că tu trebuie să dispari. A căzut la înţelegere cu un senator, o înţelegere care nu te include şi pe tine. Din moment ce tu oricum eşti practic mort, fără identitate, fără rădăcini şi fără familie, cât de greu ar fi să dispari pentru totdeauna? Nimeni nu ţi-ar duce dorul. Asta este trist, Charlie.

Dar adevărat.

— Aşa că am o idee mai bună, conchise ea.

Ramsey era foarte aproape de atingerea scopului său. Totul mersese exact cum plănuise. Doar un singur obstacol rămânea. Diane McCoy.

Stătea încă la birou, cu un pahar de whisky rece în faţă. Se

gândea la ce îi spusese lui Isabel Oberhauser. La submarin. La ce recuperase de pe NR-1A şi păstrase de atunci.

Jurnalul de bord al comandorului Forrest Malone.

De-a lungul anilor, se uitase uneori la paginile scrise de mână, mai degrabă dintr-o curiozitate morbidă decât din interes autentic. Dar jurnalul reprezenta un memento dintr-o călătorie care îi schimbase profund viaţa. Nu era sentimental, însă existau momente care meritau să fie rememorate. Pentru el, unul dintre acele momente apăruse sub gheaţa antarctică.

Când urmase foca.

În sus.

> Ieşi la suprafaţă şi roti mâna scoţându-şi lanterna din apă. Era într-o peşteră formată din rocă şi gheaţă. Lungă poate cât un teren de fotbal şi lată pe jumătate, iluminată slab într-o tăcere gri-purpurie. În dreapta auzi sunetul scos de o focă şi văzu animalul făcând un salt înapoi în apă. Îşi ridică masca pe frunte, îşi scoase din gură regulatorul de oxigen şi gustă aerul. Apoi îl văzu. Un turn de control de un portocaliu strălucitor, pipernicit, mai mic decât era normal, cu o formă distinctă.
>
> NR-1A.
>
> Sfântă Fecioară!
>
> Merse prin apă spre vasul ieşit la suprafaţă.
>
> Activase la bordul acestui submarin – unul dintre motivele pentru care fusese ales pentru această misiune – aşa că era familiarizat cu designul lui revoluţionar. Lung şi subţire, cu turela îndreptată înainte, spre partea din faţă a corpului navei în formă de ţigară. O suprastructură plată din fibră de sticlă montată deasupra cocii permitea echipajului să se deplaseze pe submersibil, în cocă existau puţine deschideri, astfel încât să se poată scufunda mai adânc cu riscuri minime.
>
> Se apropie înotând şi atinse metalul negru. Nici un sunet. Nici o mişcare. Nimic. Doar apa care lovea uşor coca.
>
> Era aproape de prora, aşa că se lăsă purtat de curent spre babord. O scară din frânghie se sprijinea de cocă – folosită, ştia el, pentru intrarea şi ieşirea plutelor gonflabile. Se miră că era desfăşurată.
>
> O apucă strâns şi smuci.
>
> Era bine prinsă.
>
> Îşi dădu jos labele de scafandru şi făcu să alunece cureluşele peste încheietura mâinii stângi. Îşi fixă strâns lanterna la brâu, apucă scara şi se ridică din apă. Sus, se prăbuşi pe platformă şi se odihni, apoi îşi scoase centura cu plumb şi tubul de oxigen. Îşi

> îndepărtă apa rece de pe faţă, îşi adună toate puterile, luă din nou lanterna, apoi folosi drept trepte aripioarele de navigaţie şi se căţără în vârful turnului de observaţie.
>
> Trapa principală era deschisă.
>
> Ramsey se cutremură. De la frig? Sau gândindu-se la ce-l aştepta înăuntru?
>
> Coborî în interior.
>
> La capătul de jos al scării văzu că plăcile podelei fuseseră îndepărtate. Îndreptă fasciculul de lumină spre locul unde ştia că erau depozitate bateriile submarinului. Totul părea carbonizat – ceea ce ar fi putut explica dezastrul. Un incendiu ar fi fost catastrofal. Se întrebă ce se întâmplase cu reactorul submersibilului, dar ţinând cont de întunericul beznă din jur, părea să fi fost oprit.
>
> Se deplasă prin compartimentul din faţă spre centrul de comandă. Scaunele erau goale, aparatura stinsă. Testă câteva circuite. Nu exista curent electric. Inspectă camera motoarelor. Nimic. Compartimentul reactorului se contura tăcut. Găsi locul comandorului – nu o cabină, NR-1A fiind prea mic pentru un asemenea lux, doar o cuşetă şi un birou prinse de perete. Zări jurnalul acestuia, pe care îl răsfoi până găsi ultima însemnare.

Ramsey şi-o amintea cu exactitate. „Gheaţă pe degetele lui, gheaţă în capul său, gheaţă în privirea lui sticloasă.” O, câtă dreptate avusese Forrest Malone!

Se ocupase perfect de acea operaţiune de căutare. Toţi cei care puteau fi o problemă erau morţi. Moştenirea amiralului Dyals se afla în siguranţă, ca şi a lui. Şi Marina era protejată. Fantomele de pe NR-1A aveau să rămână acolo unde le era locul.

În Antarctica.

Telefonul mobil se trezi la viaţă cu o lumină, dar fără sunet. Îi oprise soneria. Privi ecranul. În sfârşit!

— Da, Charlie, ce este?

— Trebuie să ne întâlnim.

— Nu este posibil.

— Fă să fie posibil. În două ore.

— De ce?

— O problemă.

Realiză că erau pe o linie telefonică nesecurizată şi cuvintele trebuiau alese cu grijă.

— Ceva rău?

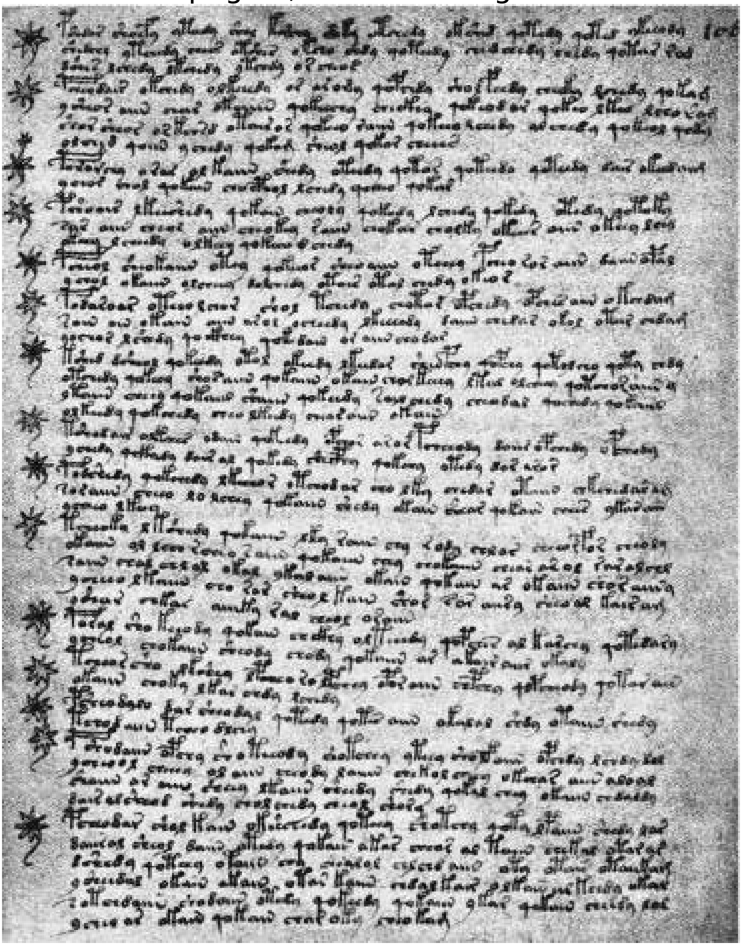
— Suficient cât să trebuiască să ne vedem.

Îşi privi ceasul.
— Unde?
— Ştii tu. Să fii acolo.

81

FORT LEE, VIRGINIA
9.30 P.M.

Computerele nu erau punctul forte al lui Stephanie, dar Malone îi explicase în e-mail procedura de traducere. Colonelul Gross îi pusese la dispoziţie un scaner portabil de mare viteză şi conexiunea la internet. Descărcase programul de traducere şi experimentase cu o pagină, scanând imaginea în calculator.

Odată aplicat programul de traducere, rezultatul fu extraordinar. Straniul amestec de răsuceli, întorsături şi înflorituri deveni mai întâi latină, apoi engleză. Aspră pe alocuri. Ici şi colo părţi lipsă. Dar era suficient încât să înţeleagă faptul că în compartimentul frigorific se ascundea o comoară de informaţii antice.

> În interiorul unui recipient de sticlă suspendă de un fir subţire două sfere, de o parte şi de alta. Freacă brusc de îmbrăcăminte o bară de metal lucios. Nu va exista nici o senzaţie, nici o furnicătură, nici o durere. Apropie bara de recipient şi cele două sfere se vor îndepărta una de alta şi vor rămâne separate chiar şi după ce bara este retrasă. Forţa eliberată din bară se îndreaptă spre exterior, nevăzută şi nesimţită; cu toate acestea este acolo, separând sferele. După o vreme, ele vor coborî, mânate de aceeaşi forţă ce atrage tot ce este aruncat în aer şi nu lasă nimic să rămână acolo.
>
> *
>
> Construieşte o roată cu un mâner în partea din spate şi ataşează mici discuri de metal pe marginea acesteia. Două bare de metal ar trebui fixate astfel încât un mănunchi de fire de la fiecare să atingă uşor discurile de metal. De la bare, un fir duce la două sfere de metal. Poziţionează-le separat, la o jumătate de măsură distanţă. Învârte roata cu ajutorul mânerului. Acolo unde discurile de metal intră în contact cu firele, va izbucni o lumină strălucitoare. Învârte roata şi mai repede şi un fulger albastru va sălta şi va şuiera din sferele metalice. Îşi va face apariţia şi un miros ciudat, unul care a fost remarcat după o furtună aprigă în ţinuturile unde ploaia cade din abundenţă. Savurează mirosul şi fulgerul, căci acea forţă este una şi aceeaşi cu forţa care separă cele două sfere, doar că este generată în moduri diferite. Atingerea sferelor de metal este la fel de inofensivă ca şi atingerea barelor metalice frecate de îmbrăcăminte.
>
> *
>
> Piatra lunii, crownchaka, cinci măsuri de lapte de banyan, smochin, magnet, mercur, mică de perlă, ulei de saarasvata şi nakha, toate luate în cantităţi egale şi purificate, ar trebui să fie măcinate şi lăsate să se odihnească până când se încheagă. Doar în acel moment amestecă totul cu ulei de bilva şi fierbe până când se formează un clei perfect. Împrăştie-l în mod egal pe o suprafaţă şi lasă-l să se usuce înainte să-l expui la lumină. Pentru a deveni mai, adaugă la acest amestec rădăcină de pallatory, maatang, cochilii de melci cowry, sare din pământ, plumb negru şi

nisip de granit. Aplică din abundenţă pe orice suprafaţă pentru rezistenţă.

*

Peetha trebuie să aibă trei măsuri lăţime şi o jumătate înălţime, să fie pătrată sau rotundă. Un pivot este fixat în centru. În faţă se aşază un vas cu acid dellium. În partea vestică este oglinda pentru a spori întunericul şi în cea estică este fixat tubul de atracţie a razelor solare. În centru se află roata de operare a firelor, iar în sud este comutatorul principal de operare. La întoarcerea roţii spre sud-est, oglinda cu faţă dublă fixată de tub va capta razele soarelui. Îndreptând roata spre nord-vest, se va activa acidul. La întoarcerea acesteia spre vest, va începe să funcţioneze oglinda ce intensifică întunericul. Învârtind roata centrală, razele atrase de oglindă vor ajunge la cristal şi îl vor învălui. Apoi roata principală ar trebui rotită cu mare viteză pentru a produce o căldură ce ar cuprinde totul în jur.

*

Nisip, cristal şi sare suvarchala în cantităţi egale, puse într-un creuzet, aşezate într-un furnal şi apoi turnate vor produce o ceramică pură, uşoară, rezistentă şi răcoroasă. Conductele produse din acest material vor transporta şi răspândi căldura şi pot fi prinse cu putere una de alta cu mortar de sare. Pigmenţii obţinuţi din fier, lut, cuarţ şi calcit sunt atât bogaţi, cât şi rezistenţi şi aderă uşor după turnare.

Stephanie îl privi lung pe Edwin Davis.

— Pe de-o parte se amuzau cu electricitatea în faze incipiente în timp ce, pe de altă parte, creau combinaţii şi mecanisme de care noi nu am auzit niciodată. Trebuie să descoperim de unde provin aceste cărţi.

— Va fi dificil, din moment ce se pare că au dispărut toate documentele referitoare la Highjump care ne-ar putea ajuta. Davis scutură din cap. Ai naibii proşti! Totul strict secret. Câteva minţi înguste au luat decizii monumentale care ne-au afectat pe toţi. Aici este un depozit de cunoaştere care ar putea foarte bine schimba lumea. Desigur, ar putea fi şi gunoi. Dar nu vom şti niciodată. Îţi dai seama că, în zecile de ani care au trecut de când au fost găsite aceste cărţi, metri de zăpadă nouă s-au acumulat poate în locul acela. Peisajul este total diferit faţă de cum era atunci.

Ea ştia că Antarctica era coşmarul oricărui cartograf. Liniile sale de coastă se schimbau în mod constant pe măsură ce

straturile de gheaţă apăreau şi dispăreau, deplasându-se în voie. Davis avea dreptate. Găsirea poziţiilor lui Byrd s-ar fi putut dovedi imposibilă.

— Nu ne-am uitat decât la câteva pagini din nişte volume răvăşite, comentă ea. Este imposibil de prezis ce se află în toate acestea.

Privirea îi fu surprinsă de o altă filă, plină de text şi cu schiţa a două plante înfăţişând rădăcinile şi toate celelalte detalii.

Scană pagina în calculator şi o traduse.

Gyra creşte în cotloanele întunecoase şi umede şi ar trebui eliberată din pământ înainte ca soarele verii să treacă. Frunzele

> sale, sfărâmate şi arse, reduc febra. Dar ai grijă să ţii gyra la adăpost de umezeală. Frunzele ude sunt ineficiente şi pot duce la îmbolnăvire. Frunzele îngălbenite la fel. Sunt de preferat cele de un roşu strălucitor sau cele portocalii. De asemenea ele dau somnolenţă şi pot fi folosite să reprime visele. Prea multe pot face rău, aşa că administrează-le cu grijă.

Ea îşi imagină ce trebuie să fi simţit un explorator stând pe un ţărm neumblat până atunci şi privind la un ţinut virgin.

— Acest depozit va fi sigilat, declară Davis.

— Asta nu este o idee prea bună. Îl va alerta pe Ramsey.

Davis văzu înţelepciunea observaţiei ei.

— Vom păstra legătura prin Gross. Dacă intră cineva în acest depozit secret, el ne va anunţa şi noi îl putem opri.

Aceasta era o idee mai bună.

Stephanie se gândi la Malone. În acel moment ar fi trebuit să se apropie de Antarctica. Era oare pe drumul cel bun?

Mai aveau însă o treabă neterminată.

Găsirea ucigaşului.

Auzi o uşă deschizându-se în partea opusă a incintei cavernoase, apoi închizându-se. Colonelul Gross rămăsese de pază în anticameră pentru a le respecta confidenţialitatea, aşa încât presupuse că trebuia să fie el. Dar apoi auzi două rânduri de paşi răsunând în întuneric. Ea şi Davis stăteau la o masă chiar în faţa compartimentului frigorific, cu doar două lămpi aprinse. Stephanie îşi ridică privirea şi îl văzu pe Gross materializându-se din semiobscuritate; îl urma un alt bărbat – înalt, cu părul des, purtând un fâş bleumarin şi pantaloni sport, cu emblema preşedintelui Statelor Unite pe piept, în partea stângă.

Danny Daniels.

82

MARYLAND, 10.20 P.M.

Ramsey părăsi autostrada întunecată şi intră în pădure, spre ferma din Maryland unde îl întâlnise pe Charlie Smith cu câteva zile în urmă.

Bailey Mil, o numise Smith.

Nu-i plăcuse tonul acestuia. Unul care o făcea pe deşteptul, care era încrezut şi enervant – acesta era Charlie Smith. Furios, revendicativ, ostil? În nici un caz.

Ceva nu era în regulă.

Ramsey părea să-şi fi câştigat un nou aliat în persoana Dianei McCoy, care îl costase însă douăzeci de milioane de dolari. Noroc că ascunsese mult mai mult de atât în diferite conturi peste tot în lume. Bani însuşiţi din operaţiuni care fie se terminaseră prematur, fie fuseseră anulate. Din fericire, odată ce ştampila strict secret era imprimată pe un document, aproape niciodată nu se mai dădea socoteală în mod public. Regulamentul cerea ca indiferent ce resurse fuseseră învestite să fie returnate, dar asta nu se întâmpla întotdeauna. Avea nevoie de fonduri să-l plătească pe Smith – capital pentru finanţarea investigaţiilor ascunse – dar necesităţile se diminuau. Între acestea şi riscuri exista o corelaţie.

Ca în cazul de faţă.

Farurile sale descopereau ferma, grajdul şi o altă maşină. Nici o lumină aprinsă nicăieri. Parcă lângă clădirea centrală, îşi scoase pistolul automat Walther, apoi ieşi în frig.

— Charlie! strigă el. Nu am timp de tâmpeniile tale. Mişcă-ţi fundul afară!

Ochii săi, acomodaţi cu întunericul, înregistrară o mişcare în partea stângă. Ţinti şi trase două focuri de armă. Gloanţele răsunară cu un zgomot surd în pădurea seculară. Din nou mişcare, dar văzu că nu era Smith.

Câinii.

Părăsind în fugă veranda şi casa, gonind spre codru. Ca şi data trecută.

Răsuflă uşurat.

Lui Smith îi plăcea să-i joace feste, aşa că se decise să-i cânte în strună.

— Uite ce e, Charlie, am de gând să-ţi dezumflu toate cele patru cauciucuri şi din partea mea poate să-ţi îngheţe fundul aici în noaptea asta! Sună-mă mâine când eşti pregătit să stai de vorbă!

— Nu eşti deloc amuzant, amirale, replică o voce. Nici măcar un pic.

Smith apăru din umbră.

— Eşti norocos că nu te ucid, spuse Ramsey.

Smith coborî de pe verandă.

— Şi de ce ai face asta? Am fost băiat cuminte. Am făcut tot ce ai vrut. Toţi patru sunt morţi, simplu şi fără suspiciuni. Apoi aud la radio că urmează să fii promovat în Statul-Major General. Te muţi în cartierul bogătaşilor. În acel apartament de lux din zgârie-nori. Tu şi George Jefferson[21].

— Asta nu este important, se răsti Ramsey. Nu te interesează pe tine.

— Ştiu. Sunt doar un angajat. Ceea ce este important este să fiu plătit.

— Ai fost. Acum două ore. Toţi banii.

— Asta este bine. Mă gândeam la o mică vacanţă. Într-un loc cald.

— Nu înainte de a-ţi îndeplini noua sarcină.

— Ţinteşti sus, amirale. Ultima ţintă ajunge direct la Casa Albă.

— Să ţinteşti sus este singura modalitate prin care obţii ceva.

— De data aceasta vreau dublul preţului obişnuit, jumătate acum, restul după finalizare.

Costurile nu contau.

— S-a făcut.

— Şi încă ceva, adăugă Smith.

Un obiect venit din spate îl împunse între coaste, prin haină.

— Uşurel, Langford, rosti o voce de femeie. Sau te voi împuşca înainte să faci vreo mişcare.

Diane McCoy.

---

[21] Personaj fictiv de culoare dintr-un serial de televiziune american, care reuşeşte prin forţe proprii să-şi deschidă o afacere prosperă şi să aibă succes, (n.tr.).

Malone se uită la cronometrul avionului – ora 7.40 dimineaţa – apoi privi din cabina piloţilor panorama aflată dedesubt. Antarctica îi amintea de un bol răsturnat cu buza ciobită. Un platou vast de gheaţă, cu o grosime de aproape trei kilometri, era mărginit pe cel puţin două treimi din circumferinţa sa de munţi negri şi zimţaţi, căptuşiţi cu gheţari străbătuţi de crevase, ce curgeau spre mare – coasta de nord-est aflată dedesubt nu făcea excepţie.

Pilotul anunţă că se apropiau de baza Halvorsen. Era timpul să se pregătească pentru aterizare.

— Este extraordinar, admise pilotul în faţa lui Malone. Vremea este superbă. Aveţi noroc. Nici vântul nu este puternic. Reglă butoanele de control şi cuprinse maneta de direcţie. Vrei să ne aduci tu pe pământ?

Malone refuză oferta cu un gest.

— Nu, mulţumesc. Mă depăşeşte.

Deşi aterizase cu avioane de vânătoare pe portavioane ce se clătinau în valuri, totuşi să aducă la sol o aeronavă de 45 de tone pe un strat periculos de gheaţă era o senzaţie tare de care se putea lipsi.

Încăierarea dintre Dorothea şi Christl încă îl preocupa. În ultimele ore se purtaseră bine, dar conflictul lor înverşunat se putea dovedi supărător.

Aparatul începu o coborâre abruptă.

Deşi atacul ridicase semne de întrebare, un alt lucru la care fusese martor îl îngrijora şi mai mult.

Ulrich Henn fusese luat prin surprindere.

Malone sesizase confuzia de moment ce brăzdase chipul acestuia înainte ca masca să-i împietrească la loc. În mod clar nu se aşteptase la un asemenea gest din partea Dorotheei.

Avionul îşi recăpătă poziţia de echilibru şi turbinele motoarelor încetiniră.

Aparatul Hercules era prevăzut cu schiuri de aterizare şi îl auzi pe copilot confirmând că acestea erau pe poziţie. Continuară să coboare brusc, solul alb crescând în mărime şi în detaliu.

O izbitură. Apoi alta.

În timp ce alunecau, auzi hârşâitul schiurilor pe gheaţa dură. Era imposibil să frâneze. Doar frecarea îi putea încetini. Din fericire era destul spaţiu pentru glisare.

În cele din urmă, Hercules-ul se opri.

— Bine aţi venit la capătul lumii! le ură pilotul.

Stephanie se ridică de pe scaun. Din obişnuinţă.

La fel şi Davis.

Daniels le făcu semn să rămână aşezaţi.

— Este târziu şi suntem cu toţii obosiţi. Luaţi loc. Apucă şi el un scaun. Mulţumesc, domnule colonel. Vreţi să vă asiguraţi că nu ne deranjează nimeni?

Gross dispăru spre partea din faţă a depozitului.

— Arătaţi ca dracu', comentă Daniels.

— Se datorează faptului că am fost de faţă când a explodat capul unui om, răspunse Davis.

Daniels oftă.

— Şi eu am văzut asemenea scenă, o dată sau de două ori. Două ture în Vietnam. Nu uiţi niciodată.

— Un om a murit din cauza noastră, continuă Davis.

Buzele lui Daniels se subţiară.

— Dar Herbert Rowland este în viaţă datorită vouă.

O consolare prea mică, gândi ea, apoi întrebă:

— Cum de aţi ajuns aici?

— M-am furişat afară din Casa Albă şi m-am îndreptat cu *Marine One*[22] direct spre sud. Bush a fost primul care a făcut asta. Zbura până în Irak fără să se afle. Acum avem *proceduri* pentru asemenea situaţii. Voi fi în pat înainte ca cineva să se prindă că am dispărut. Privirea lui Daniels se dirijă spre uşa congelatorului. Voiam să ştiu ce este acolo. Colonelul Gross mi-a spus, dar voiam să văd cu ochii mei.

— Ar putea să ne schimbe perspectiva asupra civilizaţiei, rosti Stephanie.

— Este uimitor.

Observă că Daniels era cu adevărat impresionat.

— Avea dreptate Malone? Putem citi cărţile?

Ea încuviinţă.

— Destul cât să înţelegem.

Obişnuita purtare furtunoasă a preşedintelui părea ţinută sub control. Se spunea despre el că era ca o pasăre nocturnă, dormind foarte puţin. Angajaţii Casei Albe se plângeau mereu.

— Am pierdut criminalul, recunoscu Davis.

---

[22] Elicopterul cu care se deplasează preşedintele Statelor Unite, (n.tr.).

Stephanie îi surprinse înfrângerea în ton. Atât de diferit de prima oară când lucraseră împreună, atunci când emanase un optimism molipsitor ce o dusese până în Asia Centrală.

— Edwin, spuse preşedintele, ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Eu am crezut că eşti dus cu capul, dar tu ai avut tot timpul dreptate.

Ochii lui Davis erau ai celui care renunţase să mai spere la vreo veste bună.

— Scofield este tot mort. Millicent este tot moartă.

— Întrebarea este: vrei să pui mâna pe ucigaşul lor?

— Aşa cum am mai spus, l-am pierdut.

— Vezi tu, tocmai asta este chestia, rosti Daniels. L-am găsit eu.

83

MARYLAND

Ramsey stătea într-un scaun şubred de lemn, mâinile, pieptul şi picioarele fiindu-i legate cu bandă adezivă. Intenţionase s-o atace pe McCoy afară, dar îşi dăduse seama că Smith era cu siguranţă înarmat – şi nu se putea feri de amândoi. Aşa că nu făcuse nimic. Aşteptase momentul oportun. Şi sperase să apară o bâlbâială.

Ceea ce poate că nu fusese un lucru tocmai înţelept.

Îl mânaseră în casă. Smith aprinsese un mic aragaz de voiaj care oferea acum o lumină slabă şi o căldură blândă. Era interesant cum o porţiune a peretelui dormitorului se deschidea prin pivotare, dreptunghiul rămas fiind mai negru ca smoala. Trebuia să afle ce doreau aceştia doi, cum îşi uniseră ei forţele şi cum putea să-i domolească.

— Această femeie îmi spune că am fost adăugat pe lista consumabilelor, începu Smith.

— N-ar trebui să asculţi oamenii pe care nu-i cunoşti.

McCoy se ridică în picioare şi se sprijini de pervazul unei ferestre, ţinând pistolul în mână.

— Cine zice că nu ne cunoaştem?

— Asta nu este greu de descifrat, îi răspunse el. Tu bagi strâmbe şi mizezi pe discordia dintre noi. Charlie, ţi-a spus că a stors de la mine prin şantaj douăzeci de milioane?

— Mi-a zis ceva legat de asta.

O altă problemă.

Se întoarse spre McCoy.

— Sunt impresionat că l-ai identificat pe Charlie şi că l-ai contactat.

— Nu a fost chiar aşa de greu. Tu crezi că nimeni nu e atent? Ştii că telefoanele mobile pot fi monitorizate, transferurile bancare urmărite, înţelegerile confidenţiale dintre guverne folosite pentru a accesa conturi şi arhive la care nimeni altcineva nu ar avea acces.

— Nu mi-am dat seama niciodată că te interesez atât de mult.

— Ai vrut ajutorul meu. Te ajut.

El trase de legăturile ce îl ţintuiau locului.

— Nu mă refeream la genul ăsta de ajutor.

— I-am oferit lui Charlie jumătate din cele douăzeci de milioane.

— Cu plata în avans, adăugă Smith.

Ramsey scutură din cap.

— Eşti un prost nerecunoscător.

Smith se năpusti spre el şi îl plesni cu dosul palmei peste faţă.

— De multă vreme voiam să fac asta.

— Charlie, îţi jur, vei regreta!

— Cincisprezece ani am făcut ceea ce mi-ai cerut, recunoscu Smith. Ai vrut oameni ucişi. I-am ucis. Ştiu că plănuieşti ceva. Am simţit asta mereu. Acum te muţi la Pentagon. Statul-Major General. Ce urmează? În nici un caz nu te vei mulţumi cu atât şi nu te vei pensiona. Nu ai fi tu. Aşa că am devenit o problemă.

— Cine a spus asta?

Smith arătă spre McCoy.

— Şi tu o crezi?

— Este plauzibil. Şi a avut într-adevăr douăzeci de milioane de dolari, fiindcă acum eu am jumătate din ei.

— Şi amândoi te avem pe tine, adăugă McCoy.

— Nici unul din voi nu are curajul să omoare un amiral, şeful Serviciului de Informaţii al Marinei, nominalizat pentru Statul-Major General. Va fi greu să ascundeţi totul.

— Zău? se miră Smith. Câţi oameni am omorât pentru tine? Cincizeci? O sută? Două sute? Nici măcar nu mai pot ţine minte. Şi despre nici unul dintre ei nu s-a afirmat vreodată că ar fi fost ucis. Aş spune că muşamalizarea este specializarea mea.

Din nefericire, trădătorul ăsta impertinent avea dreptate, aşa că decise să încerce diplomaţia.

— Ce pot face ca să te conving, Charlie? Am colaborat multă vreme. Voi avea nevoie de tine în anii următori.

Smith nu răspunse.

— Câte femei a omorât? îl întrebă McCoy.

Ramsey se miră de această întrebare.

— Contează?

— Contează pentru mine.

Apoi înţelese. Edwin Davis. Colegul ei.

— Are legătură cu Millicent?

— A ucis-o domnul Smith, aici de faţă?

El hotărî să fie onest şi încuviinţă dând din cap.

— Era însărcinată?

— Aşa mi s-a spus. Dar cine ştie? Femeile mint.

— Aşa că ai ucis-o pur şi simplu?

— Mi s-a părut cea mai simplă modalitate de a pune capăt problemei. Acest Charlie lucra pentru noi în Europa. Aşa ne-am cunoscut. A dus misiunea la îndeplinire cu brio şi de atunci a fost al meu.

— Nu sunt al tău, replică Smith cu dispreţ în glas. Lucrez pentru tine. Mă plăteşti.

— Şi mai sunt mulţi bani pe care poţi să-i câştigi, îl tentă amiralul.

Smith păşi spre deschiderea din perete.

— Duce în jos spre o pivniţă ascunsă. Probabil că a fost la îndemână în timpul Războiului Civil. Un loc bun de pitit diferite lucruri.

Înţelese mesajul. „Cum ar fi un cadavru."

— Charlie, uciderea mea ar fi o idee foarte proastă.

Smith se întoarse şi îndreptă pistolul spre el.

— Poate. Dar cu siguranţă mă va face să mă simt mult mai bine.

Malone părăsi lumina strălucitoare a soarelui şi intră în Baza Halvorsen, urmat de ceilalţi. Gazda lor, care îi aşteptase pe gheaţă când coborâseră din avion într-o rafală de vânt glacial, era un australian oacheş şi cu barbă – îndesat, viguros şi aparent destoinic – pe nume Taperell.

Baza cuprindea un ansamblu de clădiri beneficiind de cea mai înaltă tehnologie, îngropate sub zăpada groasă şi alimentate cu energie de la un sofisticat sistem solar şi eolian. Ultimul răcnet în materie, explicase Taperell, care adăugă:

— Sunteţi norocoşi astăzi. Doar minus treisprezece grade Celsius. Al naibii de cald pentru această parte a lumii.

Australianul îi conduse într-o încăpere spaţioasă cu lambriuri, plină de mese şi scaune, care mirosea a mâncare gătită. Un termometru digital aflat pe peretele opus indica nouăsprezece grade Celsius.

— Vor sosi într-o clipă hamburgeri, cartofi prăjiţi şi băuturi, zise Taperell. Mi-am zis că aveţi nevoie de haleală.

— Presupun că asta înseamnă mâncare, clarifică Malone.

Taperell zâmbi.

— Ce altceva, colega?

— Putem pleca de îndată ce terminăm de mâncat?

Gazda lor încuviinţă.

— Nu vă faceţi griji, aşa mi s-a spus. Am un elicopter pregătit. Încotro vă îndreptaţi?

Malone se întoarse spre Henn.

— Este rândul tău.

Christl făcu un pas în faţă.

— De fapt, eu am ceea ce îţi trebuie.

Stephanie îl urmări pe Davis cum se ridică în picioare şi îl întrebă pe preşedinte:

— Cum adică l-aţi găsit?

— I-am oferit astăzi lui Ramsey postul liber din Statul-Major General. L-am sunat şi el a acceptat.

— Presupun că există un motiv întemeiat pentru care aţi făcut acest lucru, remarcă Davis.

— Ştii, Edwin, se pare că am inversat rolurile. Ca şi cum tu eşti preşedintele şi eu adjunctul consilierului pe probleme de securitate naţională – şi spun asta cu un accent special pe cuvântul *adjunct.*

— Ştiu cine este şeful aici. Şi dumneavoastră ştiţi cine este şeful. Spuneţi-ne doar de ce sunteţi aici în mijlocul nopţii.

Stephanie văzu că pe Daniels nu-l deranja impertinenţa nesăbuită a partenerului ei.

— Când am făcut o vizită în Marea Britanie acum câţiva ani, răspunse preşedintele, am fost invitat să particip la o vânătoare de vulpi. Britanicii iubesc porcăria aia. Se îmbracă toţi frumos, dimineaţa devreme, încalecă un cal urât mirositor, apoi pornesc în goană urmărind o mulţime de câini agitaţi. Îmi spuneau ce minunat este. Desigur, cu excepţia situaţiei când tu eşti vulpea. Atunci e o mizerie. Având sufletul plin de compasiune cum mă ştiţi, m-am tot gândit la vulpe, aşa că am refuzat.

— Mergem cumva la vânătoare? întrebă ea.

Văzu o sclipire în ochii preşedintelui.

— O, da. Însă cel mai interesant lucru legat de această vânătoare este că vulpile nu ştiu că noi venim.

Malone o urmări pe Christl desfăşurând o hartă şi întinzând-o

pe una dintre mese.

— Mi-a explicat mama.

— Cum de te-a ales pe tine? se interesă Dorothea.

— Presupun că m-a crezut în stare să-mi păstrez cumpătul, deşi aparent îşi închipuie că sunt o idealistă răzbunătoare, gata să ne ruineze familia.

— Şi eşti? continuă Dorothea.

Christl o sfredeli cu privirea.

— Sunt o Oberhauser. Ultima dintr-o lungă descendenţă şi am de gând să-mi onorez strămoşii.

— Ce-ar fi să ne concentrăm asupra problemei de faţă? interveni Malone. Afară vremea este minunată. Trebuie să profităm de asta cât mai putem.

Christl adusese harta mai nouă a Antarcticii cu care Isabel îl ademenise la Ossau, cea pe care bătrâna nu o despăturise. Acum el văzu că numeroasele baze de pe continent erau toate însemnate, majoritatea de-a lungul coastei, inclusiv Halvorsen.

— Bunicul a fost aici şi aici, zise Christl, arătând spre punctele marcate 1 şi 2. Notiţele sale afirmă că majoritatea pietrelor pe care le-a adus cu el provin din Situl 1, deşi a petrecut mult timp în Situl 2. Expediţia transportase o baracă dezasamblată, ca s-o ridice undeva pentru a face cunoscută cât mai clar revendicarea Germaniei. Au ales să o construiască în Situl 2, aici, lângă coastă.

Malone îl rugase pe Taperell să rămână. Acum se întoarse spre australian:

— Unde vine asta?

— Ştiu locul. Spre vest, cam la 80 de kilometri de aici.

— Mai este acolo? întrebă şi Werner.

— Fără îndoială, răspunse Taperell. Trebuie să fie în stare bună – lemnul nu putrezeşte aici. Probabil că arată exact ca în ziua în care au ridicat-o. Şi mai ales acolo – întreaga zonă este desemnată arie protejată. Un sit de „un interes ştiinţific deosebit” aflat sub incidenţa Legii de Conservare a Antarcticii. Poţi să-l vizitezi doar cu acordul Norvegiei.

— De ce? interveni Dorothea.

— Coasta le aparţine focilor. Este o zonă de reproducere. Oamenii nu au voie acolo. Baraca se află într-una dintre văile uscate dinspre interiorul continentului.

— Din câte zice mama, tata i-a spus că-i ducea pe americani la Situl 2, continuă Christl. Bunicul a vrut întotdeauna să se

întoarcă şi să exploreze mai mult, dar niciodată nu i s-a mai permis.

— De unde *ştim* că acela este locul? întrebă Malone.

El surprinse neastâmpărul în privirea lui Christl. Ea vârî din nou mâna în rucsac şi scoase o carte subţire şi colorată, cu titlul scris în germană. Traduse în tăcere. *O vizită în Neuschwabenland. După cincizeci de ani.*

— Acesta este un volum de fotografii publicat în 1988. O revistă nemţească a trimis o echipă de filmare şi un fotograf. Mama a dat peste el cu vreo cinci ani în urmă. Îl răsfoi, căutând o pagină anume. Aceasta este cabana. Le arătă extraordinara imagine color, întinsă pe două pagini, a unei structuri gri de lemn aşezate într-o vale neagră stâncoasă, brăzdată de zăpada strălucitoare şi părând minusculă în comparaţie cu munţii cenuşii şi sterpi din fundal. Întoarse pagina. Aceasta este o imagine din interior.

Malone studie fotografia. Nu erau prea multe acolo. O masă cu reviste împrăştiate deasupra, câteva scaune, două paturi, lăzi transformate în etajere, o sobă şi un radio.

Privirea ei amuzată o întâlni pe a lui.

— Vezi ceva?

Îi făcea exact ceea ce îi făcuse şi el în Ossau. Aşa că îi acceptă provocarea şi, cu atenţie mărită, cercetă fotografia, la fel cum procedau toţi ceilalţi.

Apoi îl observă. Pe podea. Cioplit într-o scândură.

Făcu semn cu mâna.

— Acelaşi simbol de pe coperta cărţii descoperite în mormântul lui Carol cel Mare.

Ea zâmbi.

— Acesta trebuie să fie locul. Şi iată asta. Scoase uşor din carte o foaie de hârtie împăturită. O pagină dintr-o revistă veche, îngălbenită şi fragilă, cu o imagine alb-negru de rezoluţie slabă.

— Asta provine din documentele Ahnenerbe pe care le-am obţinut eu, explică Dorothea. Îmi amintesc. Am studiat-o la

München.

— Mama le-a recuperat, completă Christl şi a observat această fotografie. Uitaţi-vă pe podea – simbolul este clar vizibil. A fost publicată în primăvara lui 1939, într-un articol scris de bunicul despre expediţia din anul precedent.

— I-am spus că acele documente meritau toată osteneala, zise Dorothea.

Malone se întoarse spre Taperell.

— Se pare că acesta este locul spre care mergem.

Taperell arătă spre hartă.

— Această zonă de aici, de pe coastă, este toată o platformă de gheaţă având dedesubt apa oceanului. Se întinde în interior vreo opt kilometri, în ceea ce ar fi un golf respectabil, dacă nu ar fi îngheţat. Baraca este de cealaltă parte a unei creste, poate la un kilometru şi jumătate de ţărm, pe ceea ce ar fi malul vestic al golfului. Vă putem duce acolo şi vă luăm înapoi când sunteţi gata. Aşa cum am mai spus, consider că aveţi noroc cu vremea, este o zi extrem de călduroasă astăzi.

Minus treisprezece grade Celsius nu reprezenta chiar ideea lui de climă tropicală, dar înţelese mesajul.

— Vom avea nevoie de echipament de urgenţă, pentru orice eventualitate.

— Avem deja două sănii pregătite. Vă aşteptam.

— Nu pui prea multe întrebări, nu-i aşa? îl încercă Malone.

Taperell scutură din cap.

— Nu, colega. Sunt aici doar ca să-mi fac datoria.

— Atunci hai să mâncăm acea haleală şi să pornim.

84

FORT LEE

— Domnule preşedinte, zise Davis. Ar fi posibil să ne explicaţi, pur şi simplu? Fără poveşti, fără ghicitori. Este îngrozitor de târziu şi nu mai am energia să fiu răbdător *şi* respectuos.

— Edwin, îmi place de tine. Majoritatea şmecherilor cu care am de-a face îmi spun ori ce cred ei că vreau să aud, ori ce nu e nevoie să ştiu. Tu eşti diferit. Tu îmi spui ce trebuie să aud. Fără dulcegării, doar adevărul gol-goluţ. De aceea, atunci când mi-ai spus despre Ramsey, te-am ascultat. Dacă ar fi fost oricine altcineva, aş fi lăsat totul să intre pe o ureche şi să iasă pe cealaltă. Dar nu cu tine. Da, am fost sceptic, dar ai avut dreptate.

— Ce aţi făcut? îl întrebă Davis.

Şi ea sesizase ceva în tonul preşedintelui.

— I-am dat pur şi simplu ce dorea. Numirea. Nimic nu-l determină pe un om să-şi slăbească vigilenţa mai bine decât succesul. Ar trebui să ştiu – tactica asta a fost folosită împotriva mea de multe ori. Privirea lui Daniels devie spre compartimentul frigorific. Mă fascinează ceea ce este acolo. Dovada existenţei unui popor pe care noi nu l-am cunoscut niciodată. Au trăit cu mult timp în urmă. Au realizat multe. Au gândit mult. Şi, cu toate astea, habar nu am avut de ei.

Daniels vârî mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie.

— Uitaţi-vă la asta.

— Este o petroglifa din templul Hathor de la Dendera. L-am vizitat acum câţiva ani. Templul este uriaş, cu coloane falnice. Este de dată recentă, ţinând seama de istoria Egiptului, din secolul întâi î.Hr. Acei îngrijitori ţin în mâini obiecte ce par a fi un fel de lămpi, sprijinite de stâlpi, astfel că trebuie să fie grele, conectate printr-un cablu la o cutie de pe sol. Priviţi la capătul de sus al coloanelor, sub cele două lămpi. Pare a fi un condensator, nu-i aşa?

— Nu aveam idee că sunteţi atât de interesat de asemenea lucruri, comentă ea.

— Ştiu. Noi, băieţii amărâţi şi prostănaci de la ţară, nu putem aprecia nimic.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că…

— Nu te osteni, Stephanie. O ţin doar pentru mine. Dar îmi place enorm. Toate acele morminte descoperite în Egipt şi în interiorul piramidelor – nici măcar o cameră nu este deteriorată de fum. Cum dracu' au avut lumină ca să lucreze acolo jos? Nu cunoşteau decât focul, iar lămpile ardeau cu ulei ce scotea mult fum. Arătă spre desen. Poate că aveau altceva. Există o inscripţie găsită la templul Hathor care explică totul. Am copiat-o. Întoarse foaia cu faţa în jos. „Templul a fost construit conform unui plan redactat într-o scriere antică pe un sul din piele de capră din vremea Tovarăşilor lui Horus." Vă puteţi imagina? Spun chiar acolo că au avut ajutor din vechime.

— Doar nu puteţi crede cu adevărat că egiptenii au avut curent electric, rosti Davis.

— Nu ştiu ce să cred. Şi cine a spus că erau electrice? Ar fi putut fi chimice. Armata are lămpi de gaz tritiu-fosfor care

luminează ani întregi fără electricitate. Nu ştiu ce să cred. Tot ce ştiu este că petroglifa este reală.

Într-adevăr, era.

— Haideţi s-o luăm astfel, zise preşedintele. A existat un timp când aşa-zişii experţi au crezut că toate continentele erau nemişcate. Fără discuţii, uscatul a fost întotdeauna unde este şi acum, punct. Apoi oamenii au început să observe cum contururile Africii şi ale Americii de Sud păreau să se potrivească. La fel pentru America de Nord, Groenlanda şi Europa. Coincidenţă, asta au spus experţii. Nimic mai mult. Apoi au descoperit în Anglia şi în America de Nord fosile care erau identice. Şi acelaşi tip de roci. Coincidenţa era tot mai mare. Apoi au fost localizate sub oceane plăcile tectonice care se mişcau şi aşa-zişii experţi şi-au dat seama că uscatul putea să se deplaseze pe acele plăci. În cele din urmă, în anii 1960, s-a demonstrat că părerile experţilor erau greşite. Continentele fuseseră cândva unite şi pe parcurs se îndepărtaseră. Ceea ce era odată fantezie este acum ştiinţă.

Ea îşi aminti de aprilie trecut şi de conversaţia lor de la Haga.

— Parcă mi-aţi spus că sunteţi tămâie în materie de ştiinţă.

— Aşa este. Dar asta nu înseamnă că nu citesc sau că nu sunt atent în jur.

Stephanie zâmbi.

— Sunteţi o adevărată contradicţie.

— O s-o iau ca pe un compliment. Daniels făcu semn spre masă. Funcţionează programul de traducere?

— Aşa se pare. Şi aveţi dreptate. Aceasta este dovada existenţei unei civilizaţii dispărute. Una care a dăinuit multă vreme şi care se pare că a interacţionat cu popoare de peste tot din lume, inclusiv – din cele spuse de Malone – cu europenii în secolul al nouălea.

Daniels se ridică de pe scaun.

— Ne credem atât de deştepţi. Atât de sofisticaţi. Suntem primii la orice. Aiurea! Există o mulţime imensă de lucruri pe care nu le cunoaştem.

— Din ce am tradus până acum, continuă Stephanie, se profilează o anume cunoaştere tehnologică. Lucruri ciudate. Va fi nevoie de timp pentru a fi înţelese. Şi de multă muncă de teren.

— S-ar putea ca Malone să regrete că s-a dus acolo, murmură Daniels.

Ea fix curioasă:

— De ce?

Ochii negri ai preşedintelui o studiară.

— NR-1A folosea uraniu drept combustibil, dar la bord existau mii de litri de ulei pentru gresare. Nici un strop nu a fost găsit vreodată. Daniels tăcu. Submarinele au scurgeri când se scufundă. Apoi este jurnalul de bord, după cum aţi aflat de la Rowland. Uscat. Nici măcar o pată. Asta înseamnă că vasul era intact când l-a descoperit Ramsey. Şi din cele spuse de Rowland, ei erau pe continent când Ramsey a coborât în apă. Lângă coastă. Malone urmăreşte traseul lui Dietz Oberhauser, exact aşa cum a făcut şi NR-1A. Ce-ar fi dacă li se intersectează cărările?

— Nu se poate ca acel submarin să mai existe încă! exclamă Stephanie.

— De ce nu? Este Antarctica. Daniels făcu o pauză. Mi s-a spus cu o jumătate de oră în urmă că Malone şi anturajul său sunt la Baza Halvorsen.

Ea observă că lui Daniels îi păsa cu adevărat de ceea ce se petrecea, atât acolo, cât şi în sud.

— OK, uitaţi cum stă treaba, spuse el. Din câte am aflat, Ramsey a angajat un ucigaş plătit care este cunoscut sub numele de Charles C. Smith Jr.

Davis rămase nemişcat pe scaunul său.

— Am cerut CIA să-l verifice pe Ramsey în detaliu şi ei l-au identificat pe acest personaj, Smith. Nu mă întrebaţi cum, dar au reuşit. Se pare că foloseşte o mulţime de nume, iar Ramsey i-a dat cu ţârâita o grămadă de bani. Probabil că este cel care i-a ucis pe Sylvian, Alexander şi Scofield şi îşi închipuie că l-a ucis şi pe Herbert Rowland…

— Şi pe Millicent, adăugă Davis.

Daniels încuviinţă.

— L-aţi găsit pe Smith? întrebă ea, amintindu-şi ce spusese preşedintele la început.

— E un fel de a spune. Ezită. Am venit să văd toate acestea. Voiam să ştiu cu adevărat. Dar am venit şi ca să vă spun cum cred eu că putem pune capăt acestui circ.

Malone privea afară pe fereastra elicopterului, freamătul rotoarelor pulsându-i în urechi. Zburau spre vest. Un soare strălucitor pătrundea prin ochelarii de protecţie slab coloraţi ce îi

protejau ochii, înconjurară ţărmul, unde focile stăteau tolănite pe gheaţă asemenea unor limacşi gigantici, iar balenele ucigaşe despicau valurile, patrulând marginile gheţii în căutarea unei prăzi imprudente. Răsărind de pe coastă, munţii împungeau zarea asemenea pietrelor funerare dintr-un cimitir alb fără sfârşit, întunecimea lor contrastând puternic cu zăpada strălucitoare.

Aparatul de zbor îşi schimbă direcţia spre sud.

— Intrăm în zona de restricţie, anunţă Taperell în căşti.

Australianul stătea pe locul din faţă dreapta al elicopterului, la manşă fiind un norvegian. Toţi ceilalţi erau înghesuiţi în compartimentul neîncălzit din spate. Fuseseră întârziaţi trei ore de nişte probleme tehnice apărute la elicopterul Huey. Nici unul nu rămăsese la sol. Toţi păreau nerăbdători să afle ce era acolo. Chiar şi Dorothea şi Christl se calmaseră, deşi stăteau cât se putea de departe una de alta. Christl purta acum o haină de altă culoare, cea însângerată din avion fiind schimbată la bază.

Găsiră golful îngheţat de pe hartă, în formă de potcoavă, o barieră de aisberguri străjuindu-i intrarea. O lumină orbitoare se reflecta de pe suprafaţa albastră a gheţarilor.

Elicopterul traversă o coamă de munte cu vârfuri prea abrupte ca să se prindă zăpada de ele. Vizibilitatea era excelentă şi vântul bătea slab, doar câţiva nori cirus înmănuncheaţi pierdeau vremea pe cerul azuriu.

În faţă, Malone observă ceva diferit.

O suprafaţă mică acoperită cu zăpadă. În schimb, pământul şi pereţii de stâncă erau coloraţi cu petice neregulate de dolerit negru, granit gri, şisturi maro şi calcar alb. Bolovani de granit de toate formele şi mărimile stricau perfecţiunea peisajului.

— O vale uscată, rosti Taperell. Nici un pic de ploaie de două milioane de ani. Pe atunci munţii se ridicau mai rapid decât puteau gheţarii să-şi taie drum, aşa că gheaţa a fost prinsă pe partea cealaltă. Vânturile mătură platoul dinspre sud şi ţin pământul aproape dezgolit de gheaţă şi zăpadă. Acestea se găsesc din belşug în partea sudică a continentului. Aici însă, cantităţile sunt mult mai mici.

— A fost explorată această zonă? se interesă Malone.

— Avem vânători de fosile care ne vizitează. Pentru ei, locul este o comoară ascunsă. Sunt şi meteoriţi. Dar expediţiile sunt limitate de tratat.

Se ivi baraca, o apariţie stranie la baza unui vârf ameninţător, fără poteci umblate.

Elicopterul zbură peste terenul stâncos, apoi descrise un cerc peste locul de aterizare şi coborî pe pietriş.

Coborâră toţi, Malone preluând săniile cu echipamentul. Taperell îi făcu semn cu ochiul în momentul în care îi dădea rucsacul, semnalându-i astfel că procedase exact cum i se ceruse. Rotoarele zgomotoase şi rafalele de aer îngheţat îl asaltară din toate părţile.

În bagaje fuseseră incluse două aparate de radiorecepţie. Malone stabilise deja o verificare peste şase ore. Taperell le spusese că baraca le putea oferi adăpost, dacă era nevoie. Dar prognoza meteo era bună pentru următoarele zece-douăsprezece ore. Iar lumina zilei nu constituia o problemă, din moment ce soarele nu avea să apună până în martie.

Ridicând degetul mare, Malone făcu semn că totul era în ordine şi elicopterul plecă. Pocnetele ritmice ale paletelor de rotor scăzură în intensitate pe măsură ce aeronava dispărea dincolo de creasta muntelui.

Îi învălui liniştea.

Fiecare respiraţie trosnea şi şuiera, aerul fiind la fel de uscat ca vântul Saharei. Însă nici un sentiment de pace nu se amesteca cu tăcerea din jur.

Baraca se găsea la cincizeci de metri în faţa lor.

— Ce facem acum? întrebă Dorothea.

Malone porni.

— Aş zice să începem cu ce este mai evident.

85

Malone se apropie de baracă. Taperell avusese dreptate. Deşi construită cu şaptezeci de ani în urmă, pereţii săi vopsiţi în alb şi maro păreau că de-abia fuseseră aduşi de la fabrica de cherestea. Nici măcar un punct de rugină pe vreun cap de cui. Colacul de sfoară ce atârna lângă uşă părea nou. Obloanele protejau două ferestre. El estimă construcţia la o suprafaţă de vreo doi metri pătraţi. Avea streşini ieşite în afară şi acoperişul înclinat de tablă străpuns de un coş în formă de tub. O focă eviscerată, de nuanţă negru cu gri, era agăţată de un perete, iar ochii săi sticloşi şi mustăţile erau încă la locul lor, dând senzaţia că de-abia adormise, nicidecum că era îngheţată.

Uşa nu avea clanţă, aşa că el o împinse înăuntru şi îşi ridică ochelarii de protecţie. Bucăţi de carne de focă şi sănii atârnau de căpriorii tavanului, fixate în braţe de fier. Aceleaşi rafturi din fotografii, obţinute din lăzi stivuite lângă un perete vopsit în maro, cu aceeaşi hrană îmbuteliată şi conservată, etichetele fiind încă lizibile. Două paturi cu saci de dormit din blană, o masă, scaune, o sobă de fier şi un aparat de radio, toate erau acolo. Rămăseseră chiar şi revistele din fotografie. Era ca şi cum locatarii plecaseră în ajun şi se puteau întoarce în orice moment.

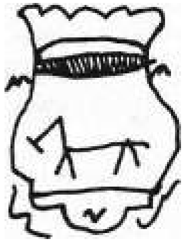
— Este tulburător, recunoscu Christl.

El fu de acord.

Din moment ce nu existau acarieni sau insecte care să descompună substanţele organice, Malone înţelese că sudoarea nemţilor încă se afla îngheţată pe podea, împreună cu celulele exfoliate ale pielii acestora şi excrescenţele trupurilor lor – şi că prezenţa naziştilor atârna apăsătoare în atmosfera tăcută a colibei.

— Bunicul a fost aici, rosti Dorothea, apropiindu-se de masă şi de reviste. Acestea sunt publicaţii Ahnenerbe.

El alungă sentimentul incomod ce-l încerca, păşi spre locul unde simbolul ar fi trebuit să fie cioplit în podea şi îl văzu. Acelaşi de pe coperta cărţii, împreună cu o altă imagine scrijelită.

— Este blazonul familiei noastre, explică Christl.

— Se pare că bunicul şi-a marcat în mod personal revendicarea, observă Malone.

— Ce vrei să spui? interveni Werner.

Henn, care stătea lângă uşă, păru să înţeleagă şi înşfacă o bară de metal de lângă sobă. Nici un pic de rugină nu-i deteriorase suprafaţa.

— Văd că şi tu ştii răspunsul, îi zise Malone.

Henn nu spuse nimic. Doar forţă vârful plat de fier sub scânduri şi le ridică folosindu-l drept pârghie; se iviră o deschidere întunecată în pământ şi partea de sus a unei scări de lemn.

— De unde ai ştiut? îl întrebă Christl.

— Această baracă este situată într-un loc ciudat. Nu are nici un sens, asta dacă nu cumva protejează ceva. Când am văzut fotografia în carte, mi-am dat seama care ar trebui să fie răspunsul.

— Vom avea nevoie de lanterne, îi atenţionă Werner.

— Sunt două în sanie, afară. I-am spus lui Taperell să le pună în bagaje, laolaltă cu baterii de rezervă.

Smith se trezi. Era din nou în apartamentul său. 8.20 dimineaţa. Reuşise să doarmă doar trei ore, dar se profila deja o zi excelentă. Era mai bogat cu zece milioane de dolari, mulţumită lui Diane McCoy şi îi demonstrase lui Langford Ramsey că merita să fie luat în serios.

Porni televizorul şi găsi o reluare a serialului *Farmece.* Îi plăcea foarte mult. Îl atrăgea ceva la cele trei vrăjitoare sexy. Neastâmpărate şi drăguţe. Aceiaşi termeni păreau adecvaţi pentru a o descrie şi pe Diane McCoy. Îi rămăsese alături cu sânge rece în timpul confruntării sale cu Ramsey, în mod clar o femeie nemulţumită care voia mai mult – şi care ştia cum să

obţină ce dorea.

Urmări cum Paige[23] se învârtea în jurul casei. Ce truc! Să se dematerializeze într-un loc, apoi să apară în altul. El era oarecum la fel. Se strecura la locul potrivit, îşi făcea treaba, apoi, la fel de abil, o ştergea englezeşte.

Îi sună telefonul mobil. Recunoscu numărul.

— Şi ce pot face pentru tine? o întrebă pe Diane McCoy când răspunse.

— Ceva mai multă curăţenie.

— Pare a fi ziua potrivită pentru asta.

— Cei doi din Asheville care aproape că au ajuns la Scofield. Lucrează pentru mine şi ştiu mult prea multe. Mi-aş dori să avem timp pentru fineţuri, dar nu avem. Trebuie să fie eliminaţi.

— Şi ai vreo sugestie?

— Ştiu exact cum vom proceda.

Dorothea privi cum Cotton Malone cobora în deschiderea de sub baracă. Ce descoperise oare bunicul ei? Fusese neliniştită de venirea în acest loc, atât din cauza riscurilor, cât şi a implicării personale nedorite, dar acum era bucuroasă că făcuse această călătorie. Rucsacul ei se afla sprijinit la un metru de ea, pistolul dinăuntru dându-i un oarecare confort. Exagerase în avion. Sora ei ştia cum s-o manipuleze, să o dezechilibreze, s-o atace în punctul sensibil şi îşi propuse ca din acel moment să nu mai înghită momeala.

Werner stătea cu Henn lângă uşa colibei. Christl era aşezată la masa cu radioul.

Lanterna lui Malone îşi plimbă lumina peste întunericul aflat dedesubt.

— E un tunel, strigă acesta. Se întinde spre munte.

— Pe ce distanţă? întrebă Christl.

— Este cale lungă. Malone se căţără din nou la suprafaţă. Trebuie să văd ceva.

Urcă în colibă, apoi ieşi afară. Îl urmară.

— Mă întrebam în legătură cu fâşiile de zăpadă şi gheaţă care brăzdează valea. Pământ gol şi rocă peste tot, apoi câteva cărări accidentate intersectându-se pe alocuri. Făcu semn spre munte şi spre o bandă de zăpadă lată de 6-7 metri ce ducea de la baracă la baza muntelui. Acesta este traseul tunelului. Aerul aflat

---

[23] Una dintre eroinele serialului, (n.tr.).

dedesubt este mult mai rece decât pământul, aşa că zăpada rămâne deasupra potecii.

— De unde ştii asta? se interesă Werner.

— Vei vedea.

Henn fu ultimul care coborî scara. Malone îi urmări în timp ce căscau gura de uimire. Tunelul se întindea în faţă rectiliniu, având poate şase metri lăţime, pereţii laterali din rocă vulcanică neagră, iar tavanul de un albastru luminos, care conferea traseului subteran o strălucire ca de amurg.

— Este incredibil! exclamă Christl.

— Calota de gheaţă s-a format cu mult timp în urmă. Dar a avut nevoie de ajutor. Făcu semn cu lanterna în jos, spre ceea ce părea a fi bolovani aruncaţi în dezordine, care licăreau însă impresionant. Un fel de cuarţ. Sunt peste tot. Uitaţi-vă la formele lor. Părerea mea este că odinioară au făcut parte din tavan şi la un moment dat au căzut, iar gheaţa a rămas într-o boltă naturală.

Dorothea se aplecă şi examină una dintre bucăţile mari. Henn ţinea cealaltă lanternă şi îi oferi lumină suplimentară. Uni două roci. Se potriveau asemenea pieselor unui puzzle.

— Ai dreptate. Se îmbină.

— Unde duce? întrebă Christl.

— Exact asta suntem pe punctul de a afla.

Aerul subteran era mai rece decât afară. Îşi verifică termometrul de la încheietura mâinii. Minus douăzeci de grade Celsius. Transformă valoarea. Minus patru grade Fahrenheit. Frig, dar suportabil.

Avusese dreptate în legătură cu lungimea – tunelul măsura vreo 60 de metri şi era presărat cu sfărâmăturile de cuarţ. Înainte de a coborî, îşi târâseră echipamentul în baracă, inclusiv cele două aparate de emisie-recepţie. Îşi luaseră cu ei rucsacurile, iar Malone nu uitase bateriile de rezervă pentru lanterne, dar strălucirea fosforescentă ce se filtra din tavan le arăta cu uşurinţă calea.

Tavanul luminos se termina în faţă, unde se afla probabil muntele şi descoperiră o arcadă impozantă – coloane negre şi roşii încadrându-i lateralele şi sprijinind un timpan plin cu inscripţii similare celor din cărţi. Malone orientă lanterna în direcţia lor şi observă cum coloanele pătrate se îngustau spre

bază, suprafeţele lucioase ale acestora sclipind cu o frumuseţe diafană.

— Se pare că suntem în locul potrivit, comentă Christl.

Două uşi, având poate o înălţime de trei metri şi jumătate, erau zăvorâte. El se apropie şi le atinse exteriorul.

— Bronz.

Benzi de spirale succesive decorau suprafaţa netedă. O bară de metal le traversa, susţinută de scoabe groase. Şase balamale grele se deschideau spre ei.

Apucă bara şi o dădu la o parte.

Henn întinse mâna spre clanţa unei uşi şi o deschise. Malone, în faţa celeilalte, se simţea asemenea lui Dorothy la intrarea în Oz. Spatele uşii era împodobit cu aceleaşi spirale decorative şi scoabe de bronz. Intrarea era suficient de lată încât toţi să poată trece în acelaşi timp.

Ceea ce de sus păruse a fi un munte solitar, îmbrăcat în zăpadă, erau de fapt trei vârfuri înghesuite unul într-altul, despicăturile dintre ele fiind acoperite de un mortar din gheaţă albastră translucidă – veche, rece, dură şi lipsită de zăpadă. Interiorul fusese odată zidit cu multe blocuri de cuarţ, asemenea unei ferestre foarte înalte cu vitralii, îmbinările acesteia fiind groase şi crestate. O bună porţiune a zidului interior căzuse, dar rămăsese suficient ca Malone să observe că întreaga construcţie fusese impresionantă. Mai multe perdele irizate formate din raze albăstrui cădeau ca o ploaie prin trei articulaţii înălţate, asemenea unor baghete fluorescente enorme, iluminând spaţiul cavernos într-un mod supranatural.

În faţa lor se întindea un oraş.

Stephanie îşi petrecuse noaptea în apartamentul lui Edwin Davis, o locuinţă modestă formată din două dormitoare şi două băi, situată în turnurile Watergate. Pereţii supraînălţaţi, grilajele ce se intersectau, tavanele la înălţimi diferite şi o mulţime de curbe şi cercuri dădeau camerelor un aspect cubist. Decorul minimalist şi pereţii de culoarea perelor coapte creau un sentiment neobişnuit, dar nu neplăcut. Davis îi spuse că îl cumpărase gata mobilat şi că ajunsese să se obişnuiască lesne cu simplitatea lui.

Se întorseseră la Washington împreună cu Daniels, la bordul lui *Marine One şi* reuşiseră să doarmă câteva ore. Ea făcuse un

duş, iar Davis aranjase să-şi poată cumpăra un rând de haine de la unul din buticurile situate la parter. Preţuri piperate, dar nu avea ce face. Hainele ei fuseseră purtate prea mult. Plecase din Atlanta spre Charlotte crezând că acea călătorie avea să dureze o zi, cel mult. Acum însă era în ziua a treia şi tot nu-i întrezărea capătul. Şi Davis se spălase, se bărbierise şi îmbrăcase nişte pantaloni bleumarin de catifea reiată şi o cămaşă din pânză fină de un galben pal. Faţa îi era încă învineţită de la încăierare, dar arăta mai bine.

— Putem mânca ceva la parter, spuse el. Nu mă pricep la gătit, aşa că merg la restaurantul de aici foarte des.

— Preşedintele este prietenul tău, se simţi ea obligată să admită, ştiind că era preocupat de ce se întâmplase noaptea trecută. Riscă mult pentru tine.

Davis schiţă un zâmbet fără chef.

— Ştiu. Şi acum este rândul nostru.

Ea ajunsese să-l admire pe acest om. Nu era deloc cum şi-l imaginase. Un pic prea îndrăzneţ pentru binele său, dar dedicat.

Telefonul fix sună şi Davis răspunse.

Aşteptau acest apel.

În tăcerea discretă a apartamentului, ea putea auzi fiecare cuvânt al interlocutorului.

— Edwin, zise Daniels. Ştiu unde este.

— Spuneţi-mi, îl rugă Davis.

— Eşti sigur? E ultima şansă. S-ar putea să nu te mai întorci din această misiune.

— Spuneţi-mi doar unde este.

Stephanie nu-i aprecia nerăbdarea, însă Daniels avea dreptate. Era posibil să nu se mai întoarcă.

Davis închise ochii.

— Lăsaţi-ne să facem asta. Făcu o pauză: Domnule preşedinte.

— Scrie pe ceva.

Davis apucă repede un stilou şi un blocnotes de lângă telefon şi scrise grăbit în timp ce Daniels îi oferea informaţia.

— Ai grijă, Edwin, îl atenţionă Daniels. Sunt o mulţime de necunoscute acolo.

— Şi nu se poate avea încredere în femei?

Preşedintele chicoti.

— Mă bucur că tu ai spus-o şi nu eu.

Davis închise şi o privi pe Stephanie, ochii lui fiind un

caleidoscop de emoţii.

— Tu trebuie să rămâi aici.

— Pe dracu'!

— Nu eşti obligată să faci asta.

Declaraţia lui calmă o făcu să râdă.

— De când? Tu eşti cel care m-a băgat în toată povestea.

— Am greşit.

Se apropie de el şi îi dezmierdă faţa învineţită.

— Ai fi omorât un om nevinovat la Asheville dacă nu eram eu acolo.

Davis îi apucă încheietura într-o strângere uşoară, cu mâna tremurândă.

— Daniels are dreptate. Totul este imprevizibil.

— La naiba, Edwin, aşa este întreaga mea viaţă.

86

Malone văzuse la viaţa lui câteva lucruri impresionante. Comoara templierilor. Biblioteca din Alexandria. Mormântul lui Alexandru cel Mare. Dar nimic din toate acestea nu se compara cu ce vedea acum.

În faţa lor se întindea o stradă principală destinată procesiunilor, pavată cu lespezi netede de forme neregulate, mărginită pe ambele părţi de clădiri înghesuite una într-alta cu forme şi mărimi diferite. Străzile traversau în lung şi în lat şi se intersectau. Coconul de rocă ce acoperea aşezarea se înălţa în aer câteva sute de metri, peretele opus fiind poate la o depărtare de două terenuri de fotbal. Şi mai impresionante erau suprafeţele verticale de rocă ce se ridicau asemenea monoliţilor, neted lustruite de la pământ până la tavan, gravate cu simboluri, litere şi desene. Lanterna îi dezvălui în zidul cel mai apropiat de el o contopire de gresie gălbui-albicioasă, şisturi de un roşu-verzui şi pene de dolerit negru. Efectul era ca acela al marmurei – se simţeau mai degrabă într-o clădire decât în interiorul unui munte.

Pe stradă, la distanţe definite, erau aliniate coloane care susţineau alte bucăţi de cuarţ ce străluceau delicat, ca nişte lămpi de veghe, împresurând totul într-un vag mister.

— Bunicul a avut dreptate, rosti Dorothea. Există cu adevărat!

— Da, a avut! declară şi Christl, cu vocea ridicată. A avut dreptate în legătură cu tot!

Malone îi auzi mândria, îi simţi şuvoiul emoţiei.

— Toţi l-aţi crezut un visător, continuă Christl. Mama îi certa pe el şi pe tata. Dar erau vizionari. Au avut dreptate în legătură cu absolut tot!

— Asta va schimba totul, admise şi Dorothea.

— Din care tu nu ai nici un drept să pretinzi ceva, spuse Christl. Eu am crezut întotdeauna în teoriile lor. De aceea am încercat să le continui cercetările. Tu ai râs de ei. Nimeni nu va mai râde de Hermann Oberhauser.

— Ce-ar fi să vă lăsaţi deoparte divergenţele, interveni Malone şi să aruncăm o privire?

Conduse grupul mai departe, examinând străzile lăturalnice

cât de adânc le permitea fasciculul lanternelor. Un puternic presentiment de rău augur îl cutremură, dar curiozitatea îl îmboldea înainte. Aproape că se aştepta ca oamenii să iasă din case şi să-i întâmpine, dar numai paşii lor puteau fi auziţi.

Clădirile erau un amestec de cuburi şi paralelipipede cu pereţi din piatră tăiată, aşezate compact, lustruite şi netezite, ridicate fără mortar. Cele două lanterne dezvăluiră faţade în culori aprinse. Ruginiu, maro, albastru, galben, alb, auriu. Acoperişurile uşor înclinate prezentau frontoane pline de desene elaborate în spirală şi multe inscripţii. Totul părea ordonat, practic şi bine organizat. Congelatorul antarctic conservase totul, deşi existau dovezi ale forţelor geologice în acţiune. Multe dintre blocurile de cuarţ aflate în înaltele fisuri luminoase căzuseră. Câţiva pereţi se prăbuşiseră, iar strada avea denivelări.

Artera principală se deschidea într-o piaţă circulară cu alte clădiri aliniate pe circumferinţa acesteia, una având structura asemănătoare unui templu cu coloane rectangulare frumos decorate. În centrul pieţei stătea acelaşi simbol unic de pe coperta cărţii, un enorm monument de un roşu strălucitor înconjurat de bănci de piatră aşezate în trepte. Memoria sa eidetică îi aduse în atenţie instantaneu ce scrisese Einhard.

> Sfătuitorii îşi marcau consimţământul pe decrete cu simbolul dreptăţii. Forma acestuia, sculptată în piatră roşie, se află în centrul oraşului şi le veghează deliberările anuale. În partea de sus este soarele, strălucind pe jumătate în toată gloria sa. Apoi pământul, ca un singur cerc şi planetele reprezentate de un punct în centrul acestuia. Crucea de sub ele aminteşte de pământ, în timp ce marea se unduieşte dedesubt.

Coloane pătrate, având o înălţime de aproximativ trei metri, erau răspândite în întreaga piaţă. Fiecare de un roşu intens şi acoperită cu spirale şi ornamentaţii. Malone numără optsprezece. Alte inscripţii fuseseră gravate pe faţadele acestora în rânduri compacte.

> Decretele sunt dictate de Sfătuitori şi înscrise pe Coloanele Dreptăţii din centrul oraşului, astfel încât toţi să le cunoască prevederile.

— Einhard a fost aici! exclamă Christl. Se părea că şi ea îşi

dăduse seama. Este întocmai cum povestea el!

— Din moment ce tu nu ne-ai zis şi nouă ce a scris, replică Dorothea, este greu de stabilit.

El privi cum Christl îşi ignoră sora şi studiază, în schimb, una dintre coloane.

Păşeau pe un colaj de mozaicuri. Henn examină caldarâmul cu lanterna sa. Animale, oameni, scene ale vieţii zilnice – toate însufleţite de culori strălucitoare. La mică depărtare se afla o suprafaţă circulară de piatră, poate de 9 metri în diametru şi înaltă de 1,2 metri. Malone se apropie şi o privi atent. O cavitate căptuşită cu piatră neagră se deschidea în mijloc.

Ceilalţi i se alăturară.

Găsi o piatră de mărimea unui pepene galben şi o azvârli înăuntru. Trecură zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Patruzeci. Un minut. Tot nici un sunet care să-i marcheze capătul.

— Asta duce până în iad, comentă el.

Asemenea situaţiei neplăcute pe care şi-o crease singur.

Dorothea se îndepărtă de puţ. Werner o urmă întrebând-o şoptit:

— Eşti bine?

Aceasta încuviinţă, din nou stingherită de atitudinea sa de soţ grijuliu.

— Trebuie să terminăm cu asta, şopti ea. Urmează-mă.

El aprobă printr-o înclinare a capului.

Malone studia una dintre coloanele pătrate şi roşii.

Fiecare respiraţie a Dorotheei îi îngheţa gâtul.

Werner îi propuse americanului:

— N-ar fi mai bine să ne separăm în două grupuri şi să explorăm, apoi să ne întâlnim din nou aici?

Malone se întoarse:

— Nu-i o idee rea. Mai avem cinci ore înainte de verificarea radio şi este mult de mers prin acel tunel. Trebuie să-l parcurgem doar o dată.

Nimeni nu se opuse.

— Deci fără certuri între voi, adăugă Malone. Eu voi merge cu Dorothea. Tu şi Christl faceţi echipă cu Henn.

Dorothea îl privi pe Ulrich. Ochii lui îi spuseră că totul avea să fie în regulă.

Aşa că nu zise nimic.

Malone decise că, dacă era să se întâmple ceva, acum ar fi fost momentul, aşa că acceptă repede sugestia lui Werner. Aştepta să vadă cine avea să facă prima mişcare. Părea un lucru inteligent să separe surorile şi cuplul căsătorit şi observă că nimeni nu obiectase.

Asta însemna că acum trebuia să joace cu cărţile pe care singur şi le împărţise.

87

Malone şi Dorothea părăsiră piaţa centrală şi se aventurară mai adânc în aglomeraţia de construcţii, acestea fiind îngrămădite asemenea pieselor de domino într-o cutie. Unele dintre clădiri erau magazine cu una sau două încăperi, dând direct în stradă şi fără vreo altă funcţie evidentă. Altele erau mai în spate şi la acestea se ajungea pe alei situate între magazine, ce duceau spre uşile lor de intrare. Observă lipsa cornişelor, a streşinilor şi a jgheaburilor. Arhitectura părea dornică să folosească unghiuri drepte, diagonale şi forme piramidale – curbele erau parcă restricţionate. Ţevi de ceramică, îmbinate cu articulaţii groase de culoare gri, duceau de la o casă la alta şi traversau pe verticală pereţii exteriori – fiecare frumos pictaţi – parte a decorului, dar, presupuse el şi cu caracter practic.

El şi Dorothea investigară una dintre locuinţe, trecând dincolo de o uşă sculptată în bronz. O curte interioară centrală pavată cu mozaic era înconjurată de patru încăperi pătrate, fiecare săpată în piatră cu mare precizie. Stâlpii de onix şi de topaz păreau mai mult ornamentali decât cu rol de susţinere. O scară ducea spre etaj. Fără ferestre. În schimb, tavanul se compunea din cuarţ, bucăţile fiind îmbinate cu mortar într-o boltă. Lumina slabă de afară se refracta prin ele şi era amplificată, dând camerelor un aspect splendid.

— Sunt toate goale, spuse Dorothea. De parcă şi-au luat lucrurile şi au plecat.

— Asta poate fi exact ceea ce s-a petrecut.

Pereţii erau acoperiţi de imagini. Grupuri de femei bine îmbrăcate aşezate de-o parte şi de alta a unei mese, înconjurate de alţi oameni. În spate, o balenă ucigaşă – un mascul, ştia el datorită dorsalei înalte – înota într-o mare albastră. Aisberguri zimţate pluteau în apropiere, presărate cu colonii de pinguini. O barcă naviga în larg – era lungă, suplă, cu două catarge, iar simbolul din piaţă împodobea velele pătrate ca un blazon roşu. Realismul părea să constituie o preocupare a artiştilor. Totul era bine proporţionat. Peretele reflecta fasciculul de lumină al lanternei, ceea ce îl determină să se apropie şi să atingă suprafaţa.

Alte ţevi ceramice duceau de la podea la tavan în fiecare cameră, exteriorul acestora fiind pictat pentru a se contopi cu imaginile.

Malone le examină cu o mirare nedisimulată.

— Probabil că este un fel de sistem de încălzire. Trebuiau să aibă o modalitate de a păstra o temperatură suportabilă.

— Sursa? întrebă ea.

— Geotermală. Aceşti oameni erau inteligenţi, dar nu sofisticaţi din punct de vedere mecanic. Presupunerea mea este că acel puţ din piaţa centrală era un crater geotermal care ar fi încălzit întreaga localitate. Ei au canalizat apa fierbinte în aceste ţevi şi au trimis-o peste tot în oraş. Frecă exteriorul lucios. Dar odată ce sursa de căldură îşi diminua puterea, ar fi fost într-o mare încurcătură. Viaţa aici ar fi devenit o luptă zilnică.

O fisură deteriorase unul dintre pereţii interiori şi el o urmări cu lanterna.

— Locul acesta a suferit câteva cutremure de-a lungul secolelor. Este uimitor că stă încă în picioare.

Observaţiile sale nu primiseră nici o replică, aşa că se întoarse.

Dorothea Lindauer stătea în cealaltă parte a încăperii cu un pistol îndreptat spre el.

Stephanie studie casa spre care îi conduseseră indicaţiile lui Danny Daniels. Veche, dărăpănată, izolată în regiunea rurală din Maryland, înconjurată de păduri dese şi pajişti. În spate se zărea un grajd. Nici o altă maşină nu se afla la vedere. Amândoi veniseră înarmaţi şi coborâră din autovehicul cu pistoalele în mână. Nici unul nu scoase vreun cuvânt.

Se apropiară de uşa din faţă, care atârna deschisă. Majoritatea ferestrelor erau complet sfărâmate. Casa avea, estimă ea, între 200 şi 300 de metri pătraţi, perioada sa de glorie fiind de mult timp apusă.

Intrară precauţi.

Ziua era senină şi rece, iar lumina strălucitoare a soarelui inunda casa prin ferestrele neacoperite. Rămaseră holul de la intrare, în stânga şi în dreapta lor două saloane deschizându-se, iar în faţă un culoar. Construcţia avea un singur nivel şi era întortocheată, încăperile fiind unite între ele prin coridoare largi. Mobila umplea camerele şi era acoperită cu pânze murdare,

tapetul pereţilor se cojea, iar duşumelele de lemn se încovoiau.

Ea sesiză un sunet, ca un scârţâit. Apoi un uşor tap, tap, tap. Se mişca ceva? Umbla?

Auzi un mârâit.

Privirea ei se concentră în lungul unui hol. Davis trecu pe lângă ea şi deschise calea. Ajunseră la intrarea în unul dintre dormitoare. Bărbatul rămase în urma ei, dar îşi ţinea pistolul pregătit, gata să tragă. Stephanie ştia ce avea de făcut, aşa că se apropie încet de tocul uşii, aruncă o privire înăuntru şi văzu doi câini. Unul negru cu alb, celălalt de un gri pal, ambii preocupaţi să înfulece ceva. Amândoi erau de talie mare şi vânjoşi. Unul îi simţi prezenţa şi îşi înalţă capul. Botul îi era mânjit de sânge.

Animalul mârâi.

Celălalt simţi şi el pericolul şi deveni alert.

Davis se ridică pe vârfuri în spatele ei.

— Vezi şi tu? întrebă el.

Vedea.

În spatele câinilor, pe duşumea, se afla mâncarea lor.

O mână de om, ruptă de la încheietură, cu trei degete lipsă.

Malone se holbă la pistolul Dorotheei.

— Ai de gând să mă împuşti?

— Eşti aliat cu ea. Am văzut-o intrând în camera ta.

— Nu cred că o relaţie de o noapte înseamnă că eşti în alianţă cu cineva.

— Este malefică.

— Amândouă sunteţi ţicnite.

Păşi spre ea. Dorotheea împinse pistolul mai în faţă. El se opri lângă cadrul unei uşi ce dădea într-o cameră adiacentă. Femeia era la trei metri distanţă, în faţa unui alt perete cu mozaicuri strălucitoare.

— Voi două o să vă distrugeţi una pe alta, dacă nu vă opriţi, o avertiză el.

— De data aceasta ea nu va câştiga.

— Să câştige ce?

— Eu sunt moştenitoarea tatălui meu.

— Nu. Nu eşti. Amândouă sunteţi. Necazul este că nici una din voi nu vede asta.

— Ai auzit-o. Este îndreptăţită. A avut dreptate. Va fi imposibil

de tratat cu ea.

Adevărat, dar el se săturase şi acum nu era momentul potrivit.

— Fă ce ai de făcut, dar eu ies de aici.

— Te voi împuşca.

— Atunci fă-o.

Se întoarse şi porni spre uşă.

— Vorbesc serios, Malone.

— Îmi pierd timpul cu tine.

Apăsă pe trăgaci.

Clic.

El continuă să meargă. Femeia trase din nou. Alte clicuri.

Malone se opri şi se întoarse spre ea.

— Am dispus percheziţionarea rucsacului tău în timp ce luam masa la bază. Am găsit arma. Surprinse privirea jenată de pe chipul ei. Am crezut că este o mişcare prudentă, după criza de isterie din avion. Am ordonat scoaterea gloanţelor din încărcător.

— Trăgeam în pardoseală, se apără ea. Nu te-aş fi rănit.

El întinse mâna după armă.

Dorothea se apropie şi îi predă pistolul.

— O urăsc pe Christl din toată fiinţa mea.

— Am stabilit deja acest aspect, dar în momentul actual este neproductiv. Am găsit ceea ce căuta familia ta – ceea ce bunicul şi tatăl tău s-au străduit toată viaţa lor să găsească. Nu poţi fi entuziasmată de asta?

— Nu este ceea ce căutam eu.

El sesiză o nouă enigmă, dar decise să nu-şi vâre nasul.

— Şi cum rămâne cu ceea ce căutai tu? îl întrebă ea.

Avea dreptate. Nici urmă de NR-1A.

— Nu am terminat încă de cercetat.

— Acesta ar fi putut fi locul spre care se îndreptau taţii noştri.

Înainte ca el să-i răspundă la speculaţii, două împuşcături rupseră tăcerea afară, în depărtare.

Apoi încă una.

— Astea sunt focuri de armă, declară el.

Şi ieşiră în fugă din încăpere.

Stephanie mai observă ceva.

— Uită-te mai departe, în dreapta.

O parte a peretelui interior era deschisă, dreptunghiul din spate adâncit în umbră. Studie urmele labelor de pe pământ şi

din praf care duceau la şi de la panoul deschis.

— Se pare că ei ştiu ce se află dincolo de perete.

Trupurile câinilor se încordară. Amândoi începură să latre.

Ea îşi întoarse atenţia spre animale.

— Vor să plece.

Armele rămaseră aţintite spre câinii ce rămâneau pe poziţie, păzindu-şi mâncarea, aşa că Davis se deplasă spre cealaltă parte a cadrului uşii.

Unul din câini se năpusti înainte, apoi se opri brusc.

— Am de gând să trag, atenţionă bărbatul.

Îşi coborî pistolul şi trimise un glonţ în podea, între animale. Ambii dulăi schelălăiră, apoi, derutaţi, începură să se agite haotic. Trase din nou şi patrupedele ieşiră în goană pe lângă ei, în hol. Se opriră la câţiva metri depărtare dându-şi seama că-şi uitaseră mâncarea. Stephanie trase şi ea în duşumele, iar câinii se întoarseră şi fugiră, dispărând pe uşa principală.

Răsuflă uşurată.

Davis intră în cameră şi îngenunche lângă mâna smulsă.

— Trebuie să vedem ce se află acolo jos.

Ea nu era neapărat de acord – ce rost avea? – dar ştia că Davis trebuia să vadă. Păşi spre deschidere. Nişte trepte înguste de lemn conduceau dedesubt, răsucindu-se apoi în întunericul ca smoala.

— Probabil o pivniţă veche.

Începu să coboare. El o urmă. La capătul scării ezită. Ţăndările de întuneric dispărură pe măsură ce pupilele ei se acomodau şi lumina din jur dezvălui o încăpere de vreo 3 metri pătraţi, având peretele exterior cioplit în stâncă, iar podeaua dintr-un pământ prăfos. Bârne groase de lemn acopereau tavanul. Aerul extrem de rece era ferit de orice posibilitate de ventilaţie.

— Cel puţin nu mai sunt câini, comentă Davis.

Apoi ea îl văzu.

Un trup îmbrăcat în palton zăcea cu faţa în jos, cu un ciot în loc de mână. Recunoscu instantaneu chipul, deşi un glonţ îi distrusese nasul şi un ochi.

Langford Ramsey.

— Datoria este plătită, rosti Stephanie.

Davis o ocoli şi se apropie de cadavru.

— Nu-mi doresc decât să o fi putut face eu.

— Este mai bine aşa.

Se auzi un sunet de sus. Paşi. Privirea ei se îndreptă spre plafon.

— Ăsta nu e câine, şopti Davis.

88

Malone şi Dorothea părăsiră în goană casa şi ajunseră în strada pustie. Se auzi încă o împuşcătură. Îi determină direcţia.

— Într-acolo! spuse el.

Rezistă ispitei de a o lua la fugă, dar grăbi paşii spre piaţa centrală, hainele lor voluminoase şi rucsacii încetinindu-le înaintarea, înconjurară puţul circular şi continuară alert pe un alt drum pietruit şi lat. Aici, în inima oraşului, puteau fi văzute alte dovezi ale fenomenelor geologice. Mai multe clădiri se prăbuşiseră. Pereţii erau crăpaţi. Rocile umpleau strada. Îşi spori atenţia. Nu puteau avea prea multă încredere în picioare pe o asemenea suprafaţă nesigură.

Ceva îi atrase privirea. Se afla lângă unul dintre cristalele înălţate ce strălucea slab. Se opri. La fel şi Dorothea.

O şapcă? Aici? În acest loc al proprietăţii antice şi abandonate, aceasta părea o intruziune stranie.

Se apropie.

Material portocaliu. Uşor de recunoscut.

Se aplecă. Deasupra cozorocului era cusută inscripţia:

MARINA STATELOR UNITE
NR-1A

Doamne, Dumnezeule!

Citi şi Dorothea.

— Este imposibil!

Se uită înăuntru. Cu cerneală neagră era scris numele VAUGHT, îşi aminti raportul comisiei de anchetă. „Asistent Maşinist clasa 2 Doug Vaught.” Unul dintre membrii echipajului de pe NR-1A.

— Malone!

Numele îi fusese strigat peste vastul interior.

— Malone!

Era Christl. Mintea lui se întoarse zdruncinată la realitate.

— Unde eşti? ţipă el.

— Aici!

Stephanie îşi dădu seama că trebuiau să părăsească închisoarea subterană. Era ultimul loc unde ar fi vrut să înfrunte un adversar.

Un singur set de paşi se auzea bocănind deasupra, îndreptându-se în cealaltă parte a casei, departe de camera situată în capătul superior al scării. Aşa că urcă încet treptele de lemn, oprindu-se la ultima. Cu mare grijă cercetă în jurul panoului deschis, nu văzu pe nimeni şi ieşi. Se deplasă rapid flancând uşa împreună cu Davis.

Riscă o privire.

Nimic.

Davis plecă primul, nemaiaşteptând-o. Îl urmă înapoi în holul de la intrare. Tot nimeni. Apoi sesiză o mişcare dincolo de salonul în care privea insistent – din spaţiul în care fuseseră bucătăria şi sufrageria.

Apăru o femeie.

Diane McCoy.

Exact aşa cum spusese Daniels.

Aceasta se îndreptă direct spre ea. Davis îşi abandonă poziţia din partea opusă a holului.

— Lone Ranger şi Tonto, spuse McCoy. Aţi venit să rezolvaţi întreaga situaţie?

McCoy purta o haină lungă de lână, deschisă în faţă, pantaloni, cămaşă şi ghete. Mâinile îi erau goale şi ritmicul tronc, tronc al tocurilor încălţărilor sale de piele se potrivea cu ceea ce auziseră ei dedesubt.

— Aveţi idee, îi întrebă McCoy, câte necazuri aţi provocat? Făcând-o pe grozavii. Amestecându-vă în lucruri care nu vă privesc.

Davis ridică pistolul spre McCoy.

— De parcă îmi pasă. Eşti o trădătoare.

Stephanie nu se mişcă.

— Haide, asta nu este frumos, spuse o nouă voce. De bărbat.

Stephanie se întoarse.

Un tip scund, slab şi musculos, cu faţa rotundă, apăru din salonul aflat vizavi cu un HK53 îndreptat spre ei. Ea cunoştea bine puşca aceea de asalt. Patruzeci de gloanţe, foc rapid, multă mizerie. De asemenea, era conştientă cine o ţinea.

Charlie Smith.

Malone îndesă şapca în buzunarul hainei şi o luă la fugă. O serie de trepte extinse, lungi cam de şase metri, coborau spre o piaţă semicirculară care dădea spre o clădire înaltă cu coloane. Perimetrul îi era îngrădit de statui şi sculpturi amplasate pe socluri rectangulare.

Christl stătea printre coloane, pe porticul clădirii, cu un pistol coborât într-o mână. Ordonase să-i fie percheziţionat rucsacul, dar nu şi hainele. Dacă ar fi făcut asta i-ar fi alertat pe toţi că nu era aşa de tâmpit cum îl credeau şi nu dorise să piardă avantajul de a fi subestimat.

— Ce se întâmplă? întrebă el gâfâind.

— Werner. L-a ucis Henn.

O auzi pe Dorothea tresărind convulsiv.

— De ce?

— Gândeşte, dragă soră. Cine îi dă ordine lui Ulrich?

— Mama? răspunse Dorothea printr-o întrebare.

Nu era timpul pentru dezbateri familiale.

— Unde este Henn?

— Ne-am separat. M-am întors exact când îl împuşca pe Werner. Mi-am scos arma şi am tras, dar a fugit.

— Ce faci cu pistolul? întrebă el.

— Aş zice că e un lucru bun că l-am adus.

— Unde este Werner? întrebă Dorothea.

Christl făcu un semn.

— Înăuntru.

Dorothea urcă treptele în salturi. El o urmă. Intrară în clădire printr-o uşă învelită în ceea ce părea a fi cositor ornamentat. Înăuntru era o sală lungă cu tavan înalt, podeaua şi pereţii acoperiţi cu plăci de teracotă albastre şi aurii. Bazine cu prundiş uzat pe fund erau răspândite pe toată suprafaţa, unul după altul, având balustrade de piatră pe ambele părţi. Între zăbrele de bronz erau casetate deschideri pentru ferestre mate şi zidurile erau acoperite de mozaicuri. Peisaje, animale, tineri purtând ceea ce păreau a fi kilturi şi femei în fuste cu volane, unele ducând ulcioare, altele boluri din care umpleau bazinele. Afară el observase ceva ce părea a fi cupru, pe fronton şi argint, decorând coloanele. Acum remarcă nişte cazane de bronz şi fitinguri de argint. Metalurgia fusese, în mod evident, o formă de artă pentru această societate. Tavanul era de cuarţ, o boltă vastă susţinută de o grindă centrală ce parcurgea lungimea

dreptunghiului. Scurgerile de pe laterale şi de pe fundul bazinelor confirmau că odată acestea conţinuseră apă. Clădirea era o baie publică, trase el concluzia.

Werner zăcea întins în unul dintre bazine.

Dorothea alergă la el.

— O scenă mişcătoare, nu-i aşa? o ironiză Christl. Buna şi credincioasa nevastă bocind pierderea soţului preaiubit.

— Dă-mi pistolul, îi ordonă el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar îi înmână arma. Malone observă că era aceeaşi marcă şi acelaşi model ca şi pistolul Dorotheei. Se părea că Isabel avusese grijă ca şansele fiicelor să fie egale. Scoase încărcătorul şi îl puse împreună cu arma în buzunar.

Se apropie de Dorothea şi văzu că Werner fusese împuşcat cu un singur glonţ, direct în cap.

— Am tras de două ori spre Henn, explică Christl. Făcu semn spre capătul opus al sălii, pe lângă o platformă joasă, în direcţia altei ieşiri. A scăpat pe acolo.

Malone lăsă rucsacul să-i alunece de pe umeri, deschise fermoarul compartimentului principal şi scoase de acolo un pistol automat de 9 milimetri. Când Taperell cercetase lucrurile celorlalţi şi găsise pistolul Dorotheei, el îl rugase pe australian, dând dovadă de înţelepciune, să-i ascundă o armă în propriul bagaj.

— Reguli diferite pentru tine? întrebă Christl.

O ignoră.

Dorothea se ridică.

— Îl vreau pe Ulrich.

Malone îi percepu ura.

— De ce l-ar fi ucis pe Werner?

— Mama. Ce altceva? strigă Dorothea, cuvintele ei răsunând în toată baia publică. L-a ucis pe Sterling Wilkerson doar ca să-l ţină departe de mine. Acum l-a ucis pe Werner.

Christl păru să-i sesizeze ignoranţa.

— Wilkerson a fost un agent american pe care acel Ramsey îl trimisese să ne spioneze. Ultimul amant al Dorotheei. Ulrich l-a împuşcat în Germania.

Într-adevăr, trebuiau să-l localizeze pe Henn.

— Pot să te ajut, se oferi Christl. Doi ar fi mai buni decât unul singur. Şi eu îl cunosc pe Ulrich. Ştiu cum gândeşte.

Malone era convins de acest lucru, aşa că reintroduse un încărcător din buzunar şi îi înapoie pistolul.

— Şi eu îl vreau pe al meu, ceru Dorothea.

— A venit înarmată? sări Christl.

El încuviinţă din cap.

— Voi două sunteţi atât de asemănătoare!

Dorothea se simţea vulnerabilă. Christl era înarmată şi Malone îi refuzase categoric cererea de a-i restitui pistolul.

— De ce îi dai un avantaj? îl întrebă ea. Eşti idiot?

— Soţul tău este mort, îi aminti acesta.

Ea privi în jos spre Werner.

— De multă vreme nu mai era soţul meu. Cuvintele ei erau pline de remuşcări. Triste. Exact aşa cum se simţea. Dar asta nu înseamnă că îi voiam moartea. Îşi întoarse privirea spre Christl. Nu în felul acesta.

— Rezolvarea acestei enigme se dovedeşte a fi costisitoare. Malone se opri pentru o clipă. Pentru amândouă.

— Bunicul avea dreptate, recunoscu Christl. Cărţile de istorie vor fi rescrise şi totul datorită familiei Oberhauser. Este datoria noastră să veghem ca asta să se întâmple. Pentru familie.

Dorothea îşi imagina că tatăl şi bunicul său ar fi gândit şi ar fi spus exact acelaşi lucru. Dar era curioasă:

— Cum rămâne cu Henn?

— Greu de spus ce i-a ordonat mama să facă, admise Christl. Presupun că intenţionează să ne omoare pe mine şi pe Malone. Făcu semn cu pistolul spre Dorothea. Tu trebuia să fii singura supravieţuitoare.

— Eşti o mincinoasă! şuieră Dorothea.

— Sunt? Atunci unde este Ulrich? De ce a fugit atunci când l-am înfruntat? De ce l-a ucis pe Werner?

Dorothea nu putea oferi nici un răspuns.

— Cearta nu are nici un sens, interveni Malone. Să mergem să-l prindem şi să terminăm odată cu asta.

Malone trecu printr-un portal şi ieşi din sala de baie. O serie de camere se deschideau de-a lungul unui mare coridor, spaţii care păreau a fi ori locuri de depozitare, ori ateliere, din moment ce erau mai puţin elaborate în culoare şi design şi lipsite de picturi murale. Tavanul rămânea de cuarţ, lumina refractată a acestuia iluminându-le încă paşii. Christl avansa alături de el, Dorothea

păşind în urma lor.

Ajunseră la un grup de încăperi minuscule care ar fi putut servi drept vestiare, apoi alte spaţii de depozitare şi ateliere. Aceleaşi ţevi ceramice străbăteau pardoseala, pe lângă perete, asemenea unei plinte.

Ajunseră la o intersecţie.

— Eu voi merge într-acolo, propuse Christl.

El fu de acord.

— Noi vom lua cealaltă rută.

Christl se deplasă spre dreapta, apoi dispăru după colţ în întunecimea rece şi cenuşie.

— Tu ştii că-i o căţea mincinoasă, şopti Dorothea.

Malone îşi concentră atenţia în direcţia în care plecase Christl şi răspunse:

— Crezi?

89

Charlie Smith avea situaţia sub control. Diane McCoy îl pusese la curent până în cele mai mici detalii, spunându-i să aştepte în grajd până când ambii vizitatori erau înăuntru, apoi să ocupe în linişte o poziţie în salonul din faţă. McCoy urma să intre în casă şi să-şi anunţe prezenţa, după care aveau să rezolve întreaga problemă.

— Aruncaţi armele, ordonă el.

Metalul zăngăni pe podeaua de lemn.

Smith vru să ştie:

— Voi sunteţi cei doi din Charlotte?

Femeia încuviinţă din cap. Stephanie Nelle. Magellan Billet. Departamentul de Justiţie. McCoy îi spusese numele lor şi funcţiile deţinute.

— De unde aţi ştiut că voi fi în locuinţa lui Rowland?

Era din cale afară de curios.

— Eşti previzibil, Charlie, răspunse Nelle.

El nu era de acord. Cu toate acestea, fuseseră la locul faptei. De două ori.

— Am ştiut despre tine de multă vreme, interveni Edwin Davis. Nu cum te numeşti, nici cum arăţi şi nici unde locuieşti. Dar ştiam că eşti acolo, undeva, lucrând pentru Ramsey.

— V-a plăcut micul meu spectacol de la Biltmore?

— Eşti un adevărat profesionist, recunoscu Nelle. De data aceea ai câştigat tu.

— Mă mândresc cu munca mea. Din nefericire, în acest moment sunt între misiuni şi între angajatori.

Înaintă câţiva paşi în holul spaţios.

— Îţi dai seama, comentă Nelle, că mulţi oameni sunt la curent cu prezenţa noastră aici.

Asasinul râse pe înfundate.

— Ea nu mi-a spus una ca asta. Făcu semn spre McCoy. Ştie că preşedintele este suspicios în privinţa ei. El e cel care v-a trimis aici – să-i întindă o cursă. Mi-a menţionat cumva Daniels numele?

Nelle îi aruncă o privire surprinsă.

— Nici nu credeam aşa ceva. Aţi presupus că sunteţi doar voi

trei. Aţi venit să staţi de vorbă?

— Asta i-ai spus? o întrebă Nelle pe McCoy.

— Este adevărul. Daniels v-a trimis să mă prindeţi. Preşedintele nu-şi poate permite ca vreun cuvânt legat de această afacere să ajungă public. Ar fi prea multe întrebări. De aceea, voi sunteţi singura lui armată blestemată. McCoy se opri puţin. Aşa cum am spus, Lone Ranger şi Tonto.

Malone nu ştia unde ducea labirintul de coridoare. Nu avea deloc intenţia de a face ceea ce-i spusese lui Christl, aşa că îi spuse Dorotheei:

— Vino cu mine.

Se întoarseră şi intrară din nou în baia publică.

Alte trei uşi se deschideau din pereţii exteriori. Îi dădu ei lanterna.

— Vezi ce se află în acele camere.

Ea îl privi contrariată, apoi înţelese deodată totul. Era ageră la minte, Malone trebuia să recunoască. Prima încăpere nu dezvălui nimic, dar din cadrul celei de-a doua, ea îi făcu semn să se apropie.

Malone veni şi îl văzu pe Ulrich Henn ucis pe podea.

— A patra împuşcătură, rosti el. Deşi cu siguranţă a fost primul glonţ pe care l-a tras Christl, din moment ce el reprezenta cea mai mare ameninţare. Mai ales după nota pe care a trimis-o mama ta. Şi-a imaginat că voi trei v-aţi aliat să o învingeţi.

— Scârba, murmură Dorothea. I-a omorât pe amândoi.

— Şi vrea să te omoare şi pe tine.

— Dar tu?

El ridică din umeri.

— Nu-mi imaginez de ce mi s-ar da voie să plec.

Noaptea trecută îşi coborâse garda, se lăsase purtat de val. Pericolul şi adrenalina aveau acel efect. Sexul fusese întotdeauna o modalitate de a-şi potoli temerile – ceea ce-l făcuse să dea de necazuri cu ani în urmă, când începuse să lucreze pentru Magellan Billet.

Dar nu şi de data aceasta. Privi înapoi la baia publică, gândindu-se la paşii de urmat. Se întâmplau multe şi repede. Trebuia…

Ceva îl izbi cu putere în partea laterală a capului.

Durerea îi zdruncină întregul trup. Sala pâlpâi înainte şi înapoi.

Încă o lovitură. Mai puternică.

Braţele îi tremurară. Pumnii i se încleştară.

Apoi mintea sa îşi pierdu de tot luciditatea.

Stephanie evaluă situaţia în care se aflau. Daniels îi trimisese aici cu extrem de puţine informaţii. Dar în serviciile secrete improvizarea era totul. Venise timpul să pună în aplicare ceea ce îi învăţa pe alţii.

— Ramsey a fost norocos să te aibă, începu ea. Moartea amiralului Sylvian a fost o operă de artă.

— Şi eu am crezut la fel, admise Smith.

— Să-i scazi la zero presiunea arterială. Ingenios...

— Aşa ai ucis-o şi pe Millicent Senn? îi întrerupse Davis. Femeie de culoare. Căpitan de marină la Bruxelles. Cu cincisprezece ani în urmă.

Smith păru să-şi scotocească prin memorie.

— Da. Aceeaşi metodă. Dar era un moment diferit, un continent diferit.

— Eu sunt acelaşi, declară Davis.

— Ai fost acolo?

Acesta încuviinţă.

— Ce însemna ea pentru tine?

— Mai important, ce însemna ea pentru Ramsey?

— M-ai prins. N-am întrebat niciodată. Am făcut doar ce m-a plătit să fac.

— Te-a plătit Ramsey să-l ucizi? întrebă ea.

Smith râse pe înfundate.

— Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi fost mort în curând. Indiferent ce plănuia, nu mă voia prin preajmă, aşa că l-am împuşcat. Smith făcu semn cu arma. Este în dormitorul din spate, cu o gaură destul de curăţică prin mintea lui de nici doi bani.

— Am o surpriză pentru tine, Charlie, îi zise Stephanie.

El îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cadavrul nu este acolo.

Dorothea lovi pentru ultima oară cu lanterna grea de oţel în partea laterală a ţestei lui Malone.

Acesta se prăbuşi la pământ.

Ea îi înşfacă arma.

Intenţiona să termine totul între ea şi Christl.

Chiar în acel moment.

Stephanie văzu că Smith era derutat.
— Ce a făcut? A plecat la plimbare?
— Du-te şi vezi.
Bărbatul îi îndesă puşca de asalt în faţă.
— Tu mergi înainte.
Ea trase aer în piept şi îşi ţinu în frâu emoţiile.
— Unul dintre voi să ridice armele alea şi să le arunce afară pe fereastră, ordonă Smith, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra ei.
Davis făcu exact aşa cum i se indicase.
Smith coborî ţeava puştii.
— Bine, hai să aruncăm cu toţii o privire. Voi trei primii.
Se strecurară pe culoar şi intrară în dormitor.
Nu era nimic acolo, doar rama goală a unei ferestre, cadrul deschis din perete şi o mână însângerată.
— Eşti tras pe sfoară, concluzionă Stephanie. De ea.
McCoy pară acuzaţia.
— Ţi-am dat zece milioane.
Lui Smith păru să nu-i pese.
— Unde dracu' este cadavrul?

Dorothea se grăbi înainte. Ştia că Christl o aştepta. Vieţile lor întregi fuseseră petrecute în competiţii. Fiecare încercând să o depăşească pe cealaltă. Georg fusese singurul lucru pe care ea îl reuşise fără ca sora sa să-l egaleze.
Şi se întrebase întotdeauna de ce.
Acum ştia.
Îşi alungă din minte toate gândurile tulburătoare şi se concentră asupra decorului întunecos din faţa ei. Vânase noaptea, urmărindu-şi prada prin pădurile bavareze sub luna argintie, aşteptând momentul potrivit să ucidă. În cel mai bun caz, sora ei era o ucigaşă dublă. Tot ceea ce crezuse despre ea se confirmase acum. Nimeni nu avea să o condamne dacă o împuşca pe ticăloasă.
Coridorul se termina la trei metri în faţă.
Două ieşiri – una la stânga, alta la dreapta.
Se luptă cu un spasm de panică.
Încotro?

90

Malone deschise ochii şi ştiu ce se întâmplase. Frecă încet cucuiul care-i zvâcnea pe laterala capului. La dracu'! Dorothea habar nu avea ce făcea.

Se ridică şi simţi un val de greaţă.

Fir-ar să fie – era posibil să-i fi crăpat craniul.

Ezită şi lăsă aerul rece să-i limpezească creierul.

Gândeşte-te. Concentrează-te. El pusese totul la cale. Dar lucrurile nu se desfăşurau conform aşteptărilor, aşa că alungă orice speculaţie nedorită şi descoperi în buzunar pistolul Dorotheei.

Îl confiscase pe cel al lui Christl, identic ca marcă şi model. Cu toate acestea, când i-l returnase, profitase de situaţie şi încărcase magazia goală care iniţial fusese în pistolul Dorotheei. Acum vârî repede magazia încărcată complet în pistolul Heckler & Koch USP, forţându-şi mintea înceţoşată să se adune şi degetele să se mişte.

Apoi se îndreptă clătinându-se spre ieşire.

Stephanie improviza, folosind tot ce-i putea trece prin cap ca să-l dezechilibreze pe Charlie Smith. Diane McCoy îşi jucase rolul la perfecţie. Daniels le explicase cum o trimisese pe McCoy la Ramsey, la început ca să-i devină complice la uneltiri, apoi adversar, totul cu scopul de a-l ţine pe acesta în mişcare continuă. „O albină nu te poate înţepa dacă zboară", observase preşedintele. De asemenea, le explicase că, în momentul în care i se spusese despre Millicent Senn şi despre ceea ce se întâmplase la Bruxelles cu ani în urmă, McCoy se oferise imediat voluntară. Pentru ca înşelătoria să aibă şanse de izbândă, era nevoie de cineva la nivelul ei, din moment ce Ramsey niciodată nu ar fi discutat cu subordonaţii şi nici nu i-ar fi crezut. Odată ce preşedintele a aflat despre Charlie Smith, McCoy l-a manipulat cu uşurinţă. Smith era un individ înfumurat şi lacom, prea obişnuit cu succesul. Daniels îi informase că Ramsey era mort – împuşcat de Smith – şi că acesta avea să apară, dar, din nefericire, acestea erau toate datele de care dispuneau. Faptul că McCoy îi înfruntase fusese tot parte a scenariului. Ce avea să se întâmple

de acum încolo era incert.

— Ne întoarcem în faţă, ordonă Smith, gesticulând cu arma.

Se îndreptară spre holul larg situat între cele două saloane principale.

— Ai o problemă serioasă, continuă Stephanie.

— Eu aş spune că tu eşti cea care are o problemă.

— Zău? Tu ai de gând să omori doi consilieri adjuncţi pe probleme de securitate naţională şi un agent de nivel înalt în Departamentul de Justiţie? Nu cred că vrei să te arzi cu aşa ceva. L-ai împuşcat pe Ramsey? Cui îi pasă? Nouă în nici un caz. Pagubă-n ciuperci! Nimeni nu te va deranja în legătură cu acea chestiune. Cu noi situaţia stă altfel.

Văzu că argumentaţia sa începea să-şi facă efectul.

— Ai fost întotdeauna atât de atent, adăugă Stephanie. Aceasta este marca ta înregistrată. Fără urme. Fără dovezi. Împuşcarea noastră ar fi ceva contrar caracterului tău. În plus, poate vrem să te angajăm. În definitiv, faci o treabă excelentă.

Smith chicoti.

— Sigur. Mă îndoiesc că mi-ai folosi serviciile. Hai să ne înţelegem. Am venit s-o ajut – gesticulă spre McCoy – să rezolve o problemă. Ea într-adevăr mi-a plătit zece milioane şi m-a lăsat să-l omor pe Ramsey, aşa că merită o favoare. Vă voia morţi. Dar văd că a fost o idee proastă. Cred că cel mai înţelept lucru este să plec.

— Spune-mi despre Millicent, îl rugă Davis.

Stephanie chiar se mirase de ce fusese aşa de tăcut.

— De ce este ea atât de importantă? se interesă Smith.

— Pur şi simplu este. Aş vrea să aflu despre ea înainte să pleci.

Dorothea se îndreptă spre cele două ieşiri. Se lipi de peretele drept al culoarului şi aşteptă o schimbare în umbrele din faţă.

Nimic.

Se apropie de marginea zidului şi aruncă iute o privire în camera din dreapta sa. Avea poate zece metri pătraţi şi era luminată de sus. Nimic în interior, cu excepţia unei siluete rezemate de peretele îndepărtat.

Un bărbat învelit într-o pătură, purtând o bluză de marinar dintr-o bucată, de nailon portocaliu. Slab iluminat, ca într-o veche fotografie alb-negru, acesta stătea cu picioarele

încrucişate, capul înclinat spre stânga şi privea spre ea cu ochi care nu mai clipeau.

Merse către el.

Era tânăr, în jur de douăzeci şi opt de ani, cu părul castaniu nisipos şi faţa subţire, colţuroasă. Murise în locul în care stătea şi se conservase perfect. Dorothea aproape că se aştepta ca el să vorbească. Nu purta haină, dar şapca lui portocalie era identică cu cea de afară. Marina Statelor Unite. NR-1A.

Tatăl ei, în vremurile când vânaseră, o avertizase întotdeauna în legătură cu degerăturile. Corpul, spusese el, va sacrifica degetele de la mâini şi de la picioare, mâinile, nasul, urechile, bărbia şi obrajii pentru a permite sângelui să circule spre organele vitale. Dar dacă frigul persista şi nu se acorda nici un ajutor, în cele din urmă se producea hemoragie pulmonară şi inima se oprea. Moartea era lentă, gradată şi lipsită de durere. Dar lunga luptă conştientă împotriva acesteia era cumplită. Mai ales când nu se mai putea face nimic ca să o împiedice.

Cine era acest suflet?

Surprinse un zgomot în spatele ei.

Se întoarse imediat.

Cineva apăru în camera de vizavi. La douăzeci de metri depărtare. O formă neagră, încadrată de o altă ieşire.

— Ce aştepţi, surioară? strigă Christl. Vino şi prinde-mă.

Malone intră din nou în coridoarele din spatele băii publice şi auzi provocarea lui Christl. Se întoarse spre stânga, de unde păruseră să vină cuvintele şi îşi croi drum printr-un alt culoar lung, care în cele din urmă dădea într-o cameră la doisprezece metri în faţă. Avansă, atent la incintele din stânga şi din dreapta. Îşi aruncă privirea rapid în interiorul fiecăreia pe măsură ce înainta. Alte spaţii de depozitare şi ateliere. Nimic interesant în nici una dintre firidele tenebroase.

În penultima se opri.

Cineva zăcea pe jos.

Un bărbat.

Intră în cameră.

Văzu un chip alb, de vârstă mijlocie şi cu părul scurt castaniu-roşiatic. Era culcat pe podea, cu braţele pe lângă corp, picioarele drept întinse, precum forma umană a unei fosile pietrificate şi avea o pătură aşezată sub el. Purta uniforma portocalie a

marinei cu numele JOHNSON cusut pe buzunarul stâng. Creierul său făcu conexiunea. „Asistent Electrician clasa 2 Jeff Johnson, electricianul navei”. NR-1A.

Inima îi tresări brusc.

Marinarul părea să se fi întins pe jos pur şi simplu, dând voie frigului să pună stăpânire pe el. Malone învăţase în marină că nimeni nu îngheţa înainte să moară. În schimb, pe măsură ce aerul rece învăluia pielea neacoperită, vasele de sânge apropiate de suprafaţă se contractau, reducând pierderea de căldură şi forţând sângele spre organele vitale. „Mâini reci, inimă caldă” era mai mult decât un clişeu, îşi aminti semnele de avertizare. Mai întâi o furnicătură, o înţepătură, o durere surdă, apoi amorţeală şi în cele din urmă o albire bruscă. Moartea survenea odată ce temperatura din interiorul corpului scădea şi organele vitale cedau.

Apoi îngheţai.

Aici, într-o lume fără umezeală, corpul ar fi fost perfect conservat, dar Johnson nu fusese atât de norocos. Fragmente negre de piele moartă îi atârnau de pe obraji şi bărbie. Cruste de un galben pestriţ se întăriseră pe faţa sa, transformând-o într-o mască grotescă. Pleoapele îi îngheţaseră închise, promoroaca rămânându-i atârnată de gene şi ultimele sale expirări erau condensate în doi ţurţuri ce-i atârnau de la nas la gură, asemenea colţilor unei morse.

Furia simţită faţă de Marina Statelor Unite clocotea în el. Cretinii ăia jalnici şi abjecţi i-au lăsat pe aceşti oameni să moară.

Singuri.

Lipsiţi de orice ajutor.

Uitaţi.

Auzi paşi şi se retrase în sală, privind în dreapta exact în momentul în care Dorothea apăru în ultima cameră, apoi dispăru printr-o altă deschidere.

O lăsă să o ia înainte.

Apoi o urmă.

91

Smith privi în jos spre femeie. Aceasta stătea nemişcată în pat. Aşteptase ca ea să-şi piardă cunoştinţa, efectele alcoolului acţionând asemenea sedativului perfect. Băuse mult, mai mult ca de obicei, sărbătorind ceea ce credea ea că avea să fie căsătoria cu un comandor aflat în plină ascensiune în Marina Statelor Unite. Dar nu alesese cavalerul potrivit. Comandorul Langford Ramsey nu avea nici o dorinţă să se însoare cu ea. În schimb, o voia moartă şi plătise cu generozitate ca să se întâmple acel lucru.

Era frumoasă. Păr lung şi mătăsos. Piele netedă şi întunecată. Trăsături minunate. Ridică pătura şi îi studie trupul gol. Era slabă şi bine proporţionată, netrădând nici un semn al sarcinii despre care fusese informat. Ramsey îi oferise fişa ei medicală de la Forţele Navale, care indica o bătaie a inimii neregulată ce necesitase două tratamente în ultimii şase ani. Ereditar, cel mai probabil. Presiunea arterială scăzută era, de asemenea, îngrijorătoare.

Ramsey îi promisese şi alte misiuni dacă această treabă mergea ca pe roate. Lui îi plăcea că erau în Belgia, căci îi găsise pe europeni mult mai puţin suspicioşi decât americanii. Dar n-ar fi trebuit să conteze. Cauza morţii acestei femei avea să fie imposibil de detectat.

Luă seringa şi decise că axila era cel mai bun loc pentru injectare. O mică înţepătură avea să rămână, dar spera să treacă neobservată – în lipsa unei autopsii. Şi chiar dacă se efectua autopsia, nu s-ar fi găsit nimic în sânge sau ţesuturi.

Doar o mică înţepătură sub braţ.

Îi apucă uşor cotul şi introduse acul.

Smith îşi aminti exact ce se întâmplase în noaptea aceea la Bruxelles, dar decise că nu trebuia să-i dea nici un detaliu bărbatului care stătea la aproape doi metri distanţă.

— Aştept, spuse Davis.

— A murit.

— Tu ai ucis-o.

Era curios:

— Toată chestia asta are legătură cu ea?

— Are legătură cu tine.

Nu-i plăcu tonul amar din vocea lui Davis, aşa că declară din

nou:

— Plec.

Stephanie urmări cum Davis îl provoca pe cel care-i ţinea în captivitate. Smith poate că nu *voia* să-i ucidă, dar cu siguranţă ar fi făcut-o dacă era nevoie.

— Ea era un om bun, continuă Davis. Nu trebuia să moară.

— Ar fi trebuit să ai această conversaţie cu Ramsey. El era cel care o voia moartă.

— El era cel care o zvânta în bătaie tot timpul.

— Poate că îi plăcea?

Davis avansă spre el, dar Smith îl opri cu puşca. Stephanie ştia că o singură apăsare pe trăgaci era suficientă ca să nu mai rămână nimic din partenerul ei.

— Eşti un tip ţâfnos, replică Smith.

Ochii lui Davis erau inundaţi de ură. Se părea că nu-l auzea şi nu-l vedea decât pe Charlie Smith.

Dar ea surprinse mişcare în spatele asasinului, dincolo de rama goală a ferestrei, dincolo de terasa acoperită din faţă, unde lumina strălucitoare a soarelui era domolită de frigul iernii.

O umbră.

Apropiindu-se.

Apoi un chip privi atent înăuntru.

Colonelul William Gross.

Observă că şi McCoy îl remarcase şi se întrebă de ce oare Gross nu-l împuşca direct pe Smith. Cu siguranţă era înarmat şi, în mod categoric, McCoy ştiuse că acesta era în apropiere – cele două pistoale zburând pe fereastră exprimaseră clar mesajul că aveau nevoie de ajutor.

Apoi îi pică fisa.

Preşedintele îl voia în viaţă.

Nu ţinea să se creeze prea multă vâlvă – prin urmare nu exista aici nici un agent FBI sau de la Serviciul Secret – dar îl voia întreg pe Charlie Smith.

McCoy dădu uşor din cap.

Smith îi surprinse gestul.

Îşi întoarse gâtul imediat.

Dorothea părăsi clădirea şi coborî câteva trepte înguste înapoi spre stradă. Era lângă baia publică, în spatele pieţei care se

întindea în faţă, la marginea cavernei şi în apropierea unuia dintre pereţii de rocă şlefuită care se ridicau în sus sute de metri.

Se răsuci spre dreapta.

Christl era la treizeci de metri depărtare, alergând printr-o galerie unde lumina alterna cu întunericul, fapt ce o făcea să apară şi să dispară.

O urmări.

Asemenea hăituirii unei căprioare în pădure. Lasă-i spaţiu. Dă-i voie să se creadă în siguranţă. Apoi atacă atunci când se aşteaptă mai puţin.

Trecu de galeria luminată şi intră într-o altă piaţă, similară în mărime şi formă celei din faţa băii publice. Pustie, cu excepţia unei bănci de piatră pe care stătea o siluetă. Purta un costum alb pentru vreme polară asemănător cu al ei, cu excepţia faptului că al lui avea fermoarul deschis în faţă, braţele neprotejate, jumătatea de sus a costumului lăsată în jos până la mijloc, expunând pieptul acoperit doar de un pulover de lână. Ochii săi erau adâncituri întunecate pe un chip mic, cu pleoapele închise. Gâtul îngheţat se lăsase într-o parte, părul negru atingându-i vârfurile urechilor alb-cenuşii. Barba de un gri metalic era brăzdată de umezeală congelată şi un zâmbet fericit îi juca pe buzele strânse. Mâinile îi erau încrucişate paşnic în faţă.

Tatăl ei.

Nervii o torturară până la amorţeală. Inima îi bătea să-i sară din piept. Voia să-şi mute privirea în altă parte, dar nu putea. Corpurile neînsufleţite erau menite să fie aşezate în mormânt, nu să stea pe bănci.

— Da, el este! admise Christl.

Atenţia i se reîntoarse la pericolul din jur, dar nu-şi văzu sora, doar o auzi.

— L-am găsit mai devreme. Ne aştepta.

— Arată-te! îi porunci ea.

Un râset străbătu tăcerea.

— Uită-te la el, Dorothea. Şi-a desfăcut fermoarul şi şi-a îngăduit să moară. Îţi vine să crezi?

Nu, nu putea.

— Asta a însemnat curaj, continuă vocea fără trup. Din vorbele mamei, el nu avea deloc curaj. Din vorbele tale, era un nebun. Ai fi putut face asta, Dorothea?

Observă alte porţi înalte, încadrate de coloane pătrate,

continuate cu uşi de bronz, date de perete, fără vreo bară de metal care să le ţină închise. Dincolo, treptele coborau şi ea simţi o briză de aer rece.

Privi din nou la bărbatul mort.

— Tatăl nostru!

Se răsuci. Christl stătea cam la şapte metri distanţă, cu pistolul îndreptat spre ea.

Îşi încordă braţul şi începu să-şi ridice arma.

— Nu, Dorothea, zise Christl. Lasă-l jos.

Ea nu se mişcă.

— L-am găsit, adăugă Christl. Am soluţionat enigma mamei.

— Asta nu rezolvă nimic între noi.

— Sunt cu totul de acord. Am avut dreptate, adăugă Christl. În legătură cu absolut tot. Iar tu nu ai avut.

— De ce i-ai ucis pe Henn şi pe Werner?

— Mama l-a trimis pe Henn să mă oprească. Ulrich cel loial. Şi Werner? Se pare că eşti mulţumită că nu mai este în peisaj.

— Intenţionezi să-l ucizi şi pe Malone?

— Trebuie să fiu singura care pleacă de aici. Singura supravieţuitoare.

— Eşti nebună!

— Uită-te la el, Dorothea. Tatăl nostru cel iubit. Ultima dată când l-am văzut noi, aveam zece ani.

Nu mai voia să-l privească. Văzuse suficient. Dorea să şi-l amintească aşa cum îl cunoscuse.

— Te-ai îndoit de el, o acuză Christl.

— Şi tu la fel.

— Niciodată.

— Eşti o criminală.

Christl râse.

— De parcă îmi pasă ce crezi tu despre mine.

Nu exista nici o modalitate să-şi poată ridica arma şi să tragă înainte ca sora ei să o ucidă. Din moment ce era oricum moartă, decise să acţioneze prima.

Braţul ei începu să se ridice. Christl apăsă trăgaciul armei. Dorothea se pregăti să fie împuşcată. Dar nu se întâmplă nimic. Doar un clic.

Christl păru şocată. Trase din nou, însă fără nici un rezultat.

— Nu ai gloanţe, rosti Malone, în timp ce intra în piaţă. Nu sunt chiar un idiot desăvârşit.

Suficient!

Dorothea ţinti şi trase.

Prima împuşcătură o nimeri pe Christl direct în piept, perforându-i hainele polare. Al doilea glonţ, tot în piept, îi puse echilibrul la încercare. Al treilea, în cap, îi provocă explozia roşie a frunţii, dar frigul glacial îi coagulă instantaneu sângele.

Încă două împuşcături şi Christl Falk se prăbuşi la pământ.

Nu se mai mişca.

Malone se apropie.

— Trebuia să o fac, murmură ea. Era o fiinţă josnică.

Îşi întoarse capul spre tatăl ei. Se simţea de parcă s-ar fi trezit după anestezie, unele gânduri clarificându-se, altele rămânând confuze şi distante.

— Au reuşit, într-adevăr, să ajungă până aici. Mă bucur că a găsit ceea ce căuta.

Se întoarse spre Malone şi văzu că o izbăvire înspăimântătoare se strecurase şi în gândurile lui. Portalul le atrase atenţia amândurora. Nu era nevoie ca ea să rostească acele vorbe. Ea îşi găsise tatăl. El nu.

Nu încă.

92

Stephanie puse sub semnul întrebării înţelepciunea avertismentului lui McCoy. Smith, agitat, se dăduse înapoi şi se întorsese, încercând să se concentreze asupra lor, în timp ce arunca o privire furişă spre fereastră.

Alte umbre se agitară afară.

Smith trase o scurtă rafală care distruse pereţii fragili, sfărâmând lemnul în răni crestate.

McCoy se repezi spre el.

Stephanie se temu că ar fi putut s-o împuşte; în schimb, el roti puşca şi îi îndesă patul armei adânc în stomac. Ea se încovoie, respirând convulsiv şi el îi trimise un genunchi în bărbie, trântind-o la pământ.

Instantaneu, înainte ca Stephanie sau Davis să poată reacţiona, Smith ridică puşca şi alternă ţinta între ei şi fereastră, probabil încercând să decidă unde se afla ameninţarea cea mai mare.

Afară nu se mişcă nimic.

— Aşa cum am mai spus, nu eram interesat să vă ucid pe voi trei, zise Smith. Dar cred că tocmai s-a schimbat situaţia.

McCoy zăcea ghemuită pe podea, suspinând şi masându-şi stomacul.

— Pot avea grijă de ea? întrebă Stephanie.

— Este destul de mare.

— Mă duc să văd ce-a păţit.

Şi fără să aştepte altă permisiune, îngenunche lângă McCoy.

— Nu pleci de aici! declară Davis către Smith.

— Curajoase cuvinte.

Dar Charlie Smith părea nesigur, ca şi cum era prins în interiorul unei cuşti şi privea afară pentru prima dată.

Ceva se izbi cu un zgomot surd de peretele exterior, lângă fereastră. Smith reacţionă, legănând în jur puşca HK53. Stephanie încercă să se ridice, dar el o lovi drept în gât cu patul de metal al armei.

Femeia suspină adânc şi căzu la podea.

Îşi duse mâna la mărul lui Adam – o asemenea durere nu mai simţise niciodată până atunci. Se luptă să respire, ţinând piept

senzaţiei de sufocare. Se rostogoli şi privi cum Edwin Davis se aruncă asupra lui Charlie Smith.

Se forţă să se ridice, luptându-se atât să respire, cât şi să învingă zvâcnetul din gât. Smith încă se agăţa de puşca sa de asalt, dar era zadarnic, din moment ce el şi Davis se rostogoleau printre mobila degradată, oprindu-se în peretele opus. Smith îşi folosi picioarele şi încercă împleticindu-se să se elibereze, ţinând arma strâns în mână.

Unde era Gross?

Smith pierdu puşca, dar mâna sa dreaptă se înfăşură în jurul lui Davis şi un nou pistol apăru – unul mic automat – înfipt în gâtul lui Davis.

— Destul! ţipă Smith.

Davis încetă să mai opună rezistenţă.

Se ridicară în picioare şi Smith slăbi strânsoarea, îmbrâncindu-şi adversarul la podea lângă McCoy.

— Sunteţi toţi nebuni! Ai dracului de ţicniţi!

Stephanie se ridică uşor în picioare, scuturând ceaţa ce-i învăluia creierul, în timp ce Smith recuperă puşca de asalt. Situaţia scăpase de sub control. Singurul lucru asupra căruia se pusese de acord cu Davis, în timpul călătoriei cu maşina până acolo, era să nu-l provoace pe Smith.

Şi, cu toate acestea, exact asta făcuse Davis.

Smith se retrase spre fereastră şi aruncă o privire rapidă afară.

— Cine este el?

— Te deranjează dacă mă uit? reuşi ea să îngaime.

Îşi dădu acordul printr-o înclinare din cap.

Stephanie se apropie încet şi îl observă pe Gross, întins pe verandă, cu piciorul drept sângerând de la rana provocată de un glonţ. Părea conştient, dar îl durea îngrozitor.

— Lucrează pentru McCoy, spuse ea încet.

Privirea lui Smith cercetă dincolo de verandă, spre pajiştea cu iarbă uscată şi spre pădure.

— Care este o căţea mincinoasă.

Stephanie îşi adună toată puterea.

— Dar ţi-a plătit, într-adevăr, zece milioane.

În mod clar, Smith nu-i aprecie nestatornicia.

— E greu de ales, Charlie? Până acum tu decideai întotdeauna când să ucizi. Era alegerea ta. Nu şi de data aceasta.

— Nu fi atât de sigură. Treci înapoi.

Ea se conformă, dar nu se putu abţine:

— Şi cine l-a mutat pe Ramsey?

— Trebuie să taci naibii din gură! rosti Smith, continuând să scruteze împrejurimile casei.

— Nu îl las să plece, murmură Davis.

McCoy se rostogoli pe spate şi Stephanie văzu chipul schimonosit de durere al colegei sale.

— Buzunarul… hainei, spuseră buzele lui McCoy, fără vreun sunet însă.

Malone coborî treptele de cealaltă parte a portalului simţindu-se de parcă se îndrepta spre propria execuţie. Furnicături de groază – neobişnuite pentru el – îi traversau şira spinării.

Dedesubt se întindea o cavernă imensă, pereţii şi tavanul din gheaţă aruncând aceeaşi lumină albăstruie asupra turnului portocaliu al unui submarin. Coca navei era scurtă, rotunjită, cu o suprastructură plată şi înconjurată în totalitate de gheaţă. Alt pavaj din lespezi şerpuia de la trepte până în partea opusă a grotei, la un metru şi jumătate deasupra gheţii.

Un debarcader, conchise el.

Era posibil oare ca acest port să se fi deschis cândva spre mare?

Peşteri de gheaţă existau peste tot în Antarctica şi aceasta era suficient de mare încât să adăpostească mai multe submarine.

Mişcaţi de un impuls comun, înaintară amândoi. Dorothea avea în mână pistolul, la fel şi el, deşi acum singura ameninţare pentru fiecare o constituia celălalt.

Porţiunea de stâncă a peretelui cavernei era netedă şi împodobită ca interiorul muntelui, cu simboluri şi inscripţii. La bază se observau bănci de piatră. Pe una stătea o umbră. Malone închise ochii şi speră că nu era decât o vedenie. Dar când îi deschise, silueta fantomatică rămăsese tot acolo.

Stătea vertical, ca şi ceilalţi, cu spatele drept. Purta o cămaşă kaki de uniformă şi pantaloni cu manşetele vârâte în ghete strânse cu şireturi, o şapcă portocalie aflându-se pe bancă lângă el.

Malone se apropie încă puţin.

Mintea îi trepidă. Privirea i se înnegură.

Chipul era identic cu cel din fotografia rămasă la Copenhaga,

lângă cutia cu pereţi de sticlă în care se afla steagul pe care Marina i-l înmânase mamei sale la ceremonia comemorativă, cel pe care ea refuzase să-l primească. Nas lung, cabalin. Maxilar proeminent. Pistrui. Părul de un blond-cenuşiu, tuns scurt, periuţă. Ochii deschişi, aţintiţi ca şi cum ar fi pătruns o taină.

Şocul îi paraliză trupul. Gura i se uscă.

— Tatăl tău? întrebă Dorothea.

El încuviinţă înclinând din cap şi autocompătimirea îl străpunse – o săgeată ascuţită ce-i coborî pe gât în jos, în intestine, ca şi cum fusese spintecat.

Nervii i se întinseră la maximum.

— S-au stins pur şi simplu, continuă ea. Fără haine. Fără protecţie. De parcă s-au aşezat jos şi au întâmpinat moartea.

Ceea ce, ştia el, era exact ce făcuseră acei oameni. Nu avea sens să prelungească agonia.

Observă nişte hârtii aşezate în poala tatălui său, scrisul în creion la fel de proaspăt şi de clar cum trebuie să fi fost cu treizeci şi opt de ani în urmă. Mâna dreaptă se odihnea deasupra lor, ca şi cum încercase să se asigure că nu avea să se piardă. Le eliberă din strânsoare cu un gest delicat, având senzaţia că profana un loc sacru.

Recunoscu scrisul apăsat al părintelui său.

Trase aer în piept cu putere. Lumea părea atât vis, cât şi realitate. Se luptă cu un val de durere dezlănţuită. Nu plânsese niciodată. Nici când se căsătorise, nici când se născuse Gary, nici când familia i se destrămase şi nici când aflase că Gary nu era fiul său biologic. Ca să-şi înăbuşe dorinţa tot mai mare, îşi spuse că lacrimile i-ar fi îngheţat instantaneu, înainte de a-i curge de la ochi.

Îşi forţă creierul să se concentreze asupra paginilor pe care le ţinea în mână.

— Ai vrea să le citeşti cu voce tare? îl rugă Dorothea. Ar putea să aibă legătură şi cu tatăl meu.

Smith trebuia să-i ucidă pe toţi trei şi să plece de acolo. Acum lucra fără informaţii, după ce se încrezuse într-o femeie pe care ştia că n-ar fi trebuit să se bizuie. Şi cine mutase trupul lui Ramsey? El îl lăsase în dormitor, cu intenţia de a îngropa cadavrul undeva pe proprietate.

Cu toate acestea cineva îl dusese dedesubt.

Privi afară pe fereastră şi se întrebă dacă nu cumva mai era şi altcineva acolo. Ceva îi spunea că nu erau singuri.

Doar o senzaţie.

Pe care, nu avea de ales, trebuia să o asculte.

Apucă puşca şi se pregăti să se întoarcă şi să tragă. Avea să-i lichideze pe cei trei cu o singură rafală, apoi intenţiona să termine şi cu cel de afară.

Avea să lase la vedere cadavrele lor blestemate.

Cui îi păsa? Cumpărase proprietatea sub un nume fictiv, cu documente false şi plătise cu banii jos, aşa că nu era nimeni de găsit.

Va lăsa forţele de ordine să-şi facă griji în privinţa curăţeniei.

Stephanie privi cum mâna dreaptă a lui Davis se furişă în buzunarul hainei lui McCoy. Charlie Smith era tot la fereastră, ţinând strâns puşca HK53. Ea nu se îndoia că acesta plănuia să-i omoare şi în egală măsură era îngrijorată că nimeni nu putea să-i salveze. Cel care trebuia să le sară în ajutor sângera pe veranda din faţă.

Davis se opri.

Smith se răsuci iute în direcţia lor, constată satisfăcut că totul era în regulă, apoi privi din nou pe fereastră.

Davis îşi retrase mâna, ţinând un pistol automat de 9 milimetri.

Ea se rugă să ştie cum să-l folosească.

Mâna cu pistolul căzu pe lângă trupul lui McCoy, de care Davis se folosi pentru a-l împiedica pe Smith să observe arma. În mod clar, Edwin îşi dădea seama că şansele lor erau limitate. Trebuia să-l împuşte pe Charlie Smith. Dar să te gândeşti la asemenea lucru şi să-l şi faci erau două lucruri total diferite. Cu câteva luni în urmă, ea ucisese pentru prima dată. Din fericire nu avusese la dispoziţie nici măcar o nanosecundă să analizeze fapta în sine – într-o clipă fusese forţată pur şi simplu să tragă. Lui Davis nu i se oferea un asemenea lux. El reflecta, sigur voia să o facă, dar în acelaşi timp era reticent. Uciderea era un lucru serios. Indiferent de motiv şi de circumstanţe.

Dar o emoţie rece părea să-i calmeze nervii lui Davis.

Ochii săi îl urmăreau pe Charlie Smith, iar chipul îi era vag şi lipsit de orice expresie. Ce avea oare să-i furnizeze curajul de a omorî un om? Dorinţa de supravieţuire? Posibil. Millicent? Cu

siguranţă.

Smith începu să se întoarcă, braţele lui legănând ţeava puştii în direcţia lor.

Davis ridică pistolul şi trase.

Glonţul sfâşie pieptul uscăţiv al lui Smith, clătinându-l înapoi spre perete. O mână dădu drumul la puşcă, în timp ce bărbatul încerca să se stabilizeze cu braţul întins. Davis menţinu pistolul îndreptat spre el, se ridică în picioare şi mai trase încă de patru ori, gloanţele croindu-i o cărare prin corp. Davis continuă să tragă – fiecare împuşcătură ca o explozie în urechile ei – până când magazia pistolului se goli.

Trupul lui Smith se contorsionă, coloana sa vertebrală arcuindu-se şi răsucindu-se involuntar. În cele din urmă, picioarele i se curbară şi se împletici în faţă, izbindu-se de podea. Într-un ultim spasm, corpul fără viaţă se rostogoli pe spate, cu ochii larg deschişi.

93

Incendiul de la sistemul electric ne-a distrus bateriile. Tocmai căzuse şi reactorul. Din fericire, focul a ars mocnit, iar radarul a putut localiza o spărtură în gheaţă şi am reuşit să ieşim la suprafaţă chiar înainte ca aerul să devină toxic. Tot echipajul a abandonat în grabă nava şi am fost uimiţi să găsim o cavernă cu pereţi lustruiţi şi inscripţii, similare celor pe care le observaserăm pe blocurile de piatră aflate pe fundul mării. Oberhauser a descoperit o scară şi nişte uşi de bronz blocate pe partea noastră, care, atunci când au fost deschise, au oferit vederii un oraş uimitor. A explorat câteva ore, căutând o ieşire, timp în care noi am evaluat proporţiile avariei. Am încercat de mai multe ori să repornim reactorul, încălcând toate regulamentele de siguranţă, dar nimic nu a funcţionat. Aveam doar trei seturi de costume pentru vreme polară, iar noi eram unsprezece. Gerul era năucitor, nemilos, de nesuportat. Am ars puţinele hârtii şi deşeuri pe care le aveam la bord, dar asta ne-a oferit doar câteva ore de alinare. În oraş nu era nimic inflamabil. Totul era piatră şi metal, casele şi clădirile erau goale. Se părea că locuitorii îşi luaseră cu ei toate bunurile. Au fost găsite alte trei ieşiri, dar erau blocate din exterior. Nu am avut echipamentul necesar să forţăm uşile de bronz şi să le deschidem. După douăsprezece ore ne-am dat seama că situaţia era disperată. Nu exista nici o cale de ieşire din cocon. Am activat transponderul de urgenţă, dar ne îndoiam că semnalul ar fi putut ajunge prea departe, ţinând cont de rocă, de gheaţă şi de miile de kilometri până la cea mai apropiată navă. Oberhauser părea cel mai frustrat. Găsise lucrul după care veniserăm, însă nu avea să-i cunoască proporţiile. Conştientizam iminenţa morţii. Nimeni nu avea să pornească în căutarea noastră, din moment ce fuseserăm de acord cu această condiţie înaintea plecării. Submarinul este mort şi la fel suntem şi noi. Fiecare bărbat a decis să moară în felul său propriu. Unii au plecat singuri, alţii împreună. Eu m-am aşezat aici şi am continuat să-mi veghez nava. Scriu aceste cuvinte ca toţi să ştie că membrii echipajului meu au murit bărbăteşte. Fiecare bărbat, inclusiv Oberhauser şi-a acceptat soarta cu mult curaj. Îmi doresc să fi putut afla mai multe despre oamenii care au construit acest loc. Oberhauser ne-a explicat că sunt strămoşii noştri, că învăţătura noastră a venit de la ei. Ieri aş fi spus că este nebun. Interesant cum viaţa ne împarte cărţile. Mi s-a dat comanda celui mai

> sofisticat submarin al Forţelor Navale. Cariera mea era stabilită deja. Tresele de comandor mi-ar fi fost oferite în cele din urmă. Acum voi muri singur în ger. Nu există durere, doar o lipsă de vigoare. De-abia mai sunt în stare să scriu. Mi-am servit ţara cum am putut mai bine. Echipajul meu a făcut la fel. M-am simţit mândru când fiecare a dat mâna cu mine şi a plecat. Acum, când lumea începe să pălească, mă gândesc la fiul meu. Singurul meu regret este că nu va şti niciodată ce am simţit cu adevărat faţă de el. Întotdeauna mi-a venit greu să-i spun ce era în inima mea. Deşi am fost plecat perioade lungi de timp, n-a trecut nici un moment din nici o zi în care el să nu se afle în gândurile mele cele mai dragi. A fost totul pentru mine. Are doar zece ani şi cu siguranţă nu ştie ce-i rezervă viaţa. Regret că nu voi participa la modelarea caracterului său. Mama lui este cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi va avea grijă ca el să devină un bărbat adevărat. Vă rog, oricine găseşte aceste rânduri, daţi-le familiei mele. Vreau să ştie că am murit gândindu-mă la ei. Soţiei mele: ştii că te iubesc. Nu mi-a fost niciodată greu să-ţi spun aceste cuvinte. Dar fiului meu: dă-mi voie să-ţi spun acum ceea ce a fost atât de greu pentru mine. Te iubesc, Cotton!
>
> Forrest Malone, Marina Statelor Unite.
> 17 noiembrie 1971.

Vocea lui Malone tremură pe măsură ce citi ultimele trei cuvinte ale tatălui său. Da, pentru tatăl său fuseseră greu de rostit. De fapt, nu-şi putea aminti să le fi pronunţat vreodată.

Dar el ştiuse.

Privi fix trupul mort, chipul îngheţat în timp. Trecuseră treizeci şi opt de ani. Un interval în care Malone devenise bărbat, intrase în marină, devenise ofiţer, apoi agent pentru guvernul Statelor Unite. Şi în vreme ce toate acestea se petreceau, căpitanul-comandor Forrest Malone stătuse aici, pe o bancă de piatră.

Aşteptând.

Dorothea păru să-i simtă durerea şi îl luă de braţ cu blândeţe. El îi privi chipul şi îi putu citi gândurile.

— Se pare că toţi am găsit ceea ce căutam, murmură ea.

Văzu totul în ochii ei. Hotărârea. Pacea.

— N-a mai rămas nimic pentru mine, spuse femeia. Bunicul meu a fost nazist. Tatăl meu, un visător care a trăit într-un alt timp şi într-un alt loc. A venit aici căutând adevărul şi şi-a înfruntat moartea cu mult curaj. Mama şi-a petrecut ultimii patruzeci de ani încercând să-i ia locul, dar nu a reuşit decât să

ne asmută pe mine şi pe Christl una împotriva celeilalte. Chiar şi acum. Aici. A încercat să ne dea şanse egale şi a avut atâta succes, încât Christl a fost ucisă din cauza ei. Tăcu, dar ochii ei exprimau resemnarea. Când a murit Georg, a murit şi o mare parte din mine. Am crezut că aş putea găsi fericirea protejând averea familiei, dar asta este imposibil.

— Eşti ultima Oberhauser.

— Suntem un neam jalnic.

— Ai putea schimba lucrurile.

Ea scutură din cap.

— Ca să fac asta, ar trebui să-i trag mamei un glonţ în cap.

Se întoarse şi porni spre trepte. El o privi îndepărtându-se cu un amestec straniu de respect şi dispreţ, ştiind încotro se îndrepta.

— Vor exista consecinţe, spuse el. Christl avea dreptate. Istoria se va schimba.

Ea continuă să meargă.

— Pe mine nu mă interesează. Toate lucrurile trebuie să se termine.

Comentariul ei era nuanţat de frământarea sufletească, vocea îi tremura. Dar avea dreptate. Venea un timp când totul lua sfârşit. Cariera lui militară. Serviciul guvernamental. Căsătoria. Viaţa în Georgia. Viaţa tatălui său.

Acum Dorothea Lindauer făcea o alegere definitivă legată de ea însăşi.

— Noroc şi ţie! strigă el.

Ea se opri, se răsuci pe călcâie şi îi aruncă un zâmbet firav.

— *Bitte, Herr* Malone. Lăsă să-i scape un oftat lung şi păru să se întărească. Trebuie să o fac singură. Ochii ei îl implorau.

El clătină din cap.

— Voi rămâne aici.

O urmări cu privirea cum urcă treptele şi trece dincolo de portal, în oraş.

Îşi privi fix tatăl, ai cărui ochi morţi nu ascundeau nici o licărire de lumină. Avea atât de multe de povestit. Voia să-i spună că fusese un fiu bun, un bun ofiţer de marină, un bun agent şi, credea el, un om bun. De şase ori fusese decorat şi elogiat. Ca soţ avusese un eşec, dar se străduia să fie un tată mai bun. Voia să facă parte din viaţa lui Gary, mereu. Toată viaţa lui de adult se întrebase ce i se întâmplase oare propriului tată, imaginându-

şi ce era mai rău. Din păcate, realitatea era mai teribilă decât orice născocise el vreodată. Mama lui se chinuise la fel. Nu se recăsătorise niciodată. În schimb, îndurase zeci de ani, agăţându-se strâns de durerea ei, prezentându-se întotdeauna ca doamna Forrest Malone.

Cum se făcea oare că trecutul nu părea să se termine niciodată?

Se auzi o împuşcătură, asemenea unui balon spart sub o pătură.

Îşi imagină scena de sus.

Dorothea Lindauer îşi pusese capăt vieţii. În mod normal, sinuciderea era considerată rezultatul unei minţi bolnave sau al unei inimi abandonate. Aici însă constituia singura modalitate de a stopa nebunia. Se întrebă dacă Isabel Oberhauser avea să înţeleagă măcar ceea ce realizase. Soţul ei, nepotul şi fiicele erau cu toţii morţi.

Singurătatea i se strecură în oase, în timp ce absorbea tăcerea adâncă a mormântului. Îi veniră în minte Proverbele lui Solomon.

Un adevăr simplu de demult.

„Cine îşi tulbură propria casă va moşteni vânt.”

94

WASHINGTON, D.C.
SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE
4.15 P.M.

Stephanie intră în Biroul Oval. Danny Daniels se ridică şi o întâmpină. Edwin Davis şi Diane McCoy luaseră deja loc.

— Crăciun fericit! îi spuse preşedintele.

Ea îi întoarse urarea. O convocase din Atlanta în după-amiaza precedentă, punându-i la dispoziţie acelaşi avion al Serviciului Secret pe care ea şi Davis îl folosiseră, în urmă cu mai bine de o săptămână, pentru a călători de la Asheville la Fort Lee.

Davis arăta bine. Faţa i se vindecase, vânătăile dispăruseră. Purta costum şi cravată şi stătea ţeapăn pe un scaun tapiţat, iar masca de granit era din nou la locul ei. Ea reuşise să arunce o privire fugară în inima lui şi se întrebă dacă nu cumva acel privilegiu o osândea la a nu-l cunoaşte niciodată mai mult de atât. Nu părea un bărbat căruia să-i placă să-şi dezvăluie sufletul.

Daniels îi oferi un loc lângă McCoy.

— M-am gândit că ar fi bine să avem cu toţii o discuţie, începu preşedintele aşezându-se. Ultimele două săptămâni au fost dificile.

— Cum se simte colonelul Gross? întrebă ea.

— Se descurcă. Piciorul se vindecă bine, dar acea împuşcătură a produs unele prejudicii. Este un pic supărat pe Diane fiindcă l-a dat de gol, dar recunoscător că Edwin ştie să tragă drept.

— Ar trebui să mă duc să-l văd, admise McCoy. Nici o clipă nu am vrut să fie rănit.

— Eu aş mai aştepta vreo săptămână. Am vorbit serios când am zis că-i supărat.

Ochii melancolici ai lui Daniels erau întruchiparea jalei.

— Edwin, ştiu că-mi urăşti poveştile, dar ascultă-mă oricum. Două lumini prin ceaţă. Una este a unei nave, de pe puntea căreia amiralul anunţă prin radio că el conduce un vas de luptă şi că sursa cealaltă de lumină ar trebui să vireze la dreapta din calea lui. Cel vizat îi răspunde tot prin radio amiralului că *el* ar

trebui să vireze la dreapta. Amiralul, fiind un tip iute la mânie, ca mine, o ţine pe a lui şi ordonă din nou celeilalte nave să se dea din drum. În cele din urmă, interlocutorul îi zice: „Amirale, sunt marinarul din turnul farului de pe ţărm şi ai face bine s-o iei dracului la dreapta!” Te-am susţinut, Edwin, chiar dacă nimeni altcineva nu ar fi făcut-o în locul meu. Până la capăt. Căci erai tipul din turnul farului, cel inteligent şi eu te-am ascultat. Diane, aici de faţă, în momentul în care a auzit despre Millicent, s-a implicat şi a riscat al dracului de mult. Pe Stephanie tu ai ales-o, dar a rămas cu tine până la final. Şi Gross? A primit un glonţ.

— Iar eu apreciez tot ce s-a făcut, răspunse Davis. Enorm.

Stephanie se întrebă dacă Davis nutrea vreo remuşcare pentru uciderea lui Charlie Smith. Probabil că nu, dar asta nu însemna că avea să uite vreodată. O privi pe McCoy.

— Îţi aminteşti când preşedintele m-a sunat prima dată la birou, căutându-l pe Edwin?

McCoy înclină din cap.

— După ce a închis, mi-a spus. Era îngrijorat că lucrurile ar putea scăpa de sub control. Credea că era necesar un plan de rezervă. Aşa că m-a trimis să-l contactez pe Ramsey. McCoy făcu o scurtă pauză. Şi avea dreptate. Deşi voi doi aţi făcut o treabă grozavă îndreptându-l pe Smith spre noi.

— Totuşi, mai avem încă de înfruntat câteva efecte negative, remarcă Daniels.

Stephanie ştia la ce se referea. Moartea lui Ramsey fusese explicată drept o crimă săvârşită de un agent aflat sub acoperire. Dispariţia lui Smith a fost pur şi simplu ignorată, din moment ce nimeni nu era la curent nici măcar cu existenţa lui. Rănile lui Gross au fost atribuite unui accident de vânătoare. Consilierul personal al lui Ramsey, un anume comandor Hovey, a fost interogat şi, sub ameninţarea curţii marţiale, a dezvăluit totul. În câteva zile Pentagonul a eliminat toate elementele nedorite, numind o nouă echipă de conducere la Serviciul de Informaţii al Marinei şi punând capăt astfel dominaţiei lui Langford Ramsey şi a tuturor celor asociaţi cu el.

— Aatos Kane a venit să mă vadă, continuă Daniels. Voia să-mi dezvăluie că Ramsey încercase să-l intimideze. Bineînţeles, a fost lung în reclamaţii şi laconic în explicaţii.

Ea surprinse o licărire în ochii preşedintelui.

— I-am arătat un dosar pe care l-am găsit în casa lui Ramsey,

într-un seif. Un material fascinant. Nu este nevoie să intru în detalii – hai să spunem doar că bunul senator nu va mai candida la preşedinţie şi că se va retrage din Congres, începând din 31 decembrie, ca să-şi petreacă mai mult timp cu familia. Masca autorităţii absolute acoperi chipul lui Daniels. Ţara va fi scutită de serviciile lui. Scutură din cap. Voi trei aţi făcut o treabă excelentă. La fel şi Malone.

Îl înmormântaseră pe Forrest Malone cu două zile în urmă într-un cimitir umbros din sudul Georgiei, lângă localitatea unde trăia văduva lui. Fiul, în numele tatălui, refuzase înhumarea în Cimitirul Naţional Arlington.

Şi ea înţelesese repulsia lui Malone.

Trupurile celorlalţi nouă membri ai echipajului fuseseră de asemenea aduse acasă şi predate familiilor, adevărata poveste a lui NR-1A fiind în cele din urmă relatată de presă. Dietz Oberhauser fusese trimis în Germania, unde soţia revendicase rămăşiţele acestuia şi ale fiicelor sale.

— Cum este Cotton? se interesă preşedintele.

— Furios.

— Dacă are vreo importanţă, adăugă Daniels, amiralul Dyals este supus unei presiuni intense din partea marinei şi a presei. Povestea lui NR-1A a impresionat profund publicul.

— Sunt convinsă că lui Malone i-ar plăcea să-l strângă de gât pe Dyals, observă ea.

— Iar programul de traducere aduce o bogăţie de informaţii despre acel oraş şi despre oamenii care au trăit acolo. Există referiri la contacte cu civilizaţii de peste tot din lume. Au interacţionat într-adevăr şi au împărtăşit cunoaşterea, dar slavă Domnului că nu erau arieni. Nu erau o rasă superioară. Nici măcar una războinică. Cercetătorii au dat ieri peste un text care ar putea explica totuşi ce s-a întâmplat cu ei. Au locuit în Antarctica cu zeci de mii de ani în urmă, când încă nu era acoperită de gheaţă. Dar pe măsură ce temperaturile au scăzut, s-au retras încet-încet spre munţi. În cele din urmă, sursele geotermale s-au răcit. Aşa că au plecat. Greu de spus când. Se pare că foloseau o modalitate diferită de măsurare a timpului şi un calendar diferit. Ca şi în cazul nostru, nu toţi au avut acces la toată cunoaşterea lor, aşa că nu au putut să-şi reproducă învăţătura în altă parte. Doar bucăţi şi fragmente – pe ici pe colo – pe când îşi făceau loc în civilizaţia noastră. Cei mai bine

informaţi au plecat ultimii şi au scris textele, lăsându-le ca mărturie. De-a lungul timpului, aceşti imigranţi au fost absorbiţi de alte culturi, istoria lor s-a pierdut şi nimic legat de ei nu a mai rămas, cu excepţia legendei.

— Pare trist, comentă ea.

— Sunt de acord. Dar ramificaţiile de aici ar putea fi enorme. Institutul Naţional de Ştiinţă trimite o echipă în Antarctica să cerceteze situl. Norvegia a fost de acord să ne lase controlul asupra zonei. Tatăl lui Malone şi restul echipajului de pe NR-1A n-au murit în zadar. Mulţumită lor, putem învăţa o mulţime de lucruri despre noi înşine.

— Nu sunt sigură că asta îi va face pe Cotton sau pe celelalte familii să se simtă mai bine.

— „Studiaţi trecutul, dacă vreţi să preziceţi viitorul”, comentă Davis. Confucius. Bun sfat. Făcu o pauză. Pentru noi şi pentru Cotton.

— Da, este, confirmă Daniels. Sper că totul s-a terminat.

Davis încuviinţă.

— Pentru mine s-a terminat.

McCoy aprobă.

— Nu va fi de nici un folos să se facă publică această poveste. Ramsey nu mai este. Smith nu mai este. Kane nu mai este. S-a terminat.

Daniels se ridică, se îndreptă spre biroul său şi luă de acolo un jurnal.

— Şi ăsta este tot din casa lui Ramsey. Este jurnalul de bord de pe NR-1A. Cel despre care v-a spus Herbert Rowland. Cretinul l-a păstrat în toţi aceşti ani. Preşedintele i-l înmână lui Stephanie. M-am gândit că Malone s-ar bucura.

— I-l voi da după ce se mai linişteşte, răspunse aceasta.

— Ia uită-te la ultima consemnare.

Ea deschise la ultima pagină şi citi ce scrisese Forrest Malone. „Gheaţă pe degetul său, gheaţă în capul său, gheaţă în privirea sa sticloasă.”

— Din *Balada hulitorului Bill,* explică preşedintele. Robert Service[24], începutul secolului douăzeci. A scris despre Yukon. Tatăl lui Cotton era, evident, un fan de-al lui.

Malone îi spusese cum găsise trupul îngheţat, „cu gheaţă în

[24] Poet canadian care a trăit între anii 1874-1958 şi s-a bucurat de un real succes datorită expresivităţii poeziilor sale, (n.tr.).

privirea sa sticloasă”.

— Malone este un profesionist, adăugă Daniels. Cunoaşte regulile şi tatăl său le cunoştea şi el. Este greu să judecăm oamenii de acum patruzeci de ani după standardele de astăzi. Trebuie să treacă peste asta.

— E mai uşor de zis decât de făcut, avertiză ea.

— Familiei lui Millicent trebuie să i se spună, interveni Davis. Merită să afle adevărul.

— Sunt de acord, răspunse Daniels. Presupun că vrei tu să faci asta?

Acesta încuviinţă.

Daniels zâmbi.

— Şi în toată povestea aceasta a existat un punct luminos. Preşedintele făcu semn spre Stephanie. Nu ai fost concediată.

Ea surâse.

— Lucru pentru care sunt etern recunoscătoare.

— Îţi datorez scuze, îi spuse Davis lui McCoy. Te-am analizat greşit. Nu am fost un coleg prea bun. Am crezut că eşti o proastă.

— Întotdeauna eşti atât de onest? îl întrebă aceasta.

— Nu trebuia să faci ceea ce ai făcut. Ai riscat mult pentru ceva care efectiv nu te privea pe tine.

— Nu aş spune asta. Ramsey era o ameninţare pentru securitatea naţională. Asta face parte din fişa postului nostru. Şi a omorât-o pe Millicent Senn.

— Îţi mulţumesc.

McCoy îi răspunse lui Davis printr-o înclinare a capului plină de gratitudine.

— Ei, asta îmi place să văd, spuse Daniels. Că toţi se înţeleg bine unii cu alţii. Vedeţi, mult bine poate ieşi din lupta corp la corp cu şerpii veninoşi.

Tensiunea din încăpere se diminuă.

Daniels se foi în scaun.

— Cu situaţia asta rezolvată, din nefericire avem o nouă problemă – una care, de asemenea, îl implică pe Cotton Malone, indiferent dacă îi place sau nu.

Malone stinse luminile de la parter şi urcă spre apartamentul său de la etajul trei. Magazinul fusese aglomerat astăzi. Mai erau trei zile până la Crăciun şi cărţile păreau a fi pe lista de

cumpărături a întregului oraş Copenhaga. Angajase trei persoane care să ţină librăria deschisă în timp ce el era plecat şi le era recunoscător pentru vrednicie. În asemenea măsură, încât avusese grijă ca fiecare dintre ei să primească o primă generoasă de sărbători.

Era încă neîmpăcat cu ce i se întâmplase tatălui său.

Îl înmormântaseră acolo unde era şi familia mamei lui. Venise şi Stephanie. Pam, fosta lui soţie, asistase şi ea. Gary fusese emoţionat să-şi vadă bunicul pentru prima dată, întins într-un sicriu. Mulţumită congelării profunde şi unui iscusit antreprenor de pompe funebre, Forrest Malone arăta de parcă murise doar cu câteva zile în urmă.

Le spusese celor din marină să se ducă dracului când aceştia sugeraseră o ceremonie militară cu onoruri. Era prea târziu pentru aşa ceva. Nu conta că nici unul dintre aceia nu participase la luarea inexplicabilei decizii de a nu căuta submarinul NR-1A. Se săturase până-n gât de atâtea ordine, de datorie şi responsabilitate. Ce se întâmplase oare cu decenţa, dreptatea şi onoarea? Aceste cuvinte păreau să fie uitate tocmai când aveau o reală importanţă. Ca atunci când unsprezece oameni au dispărut în Antarctica şi nimănui nu i-a păsat.

Ajunse la ultimul etaj şi aprinse câteva lămpi. Era obosit. Ultimele două săptămâni lăsaseră urme adânci, culminând cu momentul în care-şi privise mama izbucnind în lacrimi în timp ce sicriul era coborât în groapă. Zăboviseră cu toţii urmărind cum muncitorii puneau pământul la loc şi înălţau piatra funerară.

„Ai făcut un lucru minunat, îi spusese mama sa. L-ai adus acasă. Ar fi fost atât de mândru de tine, Cotton. Atât de mândru!”

Şi acele cuvinte îl făcuseră să plângă.

În cele din urmă.

Aproape că se hotărâse să rămână în Georgia de Crăciun, dar preferase să se întoarcă acasă. Ciudat cum considera acum Danemarca drept acasă.

Totuşi asta simţea. Şi gândul nu-i dădea pace.

Intră în dormitor şi se întinse pe pat. Aproape 11 noaptea şi era epuizat. Trebuia să pună capăt acestei situaţii. Se presupunea că este retras din activitate. Dar era bucuros că-i ceruse acea favoare lui Stephanie.

A doua zi avea să se odihnească. Duminica era întotdeauna o

zi plăcută. Magazinele erau închise. Poate că avea să călătorească în nord şi să-i facă o vizită lui Henrik Thorvaldsen. Nu-şi mai văzuse prietenul de trei săptămâni. Sau poate că nu. Acesta ar fi dorit să ştie pe unde fusese şi ce se întâmplase, iar el nu era pregătit să retrăiască totul.

Pentru moment, voia să doarmă.

Malone se trezi şi alungă visul din minte. Ceasul de pe noptieră indica ora 2.34 A.M. Luminile erau încă aprinse peste tot în apartament. Dormise trei ore.

Dar ceva îl deşteptase. Un sunet. Parte a visului pe care îl avusese – sau nu.

Îl auzi din nou.

Trei scârţâituri în succesiune rapidă.

Clădirea lui era din secolul al şaptesprezecelea, complet refăcută cu câteva luni în urmă, după ce fusese distrusă de bombe incendiare. De atunci, noile trepte de lemn dintre primul şi al doilea etaj se anunţau întotdeauna într-o ordine precisă, asemenea clapelor unui pian.

Ceea ce însemna că era cineva acolo.

Întinse mâna sub pat şi găsi rucsacul pe care îl ţinea întotdeauna pregătit – un obicei din vremea când lucra pentru Magellan Billet. Înăuntru, mâna sa dreaptă înşfacă pistolul automat Beretta, cu un glonţ deja pe ţeavă.

Se furişă afară din dormitor.

NOTA AUTORULUI

Această carte a fost o călătorie personală atât pentru Malone, cât şi pentru mine. În timp ce el şi-a găsit tatăl, eu m-am căsătorit. Nu neapărat ceva nou pentru mine, dar în mod cert o aventură. În privinţa călătoriilor, povestea m-a purtat prin Germania (Aachen şi Bavaria), Pirineii Francezi şi Asheville, Carolina de Nord (domeniul Biltmore). O mulţime de locuri friguroase şi acoperite de zăpadă.

Acum este timpul să separ speculaţia de realitate.

Submarinul supersecret NR-1 (din prolog) este real, la fel şi istoria şi realizările sale remarcabile. Acesta continuă şi astăzi, după aproape patruzeci de ani, să servească patria noastră. NR-1A este născocirea mea. Există doar câteva relatări scrise, extrem de preţioase despre NR-1, dar cea pe care am folosit-o este *Ape întunecate,* avându-i ca autori pe Lee Vyborny şi Don Davis, o mărturie directă despre viaţa la bordul acestuia. Raportul comisiei de anchetă referitor la scufundarea lui NR-1A (capitolul 5) este modelat după rapoartele autentice de investigaţie legate de scufundarea submarinelor *Thresher* şi *Scorpion.*

Zugspitze şi Garmisch sunt descrise cu fidelitate (capitolul 1), la fel şi Posthotel. Vremea sărbătorilor în Bavaria este minunată, iar târgurile de Crăciun menţionate în capitolele 13, 33 şi 37 sunt, fără îndoială, o parte importantă a atracţiei. Mănăstirea Ettal (capitolul 7) este prezentată exact, cu excepţia încăperilor aflate dedesubt.

Carol cel Mare este, bineînţeles, esenţial pentru naraţiune. Contextul său istoric este expus corect (capitolul 36), la fel şi semnătura sa (capitolul 10). Rămâne una dintre cele mai enigmatice figuri ale lumii şi încă poartă titlul de *Tată al Europei.* Autenticitatea relatării despre intrarea lui Otto al III-lea în mormântul lui Carol cel Mare în anul 1000 d.Hr. Este supusă controversei. Istorisirea din capitolul 10 a fost repetată de multe

ori – deşi, bineînţeles, cartea ciudată pe care o găseşte Otto este adăugirea mea. Există poveşti la fel de credibile care spun că Carol cel Mare a fost înmormântat stând culcat, într-un sarcofag de marmură (capitolul 34). Nimeni nu ştie sigur.

Viaţa lui Carol cel Mare scrisă de Einhard continuă să fie privită drept una dintre cele mai însemnate lucrări din acea perioadă. Einhard însuşi a fost un om învăţat şi relaţia strânsă avută cu Carol cel Mare, aşa cum e descrisă aici, este exactă. Doar legătura lor cu Cei Sfinţi este invenţia mea. Relatările lui Einhard citate în capitolele 21 şi 22 sunt bazate vag pe fragmente din Cartea lui Enoh – un text antic, enigmatic.

Operaţiunile Highjump şi Windmill s-au petrecut întocmai cum au fost descrise (capitolul 11). Ambele au fost operaţiuni militare ample. Multe informaţii legate de ele au rămas strict secrete zeci de ani şi sunt încă învăluite în mister. Amiralul Richard Byrd s-a aflat la comanda operaţiunii Highjump. Descrierile resurselor tehnologice pe care Byrd le-a dus cu el în sud (capitolul 53) sunt precise, la fel şi povestea extinsei sale explorări a continentului. Jurnalul său secret (capitolul 77) este fictiv, ca şi presupusele descoperiri ale pietrelor gravate şi tomurilor antice. Expediţia antarctică germană din 1938 (capitolul 19) a avut loc şi este precis detaliată – inclusiv aruncarea micilor svastici pretutindeni pe suprafaţa de gheaţă. Doar isprăvile lui Hermann Oberhauser sunt creaţia mea.

Scrisul straniu şi paginile de manuscris (capitolele 12 şi 81) sunt reproduse din manuscrisul Voynich. Cartea se află în Biblioteca Beinecke a cărţilor rare şi a manuscriselor de la Universitatea Yale şi este privit în general ca fiind cea mai misterioasă scriere de pe pământ. Nimeni nu a fost capabil vreodată să descifreze textul. O carte de căpătâi despre această ciudăţenie este *Manuscrisul Voynich*, scrisă de Gerry Kennedy şi Rob Churchill. Simbolul văzut prima dată în capitolul 10 – o monadă – este luat din lucrarea lor, o reprezentare arhetipală descoperită prima dată într-un tratat din secolul al şaisprezecelea. Ciudatul blazon al familiei Oberhauser (capitolul 25) provine tot din cartea lui Kennedy şi a lui Churchill şi reprezintă, de fapt, blazonul familiei Voynich, creat de Voynich însuşi.

Adevărata explicaţie a termenului *arian* (capitolul 12) demonstrează cum ceva atât de inofensiv poate deveni atât de

mortal. Ahnenerbe, desigur, a existat. Doar în ultimii ani au început istoricii să dezvăluie atât haosul pseudo-ştiinţific al organizaţiei, cât şi atrocităţile sale oribile (capitolul 26). Una dintre cele mai bune resurse pe acest subiect este *Planul conducător* de Heather Pringle. Numeroasele expediţii internaţionale ale societăţii Ahnenerbe, menţionate în capitolul 31, au fost utilizate extensiv pentru a-i consolida ficţiunea ştiinţifică. Implicarea lui Hermann Oberhauser în această organizaţie este invenţia mea, dar eforturile lui şi discreditarea sunt bazate pe experienţele participanţilor reali.

Conceptul unei civilizaţii primordiale (capitolul 22) nu este al meu. Ideea a stat la baza multor cărţi, dar cea scrisă de Christopher Knight şi de Alan Butler, *Prima civilizaţie,* este excelentă. Toate argumentele pe care Christl Falk şi Douglas Scofield le avansează pentru existenţa acestei prime civilizaţii aparţin acestor doi autori. Teoria lor nu este chiar aşa de extravagantă, dar reacţia pe care a stârnit-o aminteşte de modul în care ştiinţa tradiţională a privit odată deplasarea continentelor (capitolul 84). Bineînţeles, cea mai evidentă întrebare rămâne valabilă. Dacă a fost o asemenea civilizaţie, de ce nu există vestigii ale acesteia?

Dar poate că sunt.

Poveştile detaliate de Scofield în capitolul 60 despre oamenii „asemănători zeilor” ce interacţionau cu civilizaţiile din toată lumea sunt adevărate, aşa cum sunt şi artefactele inexplicabile descoperite şi istorisirea despre ce i s-a arătat lui Columb. Şi mai uimitoare sunt imaginea şi inscripţia din templul Hathor situat în Egipt (capitolul 84), care înfăţişează cu siguranţă ceva extraordinar. Din păcate însă observaţia lui Scofield, conform căreia nouăzeci la sută din cunoaşterea lumii antice nu va ieşi niciodată la iveală, este potenţial adevărată. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să nu avem niciodată un răspuns definitiv la această întrebare fascinantă.

Localizarea acestei prime civilizaţii în Antarctica (capitolele 72, 85 şi 86) a fost ideea mea, la fel şi cunoştinţele acestei civilizaţii şi tehnologia limitată (capitolele 72 şi 81). Nu am vizitat Antarctica (este categoric în fruntea listei locurilor pe care trebuie să le văd neapărat), dar frumuseţea şi periculozitatea locului sunt relatate cu precizie folosind descrieri obţinute direct de la sursă. Baza Halvorsen (capitolul 62) este fictivă, dar

echipamentul pentru vreme polară pe care Malone şi tovarăşii lui îl îmbracă este real (capitolul 76). Aspectele politice legate de continentul Antarctic (capitolul 76), cu variatele sale tratate internaţionale şi cu regulile unice de cooperare, rămân complexe. Zona unde explorează Malone (capitolul 84) este într-adevăr controlată de Norvegia şi unele texte observă că este desemnată ca zonă interzisă din motive aşa-zise de mediu. Secvenţele subacvatice cu Ramsey sunt luate de la cei care au făcut scufundări în acele ape virgine. Văile uscate (capitolul 84) există, deşi în general sunt limitate la porţiunea sudică a continentului. Conservarea şi efectele distructive ale frigului absolut asupra trupurilor umane sunt înfăţişate exact (capitolele 90 şi 91). *Gheaţă,* scrisă de Mariana Gosnell, constituie o excelentă prezentare a acestor fenomene.

Catedrala din Aachen (capitolele 34, 36, 38 şi 42) merită să fie vizitată. Cartea Apocalipsei a jucat un rol important în construcţia ei şi clădirea este una dintre ultimele rămase în picioare din vremea lui Carol cel Mare. Bineînţeles că intervenţia Celor Sfinţi în istoria acesteia este pur şi simplu parte a poveştii mele.

Inscripţia în limba latină din interiorul capelei (capitolul 38) datează din vremea lui Carol cel Mare şi este reprodusă întocmai. În timp ce număram fiecare al doisprezecelea cuvânt, am descoperit că numai trei cuvinte ar putea fi descoperite, ultima serie oprindu-se la al unsprezecelea element. Apoi, uimitor, cele trei cuvinte formau o expresie inteligibilă – *Strălucirea lui Dumnezeu.*

Tronul lui Carol cel Mare are într-adevăr o tablă de ţintar gravată pe o latură (capitolul 38). Cum şi de ce este acolo, nimeni nu ştie. Jocul era popular în vremurile romane şi în cele carolingiene şi se practică şi azi.

Rezolvarea enigmei lui Carol cel Mare, cu toate indiciile sale variate, inclusiv testamentul lui Einhard, este invenţia mea. Ossau, Franţa (capitolul 51) şi mănăstirea (capitolul 54) sunt inventate, dar Bertrand este zugrăvit după un stareţ real care a trăit în acea zonă.

Fort Lee (capitolul 45) este real, nu şi depozitul şi compartimentul frigorific. Recent mi-am cumpărat un iPhone, aşa că şi Malone trebuia să aibă unul. Toate investigaţiile ciudate efectuate de guvernul Statelor Unite în timpul Războiului Rece în

privinţa fenomenelor paranormale şi extraterestre (capitolul 26) au avut loc. Eu doar am adăugat una în plus.

Domeniul Biltmore (capitolele 58, 59 şi 66) este unul dintre locurile mele preferate, mai ales în perioada Crăciunului. Hotelul, castelul, satul şi terenul din jur sunt descrise fidel. Desigur, conferinţa „Misterele antice dezvăluite” nu există, dar se bazează pe o multitudine de alte adunări reale.

Harta lui Piri Reis şi alte portulane (capitolul 41) sunt reale şi fiecare ridică o sumedenie de întrebări uimitoare. *Hărţi ale anticilor regi ai mării* de Charles Hapgood este considerată lucrarea definitorie pe acest subiect. Dezbaterea legată de primul meridian s-a petrecut exact aşa cum s-a afirmat (capitolul 41) şi Greenwich a fost ales în mod arbitrar. Cu toate acestea, folosirea piramidei din Gizeh ca longitudine zero (capitolul 71) produce într-adevăr nişte conexiuni fascinante cu locurile sacre de peste tot din lume. Yardul megalitic (capitolul 71) este un alt concept interesant care explică în mod raţional similitudinile pe care inginerii le-au remarcat de multă vreme între construcţiile antice. Însă dovada existenţei sale nu a fost încă demonstrată.

Această poveste formulează câteva posibilităţi interesante. Nu legate de o Atlantidă mitică având inginerie supranaturală şi tehnologie fantastică, ci ideea simplă că se poate ca noi să nu fi fost primii care au dobândit conştiinţa intelectuală. Este posibil să fi fost alţii a căror existenţă este pur şi simplu necunoscută astăzi, istoria şi destinul lor fiind stinse, pierdute între cele 90 de procente de cunoaştere antică pe care s-ar putea să nu le mai recuperăm niciodată.

Exagerat? Imposibil?

De câte ori nu s-a demonstrat că aşa-zişii experţi susţineau idei greşite?

Lao-tzu, marele filosof chinez care a trăit cu 2700 de ani în urmă şi încă este considerat unul dintre cei mai străluciţi gânditori ai umanităţii, s-ar putea să fi ştiut cel mai bine atunci când a scris:

Maeştrii din Vechime erau subtili, misterioşi, profunzi, înţelegători.
Adâncimea cunoaşterii lor este de nepătruns.
Fiindcă este de nepătruns, tot ce putem face este să le descriem înfăţişarea.
Vigilenţi, precum bărbaţii care traversează un râu iarna.
Prevăzători, precum bărbaţii conştienţi de pericol.

Încă din copilărie, fostul agent al Departamentului de Justiție, Cotton Malone, știa că tatăl său a murit într-un accident petrecut pe un submarin în Atlanticul de Nord, dar acum află că de fapt tatăl său și-a pierdut viața pe un vas nuclear pierdut într-o misiune ultrasecretă sub ghețurile Antarcticii.

Însă Malone nu este singurul pornit în căutarea adevărului.

Surorile Dorothea Lindauer și Christl Falk se luptă pentru averea pe care mama lor a promis că o va lăsa celei care va descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl lor, mort pe același submarin.

Surorile știu ceva ce Malone nu știe: inspirați de indiciile ciudate găsite în mormântul lui Carol cel Mare, naziștii au explorat Antarctica înaintea americanilor, începând cu anul 1938. Acum Malone constată că în jurnalele criptice scrise în limba cerurilor există ghicitori misterioase formulate de un istoric antic și că acestea și voiajul fatal făcut de tatăl său au legătură cu o descoperire cu consecințe inimaginabile pentru omenire.

rao
editura rao

ISBN 978-606-609-114-5
9 786066 091145
www.rao.ro
www.raobooks.com